

Луиз Бетшоу

Брилянтна... Класика в жанра!

Дейли Експрес

НЕЖНА ЗАВИСТ

Издателска къща ХЕРМЕС

ЛУИЗ БЕГШОУ НЕЖНА ЗАВИСТ

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Те са четири момичета, които делят апартамент в Лондон. Алекс — току-що зарязана по факса от приятеля си и поради финансови несгоди принудена да се откаже от мечтата си да се изхранва като скулптор. Бронуен... помощник-фотограф в модния бизнес със слабост към нощните клубове и неподходящите мъже. Кийша... телевизионна асистентка, решена никога да не позволи да бъде притисната до стената от мъж. Гейл... красива маниачка на тема здраве с писателски амбиции.

В такава компания е напълно нормално Алекс да се чувства зле. Лекарство за „болестта“ ѝ определено има — макар и в лицето на един много чаровен, много женен шеф...

Тази книга е посветена на майка ми Дафни и на малката ми сестричка Тили, които никак не приличат на майката и сестрата от тази книга. Честна дума.

Искам да благодаря на страхотния си импресарио Майкъл Сисънс за насърчението, което ми даваше по време на написването на „Нежна завист“ и за това, че с лекота успява да организира целия ми професионален живот. Бих искала да благодаря и на останалите от екипа в „Питърс Фрейзър енд Дънлоп“ и „Ай Ел Ей“, които са фантастични, особено Тим Кори и Фиона Бати. В „Орион“ за мен е истинско щастие да работя с остроумната редакторка Роузи Чийтъм, която ме вдъхновява и винаги знае точно какви трябва да бъдат героите и сюжетът. Дължа благодарност и на Сюзън Лам за чудесните корици и маркетинг, на Луиз Пейдж (голям купон!) и Шарлът Хобсън (страхотна корица!) за ентузиазма им, който високо ценя.

Приятелите ми проявяват съчувствие към мен, когато се държа като отшелничка в дните преди крайния срок, за което им благодаря. Докато пишех този роман, особено разбиране проявяваха Джейкъб Рийс-Мог, Фред Меткалф, лорд Александър Хоуп и Питър Менш.

ПЪРВА ГЛАВА

— Алън Пел ще дойде след пет минути — съобщи Кийша.

— Късметлийка — промърморих аз.

— Да. — Кийша вирна нос и изпъна елегантния си черен гръб като сиамска котка, достойна за награда от изложба. — Каза, че има свободно работно място в „Ранобудници“. — Наметна малката си жилетка „Гучи“ върху лъскавата като лакиран абанос рокля и хвърли многозначителен поглед към работния ми кът. В моята част от стаята се въргаляха парчета глина и хартийки от бонбони от последното ми авангардно творение. — Може би, ако продължаваш така, ще те препоръча за ролята на мърльото.

— Ще почистя — отвърнах мрачно. Скулптурата ми изглеждаше като отхвърлена творба на ученик, кандидат за участие в шоуто за таланти „Плей Скул“.

— Приведи и себе си в приличен вид — каза Кийша не със злоба, а с тон на покровителка, разговаряща с окаян себеподобен. — Мога да ти дам назаем черната си рокля „Гоуст“.

— Какво не харесваш в тоалета ми? — сопнах се аз. Погледът, който хвърли на изтърканите ми джинси и риза, изпоцапана с бои, бе достатъчно красноречив. Ноктите ми бяха изпочупени, косите разрошени, а дрехите лишени от стил.

— Той работи в звукозаписния бизнес... познава доста хора в телевизията — изкусително каза Кийша. — Интересни хора... с пари и влияние.

— Не ме интересуват! — гневно излъгах. — Интересува ме само Оливър.

Последният ми възлюбен бе скъсал с мен предишния ден. Със съобщение по факс. От снимачната площадка на новия си филм, където явно не бе имал време да го напише сам. Навярно съм единственото момиче в историята на любовните връзки, получило вестта за края на връзката от секретарка.

— Оливър е неудачник. И ти ще станеш такава, ако продължаваш да се обличаш като участничка в уличен протест — продължи да упорства Кийша. Отвори гардероба си и извади оскъдна черна рокля, безупречно запазена в калъф от химическо чистене. — Ако я изцапаш, ще си платиш.

— Колко струва? — попитах унило.

Кийша се изчерви.

— Двеста и осемдесет.

— Двеста и осемдесет лири?

Затаих дъх. Кийша ме смайваше със сумите, които харчеше за дрехи. Без да ѝ мигне окото. Нямаше пукната пара, а винаги носеше шикозни тоалети. Става дума за момиче, което веднъж даде цялата си месечна помощ за сако „Армани“. Щом я зърнеха, мъжете бяха готови да хукнат към най-близкия магазин на „Прада“ или „Ролекс“. Може би продаваше скъпите часовници, за да задоволява слабостта си към марковите дрехи. Една от мистериите на века бе как може да си ги позволява.

А аз се чувствах виновна дори ако си купех сандвич от заведение за бързо хранене, вместо да си го направя сама.

— Мога да те заведа в „Невил Даниелс“ — на шега предложи Кийша. — Ако отидем в „Либърти“, ще те разкрасят за... около триста лири.

— Триста лири! — едва успях да промълвя.

— Може би четиристотин — призна тя.

С тъга се замислих върху идеята, докато обличах нейната рокля. За четиристотин лири щях да добия представителен вид. Страхотно. Но откъде да ги намеря? Живеех в Лондон от три месеца, родителите ми все още плащаха наема ми, нямах приятел, който да покрива разходите ми за таксите и вечери и ме очакваше нерадостно бъдеще като машинописка.

Вратата се отвори. Беше Гейл, по-малката ми сестра, с пакет здравословна храна, лъчезарна усмивка и семпла рокля от чиста вълна, прилепнала към крехкото ѝ тяло. Все още не можех да повярвам, че живеем заедно в един апартамент, но бях принудена да се примиря с диктата на родителите си. Поне не плащах пари за наем. Щях да започна сигурна работа в центъра.

Преди две години бих предпочела да умра, отколкото да дойда тук.

Аз бях великата Александра Уайлд^[1], чиято фамилия подходеше на характера ѝ. Нямах добър успех в училище, особено в сравнение с госпожица Гейл Уайлд, която издържа матурите си с пълно отличие, но какво от това? Моето призвание бе да творя. На една годинка съм започнала да майсторя скулптури от пясък, а покъсно участвах в конкурси за млади художници и спечелих шест национални награди. Представях си бляскава кариера като новата Дейм Елизабет Фринк. Можех да съпернича на Деймиън Хърст. Закърпих четворки по математика и английски в дипломата си и бях приета в „Оксфорд“. Не в академична специалност, а в курс за бакалавърска степен по изобразително изкуство. Плюс малко история на изкуството.

В „Оксфорд“ ми се струваше много хубаво, за да бъде истина. „Птиците умират сами“ бе твърде тежък за мен, да не говорим за „Мидълмарч“, но точно както в сцени от филм по класически роман се разхождах с лодка по Изис и хапвах ягоди по поляните на Крайст Чърч с японски туристи. Всичките ми приятели бяха надменни, вироглави стипендианти. Не бях особено привързана към тях. Купувах си вестник „Работник-социалист“ и участвах в стачки. Исках да стана като Ванеса Редгрейв или Тони Бен — личност с радикални възгледи, но все пак богата. Продадох статуетките си на мишки и птици за скромни суми на малки лондонски галерии.

Станах за смях на състудентите си, но все пак имах вяра.

Оказа се напразна.

Никой не проявяваше интерес към скулптурите ми и след шест месеца в боксониера със счупени радиатори, пълна с хлебарки, духът ми бе сломен. Все пак бе по-добре, отколкото да остана на улицата. Приятелят ми, режисьор и бохем, ме бе зарязал заради първата срещната калифорнийска кукла. Разчитах единствено на мама и татко. Убедих се, че човек не може да стигне далеч в големия град само с бакалавърска степен по изобразително изкуство и серия глинени статуетки.

— Господи, колко уморена изглеждаш, Алекс-Палекс — нагло каза Гейл. Винаги ме наричаше с този бебешки прякор пред по-

готините ми приятелки. — Имаш нужда от повече витамини Б комплекс.

— А ти от повече шамари — изръмжах.

— Страхотна рокля — възкликна тя. — Жалко, че иначе не изглеждаш никак добре. Дано не си изразходвала всичката топла вода, Кийша. Мускулите ми са напрегнати, сигурно от неимоверния стрес. Не е зле да взема прозак.

Самодоволно погледна миловидното си отражение с очи на кошута и влезе в банята. Гейл бе хипохондричка, луда на тема здравословно хранене, но всички ѝ прощаваха за тези малки особености, защото бе мила и крехка. Дори със скромните си дрехи от естествени материали изглеждаше привлекателна. Също като Кийша, Гейл работеше. Бе помощник-редактор на седмичника „Органик Фууд“^[2], но не изкарваше много пари и живееше в блажено очакване на идеалния кавалер, който щеше да я отведе в голямото си имение в Глостършир, където би могла да задоволява потребността си да бъде близо до природата, като се грижи за леха с подправки в градината или нещо подобно.

Освен това Гейл се изживяваше като новия Мартин Еймис. Пишеше нещо, което бе нарекла „Роман за великата природа“, но отказваше да ми разкаже сюжета — като че ли ме интересуваше! — да не би да ѝ го открадна. Нямахме ми никакво доверие, което бе странно, защото, докато аз учех в „Оксфорд“, Гейл, която следваше социология в „Рединг“, често идваше да ме навести и винаги успяваше да забърше някое свястно момче. Освен Том Дръмънд, който не ѝ обръщаше никакво внимание, но ще ви разкажа за него по-нататък.

Когато се запознах с Кийша, тя беше безработна, но благодарение на вродената си самоувереност скоро бе успяла да влезе в радиото, а после и в телевизията. Правеше неща, които аз не бих посмяла дори да си представя. Веднъж бе отишла с мерцедес до бюро за изплащане на помощи и бе кандидатствала за работа със съчинена автобиография. В обявата бе посочено, че се търси човек с опит, и тя си бе измислила такъв. Сега се готвеше за първата важна крачка в кариерата си. Алън бе ходатайствал за нея в култовото съботно предаване за деца на Би Би Си „Ранобудници“. Всяка година хиляди хора кандидатстваха за място в екипа.

— Алекс, ще напишеш ли писмото ми, когато дойде Алън? — глезено попита Кийша.

Въздъгнах. Пиших писмата на всички в тази къща. Оплаквания, молби за работа, благодарствени бележки и какво ли не. Това бе единственото, което умеех, освен скулптурата.

„Супер“, помислих си, когато застанах пред огледалото. Гейл бе права, никак не изглеждах добре. Бях закръглената мърла Алекс, облечена с елегантна черна рокля.

На следващия ден започвах първата си платена работа. Все още бях зависима от родителите си. Бях останала без гадже. Бях се провалила.

Бях на двадесет и седем години.

Кийша схвана мълчанието ми като знак, че съм ѝ сърдита. Вече трябваше да е разбрала, че не съм способна да се сърдя на никого. Аз бях едно мекотело.

— Хайде, скъпа, ще ти направя прическа — обеща тя.

Нуждаех се от помощта ѝ.

— Добре — отвърнах.

На вратата се позвъни. Беше Алън Пел, безупречно изтупан. Поредната новоизлюпена градска звезда. Хора като него фучаха по магистралата на живота, докато аз лежах в канавката.

— Как си, Кийша, сладурче? — Алън с възхищение огледа тоалета ѝ „Гучи“. — Здравсти, Алекс. — Приятелски ме целуна по бузата. — Изглеждаш уморена. Хубава рокля.

— Благодаря — вяло казах аз. Напрегнах ума си да измисля остроумна забележка в отговор, но не ми хрумна нищо.

Кийша бе в идеално настроение за флирт. Първокласна кучка като нея винаги знаеше как да използва чара си. Алън веднага бе покорен от шоколадовокафявите ѝ очи, които го гледаха с безкрайно любопитство.

Оставих ги насаме и похарчих десет лири за билети от моментна лотария. После влязох в „Макдоналдс“ и си купих сандвич „Биг Мак“, кока-кола и пържени картофи. Качих цял килограм. Тъкмо натъпквах шепя картофи в устата си, когато Гейл мина покрай прозореца, нехайно хванала под ръка привлекателен мъж с матова кожа. Махна ми и приятелят ѝ я погледна озадачено. Нима Гейл имаше нещо общо с такива като нея?

„И моят късмет ще излезе някой ден“, казах си.

[1] Див, необуздан (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Естествена храна (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Радиото весело засвири. По дяволите. Гръмогласните Марк Радклиф и Лард нареждаха глуповати шеги, които веднага ме събудиха. Пуснаха „Металика“. Измъкнах се изпод мекия юрган в чист бял калъф, купен от родителите ми, и залитайки, тръгнах към банята.

— Ставай, ставай — извика Гейл и заста на прага. Днес бе облякла мрежестата си жилетка „Лейни Кох“ върху лъскава копринена блуза. — Вече е седем!

— Седем? — сънено попитах аз. Нима хората правеха това всеки ден? Ставането преди десет противоречеше на убежденията ми.

— Да, побързай, ще закъснееш — каза тя с наставнически тон. — Мама държи да направиш добро впечатление днес. Знаеш, че използва връзки, за да те уреди на тази работа.

За съжаление това бе истина. Без документ за квалификация бе трудно да бъда назначена дори на подобна нисша длъжност. Но доволни, че черната овца на семейството най-сетне е решила да влезе в правия път, мама и татко се бяха обадили на безброй места, за да напомнят на познатите си за общите им преживявания на тенис корта или в местната школа по езда и да спечелят благоразположението им към мен. Бях получила учтиво писмо от отдел „Личен състав“ на „Хамилтън Кейн“, частна инвестиционна банка, в което ми бе предложена работа като помощник-секретарка на някой си Шеймъс Мейън в „Корпоративни финанси“. Госпожа Кейн играеше голф с майка ми веднъж в месеца. Явно бях човек без достойнство, щом бях приела това предложение, но знаех, че мама би ме изкормила, ако я разочаровам.

— Добре.

Вратата на банята бе здраво заключена също като подлото каменно сърце на Оливър Браун.

— Кийша...

— Можеш да почакаш, докато изляза.

— Кога...

— Когато съм готова — надменно заяви тя.

Нямах шанс да взема душ тази сутрин.

— Ще се наложи да свикнеш да действаш по-бързо — каза Гейл с напевен тон. — Няма нищо за закуска. Бронуен се върна преди малко. Цяла нощ е пушила трева на гладно и изяде последните остатъци.

Бронуен бе другата ни съквартирантка, пробивно и доста ексцентрично момиче от Уелс. Като помощник-фотограф, по цял ден снимаше модели, а нощем купонясваше. Разговаряше на „ти“ с всички важни клечки от звукозаписния бизнес и знаеше повече за лекарствата и наркотиците от собственика на близката аптека. Дрехите ѝ бяха толкова шик, че би могла да засенчи дори моделите от кориците на „Фейс^[1]“.

Животът ми коренно би се променил, ако с Бронуен си бяхме у дома по едно и също време. Тя сядаше в кухнята и окадяваше целия апартамент с толкова гъст дим с остър мирис на марихуана, че бих започнала да творя стихове като текстовете на „Бийтълс“. Носеше прилепнал бял кожен панталон и розова тениска с ликовете на „Спайс Гърлс“ и огромен надпис: „Girl Power“^[2] на внушителния си бюст. О, защо всички тук ме караха да се чувствам като жена с по-крещяща липса на стил дори от Фърджи?

— Здравсти, сестричке — каза Бронуен, добави фраза на уелски и избухна в смях.

Винаги когато бе развеселена, превключваше на този език. Затътри се към мен, сграбчи ме в мечешка прегръдка и когато успях да се освободя, разля кафето си върху старателно изгладената ми синя риза.

— Опа — каза Гейл с нескрита насмешка. — Най-добре избери друг тоалет.

Втурнах се обратно в спалнята си и със замах отворих гардероба. Костюмът ми с панталон бе на химическо чистене, а на тъмносинята ми рокля имаше петно от паста за зъби. Изпаднах в паника. Почти чувах как кръвта нахлува в главата ми.

Кийша надникна през вратата на стаята ми. Изглеждаше фантастично с тоалет „Никол Фари“, червило „Руж Ноар“ на „Шанел“ и съвършено подходящ лак.

— Черна рокля. Безспорно най-добрият избор — заяви тя. — Черното придава грация и сила.

Облякох черната си рокля от жарсе. Беше с овално деколте и стоеше добре дори на момиче като мен със закръглени задни части, резултат от слабост към сандвичите на „Макдоналдс“. Кийша бе права. Нямахме какво да умувам. През есента бих изглеждала доста елегантно, но бе четвърти август и навън вече бе тридесет и седем градуса.

* * *

„Хамилтън Кейн“ се намираше на „Треднийдъл Пасидж“. Много добре знаех това. Адресът се запечата като жигосан върху прегрялото ми сърце след четиридесет минути трескаво лутане в лабиринт без стрелки и надписи, докато най-сетне открих проклетата улица. Пробвали ли сте някога да попитате лондонските брокери накъде да вървите в пиковия час? Все едно да помолите устремена пираня да спре, за да си побъбрите. С жените е още по-безнадеждно. Една ослепителна блондинка с костюм „Прада“ и устни, натъпкани със силикон, изръмжа нещо от рода на „Разкарай се, дебелано“, което изобщо не ме изненада.

— Закъснявате — каза администраторката, когато влязох тичешком през вратите с месингови дръжки в просторно фоайе, облицовано с мрамор като във филмите за Уолстрийт.

Бях задъхана и плувнала в пот. Три намазвания с дезодорант против изпотяване не бяха помогнали. Нищо чудно, с тази рокля. Отражението ми в затъмненото стъкло зад бюрото ѝ бе със зачервени бузи, по които се стичаха струйки пот. От червилото ми нямаше и помен, а фон дьо тенът за прикриване на тъмни кръгове се открояваше като белите лентички, които австралийските играчи на крикет залепват под очите си против слънчево изгаряне.

— Съжалявам, имаше задръстване и...

— Тук строго спазваме работното време, госпожице Уайлд — злобно каза администраторката. — Ще бъдете подчинена на Джени, главната секретарка на господин Мейън. Офисът ѝ е на четвъртия етаж, точно срещу асансьорите.

— Благодаря — смотолевих и забързах към асансьорите.

„Грация, Алекс, грация и сила“.

— А, госпожице Уайлд?

— Можете да ме наричате Алекс — любезно казах аз.

„Едно на нула за мен, надменна кучко“.

— Добре, Алекс. Имаш бримка на чорапогащите.

Вратите на асансьора се затвориха пред ужасеното ми лице. Огледалните стени потвърдиха, че думите ѝ не са садистична шега. Да, бримката бе огромна.

Когато вратите отново се отвориха, едва успях да нахлузя обувките си на бос крак и излязох, стискайки в лявата си ръка влажните от пот скъсани чорапогащи. Озовах се срещу строга дама с безупречна външност, която ме гледаше навъсено.

— Аз съм Джени Робинс — суховато се представи тя.

— Здравейте — отчаяно се огледах за място, където бих могла да пъхна чорапогащите, и след като не открих такова, ги прибрах в чантата си. — Аз съм Алекс.

* * *

През следващите два часа узнах няколко неща. Първо, че мразя да пиша на компютър. Второ, че съм зле с правописа.

— За бога, Александра, „развълнуван“, а не „развалнуван“. „Професор“ се пише с едно „ф“. Прочетох в автобиографията ти, че имаш бакалавърска степен.

Трето, къде се намира кафе машината, както и какви петна оставя разлято кафе върху светлобежов мокет.

— Толкова си непохватна! — изкрещя Джени, когато погледна иззад ъгъла и ме видя застанала на четири крака да се опитвам да почистя мокета с препарат и минерална вода от хладилника.

— Съжалявам.

Едва не заплаках. Ужасната ми рокля вече бе вир-вода от пот. Разливах и съсипвах всичко като мистър Бийн в пола. Не умеех да пиша на компютър достатъчно добре даже за помощник-секретарка и дори успях да изцапам мокета при първия си опит да приготвя еспreso.

— Разплиска се, защото беше вряло...

— Кафето трябва да бъде горещо — сопна се Джени. — Какво правиш, за бога? Ще стане хиляда пъти по-лошо... Минералната вода на господин Мейън! Кой ти каза, че можеш да отваряш хладилника на шефа? Знаеш ли колко много държи водата му да е непокътната?

Седнах на петите си. Видях зачервеното си лице със залепнали за челото кичури, отразено в лъскавата стена на хладилника.

В този миг вратата отсреща се отвори и излязоха цяла делегация внушителни господа с маркови костюми. Повечето ме изгледаха с удивление или неодобрение, когато минаха покрай нас, разговаряйки за „изравнителни деривативи“, „декемврийски баланс“ и прочие. Явно ужасена от неловкото положение, в което бе изпаднала, Джени ме задърпа за рамото да се изправя. Беше силна като сондър. Или като майка ми.

Когато и последният участвал в заседанието сви зад ъгъла в края на коридора, изражението ѝ ме накара да си помисля, че току-що е приключил най-краткият стаж в историята на „Хамилтън Кейн“.

— Александра — започна тя, отчетливо произнасяйки всеки звук от името ми. — Трябва да ти кажа, че никога не съм...

В този миг вратата отново се отвори. Излезе доста по-млад, висок мъж, в красив тъмносин костюм, с гъста черна коса, която се спускаше до яката му на очарователни къдрици, с приветлива усмивка върху мургавото лице. Зелените му очи заблестяха срещу мен като някой от златните часовници на Кийша. Подпря се на касата на вратата и уверено ми подаде ръка.

— Госпожица Александра Уайлд? — попита той с шеговит тон. Акцентът му навяваше асоциация с ефирна ирландска мъгла.

Представих си златни келтски арфи, пенливи ручей и сетери с лъскава козина, препускащи из мочурищата на Галуей. Сетих се за размазания си грим и изпитах желание да потъна вдън земя.

— Да, аз съм... — запелтечих и щом срещнах строгия поглед на Джени, побързах да добавя: — сър.

— Когато чуя това обръщение, се оглеждам за баща си. Господин Мейън, ако държите на официалности, иначе Шеймъс.

— Добре — плахо отвърнах аз.

— Господин Мейън — смутено се намеси Джени. — Боя се, че Александра...

— Да, виждам какъв е проблемът — успокой я Шеймъс. — Тази машина наистина е ужасна. Кафето излиза твърде горещо. Чистачките ще се погрижат за това по-късно. Джени, засега сложи някаква постелка върху петното, ако обичаш.

Навярно съм изглеждала като осъден на смърт затворник, чул звъна на телефона. Шеймъс хвърли поглед към лицето ми и дискретно се покашля.

— Джени, готови ли са онези писма?

— Да. — Джени се върна на бюрото си и взе старателно подредена купчина. — Ето, напечатах най-неотложните.

— Благодаря. — Прегледа ги необичайно подробно за човек с неговите небрежни маниери. — А новите оферти?

Последва напрегнато мълчание, като затишие пред буря.

— Трябваше да ги напечата Александра — мрачно отвърна Джени.

Грабна доста по-малка купчина изписани листове с безброй поправки със зелен химикал.

Шеймъс прелисти резултата от първия ми опит за заработване на пари. Устните му трепнаха.

— Джени, ти си истински ангел — каза той, но ако нямаше предвид ангела на смъртта, не зная кой друг. — Заеми се с извлеченията на „Мандарин“, докато аз обясня на Алекс, като на нов член на екипа, какви са правилата в тази лудница.

Въздъгнах дълбоко от облекчение. Нямаше да загубя работата си. Баща ми нямаше да ми крещи. Майка ми нямаше да бъде принудена да отмени всичките си уговорки за игра на голф с Фиона Кейн. Но изпаднах в депресия при мисълта за какви неща съм благодарна напоследък.

— Добре, господин Мейън — троснато отвърна Джени и се отправи обратно към бюрото си като доберман, излъган и оставен без вечеря.

— Влез, Алекс. Нали нямаш нищо против да те наричам така?

— Не, изобщо — отговорих аз и горещо се помолих да ми даде пет минути да оправя грима си.

Още докато тази мисъл се оформяше в съзнанието ми, шефът ми отново ме изгледа със загриженост и каза:

— Не е зле първо да почистиш тази хубава рокля от кафето.

Побягнах към дамската тоалетна и след секунда се изправих срещу най-трагичната гледка след руините в Босна. Спиралата ми бе потекла и изглеждах като „готик“ звезда от осемдесетте, ружът бе напълно съсипан от потта, а по зъбите ми имаше червило от прехапването на устни. Бързо измих лицето си. По-добре бе да бъда без грим, отколкото да приличам на плашило. Опитах се да подсуша лепкавото си чело с хартиени кърпички. Хрумна ми да пъкна глава под сешоара за ръце, но какъвто бе късметът ми днес, очаквах всеки момент да се появи Джени и да получи удар, щом ме види.

Погледнах резултата. Изглеждах малко по-прилично, но все още ужасно. Черна жарсена рокля и негримирано лице като на закръглена ученичка. Пригладих сплъстените си коси назад и ги вързах на толкова стегната конска опашка, че кожата на слепоочията ми стоеше опъната.

Явно не бях създадена за робски труд в голяма компания.

Изтичах обратно до офиса на господин Мейън, преди да изпрати спасителен отряд да ме издирва. Беше разкошно помещение с огромни прозорци, през които се откриваше великолепен изглед към центъра на Лондон. Иззад небостъргачите в нюйоркски стил весело надничаха кубета и кули. Имаше компютърна техника колкото в лаборатория на НАСА, а килимът бе достатъчно дебел, за да задоволи вкуса на арабски шейх. Струваше ми се, че ако поема глътка от въздуха в този офис, и моята скромна банкова сметка ще се увеличи. Във вазата на бюрото му бяха натопени клонки зеленина, професионално аранжирани. Върху махагоновия плот имаше брой на „Уолстрийт Джърнъл“, навярно донесен тази сутрин.

Дъхът ми спря. Нескопосано напечатаните ми писма лежаха пред дяволития поглед на господин Всичко марково. Бях поставена на везните в този храм на Мамон и знаех, че ще се окажа неподходяща.

Какво би направила Кийша? Всъщност в такъв момент навярно би запалила цигара, без да попита, би изпуснала дим в лицето на шефа и би забила тънкия ток на обувката си „Маноло Бланик“ в плота на бюрото му. Когато бе на временна работа, Кийша често излизаше следобед, без да се обади на никого, и отиваше на маникюр. Знаеше, че никой не би дръзнал да я уволни, докато моето положение в света на работещите бе като това на хилав младеж, осмелил се да влезе в зала за бодибилдинг. Сякаш плачех да бъда изритана.

Шеймъс Мейън се наведе напред. Личеше, че е изумен от множеството забележки със зелено мастило върху първите ми разпечатки.

— Алекс Уайлд — каза той, — имаш ли роднинска връзка с Ким?

— Моля? — попитах аз с недоумение.

— Сигурно си чувала нейни парчета. „We’re the kids in America“ — затананика той песента. — Малко приличаш на нея.

Страхотно. Сега пък съм приличала на онази напудрена и изрусена поп икона от началото на осемдесетте. По-добре да беше казал, че приличам на Роузан Бар.

— Не — отвърнах с най-хладния тон, на който бях способна, но явно това убягна на Шеймъс Мейън.

— Тези писма, Алекс. Пълни са с правописни грешки.

Изчервих се от срам.

— Но това не е проблем. — Ирландският му акцент се лееше като пенлива бира „Гинес“. — Ако натиснеш тук... — Показа ми малък бутон на клавиатурата си. — ... компютърът прави автоматична проверка. И поправя грешките. Чудесно е, че съвременните технологии предлагат такива улеснения.

— О — едва промълвих аз. Защо Джени не ми бе казала това? Явно началничката ми бе нацистка, която иска да се издъня, за да покаже на жалкото създание кой командва.

Макар че едва ли е очаквала да срещне съпротива от човек с моята външност. Би трябвало да предвидя подобно отношение. А също и това, че ще срещна най-чаровния мъж на света, когато изглеждам дебела и невзрачна, без грим, боса и със сплъстени коси. Знаете ли какъв е най-сигурният начин в живота ви да се появят цяла армия привлекателни мъже? Качете пет-шест килограма, постарайте се да си докарате обрив или разширени вени, ползвайте некачествена боя за коса, от която около ушите ви да останат зелени ивици, и от всички страни, като нашествие на гризачи, ще заприичдат двойници на Брад Пит и Харисън Форд.

— Ще запомня това.

— Какво ще кажеш да повикам някого от компютърните ни специалисти, за да ти покаже всички лесни хватки? Джак! — каза той, след като набра номер на вътрешния телефон. — Можеш ли да дойдеш

тук да обясниш някои неща на новата ми секретарка? — Изслуша отговора, усмихна ми се окуражително и шеговито потвърди: — Точно така. Да, бих казал. Нали ще се отнасяш добре с нея? Новичка е. Фиона Кейн много държи на това момиче.

Затвори. Пламнах от срам. „Супер, всички тук знаят, че съм получила работата благодарение на ценната голф връзка“.

— Благодаря, господин Мейън.

— Мисля, че се разбрахме да ме наричаш Шеймъс — напомни ми той с лек укор и отново ми се усмихна, преди да забързам към вратата.

Такава бе атмосферата. Цял ден по коридора минаваха хора с маркови костюми или поли, учтиво поздравяваха Джени и тя ги придружаваше до „светая светих“. Явно Дани Бой бе влиятелна и търсена личност. Убедих се в авторитета му, когато компютърният гений дотича още преди да стигна до бюрото си и започна да ми обяснява на разбираем дори за слабоумник език. Постарах се да слушам внимателно. Не биваше да разочаровам шеф като Шеймъс Мейън.

В шест часа вратата на офиса все още бе затворена. Нямаше да бъда удостоена с повече внимание от него днес.

— Свободна си — сухо каза Джени. — Очаквам утре да те видя тук навреме, прилично облечена. С чорапогащи... — просъска тя и се приближи към мен. — Дръж се сериозно в присъствието на господин Мейън.

— Чудесен е, нали? — замечтано казах аз.

Старата злобарка се намръщи, сякаш бе изяла десет неузрели лимона.

— Е — превзето каза тя, — и госпожа Мейън е прекрасна дама. Притежава стил и изисканост. Довиждане, Александра.

[1] Известно лайфстайл списание. — Б.р. ↑

[2] Силата на момичетата (англ.). — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Женен. Разбира се, че бе женен. Сърцето ми замря. Знаех, че е глупаво след петминутно познанство, но се почувствах като ограбена. Нима не бе писано Шеймъс да бъде мой? Искам да кажа, когато една жена се е озовала на дъното, прикована е към скала и очаква иззад хълма да допълзи огнедишащ дракон или — както в моя случай — е разбрала, че с таланта, който има, не ще постигне нищо и се е примирила да приеме работа, уредена от мама и татко, и да живее заедно с досадната си, невероятно красива по-малка сестра, не е ли редно да се появи рицарят на бял кон, който ще я спаси? Не се ли подразбира, че този рицар трябва да бъде свободен?

В понеделник сутринта за мен определено можеше да се каже, че съм стигнала дъното. Предполагам, че бих могла да изпадна и в по-унизително положение, като бездомниците, които продаваха списания пред кръчмите в Кемдън или се хранеха с консерви, изровени от кофите за смет, и водеха със себе си помияри, вързани с въженца. Но честна дума, правописните грешки, закъснението, роклята, размазаният грим, скъсаните чорапогащи и разлятото кафе бяха достатъчни да ме повлекат към дъното. И минералната вода. Шеймъс се бе държал благосклонно, бе разсеял тревогата ми заради изцапания килим и ме бе защитил от Джени. Освен това той бе толкова изтънчен и преуспял. А очите му... И гласът му...

Сякаш бях видяла огромен искрящ знак от боговете на любовта. „Няма от какво да се боиш, Алекс! Никога вече няма да те зарежат чрез факс от секретарка. Забрави за стандартните съобщения от галериите, че творбите ти са отхвърлени! Забрави, че трябва да лъжеш майка си, че харесваш сакото от туид с подпльнки, вечерната рокля от осемдесет и седма с голяма панделка отзад или лъскавата пола-балон с точки от черно кадифе, когато те кара да ги пробваш! Всички тези тревоги са минало, защото чаровният принц е дошъл да те отведе!“

Искаше ми се да бъде така, но фактът, че Шеймъс се оказа женен, бе последното, фатално завъртане на ножа, забит в сърцето ми.

„Ха-ха-ха, зает е — смееше се Купидон, — както и всеки друг свестен мъж на Земята“.

— Наистина изглежда така — съгласи се Гейл, когато споделих тази мисъл по време на вечеря в общата ни кухня. Хапвах сандвич от черен хляб със салата, твърдо решена да сваля някой килограм. Гейл бе донесла диетично суши, а Бронуен спеше дълбоко на дивана във всекидневната, което означаваше, че няма да можем да гледаме „Бруксайд“. — Хлябът е вреден. Не е сурова храна.

Всъщност бе толкова безвкусен, че не бих спорила с нея дали да го ям. Опитвали ли сте някога сандвич със салата? Две парчета картон, а между тях трева. Но това бе любимата вечеря на кльощавата ми русокоса съученичка Елспет, която веднъж бе избягала по коридора, когато се бяхме опитали да я накараме да хапне кексче. Само едно кексче. Краката ѝ бяха толкова тънки, че дори коленете им не се допираха. А аз хитрувах, когато на всяко момиче се полагаше само по една следобедна закуска, като начупвах две на парчета в чинията си и твърдях, че е една. Това се отразяваше на фигурата ми. Затова сега винаги, когато се срамувам от себе си, се самонаказвам със сандвичи от черен хляб със салата. Предимството е, че е толкова противно, че не те изкушава да се натъпчеш. На никой прием не бихте чули репликата: „Мога ли да ви изкуша с още един черен сандвич?“.

Гейл продължи да говори на засегнатата от мен тема.

— Нормално е жена на твоята възраст да разсъждава така — замислено каза тя, сякаш се опитваше да приеме факта, че някога ще стане толкова стара. — В Япония наричат такива като теб „коледни сладкишчета“.

— Защо? — попитах, макар да знаех, че отговорът няма да ми хареса.

— Защото след двадесет и пети декември вече са престояли и никой не ги иска, както и момичетата, прехвърлили двадесет и петте — обясни тя с насмешка.

Понякога ми се искаше да запуша устата на Гейл с някоя от ръчно плетените ѝ рокли. Още по-неприятно ми бе, че в думите ѝ имаше известна доза истина. Никой мъж не ме искаше, след като веднъж е имал шанса да ме „пробва“. Преди Оливър бяха Джералд, който ме бе зарязал заради някакъв командир на скаути, Питър, който бе арестуван за нанасяне на телесна повреда и излежаваше присъда в

Пентънвил, и Джъстин, с когото дори бяхме сгодени за кратко в „Оксфорд“, но шест седмици след годежа ни бе пожелал да се разделим за известно време, защото се нуждаел от свобода. Обеща да ми се обади след няколко дни, но както очаквах, повече не ме потърси.

Всъщност Джъстин ми направи услуга, като разби наивното ми сърце така жестоко, че разделите с Питър и Оливър бяха бял кахър. Безспорно бе унижително да бъда изоставена заради мъж, въпреки че това ми бе помогнало да намеря обяснение за настояването на Джералд да пазя диети и да подстрижа косите си много късо и за отказа му да легне с мен въпреки тези естетически подобрения. Но не можеше да се сравнява с унижението, което преживях, когато Джъстин се ожени само два месеца след като бе заявил, че иска свобода, при това за кобила на име Хана, която бегло познавах и ненавиждах. Хана се смееше истерично, мятеше дългата си грива и правеше гръмогласни изказвания от рода на: „всички говорим за така наречения феминизъм, но всъщност всяка жена мечтае за симпатяга, който да плаща сметките ѝ и да ѝ направи много бебета“. Беше наследница на имението „Шропшир“, което бе няколкостотин акра, така че плащането на сметките не бе голяма грижа за нея. Но си намери симпатичен кавалер, по-точно моя. Цял месец страдах от безсъние и ме обземаше паника, когато стари приятелки се обаждяха по телефона, за да ме поздравят, прочели текста „наскоро сключил брак“ до името на Джъстин над интервютата, дадени от него за „Телеграф“ и „Мейл“ в качеството му на амбициозен млад кандидат на торите за парламента. Предполагам, че революционерка като мен не бе подходяща за негова съпруга.

Както и да е, Джъстин ме избави от това недоразумение. Скоро след като в „Хелюу“ излезе обширен материал за него и Хана, реших, че всички на света са негодници и не бива да храня илюзии. Не че имах полза от подобни цинични заключения.

— Навярно си чувала за Долорес Мейън — безмилостно продължи Гейл.

— Досега не бях — промърморих аз.

Гейл взе брой на „Татлър“ и безпогрешно отгърна точно на страницата за приема на Крюг. Редом до Тиги Лег-Бърк и Джоан Колинс с чаша шампанско в ръка стоеше въпросната Долорес. Имаше по-дълги крака от носителка на „Дерби“, бе заела грациозна поза като

балерина, а платиненорусите ѝ коси се спускаха на талази по раменете на розовия ѝ костюм „Шанел“.

— Мисля, че тези обици с диаманти много ѝ отиват — сподели Гейл. — Какво ще кажеш?

Замълчах. Не бе честно. Не можеше ли жена му да е някоя сприхава стара грозница и с Шеймъс да разнообразим скучното си ежедневиe с малък забранен флирт? Нали офисите бяха за това? Както и за водене на безплатни телефонни разговори. Бронуен ми бе напомнила за тази добра страна на секретарската работа, преди да се просне на дивана.

Вратата се отвори и в стаята влезе Кийша. Като по чудо тоалетът ѝ изглеждаше още по-безупречно, отколкото сутринта. Когато се приближи, изведнъж ме лъхна опияняващ аромат. Не този на френския ѝ парфюм, а съблазнително ухание на „Кентъки Фрайд Чикън“ с много пържени картофи.

Оставих недоизядения си сандвич и облизах устни. Колко бях жалка. Кийша бе красавица, но ако някой се опита да припари до картофките ѝ, се превръщаше в зла вещица. Държеше се, сякаш ѝ е все едно дали ще напълнее, и може би благодарение на това самочувствие винаги бе стройна и прелестна. Как успяваше да поддържа фигурата си? Никога не спортуваше, а всеки ден се тъпчеше с пържено пилешко, хамбургери и шоколад. Пушеше като фабричен комин и изяждаше по цяло топло чесново хлебче със салатата си.

Но тази вечер пхна ръка в мазната хартиена кесия и ми подаде пакетче пържени картофи.

— Хапни си — каза тя със съчувствие.

Бях трогната. Поразена. Това бе доста необичайно за Кийша.

— Алекс здравата се е издънила и е хлътнала по шефа си, съпруга на Долорес Мейън — осведоми я Гейл със злорадство.

Кийша ѝ хвърли укорителен поглед.

— Мога да ти дам назаем синята си рокля „Дона Карън“ за утре — нехайно ми предложи тя и ме изпълни с облекчение.

— Само докато взема костюма си от химическо чистене — обещах. Кийша ме изгледа с отегчението на министерска съпруга. Предположих, че трябва да бъде благодарна на Гейл. Само защото дразнеше Кийша повече, отколкото мен, щях да получа назаем един от нейните ТДТ, както ги наричаше Бронуен. Гардеробът на Кийша бе

разделен на ТДТ — топдизайнерски тоалети, МО — маркови облекла, и ДР — дрехи от разпродажби. Гейл бе успяла да ги манипулира да я приемат за съквартирантка, като се бе държала мило, не бе отправила нито една критична забележка по време на огледа на апартамента и не бе споменавала думите „естествени храни“, „витамини“ и други подобни глупости. Бе създала впечатлението, че е весело, непринудено и работливо момиче, с което всеки би се радвал да живее в общ дом.

Привлечени от голямото пространство, доброто разположение и родителските субсидии за наема, Кийша и Бронуен, естествено, бяха паднали в капана.

Кийша се нуждаеше от пари за дрехи, а Бронуен — за фармацевтични продукти, както и за пиячка, цигари, таксите от клубовете до дома и самолетни билети за концерти на „Оуейсиз“ в Скандинавия. На Кийша не ѝ се налагаше да плаща за развлечения. Не можеше да си представи да излезе от къщи с пълно портмоне. Беше малко като кралицата: ескортът ѝ винаги плащаше за всичко, за самолетни билети първа класа, вечери, шампанско и таксите. Аз се чувствах неловко, ако някой ме почерпеше две питиета, но изглежда, кавалерите на Кийша нямаха нищо против. Богати или бедни, изпълняваха дълга си, без да мърморят.

Когато ѝ намекнех, че живеем в деветдесетте и я попитах дали не ѝ се струва редно понякога да си плаща, тя ме поглеждаше, сякаш съм загубила ума си.

— Луда ли си? Когато отивам на среща, Ал, не отварям портмонето си. Толкова е просто.

После запалваше цигара „Марлборо Лайт“, което бе знак, че въпросът е приключен.

Ако трябваше да бъдем честни, не можехме да отречем, че ѝ завиждаме. Кийша бе забележително създание, типична доминираща женска. Гледаше на себе си като на принцеса и околните се отнасяха с нея по подобаващ начин.

Преди да кажете нещо, ще ви призная, че съм се опитвала да ѝ подражавам. Заставах пред огледалото, облечена с взет назаем марков тоалет, цупех се и хвърлях хладни, надменни погледи към отражението си, но нищо не се получаваше. Винаги забелязвах размазани сенки, изпъкнал целулит в свивката на коляното или някакъв друг недостатък.

Всъщност какво самочувствие би могла да има двадесет и седем годишна жена, когато е безработна, веднъж изоставена заради мъж, а друг път почти пред олтара и все още е финансово зависима от баща си? Ако не ставаше дума за самата мен, навярно би ми се струвало невероятно смешно.

Все пак си напомнях, че „нещата могат да тръгнат само към по-добро“, както крещеше кандидатът на лейбъристите по време на предизборната си кампания.

— Благодаря, Кийша — смирено казах аз.

— Не бъди толкова мрачна — опита се да ме ободри Кийша. — Нали не са те уволнили?

— Не.

— Е, значи вече работиш и имаш доход. Колко е заплатата ти? — отговорих на въпроса ѝ. Направи сметка наум и колебливо промълви: — Седемнадесет и петстотин.

Седемнадесет хиляди и петстотин лири. Това бе цяло състояние за мен.

Гейл се засмя.

— Всеки трябва да започне отнякъде.

— В града се въртят толкова много пари — невъзмутимо каза Кийша. — Алекс ще се научи да печели.

Опитах се да погледна от добрата страна. Все пак имах работа, по дяволите. Не бе изключено някой ден дори да получа повишение. Мислите ми отново се върнаха към зеленоокия Шеймъс с мелодичния глас и непринудените маниери. Какво от това, че Джени ми крещеше, нали той бе големият шеф? Бих го смятала за идеалния шеф дори ако бе женен за Хедър Локлиър.

Може би някога щеше да ме покани на обяд — като началник свое протеже, и да плати сметката, без да чака покана, както приятелите на Кийша. Понякога тъмната ми бунтарска страна се питаше дали се чувстват толкова задължени, защото са увлечени по нея, или от плахост. Исках кавалерът да плаща сметките ми само защото е джентълмен. Не че се случваше често. Всъщност единственият, за когото си спомням, че постъпваше така, бе Том.

Том Дръмънд.

А, да, пропуснах да ви разкажа за Том, което не означава, че съм го забравила. Как бих могла да забравя единствения мъж на тази

планета, предпочел мен пред сестра ми?

Да, правилно прочетохте. Том Дръмънд, един от най-добрите ми приятели в „Оксфорд“, който искаше да се превърне в нещо повече от приятел, бе безмилостно преследван от сестра ми, тогава шестнадесетгодишна, в разцвета на момичешката си хубост. Развяваше златисточервеникавите си коси пред него и кършеше стройното си тяло в изтъркани джинси и прилепнало горнище, които бяха обичайното ѝ облекло преди сегашната фаза на размъкнатите плетени дрехи. А той бе напълно безразличен. Дори веднъж ми каза: „Сигурно на Гейл ѝ е трудно с толкова красива сестра“. В тона му нямаше и следа от ирония.

Това бе довело Гейл до лудост. Смяташе, че всички свестни младежи са нейни по право. Особено момчета като Том, който бе наследник на красива стара къща в Глостършир и се канеше да постъпи в армията за две години. Том бе сензационно богат, но не се бе главозамаял от това. Търпеливо изслушваше разпалените ми социалистически изказвания за забрана на лова на лисици, а после въпреки всичко се присъединяваше към ловните дружинки с кучета в Крайст Чърч. Смяташе „Класик FM“ за непоносимо вулгарно модерно радио. Бе от хората, които държат да вървиш от вътрешната страна на тротоара, докато те изпращат, галантно отварят вратите и издърпват столовете не само за приятелката си, а за всяка жена, която придружават. Намирах го за много забавен, въпреки че бе от вражеския лагер. Търпеливо ме слушаше, когато говорех за предишните си злополучни връзки, без да каже нищо друго, освен че би „размазал физиономиите на онези типове“.

Приятелството ни оцеля дори когато плахо ми предложи да ходя с него и аз се съгласих да опитаме, но не се получи. Вкусовете ни бяха твърде различни. Той харесваше операта и Маги Тачър. Аз предпочитам Артър Скарджил и „Джой Дивижън“. Той пиеше портвайн, а аз вземах екстази и скитах до четири сутринта, без да мисля за паниката и самосъжалението, в които щях да изпадна по-късно.

Освен това не ме привличаше физически.

Сигурно вече загубих симпатиите ви. Сякаш ви чувам да казвате: „Външността не е всичко“, или „Докъде стигна с красавците?“, и определено сте прави. Но знаете ли какво ще ви кажа? Аз съм

непоправима романтичка, чувствам нужда кръвта ми да закипи и сърцето ми да се разтупти не от паника, а от вълнение, сладост или... бог знае как да го нарека.

А Том бе възпълничък.

Зная, зная, че жена от клуба на изтормозените от диети дебеланки не би трябвало да си търси кавалер с фигурата на Роби Уилямс, но Том бе със значително наднормено тегло. Като какъв би могъл да служи в армията, освен като чувал за баласт, не зная. Може би в разузнаването. Четеше приложна математика и определено имаше остър ум. Но просто не можех да не обръщам внимание на тлъстините му. Допадахме си в духовно отношение, но честно казано, когато си представех себе си в леглото с Том Дръмънд, буквално потръпвах.

Гейл високомерно твърдеше, че виждала вътрешната му красота, но мисля, че това, което виждаше в него, бе наследството от няколко милиона лири и шанса да прекара останалата част от живота си в имението му в Аскът.

В името на подобна цел Гейл бе готова да се примири с десетина-петнадесет излишни килограма.

Когато се сетех за Том, изпитвах известно чувство за вина. Бях прекъснала да поддържам връзка с него след колежа, защото не можех да понеса съжалението в очите му, докато разказвах за провалите си като скулптор. Все още творях, но какъв бе смисълът? Нямаше да стигна доникъде и може би бе време да се откажа. За последен път се бях видяла с Том, когато все още изпращах свои творения до галерии и бях буйна, вироглава и изпълнена с надежда и младежки ентусиазъм. Обядвахме заедно, побъбрихме си и след като изяде три пудинга, Том не ми позволи да платя дори част от сметката.

Десет минути чакахме в проливния дъжд, докато ми спря такси, а когато слязох и предложих на шофьора двайсетачка, той махна с ръка.

— Господинът плати да ви откарам, където пожелаете, госпожице — промърмори той.

Запитах се какво ли би казал Том за Шеймъс. Би било чудесно да се допитам до него за съвет. Но със сигурност би ме предупредил да стоя далеч от този мъж. Според правилника на Том „женен“ бе равносилно на „мъртъв“.

Бе ужасно старомодно същество.

— Ще си лягам — заявих аз и ги оставих да се мъчат да помръднат Бронуен от дивана, за да гледат „Приятели“. Бях тотално скапана, а исках на следващия ден да изглеждам свежа и красива. Или би трябвало да кажа — представителна.

Вече бях работеща жена.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващата сутрин нещата щяха да бъдат различни. Вярвах в това. Не съм толкова безнадежден случай, когато имам добра мотивация.

Навих часовника си за шест и тридесет. Трябваше да предприема тази отчаяна, но необходима мярка и търпението ми бе възнаградено със свободен достъп до банята и тишина в целия апартамент, ако не броях граченето на Бронуен, която явно слушаше „Firestarter“^[1] и се опитваше да пее заедно със записа. Поне бе свикнала да ползва уокмена си, когато се прибере от някой клуб в пет сутринта, вместо да ни буди толкова рано с хита на седмицата, усилен до дупка на уредбата.

Тържествувайки, довлякох съненото си тяло до душа и се подложих на принудителна шокова терапия със студена вода. Решимостта ми се изпари за петнадесет секунди. Щом Гейл бе постъпила толкова подло, без угризения можех да открадна малко от скъпия ѝ шампоан „Нексъс“. Харесваше ми, защото бе в бяло пластмасово шише, и тя не можеше да драсне чертичка с черна химикалка, за да отбележи докъде е бил, когато го е оставила, както правеше с всичките си парфюми. Проклета скръндза. Удивително бе, че наистина успях да се разсъня, да оскубя веждите си и да обръсна краката си като Пош Спайс, да втрия лосион в кожата си и да изсуша косите си с кърпа, преди да включи сешоара.

Държахме го в банята с надеждата случайно да падне във ваната включен, когато Гейл реши да кисне в нея, но досега нямахме късмет, въпреки че бе полудяла по етеричните масла по двадесет лири флакона и по къпането на свещи, чиято светлина бе толкова слаба, че човек не можеше да види къде стъпва. Може би ужасното бръмчене издаваше сешоара, а сега издаде мен, че съм в банята.

Нямаше начин да не ме издаде.

След две секунди Кийша заудря по вратата, докато самодоволно седях вътре и сушах косите си, оскубана и гладка като коледната пуйка

на майка ми. Върнах ѝ го!

— Излизай, излизай, излизай! — изкрещя тя.

Определено бе по-въздействащо от плахото ми запитване кога ще излезе.

— Когато съм готова — надменно отвърнах аз.

Следващите ѝ думи бяха изречени заплашително.

— Ако не излезеш, ще се наложи да ми върнеш роклята „Дона Карън“ — заяви Кийша.

Десет секунди по-късно вече бях в спалнята си. Е, добре, не можеше винаги да бъде моята воля. Всъщност едва ли някога щях да успея да наложа волята си в такава компания.

Гейл влезе и ме завари пред огледалото, с нежна и лъскава както никога кожа, внимателно да слагам гланц за устни, очна линия, руж, фон дьо тен и спирала за дълги мигли.

— Няма смисъл — ехидно каза тя. — Долорес ходи в козметичния център в Дорчестър три пъти седмично и тренира във фитнес клуб „Харбър“.

— Долорес не ме интересува — отвърнах аз. Това бе истина, интересувах се Шеймъс.

Казах си, че просто искам да изглеждам представителна. Е, добре, хубава и представителна, но това бе всичко. Все пак той бе женен, а изглеждаше мъж от типа на Лиъм Нийсън и дори Лиъм Галахър, плейбои, които бяха излизали с коя ли не, но след сватбите си се бяха превърнали в примерни и верни съпрузи. Какво особено имаше в името Лиъм? Дали не бе някакъв ирландски талисман? Трябваше да бъде благодарна, че Шеймъс се казва Шеймъс. Въпреки че нямах шанс.

Тази Долорес бе невероятна. Нежна като праскова, красива като Клаудия Шифър. Никоя жена нямаше по-съвършена фигура от нейната, а марковите ѝ тоалети бяха далеч над класата дори на Кийша. Навярно употребяваше фрази като „О, прет-а-порте, колко непретенциозно“, имаше личен стилист, шивачки в Париж и Лондон, които обличаха стройното ѝ тяло в скъпи материи, както и запазено място на първия ред на всяко ревю на прочут дизайнер. Навярно...

Все едно. Да кажем, че не виждах нищо нередно в това, че исках да изглеждам възможно най-добре. Можех да съпернича на Долорес колкото „Манчестър Сити“ на „Манчестър Юнайтед“.

„Шеймъс е зает“, решително си напомних. Съпругата му притежаваше външността на Патси Кенсит, а в сравнение с богините земните жени нямаха никакъв шанс. Мъжете, които получаваха вестник „Уолстрийт Джърнъл“, доставян със самолет от Ню Йорк всяка сутрин, не се срещаха със земни жени. Кой би могъл да ги упрекне? Не бяха длъжни. Нима, ако изглеждах като Долорес Мейън, бих се задоволила да излизам с някое обикновено момче от квартала? Не, ако не си Джони Деп или господин Дарси от екрана, забрави, приятел.

Може би Шеймъс имаше привлекателни неженени познати.

Облякох марковата рокля на Кийша, внимавайки да не оставя петна от фон дьо тен по деколтето. Знаех, че ако я изцапам, няма да изляза жива от къщи.

Сложих ниски обувки и бях готова. Искаше ми се да обуя новите, които си бях купила от „Офис“. Бяха с толкова висок ток, че вървах като на кокили, но кой мислеше за удобството, когато оптически създаваха илюзията за няколко килограма тлъстини по-малко по краката? За съжаление отивах на работа и не можех да вляза в офиса, пристъпвайки като Наоми Кембъл по подиума. Джени незабавно би докладвала по телефона на господин Шеймъс Мейън.

— Тони ще дойде довечера — съобщи Гейл и ми хвърли вледеняващ поглед. — Най-добре разчисти онзи боклук още сега.

Поводът за злобата ѝ бе последната скулптура, върху която работех, преди да дойде Алън Пел. Беше поредният бухал.

— Не съм завършила бухала си.

— Не прилича на бухал, а на изтормозен таралеж — изръмжа Гейл.

— Да, или по-скоро на леко изкривен сърф — обади се Бронуен.

Нахълта в стаята ми с весело изражение и химически блясък в очите, който навеждаше на мисълта, че я очакват още няколко часа щастие, преди най-сетне да си легне. Мляскаше дъвка, като симпатична крава, преживяща с наслада. Всеки момент щеше да се втурне да ни прегръща, да занарежда, че ни обича като сестри, и да бръщолеви несвързано, докато действието на дрогата отмине и наркотичният махмурлук я направи мрачна и раздражителна. Не можех да преценя кое от двете ѝ настроения е по-непоносимо.

— Хей, изглеждаш зашеметяващо — възкликна Бронуен, но в това състояние би казала същото и за Сила Блек, така че не ѝ обърнах внимание.

— Целта не е да прилича на бухал, а да vyplъщава представата за бухал — обясних аз.

— Е, това е моята представа за пълен боклук — сопна се Гейл. — Не искам Тони да го види.

Тони бе поредното ѝ завоевание, едро градско конте със скоби на зъбите, което работеше в търговска фирма, а в свободното си време играеше ръгби. Бе приел опитите ѝ да го накара да премине на салати и соево мляко с гръмогласен смях, така че явно не бе глупак. Но по мое мнение добрите му страни бяха твърде малко. На двадесет и девет, имаше червендалесто лице и смяташе Майкъл Хауърд за опасно наивен. Бронуен и Кийша се питаха какво намира в него, а аз подозирах, че я привлича червеното му ферари.

— Тони ще трябва да се примири.

Изненадах се, че съм способна да говоря с толкова ехиден тон. Когато ставаше дума за изкуството ми, събирах кураж да отстоявам своето, но при никакви други обстоятелства. Може би защото статуите ми означаваша нещо за мен, въпреки всички провали. Тази ми се бе явила насън като блед призрак, бродещ в мрака, и бях скочила от леглото съвсем будна в четири сутринта, за да нахвърлям първите скици.

— Хм! Помня, че обеща на мама да забравиш за тези глупости — намръщено промърмори Гейл.

Кийша решително застана помежду ни.

— Съгласна съм с Алекс. Хубав мишелов — отбеляза тя.

Гейл се засмя.

Грабнах куфарчето си от имитация на естествена кожа, важна част от арсенала на всяко работещо момиче, ако питате майка ми. Мразех го, но ако го захвърлах някъде, Гейл щеше да ме изпорти, а не бих допуснала това за нищо на света.

Навярно е смешно човек на двадесет и седем години да се бои от родителите си, но не познавате моите, а и те плащаха сметките.

Затова грабнах куфарчето. Беше искрящо розово.

— Мъжете харесват дами, които изглеждат женствени, скъпа! — бе настояла мама и ме бе завлякла до щанда в магазина. — Това ще

привлича вниманието им! Нали искаш да се отличаваши от всички други момичета?

Определено нямаше опасност да се слея с тълпата.

Надявах се да успея да го пхна под бюрото си веднага щом стигна до работното си място и да стои там забравено за вечни времена.

— Имам и друга новина — добави Гейл. — Апартаментът срещу нашия вече е зает!

Всички прекъснахме полагането на женски защитен камуфлаж — парфюми, лак за коса и чорапогащи — за да я изслушаме. Това наистина бе новина. Апартаментът отсреща, единственият друг на последния етаж, бе сред най-люксовите в Белсайз Парк. Прозорецът на спалнята гледаше право към този на Зоуи Бол. Бе три пъти по-голям от нашия и се говореше, че има огромна вана и система за домашно кино.

— Познайте кой се нанася. — Гейл имаше навик да ни държи в напрежение и това ѝ доставяше удоволствие. — Снежанка! — гордо заяви тя.

Кийша и Бронуен я изгледаха с недоумение, а моето лице в огледалото бе страхотна гледка, със зинала уста и ококорени очи, като риба на сухо или като Бронуен, когато бе надрусана.

— Оливия Уайт? — попитах ужасено. Оливия Уайт, която носеше не особено оригиналния прякор Снежанка, лепнат от съученичките ѝ, бе приятелка на Гейл в училище. Беше изумително красива и вечно се караше с някого. Доколкото си спомням, отказваше да полага каквито и да било усилия, а когато учителите я заплашеха с наказание, ги обвиняваше, че ѝ завиждат за външността. Никой не би дръзнал да я изключи, защото на три години бе останала сираче при автомобилна катастрофа. Снежанка бе отгледана от изстрадалата си стара леля и не пропускаше случай да се възползва от тази трагедия в ранното си детство, за да постига каквото желае. Предполагах, че е долна кучка. Не дружах с връстнички на сестра си, така че ми бе все едно.

Обзе ме ужас при мисълта, че Гейл ще има подкрепление.

— В училище беше много мила — заяви тя. — Ще я харесаш, Кийша, пазарува с тридесет процента отстъпка в „Гучи“ и знае къде са

най-големите промоции. Бронуен, може да ти уреди бекстейдж пропуск за всеки концерт, който поискаш.

— Сигурно е страхотна — каза Кийша.

— Супер! — извика Бронуен и замляска с още по-голямо настървение.

Мрачно тръгнах за работа.

* * *

Началото определено бе по-добро от вчерашното. Тази сутрин администраторката се държа почти учтиво, въпреки нескритата насмешка, с която погледна розовото ми куфарче. Очевидно бе, че положи усилие да се сдържи да не каже нещо, но не успя. Личеше си, че съм далеч от хладния професионализъм на всички други, които минаваха през тази врата. Може би в „Хамилтън Кейн“ не позволяваха на администраторките да бърбят твърде много със служителите, но несъмнено вече бе убедена, че няма да се задържа на работа достатъчно дълго, за да ѝ създам проблеми.

— Какво е това, падаш си по „Ягодовото сладкишче“? — засмя се тя.

— Изоставате от модата — отбелязах аз в отговор. — Сега хитът е „Моето малко пони“.

— Решила си да избегнеш проблема с чорапогащите, като дойдеш боса? — подхвърли администраторката.

— Всъщност имам два в чантата и ще обуя единия и тоалетната — отвърнах.

— Е, не е зле да побързаш. Джени Робинс е в офиса на господин Мейън от половин час.

С тази реплика бях победена по точки. Хукнах към тоалетната и обух чорапогащите с изнервяща комбинация от бързина и предпазливост. По дяволите. Не знаех как ще свикна с темпото и реда тук.

„Все пак изглеждам добре“, скромно си казах аз. Бях стегнала корема си с ластичен колан, който затрудняваше дишането ми, но предниците на самото „Дона Карън“ в цвят бордо се затваряха плътно и недостатъците на фигурата ми оставаха скрити под него. Фон дьо

тенът, безцветният гланц за устни и бледият руж придаваха на лицето ми естественост, а от китките и шията ми струеше аромат.

„Жената трябва да слага парфюм там, където желае да я целуват“, казваше Коко Шанел, но обикновено дори когато бях напръскана навсякъде, освен под мишниците, не се случваше нищо. Не парфюмирах и пръстите на краката си. Някои твърдяха, че целувките там са много възбуждащи, но на мен това ми напомняше или за Дейвид Малър, или за Фърджи и го бях поставила в графата на забранените неща, свързани със секса, където бяха всички фетиши и мъжете, които изпитват необходимост да ти казват „мамо“, за да се възбудят.

Затраках с ниските токчета, представяйки си, че съм жената от рекламата на „Канко“, но по-млада, и се качих с асансьора до етажа на Шеймъс. Очаквах да получа поздравления от Джени.

— Ето те и теб — процеди тя през зъби, — най-сетне пристигна. Е, днес имаме доста работа, така че можеш да започнеш с архивирането.

Обърна се към шкафа и стовари на бюрото ми голяма купчина папки, а после втора и трета.

— Хранилището е в дъното на коридора — припряно каза тя. — В компютъра ти има система с цветни кодове за дати и часове. Напълно ясна е. Гледай внимателно, защото всяко писмо е важно и не се знае кога може да го поиска СЕК-ът или СИБ-ът.

Изгледах я с недоумение.

— Стига, Александра, СИБ е началникът на СФА и ИМРО. Те са нашите СРО. Или РПБ? Хайде, момиче, не зяпай като идиотка!

— А господин Мейън? — плахо попитах и усетих как гланцът на устните ми помътнява с всяка минута. — Не трябва ли да набирам писмата му?

Джени огледа гримираното ми лице и напарфюмираното ми тяло и изражението ѝ издаде злобна насмешка.

— Не се безпокой, млада госпожице. Господин Мейън е на конференция на инвеститори и цял ден ще бъде там.

Мамка му. Мамка му. Мамка му. Извинявайте, трябваше да излея яда, който напираше в мен след пет часа досадно подреждане на папки. Когато Данте е писал „Ад“, е пропуснал да спомене за десетия кръг, в който нещастните грешници са принудени да вършат това. В

сравнение с архивирането, набирането на писма бе вълнуващо пътешествие с летящо килимче през вселената на „Дисни“, изпълнена с обич и смях. В „Хамилтън Кейн“ архивирането представляваше внимателно разпростиране на неразбираеми документи по пода, а после подреждането им в картонени джобове, прихванати с метални кламери, и прибиране в еднакви чекмеджета. Проблемът бе, че трудно ги побирах в папките и не можех да разгадая уж напълно ясният цветен код.

Ето част от инструкциите на Джени:

„Синьо за октомврийските отчети преди постановленията за инспекции на петнадесети, но постановленията за ревизии от седемнадесети до двадесети включително да бъдат в тъмносиня вътрешна папка“.

Освен това не бях сигурна кое чекмедже за какво е, защото след известно време цветовете започнаха да се повтарят. Еднообразието на работата бе нарушено само от счупването на два от професионално оформените ми маникюри, за които преди седмица бях платила цяло състояние, от крещенето на Джени: „Не! Това не е папката матента, Александра! За всеки глупак е ясно, че тази е вишневочервена!“, и от честите разходки до копирната машина за ксерокопия на специални документи.

Когато ме видяха обляна в сълзи заради два съсипани от ксерокса важни документа, другите секретарки се смилиха над мен. Заклех се, че никога вече няма да говоря с пренебрежение за жените с тази професия само защото една от тях ми бе съобщила по факс, че съм зарязана, а сега робувах на друга.

— Слагай ги ето така — любезно ми показа Мелиса — и няма да се смачкват. Ти си Алекс Уайлд, нали? Имаш късмет, че работиш при господин Мейън.

— Да — замечтано казах аз, малко по-спокойна.

— Помагаш на Джени Робинс! Всички обичат Джени.

Изгледах я учудено. Явно работата тук се отразяваше зле на психичното здраве. Бях прекарала в тази фирма по-малко от два дни, а вече усещах това.

Джени влезе в пет часа, когато бях изтощена и с нетърпение очаквах края на работния ден, и с явно неодобрение огледа папките, които бях успяла да подредя.

— Ще довършиш утре. Виждаш, че не се подреждат сами.

— Да, госпожице Робинс — отвърнах и прехапах устни.

— Аз ще се погрижа за кореспонденцията на господин Мейън, докато си заета тук. Поне при архивирането няма опасност да правиш правописни грешки — изтъкна тя.

Логиката ѝ бе неоспорима.

— Е, добре тогава — промълвих аз с огорчение.

[1] Песен на „Продиджи“. — Б.р. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Занизаха се ужасни дни. Шеймъс Мейън отсъстваше заради конференции и важни делови срещи. У дома се редяха върволица от мъже, които търсеха Кийша (медийни звезди и други знаменитости), Бронуен (дрогирани техно манияци), Гейл (Тони и високоплатените му приятели) или мен (водопроводчикът и един сърдит банков представител).

От другата страна, в коридора кипеше усилена ремонтна дейност и работниците надуваха песни на Брайън Фери до дупка, а Бронуен и Кийша се надпреварваха да разпитват за Снежанка. Започнаха да се държат по-мило с Гейл. Очаквах да проявят малко повече достойнство, но Кийша бе готова да продаде душата си за отстъпка в „Гучи“. В края на краищата, слабостта ѝ към тази марка не бе грях. Що се отнася до Бронуен, ако някой я попиташе кои са най-красивите думи в английския език, без колебание би отговорила: „Пълен достъп“, представяйки си ги изписани върху пропуск за концерт.

Гейл се перчеше пред мен с това ново отношение. От време на време ме поглеждаше с тържествуващо изражение, докато превъзнасяше приятелката си пред възторжените си слушателки.

Нямах друг избор, освен да ходя на работа. Но и там не бях особено щастлива. Първо, нямах сносни тоалети (предложението на Кийша да взема назаем роклята ѝ бе инцидентно, шанс веднъж в живота). Второ, нямах мотивация. Ден след ден чаровният Шеймъс не бе в офиса си. Горях от негодувание. Как бе посмял да се появи веднъж, като мираж на чаша лимонада в пустинята, а после да изчезне яко дим!

— ВМСМ — мърморех под носа си.

Това бе остроумен код, съчинен от Бронуен, който означаваше: „Всички мъже са мръсници“. Казвахме го толкова често, че бе полезно да има кратък начин. Трето, Джени Робинс наистина бе садистка.

— Ще придружавам господин Мейън — самодоволно заявяваше тя, — така че днес ти ще вдигаш телефона.

Първия следобед, когато се бе наложило да поема това задължение, бях пребледняла от страх. Вдигането на телефона на Шеймъс бе задача за първокласен диспечер, а не за флегма като мен. Трябваше да приемам, записвам и класифицирам неразгадаеми съобщения, да решавам кои да прехвърля на мобилния му телефон — за което всички настояваха и недоволстваха, ако им откажех, да намирам документите, които трябва да изпратя по факс, и да подреждам другите, след като ги изровя, да държа слушалката с една ръка и да пиша с химикалка, притисната между пръстите на крака, или по подобен начин.

Бях готова да заплача, но няхах време.

Така оплесках нещата първия ден, че се надявах друг път Джени да настоява да върши тази работа сама.

— Трябва да се научиш, Алекс.

— Къде ще бъдете днес? — попитах, готвейки се да наглася автоматичното избиране.

Джени се усмихна.

— В Корфу.

* * *

Постепенно свикнах да отговарям на телефона, да нахвърлям съобщенията бързо и да изпращам файлове и факсове. След известно време дори не изпитвах ужас, а по-скоро отегчение. Не ползвах обедна почивка, а хапвах сандвич на бюрото си, когато имаше кого да помоля да ми го донесе, или си купувах нещо от нещастника, който обикаляше офисите по обяд с голяма кошница, пълна с неща за хапване. Докато стигне до мен, обикновено оставаше следният асортимент:

1 развалена ябълка;

1 презрял банан;

1 смачкан сандвич със сирене и туршия (намокрен с разлят натурален сок и добил аромат на портокал).

Тогава решавах да пропусна обяда и да прекарам останалата част от скучния следобед гладна, слушайки къркоренето на червата си като в рекламата на „Шредис“.

При други обстоятелства бих напуснала. Сериозно обмислях това решение, когато телефонът звънна. Естествено, не търсеха мен.

— Офисът на господин Мейън.

— Бихте ли ме свързали с него, ако обичате? Обаждам се от „Карфор Тръст“.

— Съжалявам, но в момента отсъства — казах аз с по-малка доза отегчение от обикновено, защото нещо в гласа ми се стори познато. Плътен мъжки тембър, ясен говор, който всички плейбои се стремяха да усвоят, но малцина успяваха.

Последва кратка пауза.

— С кого разговарям?

— Със секретарката му — вяло отвърнах аз.

Нова пауза, след която учтиво ми бе зададен въпросът:

— Случайно да се казвате Алекс Уайлд?

— Том! — почти изкрещях. Забравих, че не желая да узнае в какво съм се превърнала. Зарадвах се да чуя гласа на стар приятел.

— Значи си решила да се преселиш в Лондон? — попита той. — Много разумно, бих казал. Добре е да натрупаш жизнен опит, който да те зареди с творчески идеи.

Прозвуча твърде възвишено, но не развалих високото му мнение за мен.

— Е, с какво се занимаваш?

— С това-онова — уклончиво отвърна Том. Бе от хората, които смятат, че е просташко човек да говори конкретно. — Дано работата в „Хамилтън Кейн“ ти допада, Алекс...

Край, реших, че е нечестно да го държа в заблуда, и споделих цялата истина за положението си. Горкият Том, бе позвънил, за да обсъди важен финансов въпрос, а вместо това се наложи да слуша излиянията ми по телефона. С безкрайно търпение изчака, докато свърших, вместо да затвори или да предложи да си поговорим друг път, може би някоя неделя през двехилядната година.

— Не можеш да напуснеш — категорично заяви той.

— Защо не, по дяволите? — попитах.

— Защото не си от хората, които се предават, Алекс. Скоро вече ще ти се струва по-лесно. Ще научиш нещо. А и ще изкарваш пари.

— Щастieto не се купува с пари — мрачно изтъкнах аз.

— Така е — потвърди Том с тъга. — Но те ни дават независимост.

Обещахме си да се срещнем за обяд, когато щях да му позволя да обижда лейбъристите колкото иска. Поредното от нещата, за които никога нямаше да дойде ред, както закачането на снимки в спалнята ми и посещението в Националната художествена галерия. Но не напуснах. Ако го бях направила, нямаше да разбера как биха се развили нещата по-нататък.

* * *

Седях пред компютъра и съсредоточено набирах анализаторския отчет на „Дайсън Електрикс“, когато над бюрото ми надвисна голяма сянка.

— Почти свърших, госпожице Робинс — промърморих аз през стиснати зъби. Господи, тази жена искаше да изпие кръвта ми. Напомняше ми за сержанта от „Полицай и джентълмен“, който крещеше на Ричард Гиър, че незабавно иска да види молбата му в писмен вид. Целите ми ръце бяха в петна от мастило, отново бях пропуснала обяда и ме болеше глава от напрежение.

— Така ли желаеш да ме наричаш? — попита нечий мелодичен глас.

Вдигнах поглед и видях Шеймъс Мейън да се усмихва на техниката ми на набиране с една ръка.

— По-лесно е — оправдах се аз.

— Разбира се, както и много оригинално — любезно каза той. — Ако загубиш лявата си ръка при нещастен случай в градината, все още ще можеш да работиш.

Усмихнах се, но съвсем леко. Шеймъс стоеше пред мен с елегантния си костюм и дяволитите си зелени очи, подхвърляше шегички и определено представляваше приятна гледка, но не биваше да се заблуждавам. Всеки момент щеше да изчезне като мираж и да остави след себе си само куп документация и опияняващ мирис на афършейв.

— Заслужаваш награда за ефективност.

— Хм — промърморих.

— Не е зле да я получиш още днес. Свърши толкова много работа в мое отсъствие. Не знаех, че притежаваш скрити магически способности.

Тези думи наистина повдигнаха духа ми. Не можех да повярвам. Току-що бях получила комплимент, благодарност и похвала, че се справям добре с работата. Магически способности? Единствената, която според мен притежавам, е да ставам невидима. Едва ли на света имаше жена с по-ниско самочувствие от моето. Не можах да сдържа усмивката си.

— Хайде, красавице — весело каза Шеймъс, — прогнозата беше за мрачно време, а е толкова слънчев ден.

С крайчеца на окото си забелязах Джени Робинс от другата страна на бюрото. Бе застинала и хвърляше убийствени погледи към нас. Едва устоях на изкушението да ѝ намигна със злорадство.

— Все още не съм имал възможност да те опозная — решително заговори Шеймъс, — а за мен е важно да познавам всеки играч в отбора си. Нали така казваше Алекс Фъргюсън за „Манчестър Юнайтед“?

— А...

— Разбира се. С теб сме част от един екип — добави той и направи широк жест с матовата си ръка, сякаш за да ме накара да почувствам връзката между своя кът, който изглеждаше като ударен от атомна бомба, и безупречно чистия и подреден офис. — Сигурно не си обядвала.

— Нямам време за обяд — с неохота признах аз. Погледът на Джени стана още по-убийствен. Знаех, че по-късно ще си платя за това.

— Глупаво е. Когато човек е гладен, се съсредоточава по-трудно. Биологичен факт — бавно каза Шеймъс.

Гласът му бе като топлия коняк в буренцето на санбернар, който постепенно връща премръзналия турист към живота. Взираше се в мен така, че ме накара да се изчервя. Очите му не откъсваха поглед от моите.

Дори Рудолф Валентино не можеше да се сравнява с него.

— Джени, нали ще поддържаеш огъня тук час-два? — нареди Шеймъс с властен тон. — С Алекс отиваме на обяд.

* * *

Излязохме от сградата през заден вход, който досега не бях виждала. Там чакаше огромна черна лимузина.

— Предлагам да отидем в „Понт де ла Тур“ — каза Шеймъс и ми отвори вратата, — ако нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам — отвърнах аз, представяйки си, че всеки ден ме канят на обяд в луксозни ресторанти.

Когато пристигнахме, сервитьорът почтително го поздрави и ни поведе към чудесна маса отвън, на слънце, с изглед към реката. След това направи грешката да ми подаде меню. Описаните специалитети бяха толкова далеч от смачканите сандвичи, че стомахът ми закъркори като канонада, която би накарала охраната на Даунинг Стрийт да настръхне. Страните ми пламнаха от срам.

— Е — каза Шеймъс с пълно нехайство, — радвам се, че си момиче, което няма проблеми с апетита.

Поръча и за двама ни. Големи порции от всичко.

— Да, а после ще опитаме шоколадовото суфле със сладолед. Донесете и два карамелови пудинга. А за пиене...

— О, за пиене — каза сервитьорът, сякаш бе чул нещо необичайно — ще повикам колегата, който сервира вина, сър.

Наведох глава, но шефът ми никак не изглеждаше смутен.

— Не искам да чакам — хладно заяви той. Удивително бе как гласът му от ласкав и мелодичен изведнъж стана смразяващ. — Донесете ни първо шампанско, а после от онова бяло „Бордо“ номер 567.

— Много добре, сър — отвърна келнерът, но високомерната нотка ни даде да разберем, че не мисли така.

Това ми хареса. Първо бяхме излезли от „Хамилтън Кейн“ в работно време, а сега давахме нареждания на сервитьорите! Обикновено се страхувах от тях малко по-малко, отколкото от продавачките в магазините, които като по чудо веднага разбират, че нямаш пари, когато просто влезеш да поразгледаш в „Прада“, и нагло питат: „С какво мога да ви помогна, госпожице?“, „Нещо определено ли търсите?“ или убийственото: „До каква цена можете да си позволите?“, докато ти се отце да разгледаш и се измъкнеш от

магазина, загледана в обувките си, сякаш никога не ще ти омръзне да ги съзерцаваш.

— Няма да търпя такива като него да си придават важности, когато съм с хубаво момиче като теб — обърна се Шеймъс Мейън към мен с ослепителна усмивка.

Сърцето ми не се разтуптя. Той се държеше, сякаш флиртува, но това бе невъзможно. Защото бе женен за Долорес. А бе излязъл на обяд с мен.

Вече знаех урока си. Винаги се размечтавах по време на първа среща, въпреки че тази не бе такава. Навярно сте чували, че удавниците виждат живота си като на кинолента, преди да потънат. Е, пред мен по подобен начин се разкриваше розовото ми бъдеще при всяко запознанство с нов мъж. Виждах се омъжена за него, измислила имена за децата ни и избрала къща още преди да ми е подал ръка. Понякога се виждах и разведена. Дори в мечтите си бях черногледа за собственото си бъдеще.

Сега картината, която се разкри пред мен, бе трагична злополука с автобус, в който се вози Долорес, но с голямо усилие я разсеях.

Появи се друг сервитьор, който умело крепеше върху поднос две чаши охладено шампанско.

— За бъдещия ти успех, Алекс Уайлд — каза Шеймъс. — Добре дошла в екипа.

— Благодаря. — Усмихнах се и се опитах да изглеждам делова, като Джени Робинс. — Бихте ли ми разказали нещо повече за себе си, господин Мейън? Единственото, което зная засега, е колко сте зает.

— За последен път ти напомням да ме наричаш Шеймъс поне когато сме извън офиса. Всички в града знаят името ми — заразително се усмихна той. — Важна клечка съм, малката.

Вече се убедих в това.

Господи, усмивката му бе зашеметяваща. През тялото ми пропълзяха страстни тръпки, които не можах да възпра.

— Да не се отплесваме в празни приказки — каза Шеймъс, въздъхна и ми подаде зальк хляб, който първо натопи в ароматно масло. — Ще ти разказвам, докато се храниш. „Хамилтън Кейн“ ме откраднаха от „Голдмън Сач“ в Ню Йорк...

Докато слушах разказа му, ни сервираха ястие след ястие и превъзходно вино. Не бях свикнала с по-добро от онова, което се

продаваше в супермаркетите и хората го ползваха за почистване на фурни, и отначало плахо го опитах, а после все по-често поливах големите хапки, забравила за решението си да пия малко и да ям колкото Долорес, Кейт Мос и всички други кльощави жени. Шеймъс продължаваше да говори. Очите му засияваха от въодушевление, когато описваше някоя голяма сделка с враждебно настроен клиент, променил отношението си благодарение на него. „Не че се хваля“ — казваше, или: „Може би звучи нескромно“, но все пак не скриваше гордостта си.

Едновременно поглъщах превъзходната храна и всяка негова дума. „Господи — помислих си, — сигурно е най-преуспелият човек в Лондон“.

— Познаваш ли Тони Медоус от „Беърингс“? — прекъснах го аз. Не можах да се сдържа да не спомена за приятеля на Гейл само за да проверя колко е известен.

Шеймъс изглеждаше изненадан, но последва усмивка, от която настръгнах.

— Никога не съм чувал това име — равнодушно каза той. — Сигурно твоят човек е някой начинаещ агент по продажби. Познавам всички влиятелни личности.

„Начинаещ агент по продажби! Ха-ха-ха!“, помислих си аз, тържествувайки.

Вече се радвах, че съм част от екипа на „Хамилтън Кейн“. „Слава богу, че не напуснах“, казах си. Бях задължена на Том Дръмънд. Да бъда край Шеймъс, бе по-вълнуващо, отколкото да работя за рок звезда.

— Имаш ли симпатични неженени приятели? — изтърсих. После ми се прииска да отхапя езика си. Защо не можех да изричам само банални реплики, като „Би ли ми подал минералната вода, ако обичаш?“

Шеймъс се наведе и размаха кредитната си карта „Американ Експрес“ срещу сервитьора.

— Защо да запознавам красиво момиче като теб с тези акули? — попита той със закачливо намигване.

„Това е изнервящо“, помислих си аз, когато сърцето ми запрепуска твърде непрофесионално.

— Е, определено може да се каже, че си преуспял човек... Шеймъс. Животът ти ми се струва страхотен.

Веднага дойде сервитьорът със сметката и с дълбок поклон отнесе картата му върху малка сребърна табла. Шеймъс изчака да се отдалечи и ме изгледа озадачено.

— Щастieto не се купува с пари — бавно каза той. — Провървя ми в кариерата... но в интерес на истината, Алекс, бракът ми е пълен провал.

ШЕСТА ГЛАВА

— М-моля? — заекнах аз. Не бях сигурна дали чух правилно.

Шеймъс отново въздъхна. Очите му помръкнаха и замислено се вгледаха в мен, сякаш не забелязваха вишневочервената ми рокля и съвършено сресаните ми коси. Донякъде бях доволна от външността си. Не изглеждах като дивачката от Борнео, но все пак от спиралата за дълги и обемни мигли и яркото червило нямаше голяма полза. Защо си губех времето? Винаги щях да си остана жалка в сравнение със супержените като Кийша и кралиците от банковите среди с костюми „Диор“, професионален грим и понякога бебе на гърба, прикрепено с красиви каишки. Тези жени бяха от друга планета. Всички те бяха част от световния заговор да бъда превърната в незначително и непотребно същество. Още преди закуска успявах да завладеят три свята, а вечер точно в пет и тридесет се прибираха при съпрузите си с тела на модели.

Навярно дълбоко в себе си Шеймъс се присмиваше на сложения надве-натри фон дьо тен под очите ми.

— Не биваше да казвам това — промърмори той. — Всеки има грижи. Защо да те товаря с проблемите си, Алекс Уайлд?

„Неговите проблеми!“

— Истината е, че ти завиждам. Прелестно младо момиче, заобиколено от ухажори всяка вечер, безброй разбити сърца...

Замълча, докато се подписваше на огромната сметка. Станах, въпреки че ми се искаше този обяд да не свършва.

— О, не. Не е така — запелтечих, но думите ми бяха разбрани погрешно. Как можеше да не знае, че аз съм тази, чието сърце постоянно се нуждае от ремонт?

— Не е нужно да се преструваш на самотна само за да мисля, че не съм единственият — любезно каза той.

Погледът му стана жален като на кутре, което някой е ритнал твърде силно.

— А... — понечих да възразя, но той ме прекъсна.

— Не биваше да се оплаквам. Крайно непрофесионално е, но имаш толкова открито лице — прошепна Шеймъс, докато излизахме от ресторанта. — Чувствам, че мога да ти се доверя. Това е най-глупавото, което си чувала в живота си, нали?

Шофьорът ми отвори вратата и леко наклони шапката си за поздрав. Почувствах се като Деми Мур. Нетърпеливо хвърлих поглед към Шеймъс в очакване да сподели още нещо, но той поклати глава.

— Да се връщаме в офиса. Трябва да побързаме, защото имам среща в три.

Гледаше право напред, докато колата се придвижваше почти безшумно по улиците. Бях обзета от възхищение. Толкова бе решителен. Изведнъж бе възвърнал самообладанието си.

Когато влязохме, Шеймъс продължи към вътрешния офис за срещата си с японски банкери, които на всяка дума се покланяха. Наблюдавах ги с крайчеца на окото си и го видях да отвърща на поклоните. Отправи някаква любезност на японски и двамата мъже се спогледаха, явно впечатлени колкото мен.

— Хареса ли ти обядът, Александра? — попита Джени Робинс, когато отново седнах на бюрото си.

— Ммм — доволно отвърнах.

— Добре. Е, след като си се подкрепила, можеш да се захванеш с тези — каза тя и сложи пред мен огромен куп папки.

* * *

Проклетата Джени ме държи на разстояние от Шеймъс до края на деня. Едва когато свърших с папките, отнесох ги до ксерокса и се върнах, кашляйки от праха и с изранени от острите ръбове на листовите пръсти, зърнах чаровния си шеф на прага на офиса му. Нима наистина хвърляше похотливи погледи към мен?

Опомних се. Това, че бе самотен и тъжен, не означаваше, че би искал да бъде с мен.

„А думите «красива» и «прелестна»?“, попита с надежда оптимистичната ми страна.

„Забрави — изръмжаха Цинизмът и Реализмът. — Просто се държи любезно с теб. Ти си машина за приготвяне на кафе, робиня,

която прави ксерокопия и подрежда документацията. А той е принц с очи на поет. Мечтай си, сестричке“.

Те надделяха, въпреки че Оптимизмът отново се опита да наклони везните в своя полза, когато Шеймъс се отби при мен в шест часа.

— Какво ще кажеш да те откарам до дома, Алекс? — примамливо попита той.

— Извинете, господин Мейън — намеси се Джени, преди да подскоча от радост, — Александра не е приключила и ще се забави доста.

— О, разбира се, Джени — каза Шеймъс с уважение.

Навярно бях загубила ума си, щом ми бе хрумнало, че може да проявява интерес към мен. Просто бе добър шеф, който се държи учтиво с подчинените си.

Прибрах се у дома с объркани чувства. Не бе настъпила никаква промяна.

* * *

— Трябва да разтребим тук — властно заяви Гейл.

— Защо? — попита Бронуен и вдигна очи от броя на „Фейс“, който държеше.

— Погледнете! — изкрещя Гейл. — Снежанка не бива да вижда апартамента ни в такова състояние.

Не бих могла да отрека, че е права. По пода бяха разпилени списания, пакети от чипс и смачкани опаковки от „Баунти“, останали след снощната почерпка с шоколадови изделия, която бе нещо типично за съвместния ни живот. Повечето вечери се запасявахме с тях от магазинчето отсреща. Ако бог искаше да бъдем слаби, не би допуснал толкова близо да се продават сладки неща, нали? Господин Пейтъл предлагаше богат асортимент от десертчета с плодов пълнеж, вафли и всичко, което човек би могъл да поиска. По десет минути умувах от кои да вземем. Когато попитах Кийша какво предпочита, тя казваше:

— Все едно, каквото донесеш.

После искаше това, което съм избрала за себе си.

— Ти каза два пакета „Бътънс“.

— Е, не ги искам. Искам твоя „Топик“.

— Миналия път „Бътънс“ ти харесаха.

— Е, ти не ме попита дали искам „Топик“.

Спорът продължаваше, докато се примирих и ѝ преотстъпех своето шоколадче. Понякога Кийша бе истински душевадник. Никога не отскачаше сама до магазинчето. Последния път тъкмо излизах от банята с мокра коса, загърнатата с хавлия, а тя седеше на дивана напълно облечена, но се нацупи, когато отказах да отида да купя нещо.

— Аз съм гола, мокра и боса.

— Е, облечи нещо и се обуй — настоя Кийша — или иди по халат, на кого му пука.

— Ти си облечена! — процедих през зъби.

— О, Ал — злобно промърмори тя, — понякога си такава егоистка. И мързеловка — побърза да добави, преди да кажа нещо.

Но е честно да отбележа, че стаята на Кийша бе единствената в апартамента, която не изглеждаше, сякаш през нея е минал автобус. Освен опаковките, всекидневната ни красяха кофички от „Кентъки Фрайд Чикън“ (празни), шест чаши за вино (празни) и четири кутии „Хепи Мийл“ (пълни), купени от Бронуен, защото в момент на химическо опиянение я осенила блестящата идея да нахрани всички бездомни деца в Лондон, но после задрямала и забравила.

Признавам, че по-рано бих нападнала апетитните пържени неща в кутиите, но сега мислех за Шеймъс. Не би хлътнал по мен, но не бе излишно да изглеждам добре. За всеки случай.

— Какво ме интересува твоята Снежанка? — каза Бронуен, но не го мислеше.

— Ще ти кажа две думи — отвърна Гейл много сериозно. — Рединг. Фестивал^[1].

Бронуен скочи от стола си по-бързо, отколкото аз излитах от офиса всяка вечер. Помогнах ѝ и дори Кийша се съгласи да извади прахосмукачката. Смешно бе всички да робуваме на Оливия Уайт, но не бих понесла да ми се подиграва и да ме гледа с пренебрежение. Изровихме гумени изтривалки и почистващи препарати, които отдавна събираха прах. С общи усилия се справихме с работата доста бързо. Жалко, че рядко я вършехме заедно, освен преди купон, на който очаквахме да дойдат особено красиви мъже. Тогава ставахме къщовници като Моника от „Приятели“ и се карахме коя от нас е

виновна за петната от разлято кафе или за засъхналия сос за спагети по краката на столовете.

За предпочитане бе ние да ходим на купони у други нещастници. Можехме да разливаме вино, да повръщаме и напълно безнаказано да се опитваме да направим номера, при който шампанското остава в чашата и който никога не излиза сполучлив. Да не споменавам, че ако някоя от нас се усамотеше в съседната стая с червенокос двойник на Крис Евънс, можеше тихомълком да се изниже на сутринта, вместо да се мъчи да го разкара от леглото си, където се е проснал като мъртвец и е напълно глух за дискретните ѝ покашляния и намеци, че е време за закуска.

Бях чувала за този проблем главно от съквартирантките си. За мен нямаше опасност да се сблъскам с него, защото дори двойниците на Крис Евънс не бяха толкова отчаяни, че да започнат да ме свалят. Освен това идеята никак не ми допаднаше. Сексът без обвързване бе от нещата, които на теория ми се струваха страхотни, но не бяха за мен, защото бяха рисковани. Като делтапланеризма.

— Знаеш ли, Ал, сигурно си фригидна — казваше Кийша след среща. Твърдеше, че било просто „малко страстно приключение“ от любопитство. Но винаги оставяше поредната рок звезда или медийна акула с разбито сърце и доста намаляла банкова сметка. Мислех, че има проблем с поддържането на сериозна връзка. И тя търсеше нещо, макар и да не го признаваше.

— Така е. Все мечтаеш за любов и разходки по залез-слънце — съгласяваше се Бронуен.

— Но животът не е такъв — мъдро изтъкваше Кийша.

— Напротив, такъв е — упорито възразявах.

— Е — намесваше се Гейл, твърдо решена да ме довърши, — не и за теб.

Бяхме влезли в ролите на четири от джуджетата на Снежанка. Е, вместо да си подсвиркваме, докато работим, слушахме „Разкарай се от пътя ми, шибана кучко“, но намеренията ни бяха добри.

— Тези са от твоето скапано пилешко — просъска Гейл срещу Кийша.

— А това какво е, мърло? — отвърна Кийша и вдигна две кофички от пълномаслено козе кисело мляко с парченца киви и лъжички в тях.

Стоях там с изпоцапаните дрехи, с които работех върху скулптурата си, с кутия течен контур в едната ръка и червена боя от „Марк енд Спаркс“ в другата, когато на вратата се позвъни.

— Пицата ви пристигна — каза Гейл с пренебрежение.

Бяхме я поръчали, преди да се заловим с почистването. Не беше разносвачът на пици, а Снежанка.

— Гейл — превзето каза тя, когато сестра ми нададе радостен вик и плахо я прегърна, сякаш се боеше, че косъмчета от вълнения ѝ пуловер ще залепнат за лака ѝ.

Снежанка изглеждаше ослепително. Дори в най-мъчителните си кошмари не бях очаквала това. Стоеше срещу нас, облечена със светла копринена рокля „Версаче“, прихваната над едното рамо със златна тока като туника на древногръцка богиня. Устните ѝ бяха намазани с нещо невероятно скъпо, а лицето ѝ, което бе съвсем близо до моето, докато надничаше над рамото на Гейл, изглеждаше съвършено гладко, със стегнати пори. Явно римската гърбица на носа ѝ бе изчезнала под скалпела на някой опитен пластичен хирург и сега бе малък и съвсем правилен, като на красива кукла. През отворената врата видях куп куфари „Луи Вутон“ с монограми. Надявах се да се окажат евтина хонконгска имитация, но се съмнявах в това. На ушите на Снежанка блестяха бели диаманти, като огромни ледени кристали, които биха потопили „Титаник“. Кожата ѝ имаше чудесен загар, а самата тя бе толкова слаба, че можеше да изтече в канализацията през сифона на ваната. Може би се къпеше в магарешко мляко или шампанско. Или разтворени перли, или...

— Гейл, ще ме запознаеш ли с приятелките си? — замърка Снежанка. — Аз съм Оливия Уайт.

Подаде нежната си ръка на Бронуен, която стоеше като хипнотизирана.

— Бронуен Томас — каза тя, а после изтърси: — Чух, че можеш да издействаш бекстейдж пропуска.

Снежанка ѝ се усмихна благосклонно.

— Хм. За кой концерт? В Рединг? Няма проблем, утре ще ти уредя един.

— А това е Кийша — тържествувайки я представи Гейл и ме изгледа, сякаш искаше злорадо да заяви: „Нали ти казах?“.

— Прекрасна блуза — забеляза Снежанка. — „Клементс Рибиеро“ ли е?

— Да — потвърди Кийша с лека усмивка.

— Мога да ти издействам тоалети по цени на едро в „Харви Никс“. Или „Хародс“. Мохамед ал Файед е мой много скъп приятел...

Кийша сякаш онемя. Всъщност изпитах известна ревност. Двете изглеждаха готови да станат неразделни като сиамски близначки.

— А ти, Алекс... — Снежанка леко ми се усмихна, но без да се приближи. Огледа изпоцапаните ми дрехи, кутиите и умореното ми лице. — Все си си същата.

— Хубав нос са ти направили — подхвърлих аз в отговор.

Обзе ме детинско задоволство. Тя застина за миг, а след това се усмихна и показа толкова бели зъби, че трябваше да сложа слънчеви очила, за да не ме заслепят. Бяха избелени като на звезда от американска сапунена опера.

— Благодаря — отвърна. — Гледам на човешкото тяло като на творба на изкуството.

Сведох поглед към безформената долна част на своето, сетих се за потъмнелите си зъби, бледа кожа и коса без блясък и едва не изпаднах в отчаяние.

Разбира се, че Шеймъс не бе искрен, когато ме бе нарекъл „красавица“. На света имаше жени като Долорес и Снежанка. Момичета като мен бяха просто същества от женски пол.

Бронуен и Кийша ме гледаха в очакване на нова хаплива реплика, но злобата ми се бе изпарила. Дороти Паркър би се засрамила.

— Е, аз изработвам скулптури от друг материал — предизвикателно отбелязах.

— А, твоите скулптури — ехидно кимна Снежанка, — разбира се. Сигурно вече си продала хиляди и си станала световноизвестна.

Настъпи гробна тишина.

— Алекс започна работа — каза Кийша в моя защита.

— Като помощник-секретарка — добави Гейл.

В мен се надигна ярост, докато Снежанка преглъщаше тази пикантна подробност.

— Аха — каза тя с престорено разбиране, — ето откъде си усвоила толкова... остроумия. Сигурно стресът озлобява.

— А ти с какво се занимаваш? — нетърпеливо попита Бронуен.
— Аз ли? — превзето се засмя Снежанка. — Забавлявам се, скъпа, не си ли личи?

* * *

Устроихме си женско парти. Прекарахме страхотно. Снежанка разказваше на Кийша и Бронуен вълнуващи истории за ученическите ни дни. Не пропусна да спомене, че единствените писма, които получавах, бяха от баба ми, както и как веднъж, когато се опитах да бия сервис, топката ме фрасна право в средата на челото.

— Алекс беше такава самотница — засмя се тя. — Все киснеше в кабинета по керамика и по всичките ѝ блузи имаше петна от глина.

— Да — въодушевено потвърди Гейл, — помниш ли, когато двете с Елън Джоунс станаха първи дружки?

Елън Джоунс! Би могло да се каже, че тя бе единствената ми приятелка в „Сейнт Мери“. Нямахме много общи неща. Елън не блестеше с особени умствени способности и бе още по-пълна от мен. Но и двете бяхме обект на подигравки, така че се сблизихме. Бях благодарна, че не съм единствената отхвърлена на Свети Валентин.

Странно е, че винаги се говори за зачестяването на самоубийствата по Коледа, а никой не споменава за това на четиринадесети февруари. Всяка година този ден ми се струваше по-ужасяващ. Фоайето на училището се изпълваше с червени рози, красиво опаковани и украсени със зеленина купидони, мечета и шоколадови сърца, а телефоните прегряваха. Момичетата тичаха боси по коридорите или се тръшваха върху леглата си с развълнувани викове: „Виж какво ми донесе Криспин, Ванеса!“, „Нали Робин е много сладък!“, „О, това е от истинско сребро, Тим е толкова мил!“.

Никой не безпокоеше възпитателката от общежитието с писма за мен или Елън на Свети Валентин. Стояхме затворени в стаята си, преструвахме се, че учим, и наричахме всички останали „празноглави кукли“. Бяхме ужасно нещастни. С радост бих заменила някоя отлична оценка по керамика за една-единствена картичка, дори от пъпчив и трътлест подател. Горката Елън се чувстваше още по-зле, защото не притежаваше и талант, който да ѝ носи утеха. Веднъж на единадесети

февруари я заварих до пощенската кутия сред живия плет до училището. Пуловерът ѝ се бе закачил на клон, докато се опитваше да пъкне писмо, адресирано до самата нея. Разубедих я. Всички познаваха почерка ѝ и Снежанка щеше да бъде безмилостна.

— Елън беше свястно момиче — промърморих аз.

— Разбира се — засмя се Гейл, — защото никоя друга не искаше да дружи с теб.

— Гейл, знаеш ли, че имаш огромна пъпка на върха на носа? — попита Кийша с ехиден тон. — Сигурно е от прекалено много соево мляко.

Но продължиха да слушат в захлас всяка дума на Снежанка.

— Лягам си — казах аз и станах от масата.

Едва ли някой забеляза, когато се оттеглих.

[1] Тридневен музикален фестивал в Рединг, Англия. — Б.р. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Посветих се на работата си. Или по-скоро, на досадните си задължения. Архивиране. Набиране на писма. Приготвяне на кафе. Изпращане на факсове. Копиране. Имаше огромно разнообразие от дейности, всичките еднакво скучни. От друга страна, рутината създаде у мен чувството, че знаей накъде върви животът ми. (Наникъде.) В него вече имаше жалко подобие на ритъм. Събуждах се няколко секунди преди будилникът да звъне. Втурвах се под душа с пъргавината на командос, изпреварвайки всички останали. Бронуен все още тананикаше песни в спалнята си, Гейл трябваше да бъде на работното си място едва в десет без петнадесет, а Кийша, която бе получила работата в „Ранобудници“, отиваше в Би Би Си към единадесет.

— Писмото ти се оказа сполучливо, уредих си интервю — бе казала Кийша преди седмица. После, в изблик на нетипична за нея работливост, се бе заловила да си съчинява трудова биография. Направо ги бе разбила.

Затанцувах заедно с нея и купих бутилка евтино шампанско, но се почувствах жалка.

Трудно е да се радваш на успехите на ближния, когато собственият ти живот се плъзга надолу по наклонената плоскост побързо от скиор по пистата по време на олимпийски игри.

Една сутрин започнах да си фантазирам как печеля от лотарията, влизам с маршова стъпка при Джени и изплювам голяма малина в лицето ѝ или пристигам за последния си работен ден с лимузина и розов костюм „Шанел“ и набирам писма с пръсти, отрупани с диаманти.

Тогава осъзнах, че водя същия живот, върша същата работа и мечтая за същите неща като милиарди други хора. Бях кръгла нула. Едно дебело нищожество. С лекота бих спечелила тиквен медал за обикновеност.

Понякога си спомнях за шестте месеца, които бях прекарала в бордея в Хакни, преди да се примиря и да приема предложението на

родителите си да заживея по техните правила и под осигурен от тях покрив, което смятаха за изключително щедро. Но не се сещах често за онова време. Дори затъпяващата скука не би могла да ме накара да открия някаква романтика в мизерната дупка.

Затова насочвах мислите си към скулптурата. „Не бива да се отказваш — повтарях си. — Родена си, за да твориш. Може би ще впечатлиш някой японски търсач на талантиливи авангардисти...“

Но дори в мечтите ми това не звучеше убедително. Трябва да призная, че за жалост не можех да престана да мисля и за Шеймъс. Не биваше да хлътвам по шефа си, но какво можех да сторя, когато той бе там всяка сутрин — с красив костюм и вратовръзка, за които биха му завидели всички градски контета, грациозно минаваше покрай мен и ме омайваше с аромата на афтършейва и със загадъчните си зелени очи...

Джени се стараеше да го държи на разстояние от мен. О, намираще хитри начини. Често ме изпращаше в офиса му.

— Би ли занесла кафе на господин Мейън, Александра?

Или:

— Това трябва да бъде подписано от господин Мейън.

Или:

— Ето ваучерите на господин Мейън за Прага.

Все невинни номера, с които искаше да каже: „Хайде, можеш да видиш своя герой, момиченце“. Проблемът бе, че никога не ме изпращаше там, когато е сам. В офиса му винаги имаше някой млад анализатор, който ме оглеждаше от главата до петите, докато изпълнявах мисията си.

Казвах само:

— Заповядайте, господин Мейън.

Или:

— Подпишете се тук, ако обичате, господин Мейън.

Невероятно интересен диалог! Дори Оскар Уайлд не би могъл да измисли по-добър.

В Лондон наричаха финансовите анализатори „цифрояди“. Бях започнала да свиквам с жаргона тук. Вече се смятах за ветеран. Веднъж подхвърлих шега по този повод и видях Джени да се усмихва. Все пак и тя бе човек, а не някакъв робот-демон.

Англичаните сме ненадминати по размяна на банални любезности. При ежеседмичното посещение в супермаркета за бутилка евтино вино, замразени сандвичи и пакет ягоди с намаление (което обикновено не бе никаква икономия, защото най-долните бяха развалени), провеждах следния разговор, щом сложех кошницата на касата:

— Благодаря.

— Благодаря — вяло отвърщаше касиерът Дуейн. — Шест лири и петдесет, благодаря.

— Благодаря — казвах аз и му подавах десетачка. Вземаше я и с леко раздражение отново ми благодареше. Когато получех рестото, три и петдесет, за пореден път произнасях същата дума, прибирах парите и грабвах чантата си.

— Благодаря — казваше Дуейн.

Бог знае как ли е в Япония.

Разбира се, в случая на Кийша не се разменяха никакви реплики. Дори таксиметровите шофьори не се впускаха да разказват цялата си история. Никой не би се осмелил.

Но невинаги в офиса цареше еднообразие и скука. Понякога изживявах срам и раздражение. Най-честата причина за това бе Кевин Харви от администрацията. Носеше титлата „административен чиновник“, а всъщност бе най-старото пощальонче на света. Беше на тридесет и пет, с оредели пепеляворуси коси, които пригладяше на мазни кичури върху плешивото си теме, и подпухнало тяло с толкова издути гърди, че би трябвало да носи сутиен. Винаги бе облечен с евтина прозрачна риза, цялата в петна от пот, въпреки че в сградата имаше климатици.

Кевин изпитваше симпатия към мен, както биха се изразили майка ми и Джени. Застояваше се пред бюрото ми. Подаваше ми всяко от писмата за Шеймъс поотделно, съвсем бавно. Всеки ден изпробваше различни „мъжки ухания“, сред които любими му бяха „Олд Спайс“ и „Борова свежест“, и се опитваше да ме впечатли с великите си замисли.

— Имам идея за „Федерал Експрес“ — каза той един ден.

— Чудесно, Кев — отвърнах и забих нос в документите.

— Цветни пликове. Тези, които използват, са толкова еднообразни.

— Заета съм, Кев.

С тези думи попарих надеждите му и го накарах да се изчерви.

— Добре, добре. До утре. На същото място, по същото време, ха-ха-ха.

Джени ме изгледа намръщено, когато претоварената количка на Кев сви зад ъгъла.

— Горкият човечец! Не бива да бъдеш толкова жестока с едно невинно божие създание, Александра. — Говореше за Кевин, сякаш бе коте, чийто крак бях строшила.

— Не искам да го заблуждавам — засрамено отвърнах аз.

— Можеш просто да се опиташ да бъдеш по-любезна. Външността не е всичко.

Гласът ѝ издаде укор. Никога не бе заговаряла на по-лична тема. Защо да ми пука какво мисли за мен някакъв стар нещастник? Все пак по обяд отскочих със смачкания си сандвич до пощенския отдел. Бог знай защо, Кев изглеждаше готов да заподскача от радост, когато ме видя. Това ме накара да се почувствам още по-виновна и така обядът с него се превърна в ежеседмична традиция.

— Така те харесвам — одобрително подхвърли Джени.

Трябва да призная, че тайно се почувствах поласкана, както при редките ѝ похвали за печатането ми или уговарянето на срещи по телефона.

— Ставаш все по-... компетентна — казваше тя понякога.

Е, човек винаги се радва, когато го хвалят.

Една сутрин, докато работех на компютъра, ми се обадиха от „Личен състав“, за да ми кажат, че Джени е в болнични. За миг се разтревожих за нея. Какво ставаше с мен? Явно полудяхах.

— Просто грип — успокои ме служителката. — Но трябва да се лекува. Ще изпратим някого да ти помага. Джени настоява ти да поемеш нейните задължения.

— Добре — промърморих аз и се усмигнах самодоволно, докато чаках да пристигне някоя шестнадесетгодишна хлапачка с дъвка и пънк прическа. Щях да я нахокам заради външността ѝ и да я изпратя да си придаде по-приличен вид, но за моя изненада влезе възпълна жена на средна възраст на име Рода Блек, бе облечена в зелен костюм и имаше такава скорост на набиране, че ми се зави свят.

— Бихте ли се заели с тези писма и този телефон? — смутено я помолих. Не вдъхвах никакъв авторитет.

— Само това ли? — недоверчиво попита Рода и огледа купчината, сякаш ѝ се струваше микроскопична.

— Е, може и това — предизвикателно казах аз и ѝ подадох няколко доклада и две извлечения, които биха ми отнели дни.

Рода изсумтя.

— Явно не те претоварват с работа тук.

Не ѝ обърнах внимание. Какво ме интересуваше, щом можех да отскоча до дамската тоалетна и да сложа ново червило и фон дьо тен? Бях повишена в длъжност, макар и само за ден. Това означаваше да седя на безупречно подреденото бюро на Джени и да отговарям на телефонни обаждания само от влиятелни клиенти. По-важното бе, че щях да бъда близо до Шеймъс. Очаквах да пристигне около девет без пет. Имах време да оправя грима си, да се напръскам с парфюм и да приготвя еспreso, както го обича.

Появи се точно на секундата. Удивително. Беше неотразим, с вишневочервен костюм, тъмнокафяви обувки, аромат на портокал и старателно сресани и напръскани с лак коси, които ако не бяха укротени, мигновено биха се разпилели на немирни къдрици. Стискаше куфарчето си под мишница като корпоративен воин с осанка, от която коленете ми се подкосиха.

О, как ми се искаше да върна часовника с няколко часа назад. Достатъчно време, за да мога да открадна малко от грима на Бронуен и да измоля от Кийша някой марков тоалет, дори не на топдизайнер. Само да не бях с консервативния сив вълнен костюм, който бях облякла набързо.

Първото, което издаде погледът на зелените му очи, бе...
раздразнение.

— Къде е Джени? — почти изръмжа той.

— А... болна е от грип — отвърнах.

— По дяволите! Тази жена все отсъства точно когато най-много се нуждая от нея — рязко каза Шеймъс.

Джени създаваше впечатлението, че е готова дори да спи в офиса, но...

— Това ли е кафето ми? — Взе чашата, пресуши я на един дъх и направи недоволна гримаса. — Господи! Не толкова кафе! Не знаеш ли,

че пия без кофеин?

„Какво е еспресото без кофеин?“, изпитах желание да кажа, но се сдържах. Боях се, че гласът ми ще затрепери и ще се разплача. А и нима би търпял някой да се шегува с него, когато е в такова настроение? Можеше да ме уволни! Горкият Шеймъс, навярно бе преживял ужасна сутрин.

— Съжалявам...

— Направи друго и ми го донеси — каза той, без да ме погледне и взе купчина факсове от бюрото на Джени.

След това влезе в офиса си и затръшна вратата.

Станах и машинално отидох до кафе машината. В гърлото ми напиреха сълзи, но решително ги преглътнах. Нямаше да допусна дебелата Рода да ме види да хленча, та да се разчуе и онази невестулка на рецепцията да ми се подиграва.

Дискретно почуках, преди да вляза.

— Влизай, да не мислиш, че имам на разположение цял ден да те чакам — изкрещя Шеймъс.

Припряно завъртях дръжката на вратата и влязох.

— Извинявайте — плахо казах аз, когато сложих подобрената версия на кафето пред него.

— Кой върши твоята работа, щом онази мързелана я няма? — сопна се той.

— Рода. Изпратиха я от „Личен състав“ — отвърнах. — Много е добра.

Стана малко по-спокоен.

— Е, поне не е някоя кукла-стажантка. Все оплескват нещо. И бързат да си тръгнат.

Запитах се дали Кийша е работила за него в някой предишен живот.

— За да ходят на фризьор — добави той.

Сякаш говореше за Кийша. Мислено си набелязах да я попитам някой ден.

— Мислиш ли, че ще се справиш с работата на Джени? Срещите ми и всичко останало?

— Да, Шеймъс — уверено отвърнах аз.

Стрелна ме с поглед.

— Хей, в офиса ще ме наричаш „господин Мейън“, всеки момент може да влезе някой.

— Хм... Да. Съжалявам.

Почувствах се като пълна глупачка и се изчервих. Сякаш ми бе ударил плесница. За миг дори изпитах гняв. Нямах нужда да се държи така...

— Хей. — Шеймъс ме гледаше по-благоклонно. Погледът му се плъзна от подгъва на полата ми малко над коленете, надолу по прасците ми към ниските ми обувки. Беше се замислил за миг, но изведнъж се опомни. — Хубав костюм, Алекс.

— Благодаря — промълвих, преди да се втурна към вратата. Телефонът му звънесе и бързах да вдигна.

— И червилото ти ми се струва ново. Хубаво е.

Нямах време да се зарадвам на комплимента, преди да грабна слушалката и да изчуруликам с цялата любезност, на която бях способна:

— Добро утро, офисът на господин Мейън. С какво мога да ви помогна?

Защо мъжете винаги твърдят, че ние, жените, сме като ветропоказатели? Шеймъс менеше настроенията си толкова често, колкото Мадона имиджа си. Както и да е, първата му среща бе уговорена за след десет минути. Знаех, че до края на деня няма да има повече празни приказки.

В три следобед бях капнала. Не толкова от работа. Джени бе създала такава организация, че не бе оставила почти нищо за мен. Шеймъс бе влязъл в обичайната си роля на любезен, усмихнат изпълнителен директор още при пристигането на първите посетители от Германия, а аз треперех от притеснение да не сгафя — да не разваля грима си, да не разлея кафе или да сбъркам с предпочитания чай. Докато записвах съобщения, ме заболя лицето от учтиви усмивки. Дори успях да се справя с някакъв самонадеян търговец от Сингапур, който ме нахока по телефона и ме нарече „слабоумна пачавра“. Изкуших се да отвърна: „Майната ти, шибан глупак“, но не би било уместна реплика. Цяло чудо бе, че не направих нито една сериозна грешка.

В пет следобед се осмелих да предложа на Шеймъс още чаша кафе без кофеин и шоколадови бонбони „Шарбонел и Уокър“, които

бях избрала от хладилника. За свое удивление го заварих изтегнат на светлобежовия диван да рисува смешни човечета върху заглавната страница на вестника си „Уолстрийт Джърнъл“.

— Милостив ангел идва да ми донесе кафе — ласкаво каза той. — Или може би добра фея. Фея ли си, Алекс Уайлд?

— Последния път, когато се огледах, не бях — смутено отвърнах аз, докато сервирах.

— Чудесно. И бонбони — одобрително отбеляза Шеймъс. — Знае как да внесе малко сладост в живота на един мъж. И други неща, обзалагам се. Но няма да говорим на тази тема сега.

Последва заразителен смях. Бях поразена. Почти бях очаквала да се извини за по-рано, но той дори не спомена за това. Прикова поглед в лицето ми. Хрумна ми, че може би имам червило по зъбите.

— Страхотен фон дьо тен. Какъв е? — попита Шеймъс.

Изчервих се от задоволство.

— Всъщност не съм сложила фон дьо тен.

— Наистина, имаш толкова гладка кожа. — Повдигна тъмните си вежди. — Като праскова. Сигурно ползваш ужасно скъпи овлажнители.

Най-обикновен хидратантен крем. Но бе приятно да го чуя. Усетих как напрежението ми се разсея и усмивката ми разцъфтя като лотосов цвят.

— Дано всичко е било наред днес.

— Да, ти свърши страхотна работа. Невероятна — каза Шеймъс с благодарност. Тревожно погледнах назад към бюрото си, където червената лампичка на телефона примигваше, но той нехайно махна с ръка. — Помощничката ти ще вдигне. Едва ли е нещо важно по това време. Пазарът вече е затворен.

— Добре.

Пристъпих от крак на крак и се запитах дали ми дава знак, че мога да му пожелаая приятна вечер и да грабна сакото си.

— Алекс. Какво ще кажеш да хапнем някъде? — попита той. Бе толкова неочаквано, че за секунда онемях. После, пелтечейки, благодарих за поканата. Винаги съм се чувствала неловко в такъв момент. — В „Айви“? Ковънт Гардън? Да, там, направи резервацията — реши Шеймъс, без да попита за мнението ми, но нима имаше

смисъл? Скъпите лондонски ресторанти бяха недостъпна зона за мен. Господи, дори евтините. — Ще вечеряме в осем. Устройва ли те?

— Разбира се.

Широко усмихната, скочих на крака, готова да го последвам. Първо щяхме да пийнем коктейли в някой дневен бар, а после да се повозим на лимузина до Уест Енд...

— Къде тръгна? — попита Шеймъс, леко раздражен.

Изведнъж се спрях.

— Няма ли да дойда с теб?

— А... не, най-добре е да се срещнем там по-късно. Не искам да ни виждат заедно тук. Би се отразило зле на кариерата ти, скъпа.

Бързо кимнах.

— Разбирам.

— Резервирай маса и ще си прекараме чудесно. Нямам търпение — прошепна Шеймъс и ми подаде зелен лист хартия.

— Какво е това?

— Бележката ми от химическото — спокойно отвърна. — Трябва да побързам, но ако ги донесеш в „Айви“ ще ги натоваря в колата си. Не се тревожи — увери ме той, — няма да седиш на масата, затрупана с костюми.

Колебливо се засмях.

— Чао, хубавице. Ще те чакам с нетърпение — каза Шеймъс.

Когато излезе от офиса, учтиво ме погледна, докато Рода минаваше покрай него с куп документи.

— Приятна вечер, господин Мейън — силно казах аз. Той кимна и продължи към асансьорите.

Беше вълнуващо.

ОСМА ГЛАВА

Стоях в офиса на химическото чистене и притисках тежките костюми. Сметката му бе петдесет лири, но касиерката нехайно махна с ръка.

— Господин Мейън е редовен клиент. Може да плати следващия път, когато дойде. Не вярвам да имаш достатъчно пари у себе си.

Не ми бе задала въпрос. Прииска ми се да можех да извадя пачка банкноти, да ги хвърля в лицето ѝ и да ѝ кажа да задържи рестото, но единствените петдесетачки, които имах в портмонето си, бяха монети.

— Нова прислужница на госпожа Мейън ли си?

— Не — гневно отвърнах. Нима онази жена имаше прислуга като кралицата? А нима изглеждах като слугиня?

— Така и предполагах. — Касиерката ме изгледа с пренебрежителна усмивка. — Тя ги подбира по външен вид.

Олюлях се и найлоновите калъфи изшумоляха, когато се отъркаха в полата ми. Значи не изглеждах достатъчно изискано дори за прислужница на Долорес.

„Провървя ми в кариерата... но в интерес на истината, Алекс, бракът ми е пълен провал“. Думите на Шеймъс отново прозвучаха в съзнанието ми, докато вървах обратно към колата си. „Горкият Шеймъс“, помислих си със съчувствие. Работеше неуморно, за да плаща за прислугата и ултрамодерните тоалети на жена си. Поласкана бях, че желаше да разговаря с мен...

Очевидно бе, че това е единственото, което иска... Бе казал, че чувства, че може да ми се довери. Просто така, по време на първия ни обяд заедно. Шеймъс изглеждаше от типа хора, които се втурват напред слепешком, вместо първо да се огледат. Тази келтска жилка на безразсъдство го бе накарала да се увлече. Или наистина бе прозрял какъв човек седи на бюрото пред офиса му и е достигнал до дълбините на артистичната ми душа? Не бе възможно мъж с толкова секси излъчване да обича работата в офис. Но бе принуден да я върши и бе велик в нея.

С нетърпение очаквах вечерта. Едва бях измолила от управителя на ресторанта резервация между шест и десет и тридесет. Отначало бе готов да ме отреже, както би постъпила Кийша, ако някой искаше от нея да посегне към собствената си банкова сметка, но когато в отчаянието си споменах името на Шеймъс, веднага като по чудо изникна отменена резервация. Развълнувах се при мисълта, че ще вечерям там с мъж, чието име всеки ден действа като думата „Сезам“.

Четиридесет минути търсих къде да паркирам в Ковънт Гардън. Тъкмо започвах да си фантазирам, че карам танк „Шърмън“ с дипломатически номера, на който БМВ-тата веднага биха сторили път, когато надменна блондинка с бентли потегли от удобното място точно пред мен.

— Да сте жива и здрава — извиках и енергично размахвах ръка през замърсения прозорец на очуканото си мини.

Еlegantната блондинка се обърна назад и ехидно ми се усмихна. Сърцето ми се сви. Беше Снежанка.

— Скъпа — каза тя и спря до мен. — Тъкмо взех някои неща за Бронуен и Кийша и ще се прибирам.

Видях ламинираните карти с надпис „Пълен достъп“ върху таблото ѝ и бяла рекламна торбичка на „Прада“. Колата ѝ изглеждаше безупречно и отвътре, и отвън. Почувствах се ужасно засрамена заради своята евтина трошка.

— А за мен нищо ли няма? — попитах.

— Хм — кимна тя. — Кутия овлажняващ крем „Ла Прер“.

Струваше около сто лири. Ползваха го героините от романите на Джакни Колинс. Усмигнах се в знак на благодарност, доколкото можех. Нямахше нужда да бъда злобна, щом тя не се държеше така.

— Най-доброто средство против стареене. Дано ти помогне — язвително добави Снежанка. — О, това костюмите на шефа ти ли са? Що за откачалник е да кара секретарката си да ги взема от химическо? Следващия път ще поиска да поръчаш цветя за всичките му приятелки.

— Нямам нищо против да ги взема.

— Очевидно... вятър те вее на бял кон, Алекс. О — кокетно погледна часовника си „Картие“, — трябва да тръгвам. Имам среща с един приятел в Найтсбридж.

— Познавам ли го?

Оливия ме погледна с присвити очи изпод намазани с тъмносиня спирала мигли и тихо се засмя.

— Едва ли, скъпа, освен ако не ходиш често в Персийския залив... — След това внезапно изправи гръб и измърка: — Чао! — И уверено продължи.

Против стареене? Господи, бях едва на двадесет и седем. Надникнах в огледалото за задно виждане, за да проверя дали около очите ми не са се появили бръчки, но стъклото бе твърде прашно, за да различа нещо. „Много важно“, казах си, когато скочих от колата и грабнах костюмите. Имаше толкова по-възрастни жени, които изглеждаха зашеметяващо. Синди Крауфорд. Шарън Стоун. А... Хелън Мирън. Но кога бяха отлетели годините? Сякаш бяха изтекли под краката ми, докато чаках на кръстовище да светне зелено. Струваше ми се, че вчера все още бях в „Оксфорд“, изпълнена с бунтарски огън и се напивах с портвайна на Том Дръмънд...

Отърсих се от спомените, в които се бях унесла, когато стигнах до „Айви“. Как можех да се чувствам потисната точно сега? Щях да вечерям с Шеймъс Мейън.

— Резервация за двама на името на господин Мейън — самоуверено съобщих на сервитьора.

Навярно бях страхотна гледка с шестте закачалки, които висяха на единия ми показалец. За секунда през съзнанието ми преминаха поредица ужасяващи мисли. А ако бе отменил резервацията? Ако не ми позволяха да вляза с тези тъмни найлонови калъфи? Ако закъснееше с часове и се наложеше да седя сама на масата, въртейки сламка и опитвайки се да избягвам погледите на другите посетители, изпълнени със съжаление към момичето, на което очевидно са вързали тенекия? Не се и съмнявах, че сред тях ще бъдат Мел Гибсън и Ричард Гиър.

— Да, госпожице. Господин Мейън вече е тук — каза сервитьорът.

Облекчението нахлу в мен като сладостна вълна. Шумно въздъгнах.

— Бихте ли отнесли тези костюми до гардероба?

— Разбира се, госпожице — Без да трепне, ги подаде на един помощник-келнер. — Ще ви придружа до масата.

Шеймъс седеше сам в едно сепаре, полускрит зад огромен букет цветя. Когато се приближих, скочи на крака, побърза да отпрати сервитьора и ми помогна да се настаня. Плъзна поглед по тялото ми. Надявах се бледорозовата копринена рокля, която си бях купила час по-рано от „Уисълз“ за доста по-голяма сума, отколкото можех да си позволя, да му хареса.

— Дано не си ме чакал твърде дълго — запелтечих.

— И аз току-що пристигнах. Господи, каква прекрасна рокля, нова ли е?

— Тази? — енергично поклатих глава. — Имам я от години.

Шеймъс махна на сервитьора.

— Отнесете тези рози. Бледнеят пред красотата на приятелката ми.

Усетих бърз прилив на топлина в бузите. Пламнаха още по-силно след миг, когато забелязах, че от страничния шев на роклята ми стърчи голям етикет с цената. Припряно го дръпнах и отправих молитва Шеймъс да не го е видял, но бе твърде късно. Дългите му пръсти посегнаха и грабнаха етикета от ръката ми, преди да го спра.

— Двеста лири? Аха — съблазнително се засмя той. — Алекс Уайлд, ако не те познавах, щях да си помисля, че се опитваш да ме впечатлиш.

— Жените никога не признават, че са си купили нещо специално за случая — промълвих в отчаян опит да възвърна част от достойнството си.

— Но това, че си решила да си купиш нов тоалет, макар и евтин, ми се струва много мило.

Евтин за него!

— Хм — казах аз и се опитах да тръсна коси, както съветвах в „Правилата“ и всички останали наръчници за привличане на мъжкото внимание от деветнадесети век. Почитателка съм на тези книги, въпреки че съдържат някои садистични съвети, например да не приемаш цветя и да не отговаряш на телефонни обаждания, които са приложими само ако получаваш цветя и те търсят по телефона.

Шеймъс се усмихна и бавно ми намигна. Бях като омагьосана. Не знаех дали да изпитвам срам или задоволство. Познато обсебващо чувство на обърканост. Не бях отпила нито глътка вино, а ми се струваше, че вече съм пияна.

— Ще ядем ли? Аз ще поръчам агнешко задушено. Какво ще кажеш за мидите с джинджифил?

— Чудесно — промълвих със сънен глас, въпреки че всъщност не обичах джинджифил.

— И бутилка номер двадесет и осем.

— И едно диетично пепси.

— Не, без диетично пепси — каза Шеймъс и закачливо ми се усмихна, — ще развали вкуса на мидите. Е — отново заговори той, когато сервитьорът се отдалечи, — радвам се да те видя без компютърен екран пред лицето, Алекс. Ти си най-красивото създание в този ресторант.

— Благодаря — отвърнах аз, питайки се дали наскоро е поглеждал в огледало.

— Кой е щастливецът? Не, почакай, нека позная. Астронавт. Испански княз. Мафиотски бос, чиито бодигардове биха прерязали гърлото ти и биха те хвърлили в Темза, ако го зарежеш.

Поклатих глава, широко ухилена. Де да беше така!

— Нямам приятел.

— Нали не си... лесбийка?

— Не! — изчервих се аз.

— Слава богу — каза той и отново ми се усмихна. — Мисълта за това би ме довела до сърдечен удар. Би могла да попаднеш в затвора за убийството на един самотен старец.

— Не си нито самотен, нито стар — едва промълвих.

Когато донесоха виното, Шеймъс напълни чашата ми до горе, а в своята наля съвсем малко.

— Няма ли да пиеш?

— Не твърде много. Вреди на паметта, а не искам да забравя една вечер с жена като теб.

— А... може би Джени ще бъде по-добре утре — опитах се да сменя темата. Той просто поддържаше непринуден разговор.

— Е, може би ще дойде на работа, а може би не. Въпросът е — добави, сякаш говореше на малко дете — дали ще издържа още един ден в офиса, измъчван от кафявите ти очи, без да мога да достигна до тях.

Бях така смаяна, че сърцето ми замря, а после запрепуска като расова хрътка. Задъхано промълвих:

— Какво?

Но в този миг сервираха вечерята. Шеймъс дискретно се облегна назад и изчака отново да останем насаме. После се наведе над масата. Изгледа ме похотливо, сякаш имаше рентгенови очи и виждаше през дрехите ми до дантеления ми сутиен „Никърбокс“.

— Ти си интелигентна дама и нямаш проблеми със слуха. Защо ме караш да се повтарям?

— Защото си женен — изтъкнах аз. Не добавих: "за секс богиня с тоалети „Диор“.

Шеймъс гневно изсумтя.

— Само на книга. Помежду ни няма нищо. Страстта изчезна, тя мисли само за пазаруване. Според мен, когато страстта угасне, човек е като мъртъв. — Стисна ръката ми. — Без страст нищо в живота няма смисъл.

Кожата ми настръхна при допира му. Бих могла да запаля цигара от искрите в очите му. Господи, беше твърде хубаво, за да е истина.

— Защо не се разведеш?

— Аз? Един добър католик? Майка ми би умряла на място, ако чуе нещо подобно. Освен това... заради децата. Продължението на рода — мрачно каза той. — Не бива да те занимавам с цялата тази меланхолия.

„Занимавай ме, занимавай ме!“

— Нямам нищо против — уверих го аз. Побутнах една мида в чинията си и отпих вино за кураж. Шеймъс се хранеше с апетит и изливаше душата си между големи хапки агнешко.

— През целия си живот съм търсил момиче като теб — разпалено говореше той. Бе удивително. Погледът му ме караше да цъфтя. Сякаш бях единствената жена в ресторанта. Единствената на планетата. Изглеждаше готов да ме изяде жива. — Човек, с когото да мога да разговарям, без да се чувствам виновен или нещастен. Човек, на когото мога да се доверявам и да срещам разбиране. Човек...

— ... с артистична душа, какъвто дълбоко в себе си си самият ти — помогнах му да се изрази.

Изгледа ме учудено и продължи:

— Да, може би. Още по-добре е, че момичето, с което мога да споделям всичко, е красавица като теб. Всъщност може би е по-зле.

— Защо? — прошепнах.

— Защото не мога да се съсредоточа върху разговора. В ума ми се прокрадват съвсем други помисли.

Изведнъж гърлото ми пресъхна.

— Мисля за нежните ти устни, съблазнителни като черешки, и какво би било да ги целуна. Какво би било да те притисна в прегръдката си само за да усетя човешка топлина след всички тези години.

— Години?

— С брака ми отдавна е свършено.

— Шеймъс — започнах аз, но не намерих думи да продължа. Той повдигна ръка и венчалната му халка проблесна на светлината на свещите.

— Не го казвай. Не разбивай мечтите ми още сега. Нека те погледам, преди да чуя, че никога не би проявила интерес към жалък стар козел като мен.

— Не е така! — извиках аз. — Проявявам! Искам да кажа... не си жалък стар козел. Не си козел...

— Само жалък старец? — попита той и зелените му очи заблестяха дяволито.

— Не си старец. Намирам те за невероятно красив — казах аз с топлина.

— Така ли? — усмихна се Шеймъс.

Дъхът ми спря. Но след миг той отново се наведе над чинията си и лакомо продължи да се храни.

Поръчахме десерт и кафе. Шеймъс избра пудинг, а на мен отчаяно ми се хапваше паста с топъл лимонов крем, но не се осмелих да поискам, за да не ме сметне за ненаситна дебелана. Спрях се на сорбе с шампанско, но успях да хапна само две лъжички. Стомахът ми бе свит на топка и не можех да изпитам наслада. Бе сменил темата и бе заговорил за незначителни неща като икономика и футбол. Срамувах се и се питах дали не съм се издънила, признавайки му всичко.

— Ядеш колкото мравка — одобрително каза той, когато свърши шоколадовия си пудинг. — Да помоля ли за сметката?

— Ммм. Благодаря за чудесната вечер — едва промълвих.

— Какво искаш да кажеш с това? Нима вечерта е свършила?

— Не е ли?

— Само ако си решила да разбиеш сърцето ми — каза Шеймъс и слънцето отново разсея облаците.

Даде щедър бакшиш на сервитьорите, които натовариха костюмите му в червеното ферари. Вече нямаше да се тревожа да не се измачкат. Шеймъс отваряше всяка врата пред мен, помогна ми да облека сакото си и да се кача в колата.

— Роза за дамата, сър? — попита дрипав старец с торба кълумнали рози. — По една лира са.

Застинах. Мъжете винаги разкарваха тези нещастници, докато приятелките им тайно се надяваха да получат цветете.

— Заповядай — каза Шеймъс, извади две двадесетачки от портфейла си и взе целия букет. След това се наведе и ми го поднесе с поклон. Приех ги с въздишка на удивление.

С галантен жест ме покани да се кача в колата.

— Милейди, каретата ви очаква.

* * *

Профучахме по улиците. Шеймъс караше толкова бързо, че би могъл да стане поредният таксиметров шофьор-маниак в Ню Йорк. Сякаш колите край нас се сливаха. Само за секунда успях да срещна завистливите погледи на няколко млади двойки с фордове ескорт.

Паркирахме пред една от белите луксозни сгради в Кенсингтън, със стъпала отпред и колони в двата края на терасите.

— Това е лондонският ми апартамент — каза Шеймъс, когато пъхна ключа в ключалката. — Просто малък pied-a-terre^[1].

Поведе ме към първия етаж и още една масивна махагонова врата. Апартаментът не бе много голям, но изглеждаше изключително скъп, с модерни светли мебели и дивани с бели кожени тапицерии. Имаше снимки в рамки на голи жени и голяма червена цапаница над камината. Според мен приличаше на повърнатата кучешка вечеря, но той не ме попита за мнението ми.

— Виждаш ли тези снимки? На Хърб Риц... много известен фотограф. Това са негови оригинали.

— Значи си ги окачил, за да гледаш подписа на фотографа — шеговито отбелязах аз.

Стрелна ме с леден поглед.

— А картината... на Гардолфо ми струва двадесет хиляди. Не си застанала на хубаво място. Ела тук, светлината пада по-добре.

Накара ме да се преместя в най-осветената част на стаята и успях да различа слънцето над безразборните червени петна.

— Хм... хубаво. Доста драматично.

Постарах се думите ми да прозвучат убедително, въпреки че никога не съм била способна да разбере и оценя смисъла на модерното изкуство. Но и неговият свят не ме разбираше и оценяваше, така че нямаше нищо нечестно.

— Ела, малка хитрушо.

Шеймъс ме притегли към себе си и ме целуна. Зная, че тук би трябвало да опиша как безброй фейерверки озаряват небето и светът престава да се върти, но истината е, че започнах да се безпокоя заради бикините си. Бях чисти, но малко захабени. Шеймъс щеше да ги види. Дали сутринта бях обръснала краката си добре, или бях останали наболи косъмчета като брадата на Джон Уейн?

— Бих казал, че мисля за същото, за което и ти — прошепна Шеймъс.

Съмнявах се. Освен ако и той отчаяно копнееше за малко гел „Кей Уай“. Искам да кажа, бях възбудена... би трябвало да бъда, нали?... Но не бях особено готова. Във физическия смисъл. Истината бе, че толкова отдавна не бях правила любов, че вероятно бях хванала паяжини.

— Хайде, скъпа — изкусително прошепна той. — Да не губим повече време в приказки.

Поведе ме към спалнята.

[1] Временна квартира (фр.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато се събудих, не знаех къде се намирам. Бяха ми нужни пет секунди, докато малкият компютър в главата ми обработи информацията от непознатата обстановка — подредена стая, климатик, нови чаршафи, мъж в леглото.

Да. Мъж в леглото. Аз и Шеймъс.

Усетих лека тръпка, когато си спомних всичко. Бяхме се любили. Беше бързо и грубо, но както сам бе казал, той бе самотен мъж, обвързан в един брак без любов. Нищо чудно, че бе толкова нетърпелив. Издавах стонове и въздишки и изглеждаше доволен като наперен петел или някой от гълъбите, които важно крачат през пролетта, издули гърди.

— Беше страхотно — каза той и шумно издиша през носа. — Върхът си, Алекс.

Притегли ме към себе си и ме притисна така силно, сякаш никога нямаше да ме пусне.

— Ммм, беше супер — прошепнах. Не бях свършила, разбира се, но това е нормално за жената, нали? Убедена съм, че читателките на „Мари Клер“ и „Козмо“ са нимфоманки с различна телесна химия от моята. Когато отчаяно се стремиш да доставиш удоволствие на мъжа, молиш се да не забележи целулита по бедрата и корема ти и се опитваш да мъркаш съблазнително, шансът да свършиш е нищожен. Нула. Истината е следната: царят е гол! Убедена съм, че всички приказки за оргазъм при секс са съвременен мит, като онзи за бурния нощен живот на Лондон, измислен, за да те накара да се чувстваш неадекватна, защото не си част от него. Но никога не бих признала това пред приятелките си, в случай че все пак има вероятност да греша.

Не съм фригидна. Доста пъти съм изживявала оргазъм. Но когато в стаята няма никой друг.

Разговорите, които момичетата водят на тази тема, издават достатъчно. Първо, всички твърдят, че получават оргазъм още при

сваляне на шапка. (Или гащи.) Никоя жена не би признала, че настоящият ѝ партньор не успява да я задоволи. Едва когато той е минало, истината може да излезе наяве. Освен това ставаме откровени по отношение на секса само в присъствието на мъж... Например той казва: „Познавам, когато тя се преструва“, и всички жени в компанията избухват в смях. „Да, бе“. При въпроса: „Какво означава това?“, се чувстват като в капан и са принудени да обяснят, че преструвките са неизменна част от секса. „От уважение към партньора“, както веднъж се бе изразила Кийша. Но добавят, че в настоящата си връзка не е нужно да се преструват. Последната реплика е изречена така уверено, че никой не би се усъмнил в искреността им. В края на краищата, няма никаква полза да признаваш пред приятелките си, че нощите със сегашния ти партньор са по-малко вълнуващи от повторението на последния епизод на „Фрейзър“.

За мъжете е необяснимо защо една жена спи с някого, щом не получава оргазми. Струва им се безсмислено. Същата логика ги кара да смятат, че смисълът от ходенето на ресторант е човек да се нахрани. Очевидната причина да приемеш покана за вечеря е разговорът и повечето момичета са готови да се тъпчат с хотдог и да се наливат с бира, стига кученцето срещу тях да ги гледа с влажни очи над пластмасовата чаша. А смисълът от секса за жената е после да лежи сгушена до любимия, да заспи омаяна от мириса на тестостерон около себе си, да се събуди преди него, твърде развълнувана, за да спи, и да гледа как първите слънчеви лъчи играят по клепачите му. Не е ли така?

Всъщност темата за оргазмите ме кара да се чувствам неловко. За да ги изживявам, трябва да мисля за ужасни неща. Бих предпочела да умра милион пъти, отколкото Шеймъс да разбере какво мислех, когато се укротих в леглото до него.

Както и да е, продължавам нататък...

На сутринта той лежеше до мен, красив като крал на елфите — с тъмните си къдрави коси и гъсти черни мигли. Докато ги съзерцавах, очите му изведнъж се отвориха и втренчиха поглед в мен. На чувствените му устни се появи най-чаровната усмивка на света, преди да извика:

— Господи! Колко е часът? Шест и половина!

Лицето ми помръкна. Шеймъс скочи от леглото и леко ме целуна.

— Извинявай, скъпа, не исках да те стресна. Нали мога пръв да взема душ? Най-добре е да тръгна преди теб. Нали не искаш злите езици в онова гнездо на усойници да заговорят?

— Разбира се — припряно отвърнах. „Действай бързо. Мъжете не обичат жени, които се разтакават“. Вече бях научила това. — Побързай. И аз не искам да закъснея.

Усмихна ми се одобрително и се отправи към банята.

— Добре че взе костюмите ми, Алекс Уайлд. Иначе щях да отида на работа вмирисан на твоя парфюм.

Затръшна вратата на душ кабината.

Седнах на леглото и се запитах какво не ми харесва в тази картина. Разбира се, че и двамата трябваше да се приготвим за работа, не можехме да отидем на разходка в Хайд Парк и да храним патиците. Не беше най-великият филмов момент на всички времена, сцената от „Хубава жена“, в която Едуард се навежда над Вивиан, размахва платинена карта „Америкън Експрес“ пред лицето ѝ и казва: „Събуди се! Време е за пазаруване!“. Не, Шеймъс бе велик търговец, а пазарът не чакаше никого.

Врълетя ме ужасяваща мисъл, като мокър парцал хвърлен в лицето ми. Розовата ми рокля от „Уисълз“ лежеше смачкана на пода. За разлика от Шеймъс, аз няхах дрехи, току-що взети от химическо чистене, за да реша проблема с облеклото.

— Шеймъс! — извиках през ключалката на банята.

— Под душа съм, скъпа — отвърна той с раздражение.

— Трябва да отскоча до вкъщи. Нямам дрехи — изкрещях.

Водата престана да шурти и Шеймъс подаде мократа си глава. От тъмните му къдрици се стичаха струйки и бе невероятно сладък, като бебе видра с лъскава козина.

— Тичай — шеговито каза той. — Иначе доста ще закъснееш.

Наведе се и ме изпрати с влажна целувка по бузата.

Нахлузих розовата рокля и хукнах към вратата. За щастие, отвън имаше такси, довършващо нощната смяна. Как да чакам на метростанцията с тоалета, който очевидно бях носила снощи? Бях в паника и не можех да мисля за нищо друго, освен час по-скоро да се добера до квартирата си. Качих се на задната седалка и нервно опрях ръце на облегалката на шофьора, сякаш така щях да го накарам да кара по-бързо. Не се осмелих да кажа нищо, защото човекът явно не бе в

настроение и щеше нарочно да започне да се бави само за да ме дразни. „Какво да облека? Синият костюм?“ Беше твърде секси. „Нещо много старомодно“, реших. Надникнах в огледалото за задно виждане. Зачервени очи, заплетени коси, тъмни торбички, големи колкото пазарски чанти. Мамка му. Нямах време дори за душ, камо ли да взема скапаната си кола от Ковънт Гардън.

Пъхнах няколко банкноти в ръката на щастливеца, изтичах нагоре по стълбите, прескачайки по три стъпала, и бях пресрещната от Гейл, облечена с прилепнала памучна рокля, секси като момиче от реклама в „Тимотей“.

— Изглеждаш ужасно — бе любезният ѝ поздрав.

— Здравсти — каза Кийша, която седеше сгушена на дивана и гледаше „Закуска в леглото“. — Някой е имал късмет снощи, а?

— Голям купон в службата. Женска компания — излъгах. Нещо ме възпираше да им разкажа всичко. Предчувствах, че Кийша няма да ме разбере.

— Сигурно — промърмори тя.

— Секс, секс, секс — пееше Бронуен, закопавайки „Бийтълс“. — Всичко, от което се нуждаеш, е секс.

Втурнах се в спалнята си, затръшнах вратата и се преоблякох. Трябваше да взема спешни мерки: силен грим, пригладяване на мазните коси — защо не бях мюсюлманка, ако увиех главата си в хубава бяла забрадка, дали щяха да повярват, че съм приела исляма? — и половин флакон „Дюн“ за свежест, който да заличи миризмата, издаваща, че съм прекарала нощта с мъж и не съм имала време да се изкъпя.

Защо ли ми се плачеше?

Бях обсебена от тази мисъл през целия път до работа. Шеймъс се бе държал чудесно, нали? Беше ме целунал сутринта. За друго нямаше време, но все пак бях разстроена. Дори не бе предложил едно бързо. И бе влязъл пръв под душа. Явно не му пукаше за мен.

— ВМСМ, ВМСМ — промърморих под носа си. — Всички мъже са шибани мръсници.

А ако ме смяташе за пълна скръб? Дебела? Студена? Неподдържана? Недостатъците ми бяха безброй. Сърдех се на Шеймъс, но не можех да спра да мисля, че причината е у мен.

Преминах през вратите на сградата с гневна походка.

— Неприятности с мъж? — тържествувайки попита жената на рецепцията.

Не ѝ обърнах внимание и хукнах по стълбите. Джени се бе върнала и на бюрото ми ме очакваше огромен куп папки.

— Оздравяла си — глуповато казах аз.

— Закъсняваш — изтъкна тя. — Изглеждаш уморена. Дано не си вършила щуротии снощи.

— Зависи какво имаш предвид — мрачно отвърнах.

— Е, господин Мейън е... о, добро утро, господин Мейън.

Сърцето ми спря. Шеймъс вървеше към нея в безупречен вид, с широка усмивка на лицето. Само за миг хвърли поглед към мен, хладен като на медицинска сестра в държавна болница.

— Здравейте, дами.

— Добро утро, Шей... господин Мейън — запелтечих.

Заплашително смръщи вежди срещу мен, а после отново се обърна към Джени със зашеметяваща усмивка.

— Значи си оздравяла, Джени. Не беше същото без теб. Ела в офиса ми да поговорим за командировката до Севиля.

Двамата ми обърнаха гръб и никой повече не ме погледна. Останах сама на бюрото си с купчината папки и примигваща червена лампа на телефона, като сигнал за тревога в щабквартирата на НАТО през третата Световна война.

Той не ме обичаше.

Не се интересуваше от мен.

Никак не ме биваше в леглото.

Вяло прелистих последния си брой на „Хелой!“. Разбира се, там бе Долорес Мейън, този път на прием на Улрика Джонсън по случай издаването на биографията ѝ. Бе облечена с нещо, което приличаше на далеч по-скъпа и шикозна версия на моята розова рокля от „Уисълз“.

Навън бе завалило. Отегчено вдигнах телефона.

— Добро утро — машинално казах аз. — „Хамилтън Кейн“.

* * *

Шеймъс имаше срещи цялата сутрин. Допускаше в офиса си единствено Джени. Господи, искаше ми се да избягам от тук и да плача

неудържимо.

В единадесет се обади Кийша.

— Изглеждаше ни жива, ни умряла, когато се прибра.

— Благодаря, че ми каза.

— Какво има, грубо ли се държа той? Добре че рано си разбрала какъв е. Впрочем той е женен.

— Само на книга — унило отвърнах. — Точно ти ще ме упрекваш? А Дейвид, а онзи адвокат, а... знаеш кой!

Последният бе доста известен, доста женен световен шампион по бокс, който една събота бе застанал да я чака пред офиса ѝ в „Ранобудници“ в седем сутринта с жалкото обяснение, че не е станал толкова рано заради нея, а просто за да тренира.

— Е, няма значение. В събота всички ще ходим на голямо парти. В Кенсингтън, за „Версаче“... Снежанка го уреди.

— Аха — изсумтях аз и искрицата вълнение, която бе проблеснала за миг, изведнъж угасна.

— Ела, ще намериш някой по-свестен от Шеймъс.

Примигнах, за да спра сълзите. Да, по-свестен от Шеймъс. Сигурно щях да срещна Брад Пит, а бях такава красавица, че дори Гуинет Полтроу не би могла да се сравни с мен.

— Добре, ще дойда.

Телефонът звънна отново. Този път беше Снежанка.

— Кажи ми, че ще дойдеш, скъпа... Кийша ще ти даде някой от тоалетите си назаем.

— За какво съм ти там?

— Ще внесеш малко оригиналност в компанията.

— Така ли?

— О, разбира се, скъпа, всички други ще бъдат или богати и известни, или красиви, а от еднообразието бързо доскучава. Доведи онзи твой режисьор, Оливър... о, извинявай, забравих, че сте скъсали. Е, тогава ела с новия си приятел, ще му хареса... трябва да затварям, имам час в козметичен салон...

Страхотно. Значи щях да бъда бедната, невзрачна добавка за цвят в компанията. Навярно Снежанка предполагаше, че партньорът ми ще бъде някой строителен работник, счетоводител или нещо подобно.

Ново позвъняване. Едва не изкрещях: „Върви по дяволите, Снежанке“, но в последния момент се сдържах.

— Алекс, ти ли си? — попита познат глас. — Обажда се Том Дръмънд. Как си?

— Чудесно, Том — изчуруликах, но после избухнах в плач.

* * *

Том ме накара да изляза и да му позвъня от уличен телефон, за да набере номера.

— Имаш право на обедна почивка, Алекс.

Разказах му тъжната си история, поне отчасти. Между риданията си го чух да издава въздишки на съчувствие, въпреки че едва ли един мъж би могъл да ме разбере.

— Просто си голяма романтичка, Алекс. Искаш непрекъснато да те обсипват със сърца и цветя. Дай му шанс... може би отново ще те покани да излезете — спокойно каза той.

— Но не искаше да мирише на моя парфюм.

— Да не би да е женен? Или да работите заедно?

— Не, разбира се! — гневно извиках.

— Е, добре. За миг си помислих, че си се върнала към старите си номера.

— Какви стари номера? — попитах. Гневът означаваше, че поне вече не хленча.

— Много добре знаеш, Алекс. Да въздишаш по чаровни негодници, които не те ценят и те карат да се чувстваш жалка. Да живееш с фантазии за фантастични герои.

— Не е вярно!... — възразих. Шеймъс бе истински, нали? Какво би могло да бъде по-истинско от онези чупливи черни коси, онзи омайващ глас и страстен поглед!

— Е... — въздъхна Том — какво стана с вятърничавия режисьор с розовите вратовръзки и вечно рошава коса?

— Оливър е човек на изкуството.

— Няма му нищо, което един хубав бой и шест месеца във флота не биха могли да излекуват — промърмори Том, сякаш бе готов лично да се погрижи за първата част. После отново въздъхна и ми посвети цели двадесет минути, за да ме накара да възвърна самоуважението си.

— Трябва да се срещнем за обяд някой ден — каза той, когато свърши.

— Добре.

Наистина исках да се видим. Том бе толкова забавен и поглъщаше храната с такава бързина, че ме караше да се чувствам слаба в сравнение с него.

— Другата седмица? — попита той с надежда. — Едва ли си свободна.

— Ще проверя графика си и ще ти звънна — промълвих, без да издам отчаянието, което бе на път да ме обземе отново. Свободна! Графикът ми бе толкова празен, колкото интимния живот на сестра Уенди.

Върнах се в офиса и продължих работата си. Том бе успял поне да ме убеди, че вината не е моя, но каква полза от това? Факт бе, че сутринта Шеймъс се бе държал хладно с мен и цял ден не ми бе проговорил.

Когато наближи краят на работното време, Джени дойде да ме нагледа.

— Явно вчера си се справила добре. Господин Мейън нямаше оплаквания.

— Така ли? — нетърпеливо попитах.

— Да — отвърна Джени. — Не спомена нищо за теб. Защо изглеждаш толкова потисната? Господи, днес си ужасно мрачна, Александра. Не се ли чувстваш добре?

— Нищо ми няма — троснато отвърнах аз.

Джени дълго задържа погледа си върху лицето ми.

— Нали не е заради него? Имам предвид господин Мейън. Понякога става... особен. Можеш да ми се довериш, ако желаеш.

Знаете ли, обзе ме налудничавото желание да споделя всичко. С Джени Робинс!

— Нямаше никакъв проблем — уверих я. — Наистина.

— Вършиш добра работа, Александра — каза Джени за мое удивление. — Не губиш времето си за глупости. Продължавай. Налага се да си тръгна по-рано.

— Така ли?

Сякаш ме удари гръм. Не исках да оставам насаме с Шеймъс. Какво можех да кажа? Той определено не искаше да знае нищо.

— Да, но господин Мейън каза, че може и сам да отговаря на телефонните обаждания през последните десет минути, така че ти довърши работата си тук.

Това бе дар от бога. Когато Джени излезе, останах барикадирана между шкафовете с папки. От време на време вдигах поглед и забелязвах, че Шеймъс ме гледа от офиса, докато говори по телефона. Веднага извързвах глава. Тръгнах към бюрото си едва след като шофьорът му пристигна, за да го откара до летището.

Напрежението ми изчезна, когато отново влязох в офиса. Нямах причина да бъда неспокойна. Или развълнувана. Животът продължаваше, сякаш нищо не е било.

Щом стигнах до бюрото си, внезапно застигнах.

Върху клавиатурата на компютъра ми имаше една-единствена червена роза. И бележка.

„Нямам търпение да се видим отново. Не преставай да мислиш за мен.“

Твой не съвсем таен обожател

Господи, не е ли хубаво човек да бъде жив?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бях на върха на щастието. Струваше си чакането. Когато се върна от Севиля следващия следобед — с подарък за мен, флакон „Шанел“ № 19 — Шеймъс се държа като кавалер-мечта. Изпращаше Джени по задачи из сградата, за да може да постои до бюрото ми и да си поговори с мен. Когато хоризонтът бе чист, ми се усмихваше с онази хилядаватова усмивка. И ми пишеше по електронната поща:

„Не мога да си обясня защо не се сетих за това порано.“

Господи, толкова бе странно да получавам малки любовни послания с примигващ неонов знак за тайна поща в ъгъла на екрана. Никой друг не можеше да види какво ми пише. Като в шпионски филм.

„Да се срещнем в апартамента ми довечера. Ще поръчаме вечеря.

Послепис: Донеси си дрехи.“

Не прекрачваше границата. Никакви похотливи погледи в присъствието на други хора. Но всеки път, когато минеше покрай бюрото ми, поглеждаше розата, натопена в пластмасова чашка, и ми намигваше така, че ме караше да настръхна.

Едва успявах да се съсредоточа върху работата. Бях толкова развълнувана.

— От кого е розата? — попита пощальончето Кевин, явно съкрушен. Видях Джени да се суети наоколо в очакване да чуе отговора ми. Често надничаше в офиса на Шеймъс, който се бе усамотил в своето светилище.

— От Том Дръмънд — светкавично излъгах.

Джени наостри слух.

— Том Дръмънд? От „Карфор Тръст“? Много харесван млад мъж. Късметлийка си, Александра, всички момичета в града ще ти завиждат.

— О, с Том сме само приятели — възразих, за огромна радост на Кевин, но долових неодобрението на Джени. Многозначително погледна розата ми, сякаш искаше да каже: „Приятелите не изпращат такива неща“. Но нима ме бе грижа какво си мисли? Тази вечер щях да се видя с Шеймъс.

Когато пристигнах в апартамента му, той ме чакаше. От кухнята се носеха апетитни ухания: яребици с гарнитура от спанак с масло, а за десерт френски ванилов сладолед с боровинки и малини.

— Под „храна за вкъщи“ обикновено разбирам нещо от близката пицария — задъхано отбелязах.

— Не и когато ще вечерям с красавица — весело каза Шеймъс и ми поднесе лъжичка боровинки. Едва успях да хапна. Тръпнех от вълнение като тийнейджърка на концерт на „Бойзоун“. През тялото ми преминаваха страстни вълни. Опитах се да укротя огъня с много скъпо бренди. — Откакто те видях за първи път, мечтая... да сложа нещо в устата ти.

— Хм — промълвих. Зърната на гърдите ми бяха настръхнали като след студен душ.

— Имаш толкова съблазнителни устни — каза Шеймъс. Наведе се и проследи очертанията им с върха на пръста си.

Станах дръзка. Притиснах устни към ръката му, а после плъзнах език по нея.

Шеймъс затаи дъх и пъкна пръст в устата ми. Всмуках го — смутено, защото това винаги ми се е струвало някак глупаво.

Той полудя. Сякаш някой бе натиснал бутон за действие. Скочи от масата, сграбчи ръката ми и ме задърпа към леглото. Стана толкова бързо, че нямах време да го спра. Да кажа: „Хей, успокой топката, приятел“. Или: „Искам много бавно да обсипеш шията ми с целувки“. Не исках да разваля мига.

Бе завладян от страстни пориви. Ако една жена го прекъсне, мъжът я захвърля. Като бившия ми годеник Джъстин Робъртс,

обзалагам се, че жена му Хана никога не му е казвала да бъде малко по-търпелив.

Този път поне не се тревожех заради бикините си. На път за дома бях вложила скромна сума в нова копринена прашка и тубичка гел „Кей Уай“ от „Буутс“. Бях доволна, но малко смутена, когато го купувах. Сякаш се похвалих: „Да, ще правя секс“, но същевременно признах, че се нуждая от смазване.

Какво от това, по дяволите. Споделих с вас теорията си за оргазмите. Поне бях възбудена. „Може би с него ще го изживея“, замечтано си казах, докато Шеймъс сваляше дрехите си. Макар и обзет от неудържима страст, отдели време внимателно да ги сгъне и да ги окачи на облегалката на стола. Може би той бе мъжът, способен да ми достави наслада... Но нямаше да се случи тази нощ. Не трая дълго, но щом сексът не е толкова велико изживяване, въпреки че всички го превъзнасят, може би това нямаше значение.

После ме накара да се обърна по корем, обви ръце около шията ми и романтично се вгледа в очите ми. Струваше ми се, че ще умра от щастие.

— Чаках те цяла вечност — каза Шеймъс. — Никога, никога не ме изоставяй.

* * *

Цялата седмица бе свършена. Шеймъс ми даде ключове за апартамента си.

— Нима това не е доказателство за сериозни намерения? — похвалих се една вечер, докато хапвахме шоколад.

— Глупости — заяви Бронуен с пълна уста. — Просто иска да има играчка за секс подръка.

— Напълно съм съгласна — хладно потвърди Кийш.

— Просто завиждате — сопнах се аз. Шеймъс ми подари мобилен телефон, за да може да ми се обажда без риск да вдигне Кийша. Тя ще започне да го разпитва за Долорес и децата само за да го ядоса. Обича да дразни хората. Не искам никой да помрачава страхотната романтика.

— Не мога да повярвам, че предпочита теб пред Долорес — злобно подхвърли Гейл.

Обзе ме чувство за триумф при мисълта, че тя ми завижда. Каква промяна!

— Напълно са се отчуждили. Не се развеждат заради децата — разпалено обясних.

Кийша изсумтя.

— О, стига, скъпа. Този тип е мръсник от класа. Купи си нови очила, явно розовите, които носиш, са твърде замъглени.

Не й обърнах внимание. Шеймъс тайно ми изпращаше стихове от Иейтс на компютъра. Прекарвахме повечето нощи заедно, а понякога и обедната почивка. Беше толкова драматично, сякаш душата ми бе пламнала.

Най-хубавото бе, че вече не се чувствах отхвърлена. Бях Пепеляшка и ходех на бал! Когато си самотна, ти се струва, че целият свят върви по двойки. Гъмжат из Лондон като гълъби или големи сини мухи. Стоят прегърнати пред входовете на кръчмите и с часове се целуват. Опипват се в киносалоните, когато се опитваш да гледаш филм. Развалят дори приятните ти неделни разходки в парка, седнали на тревата с бутилка евтино бяло вино и представляващи най-романтичната гледка след Ромео и Жулиета.

И казват „ние“. Винаги говорят в множествено число. „Какво ще правите през уикенда?“, „О, ще заведем децата на море“. „Ще отидем на село“. „Ще правим секс до умопомрачение ден и нощ, прекъсвайки само за да се уверяваме взаимно във вечна любов, докато ти се самосъжеляваш“. Е, последното аз го съчиних, но не можех да не си го помисля.

Изречено след „ние“, „аз“ звучи жалко. Това е далеч от идеите за независимост, но така го чувствам.

Вече бях част от „ние“, можех да мисля за „нас“. Този път другата част не бе престъпник, хомосексуалист, лъжлив годеник или невярно американско копеле. Промяната ми харесваше. Шеймъс ми носеше подаръци — парфюми, които му харесваха, еротично бельо. Вечеряхме насаме в уютни затънтени ресторанти или в апартамента.

Сякаш бях попаднала в рая.

* * *

— Какво ще облечете за приема, скъпи мои? — попита Снежанка в събота сутринта. Бе дошла с бутилка „Перие-Жуе“. — За настроение.

„По-скоро за да се перчиш“, мрачно си помислих аз, но другите бяха въодушевени.

— С лилава рокля от „Грани Тейкс а Трип“ и ботуши „Бовар“ — скромно отвърна Бронуен.

— С костюм „Никол Фари“ — заяви Гейл.

— Със сако „Александър Маккуин“, рокля „Галиано“ — надменно каза Кийша и закопа всички. За „Версаче“ бе готова да извади най-ценното от арсенала си. Освен това там вероятно щеше да бъде Ленъкс Колинс, поредното гадже звезда, защото обичаше подобни бляскави прояви. Всички боксьори можеха да присъстват безплатно. Следобед Кийша щеше да прекара три часа във фризьорския салон само за да блести до някой от тъмночервените костюми, които приятелят ѝ винаги носеше, за да подчертават огнените му коси и сините му очи.

— Моят тоалет ще бъде скучен. Малка копринена рокля „Гучи“ — каза Снежанка със самодоволен тон, който издаде, че е платила за нея повече от годишния ми доход. — А ти, Алекс? С какво ще бъдеш?

— С новия си костюм „Джоузеф“ — гордо отвърнах. Шеймъс ми бе купил това екстравагантно облекло от лъскава тъмнокафява кожа, с прилепнал панталон. Откакто бях започнала да излизам с него, бях свалила три килограма само защото не можех да ям от вълнение.

— Ще имаш стимул да се въздържаш — беше се усмихнал той и ме бе накарал да се изчервя. Не можех да отрека, че в миналото съм била лакомо прасе, но това щеше да се промени. Дори когато съквартирантките ми хапваха шоколад, аз избирах нещо нискокалорично. Бях твърдо решена да стана слаба като Долорес, въпреки че Шеймъс не спеше с нея.

— Добре печелиш с печатането — ехидно подхвърли Гейл.

— Скоро ще получа повишение — излъгах.

— Хей, мислиш ли, че лилавото... този хипарски цвят подходящ ли е? — обърна се Снежанка към Бронуен.

— Дик го харесва — отвърна тя.

Дик бе голямата любов в живота на Бронуен. Ходеше с него от две години и копнееше да ѝ предложи да се нанесе в апартамента му. Според нас той бе скапаняк и използвач. Дик бе управител на банка, с хубаво жилище в Бейсуотър и лъскаво синьо волво. Брон често му гостуваше, готвеше му, чистеше и гладеше ризите му като домашна помощница, но в задълженията ѝ влизаше и да спи с шефа. Искаше от нея все по-щури неща, които никак не ѝ харесваха, но все пак изпълняваше желанията му. Настояваше да облича къса пола без бикини отдолу, когато излизат, или смъкваше сутиена ѝ, докато се возят в такси. Бе принудена да гледа порнофилми с него и да му се обажда от служебния си телефон, за да му говори мръсни приказки.

— Кара ме да се чувствам паднала толкова ниско — споделяше тя понякога с насълзени очи. — Толкова евтина.

— Разкарай го — гневно отсичаше Кийша.

Тя не бе най-подходящият човек, с когото Бронуен би могла да разговаря за Дик, защото или предлагаше да повика свои познати гангстери да го пребият, или се ядосваше на Бронуен заради хленченето ѝ.

— Обичам го — призна Бронуен веднъж през сълзи. — Жестоко се скарахме. Каза ми, че се запознал с някакво момиче и искал да я покани за тройка с нас. Отговорих му: „за нищо на света“, а той ми изкрещя, че не мога да бъда сигурна, че няма да ми хареса, щом не съм опитвала.

— Извратеняк. Кажи ми, че си отговорила „не“ — промълвих с умоляващ тон.

— Разбира се, не мога да си го представя.

Кийша се оттегли с гневна походка, вместо да каже нещо много обидно.

— Толкова се старая да му угодя — изхлипа Бронуен, — но не мога да го направя, мислиш ли, че съм себична кучка?

— Така ли те нарече?

— Каза, че това е най-вълнуващата му фантазия и ако го обичам, ще се съглася заради него.

— О, Брон — казах аз и я прегърнах. — Заслужаваш нещо много по-добро. Можеш да имаш, когото поискаш. Толкова момчета идват тук да те търсят.

— Но не искам тях, искам Дик — отново зариде тя.

„Дик-мръсник“, помислих си, но не го изрекох. Какво да ѝ кажа? Дик ѝ влияеше толкова добре, колкото сифилис, но нима можех да ѝ давам съвети? Едно от бившите ми гаджета бе в затвора, а друго живееше с мъж... Докато се срещаш с някого, само разумът ти подсказва, че е негодник, но нима една жена се вслушва в гласа на разума, когато сърцето ѝ говори?

Дик-мръсник щеше да бъде на приема. Надявах се да се държи почтено с Бронуен, вместо да я използва като противоотрова срещу собствената си задръстеност.

— Ще ви чакам там. С Тони ще пийнем коктейли и ще дойдем с неговата кола... — доволно каза Гейл. — Само да успее да го накарам да премине на шампанско без изкуствени примеси.

Възлагаше големи надежди на Тони. Явно нивото на приходите му бе задоволително. Привличаха я БМВ-то, жилището и плановите му да купи къща в провинцията следващата година. Радвах се за нея. Колкото и да ме тормозеше, тя ми бе сестра. Що се отнася до самата мен, без онези сладостни тръпки и вълнения всичко ми се струваше безсмислено.

— Мои близки приятели ще изпратят лимузина да ни вземе — каза Снежанка със звънливия си глас.

Гейл изглеждаше леко раздражена, защото щеше да бъде лишена от удоволствието да се перчи с БМВ-то на Тони.

* * *

Пристигнахме в хотела порядъчно замаяни. Снежанка и Бронуен си бяха поделили едно екстази, от което очите им изглеждаха изцъклени, и се хилеха истерично. Трябваше да бъдат надрусани, за да изтърпят проклетите араби, които ни гледаха похотливо от задната седалка. Лимузината бе бяла и голяма колкото цял град и на меките кожени тапицерии се бяха изтегнаели четирима приятели на Снежанка. Единият от тях непрекъснато се смееше и повтаряше:

— Красааавици, красааавици.

Друг бе сложил мазната си ръка върху коляното ѝ и въпреки че на скъпите ѝ чорапогащи вече се виждаше петно от пот, тя не направи опит да я отмести. Трети протягаше лапи към Бронуен. Брон ги

отблъсваше като досадни мухи, но бе дрогирана и не му изкрещя: „Да пукнеш дано“, както би постъпила, ако бе с бистър ум.

Ние с Кийша трябваше да се справим с последния дребничък чаровник, кюфте с няколко тъмни кичура, пригладени над лъсналото му плешиво теме. Бърбореше нещо на арабски и се смееше така пронизително, че бихме предположили, че е с отрязани топки, ако не бяха непрестанните му опити да целуне някоя от нас. След моя писък на отвращение задяваше главно Кийша.

Отначало тя се намръщи и каза:

— Стига, дебелако.

Втория път изля студеното си шампанско в скута му и докато стигнахме, той седеше като подмокрен, кикотеше се и само ни зяпаше.

— Искаш ли да хванем такси на връщане? — попита ме тя.

Решително кимнах.

— О, приятелки, толкова сте скучни — провлачено каза Снежанка и смръкна тънка ивица кокаин от косматата ръка на своя чаровен принц.

* * *

Бях доволна, когато най-сетне слязохме от колата. Снежанка тръгна с валсова стъпка пред свитата си от обожатели, ослепително се усмихна на портиера и той веднага повдигна възенцето пред нея. Провери поканата ми и вероятно разочарован, че се оказа валидна, ни даде знак да я последваме.

Партито вече бе в разгара си. Познах няколко лица от светските хроники: двама жители на Ийст Енд, Дани Миноуг и Тара Палмър-Томпкинсън. Определено елитно общество. Но какво от това, по дяволите? Вълнуващо бе да видя толкова много тоалети на прочути дизайнери и малки, прилепнали черни рокли на едно място. Единствената, която се открояваше, бе Бронуен. Кийша тръгна да търси Ленъкс, а ние с Брон зачакахме да ни поднесат питиета.

Странно как човек не забелязва колко пие на такива приеми. Мълчаливите сервитьори минават между гостите като призраци и доливат чашите им, когато видят, че съдържанието им е намаляло до

сантиметър под ръба. Затова отпиваш глътка след глътка, а ти се струва, че е само едно питие. Е, поне това е моето извинение.

За двадесет минути и двете с Брон погълнахме доста.

— Виж тази — засмях се аз и посочих облечена в синьо дама на средна възраст в ъгъла, цялата в пера.

— Двадесет гарги не са умрели напразно.

— А онази? — Брон избухна в смях при вида на младата жена, чиито рамене бе обгърнал Питър Стрингфелоу. Бе облечена със съвсем прозрачна рокля на голо, с мотиви на пеперуди на гърдите и между краката.

— Сигурно някой я е излъгал, че това е карнавал и трябва да се маскира като презерватив.

— Хммм — изсумтя неприятен глас някъде над ухото ми. — За какво си говорите, дами?

Обърнах се към Дик с ледена усмивка. Бронуен стоеше като вцепенена и го гледаше така влюбено, че ми се доповръща.

— Вие, момичетата, вечно се кикотите в ъгъла и си шепнете женски тайни — каза той с пренебрежение. — Обзалагам се, че става дума за мъже и бебета.

— Нещо подобно. Говорехме си за месечния си цикъл и за преждевременната еякулация — изръмжах.

Дик пребледня, а Брон ми хвърли умоляващ поглед.

— Хайде, Брон — промърмори той, — Алекс отново започва да се заяжда. Нищо чудно, че си нямаш гадже.

— Тук грешиш. Освен това мъж, който се плаши от заяжданията на една жена, не е никакъв мъж! — извиках след тях, но Дик и Брон вече бяха навлезли сред тълпата.

— Пак ли си сама? — Репликата бе на Гейл, която пристъпваше, хванала под ръка грубоватия Тони. Лицето му ми се струваше все по-румено. — Трябва да бъдеш по-общителна.

Ядосана, че ме бе видяла сама, си проправих път между хората, за да търся Кийша. Открих я след десет секунди с цигара в ръка под гирлянд от златисти камбанки. Изглеждаше разстроена. Е, човек, който не я познава, би казал, че просто е леко раздразнена, но за мен бе очевидно, че има сериозен проблем.

— Какво ги прихваща тези мъже?

— Защо не попиташ нещо по-просто, например каква е рецептата за световен мир? — отбелязах.

— Онзи тъпак Ленъкс. Настоява да се пренеса при него.

— Голям отворко.

— Не, Алекс, ето как стоят нещата. Казва, че не може да търпи това, че спя с други. Иска да се виждаме по-често.

— Просто му обясни, че не си готова за обвързване.

— Точно това направих. Отговори, че щом не ми е достатъчен, най-добре е да се разкарам.

— Колко поетично. Слушай, Кийша...

— Не искам да говоря за това. Искам само да разбера защо не могат просто да се носят по течението. Мъжете целят да те хванат в капан, всичко или нищо.

Поклати красивата си глава и гневно се отправи към изхода. Въздъгнах, но не я последвах. Мразеше край нея да има хора, когато е в такова настроение.

Снежанка застана до мен.

— Скъпа! Видя ли кой е тук? Шеймъс Мейън!

— Така ли?

Засиях като коледните светлини на „Оксфорд Стрийт“.

— Да — замърка тя, — ето го там. Целува жена си. Нали са най-сладката двойка?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не изпаднах в паника. Поне в първите тридесет секунди. Останах спокойна. „Не реагирай твърде бурно — казах си. — Не реагирай по никакъв начин. Така ще доставиш удоволствие на русокосата вещица.“

— Сигурно си се припознала — колебливо казах аз.

— Не. — Снежанка повдигна вежди.

Запитах се дали знае. Не ѝ бях казала, но Гейл душеше след нея като кученце.

— Шеймъс е в Париж — заявих. — Има важна среща.

— Явно не е толкова важна, колкото да лъска сливиците на жена си с език — продължи да чурулика Снежанка. — Прелестното създаване със сребристия костюм „Прада“ определено е Долорес, бих я познала навсякъде. Голяма сладурана. Казаха ми, че мъжът с нея е съпругът ѝ.

— Не е възможно. Сигурно има любовник — запелтечих.

Снежанка се засмя.

— Слез на земята, Алекс! Едва ли би се целувала с друг мъж пред очите на цял Лондон.

— Какво? — извиках.

— Пред целия град, скъпа! Не, това е съпружеска целувка, нали е вълнуващо да видиш, че при някои двойки страстта не угасва и след като минат през олтара.

— Как изглежда той?

— Хм... слаб, с къдрава черна коса. Не мога да видя лицето му, защото Долорес го закрива. Елегантен тъмно кафяв костюм, вероятно „Осуалд Боутинг“. Явно си пада малко конте...

— Шеймъс не е конте — прекъснах я аз, обзета от страх, защото описанието твърде много напомняше за него.

— Ела да ги видиш. Ти ще ми кажеш — засмя се Снежанка. — Ако Долорес има любовник, това ще бъде истинска сензация!

За секунда страхът бе изместен от отчаяна надежда. Шеймъс ми се бе заклел, че заминава за Париж, след като през цялата седмица го бях молила да излезем заедно тази вечер. А Долорес да се целува с друг мъж пред камерите... Господи! Това бе основание за раз...

Застинах. Човек не се развеждаше заради целувки с брачния си партньор.

Долорес и Шеймъс бяха точно пред мен. Тя блестеше със съвършения си сребрист тоалет като морска сирена с изваяно тяло. А Шеймъс, моят Шеймъс, любовта на живота ми, спасителят ми, бе впил устни в нейните. С едната си ръка милваше талията ѝ, а другата плъзгаше по стегнатия ѝ задник. Телата им бяха така преплетени, сякаш бяха сиамски близнаци.

— Е? — ехидно попита Снежанка.

— Хм, да. — Удивително бе, че гласът ми може да звучи нормално, когато умът ми е блокирал. — Това е шефът.

Шеймъс се отдели от Долорес само за миг, колкото да си поеме дъх. С жест, от който всичко в мен се преобърна, обхвана главата ѝ и платиненорусите ѝ къдрици се разпиляха върху пръстите му, докато докосваше устните ѝ с кратки нежни целувки.

„Прави това и с мен“, помислих си аз с ярост. Бе една от любимите ми ласки. Не можех да повярвам. Сякаш наблюдавах сцената на забавен кадър.

Не чух Кийша да се приближава към нас и усетих присъствието ѝ едва когато потупа Снежанка по рамото.

— Мохамед каза, че те търси.

— Трябва да вървя, Алекс, скъпа, но ще се върна. Можеш да ме запознаеш с Шеймъс, а аз теб с Долорес — засмя се Снежанка. — Услуга за услуга, а?

Кийша притисна рамото ми.

— Казах ти, че е мръсник. Хубаво е, че го разбра сега.

— Хубаво ли? Какво хубаво има в това да видя гаджето си да се натиска с друга?

— Алекс — въздъхна Кийша. — Тя е съпругата му. Ти си другата жена.

Вече плачех. Не ронех малки, едва забележими сълзи, а по бузите ми се стичаха обилни солени струи, които размазваха фон дьо тена ми.

— Но той каза, че ще бъде в Париж. И че с брака му е свършено.

— Очевидно не е така, скъпа — тихо промълви Кийша.

За миг зърнах отражението си в една от огледалните колони. Слава богу, че спиралата ми бе водоустойчива, но очите ми бяха зачервени, а лицето — на райета като шезлонг в Брайтън. Носът ми бе по-червен от на елена Рудолф. В този миг, изглежда, нещо щракна в съзнанието на Шеймъс, защото застина и съвсем бавно извърна глава към нас.

Видя ме. На лицето му се изписаха променливи емоции. Първата бе ужас, второто чувство за вина, а третата паника.

Долорес го погледна.

— Скъпи — силно прошепна тя, — познаваш ли момичето, което се излага така? Мислиш ли, че е пияна?

Кийша отвори уста, за да каже бог знае какво, но я сритах в пиццала, преди да проговори.

Искаше ми се да я ударя. Или него. Да потъна вдън земя, да побягна, накъдето ми видят очите, но не можех да помръдна. Стоях като хипнотизирана. Парализирана.

Шеймъс каза:

— Да вървим, скъпа.

Поведе Долорес между хората.

* * *

Кийша ме завлече в тоалетната и ми хвърли няколко носни кърпички.

— Бързо изтрий тези сълзи.

— Не мога — изхлипах. — Искам да си отидем у дома.

— В никакъв случай — грубо започна да подсушава лицето ми. — Какъв фон дьо тен си сложила? — Започна да рови в чантата ми, но откри само коректор за тъмни кръгове и червило.

— Не го взех. Мога ли да ползвам твоя?

— О, и таз хубава — саркастично промърмори тя и посочи шоколадовите си бузи. — Не мисля, че моят тъмен махагон като на Иман е подходящ за теб. Ще трябва да се задоволим с това.

Попи влагата и възстанови грима ми поне до някакво подобие на приличен вид.

— Сериозно. Не мога да го понеса.

— Трябва да се стегнеш... Не му доставяй удоволствието. А какво ще каже Оливия Уайт?

Тези думи ме накараха да дойда на себе си. Въпреки че ми се повдигаше, закрачих обратно към салона, повтаряйки си редове на Шекспир:

*„Отново тръгваме напред, приятели,
отстъпим ли, ще е предателство към
мъртвите...“^[1]*

— Чуваш ли? — попита Кийша. — Ето, изпий това.

Взе един „Кир Роял“ и ми го подаде. Застинах. Отново видях Долорес. Бе хванала Шеймъс под ръка и го дърпаше към мен. Не исках да ги гледам, а необяснимо защо не преставах да ги зяпам. Сякаш бях станала свидетел на тежка катастрофа и стоях вцепенена от ужас.

— Засмей се — изръмжа Кийша. Хвърлих й убийствен поглед. — Засмей се! — настойчиво повтори тя.

Долорес се приближаваше, устремена към нас като танк.

Избухнах в истеричен смях и едва не разлях питието си.

Кийша безмилостно ме гъделичкаше по кръста. Подла кучка. Но също се засмя, докато се опитвах да запазя поне част от шампанското си. Сякаш и двете бяхме откачили.

— Здравей, Шеймъс — каза тя така силно, че всички да я чуят. — Аз съм Кийша, съквартирантка на Алекс. Много ми е разказвала за теб.

— Така ли? — уплашено промълви Шеймъс. — А... това е съпругата ми, Долорес. Алекс работи при мен. Как си, Алекс?

Навярно сте предположили, че нервите ми няма да издържат и ще заридая като домакиня, която реже лук, докато гледа как Гарет Саутгейт бие дузпа за Англия.

Но се лъжете.

Когато една жена застане срещу съперницата си, открива, че притежава неподозирана сила. „Как смее тази Долорес Мейън да ме гледа така надменно? Да се перчи с тоалетите и слугите си и с моя Шеймъс?“, казах си, обзета от ярост. Бях бясна, защото бях допуснала

да ме види разстроена и мускулите на лицето ми трепереха. „Хей — помислих си със злорадство, — аз спя със съпруга ти, така че престани да се усмихваш самодоволно“.

Добре, добре. Зная, че вече загубих съчувствието ви, но се опитвам да бъда честна за онова, което се случи. Казват, че насилието не е решение на никой проблем, но грешат. Би ме накарало да се почувствам доста по-добре. Едва се сдържах да не се нахвърля върху напудрената кукла и да не разкривя изваяните ѝ скули.

— Нищо ми няма. Преди малко скъсах с приятеля си.

— Някои мъже си въобразяват, че всичко може да им се размине — отбеляза Кийша, без да откъсва очи от Шеймъс.

— О, не бъди толкова сурова с него — глезено я упрекна Долорес. — Може би има обяснение.

Не можех да го погледна, но сърцето ми започна да бие учестено, когато той припряно промълви:

— Разбира се, че има.

— Алекс няма време да слуша обяснения — заяви Кийша. — Тя ходи с Ленъкс Колинс.

Преди да отрека, Кийша се усмихна лъчезарно на семейство Мейън и ме повлече към множеството хора.

— Вече можеш да си тръгнеш — гордо каза тя. — А в понеделник просто не му обръщай внимание. Върши си работата.

— Шегуваш се. Мислиш, че ще отида на работа в понеделник?

Кийша ме гледаше като извънземно.

— Не се дръж като откачалка, разбира се, че ще отидеш. За бога, Алекс, ти си истинска кралица на драмите. Поборичкала си се с един негодник в хоризонтално положение, е, добре дошла в клуба!

— Той каза, че има обяснение — колебливо ѝ напомних аз и настръхнах.

— Обяснение! — изрева Кийша. — Дааа, скъпа. Нека ти спестя малко време. Обяснението му е, че иска да чука и жена си, и секретарката си. Дори не заслужава точки за оригиналност.

— Изпращаше ми стихове на компютъра. Толкова е романтичен. Нали ти разказах как хранихме патиците в парка?

— О, извинявай, сгрешила съм. Явно той е храбрият принц, дошъл да те спаси.

Млъкнах, защото дълбоко в себе си го смятах точно за такъв. Кийша просто не разбираше защо Шеймъс е специален за мен. Щом бе казал, че има обяснение, значи имаше. Вярвах му. Нали това е любовта? Доверие.

Тръгнахме да търсим Бронуен. Не би трябвало да е трудно да я открием с нейните ботуши с дебели подметки и лилава рокля. Подуших въздуха за мирис на трева, но напразно.

Снежанка се смееше в един ъгъл, заобиколена от мъже. Зърната на гърдите ѝ изпъкваха под семплата копринена рокля. Мохамед и приятелите му изглеждаха изпаднали в транс.

— Някой все пак се забавлява — намръщено отбелязах.

— Е, Снежанка е голяма купонджийка — равнодушно каза Кийша. — Хайде, да се махаме от тук.

Хванахме последния автобус за дома.

* * *

Кийша ме задърпа нагоре по стълбите и ме накара да се преоблека, преди да заплача.

— Няма смисъл да цапаш костюма си, онова копеле не го заслужава.

Отново се ядосах.

— Не е копеле. Сигурно го е принудила.

— О, да, принудила го е да ѝ се нахвърли с такава страст. Алекс, забелязван е в компанията на доста жени.

— Какво искаш да кажеш? — ужасено попитах.

— Веднъж беше в „Куалино“ с много стройна брюнетка, облечена със страхотна рокля „Адзедин Алая“ с V-образно деколте и...

— Не ме интересува с какво е била облечена! — извиках. — Може би е било бизнес вечеря.

— Не зная. Мислиш ли, че хората се държат за ръце и се целуват по време на бизнес вечери?

В съзнанието ми изплува ужасяващ спомен. Веднъж за миг бях зърнала красавица с коса като на Луиз Брукс да маха за довиждане на Шеймъс пред входа на сградата.

— Миналия вторник беше в „Харви Никс“ с някакво момиче. Купуваше бельо. Съжалявам — добави Кийша.

Миналия вторник трябваше да бъде в Хъл. На конференция. После не ми бе подарил никакво бельо.

— Защо не ми каза? — едва успях да попитам. Сърцето ми бе обсебено от танцуващи видения на красиви жени като Долорес, с коси във всякакви цветове, дори зелен, но не и моя невзрачен пепеляворус. Колко ли кучки със съвършена външност и купища пари имаше по света? С по-интересна работа от моята. По-млади. По-слаби. По-добри в леглото.

— Ти не желаете да го чуеш — троснато отвърна Кийша.

Права бе. Не желаях да го чуя, особено сега.

— Изглеждаше разтърсен тази вечер — запелтечих аз.

Тя се засмя.

— Да, направо съкрушен.

— Може би иска да ми каже, че ще се промени, че ще...

— Точно така. А Газа^[2] ще стане феминист — просъска Кийша.
— Ще поръчам пица.

— С два пъти сирене. Бекон, подправки, пеперони, аншоа и скариди — мрачно изрецитирах. В моменти на крайно отчаяние прибягвах до отчаяни мерки.

Пицата пристигна. Кийша запали няколко цигари и отвори бутилка шампанско, купено за рождения ден на някого от приятелите ѝ, което все още очакваше специален случай.

— Какво ще каже той?

— На кого му пука? — попита Кийша и наля от него в чаши за чай. Здравата се натряскахме. Няма по-добра утеха от бутилка вино и бърбрене с приятелки, поне с една. Или Снежанка се бе насмъркала с кокаин и навярно след малко щяха да я отнесат на ръце да прекара нощта в някой от VIP апартаментите в хотела. Гейл щеше да отиде у Тони, за да готви и разтребва, да подрежда цветя и да демонстрира други качества на добра съпруга.

— ВМСМ. Проклети да са всичките — каза Кийша, отчупи парче чеснов хляб и го преглътна с шампанско. — Не е за вярване, че Ленъкс ме притиска така. Мразя известните мъже.

— Напротив, обичаш ги и затова искаш да бъдеш с тях колкото е възможно по-често.

— Мразя ги. — Кийша явно не ми обърна внимание. — Мислят се за супер пичове, скъпа, а искат ти да вършиш цялата работа.

О, не, бе започнала да говори на негърски уличен жаргон, който бе усвоила от Рики Лейк и Сали Джес Рафаел. Винаги ги гледахме заедно по телевизията, преди жестоките ми родители да ме принудят да започна работа. Любимите ни епизоди бяха онези, в които чернокожи жени си крещяха една на друга. Кийша се тресеше от смях и ръкопляскаше.

— Моят пич си има мен и не му трябва никаква флърца с надупчен чорапогащник.

— Скъпа, стига си се фукала. Той ми купува цветя и бижута, 'щото съм готино парче.

— Не струваш и два цента, камо ли пукнат долар.

— Ти се чукаш за десет кинта, а фризура ти е за два!

Заливахме се от смях. Предните зъби на някои от тези момичета липсваха, а други тежаха по сто кила и твърдяха, че били секси.

Кийша се държеше като негърка само когато пожелае. Обикновено цветът на кожата нямаше значение за нея, но видеше ли привлекателен чернокож американец, веднага бе готова да извика: „Здрасти, брато“, преди да я предупредиш да не прибързва. Веднъж много известен футболист я завел да я запознае с мамчето и била изхвърлена от къщата, защото не можела да готви пиле по креолски, сладки картофи или червен боб с ориз. Истинска трагедия.

— О, не ми се налага да готвя, намира се кой да ми готви — надменно казваше Кийша, но се бе наложило да скъса с футболиста, защото се срамуваше да му гостува отново.

— Защо не преставам да се срещам с тези нещастник? — провлачено промърмори тя.

— Защо не преставаш да бягаш от обвързване?

— Просто искам да се забавлявам. Те ме притискат — каза Кийша, сякаш очакваше съжаление.

— Слушай, скъпа, т'ва не е вярно — възразих, имитирайки нейния говор. — Ти си женска. Жените искат любов.

— Жените... не... могат... без... мъже, както... рибите... без... колелета — заяви Кийша, смущвайки ме на всяка дума.

— Жените не могат без мъже, както рибите без вода — казах аз и избухнах в сълзи.

— Оня тип не те заслужава, 'щото е мръсник — решително каза тя.

Замълчах. Знаех, че Шеймъс ще може да ми даде отговор. Хванах се за тази мисъл като удавник за сламка. Не бе възможно толкова голяма любов да не означава нищо за него, шампанското ми помогна да видя това толкова ясно!

Вратата се отвори със скърцане и влезе Бронуен, мокра до кости от сълзи.

— Той ме заряза. Накара ме да позирам гола за снимки — хленчейки сподели тя, — а после ме нарече „фригидна кучка“ и каза, че къса с мен!

[1] От „Хенри V“. — Б.р. ↑

[2] Прозвище на Пол Гаскойн, футболист, известен още с алкохолизма си и редовните побоища над съпругата си. — Б.р. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Господи — извика Кийша, внезапно изтрезняла.

Примигнах срещу Бронуен. Сякаш нож бе разсякъл вцепеняващата мъгла от пиенето. Болката ми се върна и цинично отправи поздрав към нейната. Каква егоистка бях. За миг се зарадвах, че никой не може да надникне в съзнанието ми и да разбере, че докато съквартирантката ми разказва нещо толкова разтърсващо, мисля за Шеймъс и желанието си да бъда с него.

— Заведе ме в къщата си и ме накара да се съблека. Започна да ме целува навсякъде — продължи Бронуен през сълзи. — После... извади фотоапарата. Не исках да ме снима, но той ми каза да се отпусна заради него, защото ме обичал и ме намирал за прелестна.

Престанах да мисля за Шеймъс. Така се вбесих, че можех да удуша онзи мръсник. Но бях поразена, че момиче като Бронуен е способно на такава мекушавост. Според мен тя е едно от най-ужасните неща в живота на жената. Никой не го споменава, когато говори за радостта от майчинството и всичко останало. Или дори за родилните болки, месечния цикъл и менопаузата. „Щом си жена, неизбежно един ден ще се влюбиш. А това е все едно с хирургическа намеса да те превърнат в безгръбначно. Правиш се на силна, а когато рискуваш да бъдеш отхвърлена, си готова абсолютно на всичко, за да задържиш любимия си“.

— Колко снимки ти направи? — равнодушно попита Кийша.

— Не зная... — проплака Бронуен. — Много. Стана толкова бързо... има от онези професионални фотоапарати със светкавица и просто щракаше...

— За какво се разсърди?

— Опитвах се да събера крака, а той ме принуждаваше да ги държа разтворени. — Бронуен зарида удържимо. — Тогава се разфуча. Качи се на горния етаж. Изнесе нещата ми от банята и ги натъпка в сак. Поиска да му върна ключовете...

Заплака неудържимо и не можа да каже нищо повече. Кийша влезе в кухнята, а аз останах при нея и разтрих раменете ѝ. Кийша се върна с чаша бренди, накара я да го изпие и хленчейки и кашляйки, Бронуен донякъде възвърна самообладанието си.

— Каза, че съм фригидна кучка и му е писнало от мен. Освен това съм била твърде кльоцава, а мразел да спи с жени, които са само кожа и кости. Знаел, че ми харесвали всички онези неща, защото съм била от този тип момичета и просто съм се правела на интересна, но не можел да издържа повече, така че било най-добре да се разкарам. Умолявах го да размисли и да вземе думите си назад, но той просто ми се изсмя... — Закри лицето си с ръце. — Когато поисках да ми даде филма, продължи да се смее и каза, че поне щял да има какво да показва на приятелите си.

Бронуен скочи и хукна към тоалетната. Нямаше време дори да затвори вратата, преди да изповръща червата си.

С Кийша се спогледахме. Десет кафета не биха ни отрезвили побързо. Не бях близка с Бронуен, но този път я почувствах като своя плът и кръв. Едва ли бих изпитала по-силен гняв, ако онзи негодник бе сторил същото с Гейл.

Въобразяваме си, че през деветдесетте години жените държат съдбата си в свои ръце и това не би могло да се случи с нас. Бронуен бе феминистка като мен, не откачалка като Андреа Дуъркин, но готова да се бори за независимост и равенство между половете на пазара на труда. Как бе възможно да се влюби в тиранин като него?

Ако тя бе зарязала Дик, би изживяла раздялата по-леко. Вече повече от шест месеца я убеждавахме да скъса с него. Понякога дори се съгласяваше, че той я унижава и трябва сериозно да си помисли дали да продължава тази връзка. Непрекъснато звъняха млади мъже, които се надяваха Бронуен да им обърне внимание, все от нейните среди — модни дизайнери, фотографи, модели, басисти. Не бе необходимо човек да е психоаналитик, за да разбере, че във влечението ѝ към Дик има нещо извратено. Какво намираше момиче като Бронуен, което сякаш се бе пренесло с машината на времето от „Хейт Ашбъри“ в Сан Франциско през 1968-а до настоящето, в управител на банка, който караше волво, редовно актуализираше пенсионните си вноски и носеше костюмите си на химическо чистене? Определено виждаше в

него баща, търсеше сигурност или нещо подобно. Проблемът бе, че бе попаднала на извратеняк от класа.

Зная. Благодаря ви, доктор Александра Фройд. Но все пак какво говореше това за детството на Бронуен? Може би не исках да узная.

— Добре — тихо каза Кийша, но предчувствах, че ще добави нещо заплашително. Когато бе тиха, ставаше най-опасна. — Ще се обадя на Стела. Братовчед й Рашид познава типове, които могат да решат проблема.

— Почакай, почакай — припряно се намесих аз. Не бях против идеята няколко гангстери да потрошат крайниците на Дик, но не и ако цената за това бе Кийша да попадне в женски затвор за подстрекателство към бой. — Да му се обадим и да се опитаме да го вразумим.

— Ти си полудяла.

Но вече бях натиснала бутона за бързо избиране. Бронуен бе записала номера му на единицата на телефона си. Все още бе в тоалетната и сякаш повръщаше всичко, което бе погълнала от месец насам.

— Да?

Надменният тон ме вбеси.

— Дик, обажда се Алекс Уайлд, съквартирантка на Бронуен Евънс.

— Да, знам коя си. Забрави, не искам да виждам онази хленчеща кучка, всичко свърши. Предай й, че съм казал: „край“.

За миг бях така стъписана, че не можах да отвърна.

— Не си прави труда да звъниш пак — провлачено добави той. — Не е твоя работа. Нямам нужда от досадно кученце като Бронуен, което да върви по петите ми, и няма да търпя отраканите й приятелки да се бъркат в живота ми. Лека нощ.

— Почакай! Щом не искаш да говориш с мен, ще се наложи да се разприказваш пред полицията — процедих през зъби и най-сетне привлякох вниманието му.

— За какво намекваш, по дяволите?

— За онези снимки, шибано копеле — изръмжах аз. Испитах удоволствие да го наругая, да излея яростта си. — Бронуен ще повдигне обвинение в изнудване, ако не й дадеш филма веднага.

— Няма нищо общо с изнудване.

— Аз не виждам нещата така. Всички ще свидетелстваме срещу теб. Работодателите ти ще бъдат доволни, а, Дик-мръсник? Управител на банка се оказва извратен психопат. Истинска сензация за жълтата преса, ако питаш мен, приятел. Ще се радвам да те видя публично унижен и още повече — на подсъдимата скамейка.

— Полицията няма да се интересува. Беше с нейно съгласие — изтъкна той, но вече не бе така самонадеян. Гласът му прозвуча почти уплашено.

Кийша ме гледаше с ококорени очи и явно одобряваше това, което чува.

— Тя твърди друго. Тук сме три свидетелки и полицията проявява голям интерес, сладур. Знаеш ли с кого говорих? С инспектор Мери Бейкър и инспектор Сюзън Ембъри, шефките на отдела за сексуални престъпления в местния участък. Ненавиждат нищожества като теб. Впрочем, и началникът на участъка е жена. Ийв Менш. Така че ако ти стиска, продължавай да упорстваш.

Пълна измишльотина, но явно се хвана. Навярно жените в униформа са най-страшният кошмар за типове като него. Знаеше как би реагирала всяка жена, щом чуе подобна история. Почти долавях скърцането на зъбните колела в мишия му мозък.

— Ако ни дадеш скапания филм още сега, ще забравим всичко, стига да стоиш далеч от Бронуен. Не заради теб, а за да я оставиш на мира. Смърдиш като собствения си лош дъх.

— Добре.

Отговорът прозвуча вяло като ръкостискането.

— Ще изпратим един приятел след половин час. Стой си у дома, любовнико — предупредих го аз и затворих.

— Беше супер! Значи все пак имаш кураж, скъпа — одобрително каза Кийша и се обади на Рашид.

За миг си представих как едрият мускулест мъжага с огромни лапи почуква на вратата на Дик. Рашид можеше да строши фотоапарата му с крака за секунди и да обърне всичко в къщата му наопаки. А Дик, който вечно философстваше на тема „контракултурата“, щеше да напълни гащите, когато нейните ангели на отмъщението се изправят срещу него.

Върнах се във всекидневната и прегърнах Бронуен, която най-сетне бе излязла от тоалетната, с бледо като восък лице, сякаш в него

не бе останала нито капка кръв.

— Всичко свърши, нали? А снимките...

— Ще се погрижим.

— Нали той няма да пострада?

На лицето ѝ се изписа такава загриженост за Дик, че разкъса сърцето ми.

— Няма, обещавам. Ще унищожим негативите. Брон, моля те, проумей, че той постъпваше ужасно с теб.

— Зная, зная, но го желая толкова отчаяно.

— Сексът с него не е бил приятен, нали?

— Само защото понякога искаше странни неща.

Така си и помислих.

— Бронуен, ти винаги се връщаше от дома му разплакана. Зная, че може би не го осъзнаваш, но не беше щастлива с него.

— Иска ми се само да върна времето назад, до началото на вечерта. Нещата можеха да бъдат различни — заридя тя и нямаше какво друго да сторя, освен да ѝ дам още бренди и да ѝ помогна да си легне. Веднага заспа.

Плачът изтощава повече от маратонско бягане. Щеше да спи непробудно до сутринта. Такава бе експертната ми преценка. Имах богат опит.

Кийша ме разцелува и каза, че отива да заведе Рашид. Трябваше с него да отиде човек, който знае историята на Бронуен. Съгласих се и останах сама.

Около час по-късно все още седях на дивана, когато Снежанка се прибра. Два мъжки гласа се засмяха, преди да я последват в апартамента ѝ. Изпитах негодувание. Никой не биваше да се забавлява тази вечер.

Влязох в стаята си и отново потънах в размисли за Шеймъс в тъмнината. След дълго колебание реших да не му позволя да ме разиграва, но едва ли щях да изпълня закана си. Може би Кийша се бе излъгала за другите жени. Тя не знаеше какво е да се чувства обградена с цялото му внимание. А бе крайно нечестно го сравнявам с Дик.

Последната ми мисъл, преди да заспя, бе как да го спечеля отново. Бе изпаднал в паника, нали? „Разбира се, че има“. Обяснение?

Ако Шеймъс успееше да докаже, че се е променил, нещата можеха да бъдат различни.

* * *

На следващата сутрин Бронуен бе по-добре. Поне бе на себе си. Имаше онзи безизразен поглед на човек, чийто живот е загубил смисъл, но все пак трябва да го живее. Пропусна закуската. Каквото и да хапнеше, би й се сторило блудкаво и навярно всичко пред очите й изглеждаше сиво.

— Как си? — тактично попитах.

Поклати глава.

— Съвземам се.

— Неделя е. Почини си днес.

— Не мога. Трябва да снимам с Тревър Лейтън. Но дори и да бях свободна, почивката не би помогнала.

Права бе, така че не настоявах.

Кийша се върна десет минути след като тя бе излязла, ухилена до уши.

— Скъпа, трябваше да видиш. Едва не припаднах, когато отидохме там с Рашид. Онзи нещастник му дава филма, а Рашид казва: „Да проверим апарата“. Дава му и него. Рашид го строшава на пода и изтърсва: „Извинявай“. Дик не посмя да продума.

Кийша избухна в смях.

— Дано сте се постарали да всеете пълен безпорядък.

— Сякаш е минал булдозер. Рашид изпочупи всичко. Къщата изглежда като след обир. Телевизорът, видеото...

— Няма ли да отиде в полицията?

— Сигурно се шегуваш. Едва не се подмокри, беше толкова изплашен. А и Рашид беше с ръкавици. Нищо не може да докаже. На излизане стисна ръката му до посиняване и го накара да скимти. — Кийша се усмихваше с огромно задоволство. — Казах му, че Бронуен наистина е фригидна, иначе не би го търпяла, защото онази му работа е толкова малка, че не може да задоволи никоя жена.

И двете се засмяхме.

* * *

Бях в добро настроение почти през цялото време до понеделник сутринта, когато тръгнах за работа. Щом стигнах до „Хамилтън Кейн“, вече не се чувствах силна като ангел на женското отмъщение, а сякаш изведнъж се бях смалила и бях станала поредната глупачка, прельстена от Шеймъс. Освен това закъснях, но Джени не изглеждаше ядосана.

— Изненадана съм, че дойде, Алекс — учудено сподели тя. — Господин Мейън ми каза, че си поискала ден отпуск.

— О! — Притиснах пръсти към слепоочията си и умът ми заработи трескаво. Шеймъс си бе въобразил, че съм твърде разстроена, за да дойда на работа. — Е, споменах нещо такова. Забравих. Но не искам да изоставам.

Видях го през стъклената преграда на вътрешния офис. Разговаряше с някакви брокери. За миг ме погледна с тъжна усмивка, като виновен хлапак, хванат тайно да хапва шоколад. Бях изумена. Нима не го бе грижа, нима не осъзнаваше колко сериозно е положението?

Седнах пред компютъра си и разсеяно го включих. Трябваше на всяка цена да узная истината, независимо колко е жестока. Предчувствах, че това, което открива, няма да ми хареса, но трябваше да проверя. Сякаш не можех да се сдържа да не изстискам и да разчопля пъпка на лицето си. Щеше само да стане по-лошо, но как да устоя?

Зачатках по клавиатурата. Сравних датите и бележките на екрана със списъка пред себе си. Дните, в които ми бе казал, че заминава в чужбина или на конференции. Останаха осем, за които трябваше да се допитам до Джени.

— Господин Мейън нареди да напечатам сведение за командировките му. Пътувал ли е на тези дати, или полудявам?

Джени разгледа списъка ми с недоумение.

— Полудяваш, Александра. Кой ти е казал това, за бога? Беше в Севиля на осемнадесети, а в Хъл не е имало никаква конференция. Какво би правил някой от партньорите ни в Хъл?

Едва сега и аз се запитах какво. Изчервих се.

— Такава глупачка съм, сигурно съм сбъркала месеца. Няма значение.

Джени вече ме гледаше подозрително, но не й обръщах внимание. Бяхме включени в Мрежата, за да могат анализаторите ни да търсят информация за компаниите, които проучват, и днес щях да вляза в ролята на Шерлок Холмс в пола. Напечатах „Шеймъс Мейън“, „Долорес Мейън“ и „мистериозна“. Нали се досещате, например „мистериозна блондинка“. Надявах се да излезе съобщение: „Променете критериите за търсене“, което на компютърен език означаваше: „Откажи се, няма нищо по въпроса“, но този път не бе така. Имаше четиридесет и три попадения. „Господи“, казах си аз и подробно прегледах всяка клюка.

„ШЕЙМЪС И МИСТЕРИОЗНА БРЮНЕТКА“.

„ШЕЙМЪС И ДОЛОРЕС“.

„ШЕЙМЪС И МИСТЕРИОЗНА КОМПАЊОНКА, ВИДЕНИ ДА ИЗЛИЗАТ ОТ НОЩЕН КЛУБ“.

„ДОЛОРЕС ПОСТАВЯ УЛТИМАТУМ“.

„ТРОГАТЕЛНО СДОБРЯВАНЕ“.

Не можех да избягам от това, колкото и да ми се искаше. Чаровният Шеймъс и ужасната Долорес. Ужасните „мистериозни компаньонки“! Значи желаете не само съпругата си, а толкова жени, колкото можеше да вмести в графика си! За секунда се запитах дали в някоя от статиите не става дума за мен.

О, разбира се.

„ШЕЙМЪС МЕЙЪН И МИСТЕРИОЗНА ПЕПЕЛЯВОРУСА СЕКРЕТАРКА“.

Има ли съмнение за кого става дума?

Може би трябваше да ми се доплаче, но реакцията ми бе вцепенение, сякаш Рашид ме бе ударил с юмрук в корема. Трябваше бързо да затворя статиите за Шеймъс, защото Джени дойде да провери дали съм добре.

— Нищо ми няма. Лек махмурлук.

Не можах да измисля по-правдоподобно извинение.

Телефонът на бюрото ми звънна и ме накара да подскоча.

— Алекс? Би ли дошла тук за минута? — попита Шеймъс и ме обзе желание да изкрещя. — Трябва да си поговорим.

— Знаех си — промърмори Джени и ме изгледа хладно.

— Какво имаш предвид? — попитах, но тя не каза нищо повече и не ми оставаше друго, освен да стана и да почукам на вратата на офиса.

Зарекох се да го накарам да се измъчва.

— Дано не ми се сърдиш много — ласкаво каза той.

— Да ти се сърдя? Ти ме излъга, срещаш се и с други момичета, а с жена ти не сте...

— Е, мъжете сме такива — каза Шеймъс с най-зашеметяващата си усмивка. — Не ми казвай, че е невъзможно да се разберем. Имам пълна вяра в теб, Алекс Уайлд.

— Имаш...

Бях така изумена, че започнах да пелтеча.

— Разбира се, вярвам, че си разумен човек. Много ни е забавно заедно. И на двамата ни харесва, така че защо да се отказваме?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Подобен удар е като сериозна контузия. Отначало човек не усеща болката, защото е вцепенен от шока, но очаква всеки момент тя да го споходи.

— Какво искаш да кажеш? — прошепнах. — Всички онези неща, които изрече...

— Бях искрен, разбира се. Но трябва да разбереш — малко припряно заговори той, — че съм от типа мъже, които обичат жените. Просто не мога без компанията им.

Отново виновно сви рамене като хлапак.

Прозрях дълбокия смисъл на думите му. Опитваше се да ми каже, че дори след като съм узнала истината, на него му е все едно. Няма да се промени. Трябваше да избирам: или да го приема такъв, какъвто е, или напълно да се откажа от него. Единственото бъдеще, което ми предлагаше, бе да бъда една от многото жени в харема му.

Навярно изражението ми е издало какво изпитвам, защото на красивото му лице се изписа тревога.

— Слушай, Алекс. Вече знаеш какъв съм и можем да започнем истинска връзка.

— Ти си лъжливо копеле — казах аз и за мой ужас по бузата ми се търкулна голяма сълза. Гневно я изтрих, но не преди да я забележи.

— Никога не съм твърдял, че си единствената за мен.

— Каза, че с брака ти е свършено.

— Е... Долорес настоя да опитаме отново.

— О, да, онази вечер определено си личеше, че е така.

Не можех да повярвам дори на тази глупост.

— Аз съм за свободната любов, Алекс. Моногамията просто не е естествена. Разликата между мен и повечето мъже е, че аз поне го признавам — гордо заяви Шеймъс. — Слушай, ти също можеш да се виждаш с други мъже, ако желаеш.

— Да, благодаря.

— Не цениш ли това, което имаме? Прекарваме си чудесно заедно. Цялата романтика на света е наша. Обичам да те притискам в прегръдката си. — Зелените му очи преливаха от нежност, докато сякаш забиваше нож все по-дълбоко в сърцето ми.

Искаше ми се да падна на колене и да го умолявам да размисли, да разбере колко го обожавам и каква страхотна връзка имаме. Да го попитам за какво са му други момичета. Да обеща, че ще му дарявам всичко, което би могъл да поиска от една жена. Щях да отслабна, да вземам назаем тоалети от Кийша, да се запиша на курсове по готварство и галски език.

Но можете да се гордеете с мен.

— Всичко между нас приключи. Не делия гаджетата си — казах аз и излетях от офиса, преди напирещите сълзи да бликнат и да ме предадат.

* * *

Атмосферата в апартамента ни бе тягостна. Бронуен си дойде трезва и разплакана и се затвори в стаята си. Кийша пушеше цигара след цигара и гледаше видеозаписи на Ленъкс. А аз дори не бях в състояние да заплача. Чувствах се празна и посърнала като есенно листо.

Гейл се прибра около осем. Носеше синя хартиена кесия от „Тифани“ и си тананикаше.

— Господи, кой е умрял? — попита тя и се отпусна на дивана. — Някой отби ли се в „Планет Органик“ да купи нещо за мен? Соевото ми сирене е свършило. Вижте какво ми подари Снежанка.

Извади изящно сребърно колие от преплитащи се звезди. Бе толкова нежно и романтично, че отново ми се доплака. На мен никой не ми купуваше такива неща.

— Трябва да се задоволиш с това, което е останало в хладилника. Кийша скъса с Ленъкс...

— Е, това не беше истинска връзка — отбеляза Гейл с неизменния си високомерен тон.

— Може би, но е разстроена. Бронуен се раздели с Дик, а аз с Шеймъс.

— О! — Гейл потъна в размисъл за пет секунди. — Хей, вратата ми е отворена. Сигурна съм, че я затворих. Нали не си влизала да четеш романа ми? Ще те съдя, ако откраднеш идеята.

— На кого му пука за глупавия ти роман за природата!

Телефонът звънна. И трите скочихме. Чуехме ли звън, бяхме като кучето на Павлов. Всяка си мислеше, че може да е приятелят ѝ. Мъжете оставят телефона да звъни безкрайно дълго, а не съм виждала жена, която да изчака повече от две позвънявания, преди да вдигне.

— Шеймъс е — промърмори Гейл и ми подаде слушалката.

Грабнах я, напълно забравила за достойнството си. „О, моля те, кажи, че си осъзнал грешките си. Моля те, обещавай, че ще се промениш...“

— Алекс Уайлд? Обзалагам се, че изглеждаш прелестна, както винаги. Какво ще кажеш да ти се реванширам? В петък вечерта, „Суон Лейк“, Ковънт Гардън, шампанско и прочие?

— А в събота сутринта обратно при жената и дечицата? Опомни се.

— О, стига, скъпа. Докога ще се държиш така?

— Всичко ми омръзна — излъгах.

— Може би някой ден ще ти омръзне, а на следващия ще забравим. Но точно сега — продължи Шеймъс похотлива нотка — и на теб ти се иска да се видим.

Тъжната истина бе, че е прав. Желанието ме измъчваше, сякаш в мен се бяха вкопчили зловещи пипала. Усетих топлина между бедрата и зърната на гърдите ми станаха твърди като стафиди. Господи, мъжете бяха страхотни късметлии, че можеха да спят с която поискат без последици. Във всяка връзка сексът лекуваше тъгата. Въпреки че не свършвах, неговата страст ми доставяше удоволствие и ме караше да се чувствам напълно земна жена. Това бяха единствените мигове, в които двамата говорехме на един и същ език, не с думи, а с целувки и допир на плът до плът, при който всички неприятни мисли изчезваха.

Желаех Шеймъс. Предпочитах да бъда с него, отколкото да прекарвам вечерите си в този апартамент със самотните си приятелки. Работата ми бе скапана, за кариера не можеше да се говори, а няхах успех дори в любовта, за което твърдо вярвам, че е родена всяка жена.

— Не можеш винаги да получаващ това, което искаш — казах аз и затворих телефона.

Как щях да го понеса? Трябваше да ходя в онзи офис всеки ден и да виждам красивото му лице. Господи, а ако започнеше да се държи зле с мен? Какво щеше да каже майка ми, когато отиде да играе голф с Фиона Кейн? „Благодаря, че уредихте некадърната ми дъщеря на онази мизерна работа и извинявайте, че заслужи да бъде уволнена, като спа с шефа“.

— Може би ще скъсам с Тони — замислено продума Гейл.

Погледнах малката си сестричка. Нежната ѝ красота бе в контраст с моето грубовато, бузесто лице. Гейл е от момичетата, които не прекарват нито ден без компания. „Гаджето умря, да живее гаджето“. Мъжете се влюбваха в нея само при едно мятане на лъскавите ѝ коси. Иронията е, че вътрешно Гейл е коравосърдечна като дъвен воин, докато моята душа е крехка като нишки на паяжина. Но мъжете не си правят труда да надникнат под обвивката.

Все пак предпочитях съзнанието ми да бъде заето с каквото и да е, освен с мисли за Шеймъс, така че полюбопитствах:

— Какво му е на Тони?

— Свестен е, но не е идеалният — въздъхна Гейл.

Предположих, че къщата му в провинцията не се е оказала по вкуса ѝ или е разбрала, че БМВ-то му е на повече от две години.

— Мислех, че го харесваш.

— Ммм, заслужавам нещо по-добро — гордо заяви тя.

Никой не каза нищо в отговор. Кийша и Бронуен се чувстваха почти като мен и явно нямаха желание да говорят. Затова станах, влязох в стаята си, извадих топка глина и започнах да я извайвам. Под пръстите ми се оформиха криле на бухал и постепенно оживя нова скулптура. Когато черпя вдъхновение от болката, творбите ми са най-сполучливи.

Може би съм единствената, която мисли така.

* * *

Следващата седмица бе ужасна. Машинално върших скучната си работа и разчитах единствено на Джени да ме защитава от Шеймъс. Проблемът бе неустоимият му чар.

Компютърът ми едва не изпуши от съобщения. На бюрото ми изневиделица се появяваха цветя. Незабравки — като че ли можех да го забравя! Получих безброй стихове в кафяви пликове от онези, които използвахме за наредби. Щом ги отворех, веднага посягах към пакетче носни кърпички.

„Моите мечти лежат в краката ти. Ходи внимателно, за да не ги потъпчеш.“

Не можех да сдържам сълзите си. Трябваше да купувам опаковка след опаковка таблетки против сенна хрема от „Буутс“ и да ги слагам на бюрото си, за да убедя Джени, че страдам от алергия.

Упорството на Шеймъс правеше живота ми все по-труден. Изкушаваше ме с нещо, за което копнеех.

Понякога имах мигове на просветление. Представях си, че виждам себе си отстрани, сякаш гледам филм, и си казвах: „Почакай, всъщност едва го познаваш“. Но емоциите отново нахлуваха в мен и желанието ме завладяваше.

Неизбежно бе да се предам. След по-малко от седмица отново вечеряхме заедно в апартамента му. На масата имаше малки вази с розови пъпки и апетитни ястия, а Шеймъс пееше „Девојката от Конемара“ в кухнята, макар да знаеше, че никога не съм ходила в Ирландия.

— Не ти ли доставям удоволствие? — попитах, когато той се отпусна върху мен. Не бях повдигнала въпроса, докато вечеряхме, за да не разваля атмосферата.

— Що за въпрос? — Бавно плъзна устни по голото ми рамо и тази ласка ми се стори далеч по-приятна от стоновете и пъхтенето му преди няколко мига. — Нали току-що ми го достави?

— Нямам предвид това. Искам да кажа, не съм ли ти достатъчна?

— О, господи. — С израз на раздразнение, Шеймъс се отдръпна от мен. Ако бе пушач, щеше да запали цигара. — Отново ли се връщаме на тази тема? Мислех, че вече сме се разбрали.

— Не е естествено да желаеш толкова много жени.

— Напротив. Такава е мъжката природа. Преди броени секунди ти нямаше нищо против.

„Така си мислиш, нещастнико“.

— Долорес разбира потребностите ми.

Тонът му бе укорителен, сякаш добави: „а ти не“. Запитах се дали наистина е така. Какво би казала Долорес, ако знаеше къде е съпругът ѝ в момента. Неприятно ми бе да споменава името ѝ пред мен. Хрумнаха ми идеи за подли номера, например да пъхна по някоя от любовните му бележки в джоба на всяко сако, да напръскам ризите му със своя парфюм и да оставя следи от червило по яките им. Но си казах, че не би било честно спрямо Долорес да узнае истината по този начин.

— Алекс, гълъбче, нали си прекарваме добре? Харесва ни да бъдем заедно само за удоволствие, без обвързване?

По кожата ми пропълзяха хладни тръпки, като при арктическа виелица. „О, не, не! Той иска да каже, че си страхотна за чукане, но това не е любовна връзка!“ Как е възможно мъжете да са способни на такава жестокост? Искат да приемаш горчивите им обиди като комплименти и да ги обичаш.

— „Моите мечти лежат в краката ти. Ходи внимателно, за да не ги потъпчеш“ — мрачно цитирах.

Шеймъс нехайно се засмя.

— Караш ме да експлодирам, Алекс! — Шляпна ме по голия задник. — Това е мечтата ми!

В този миг окончателно се простих със своята мечта да бъда пощадена. Каквото и да направех, за да му угодя, не бих го накарала да ме обикне. Самата аз се изненадах от реакцията си, защото до този момент самоуважението бе нещо чуждо за мен.

Скочих от леглото и нахлузих роклята си.

— Не искам да те виждам повече — заявих през сълзи.

— О, скъпа, съвземи се.

— Уреди преместването ми в друг отдел, Шеймъс. Искам да запазя работата си, без да бъда край теб.

— А ако не мога да работя без теб? — изкусително попита той. Продължаваше да подхвърля похотливи намеци.

— Премести ме, и помежду ни не се е случвало нищо. Иначе, кълна се, ще разкажа всичко на Долорес — просъсках аз и излетях от апартамента му, преди да отправи заплахи и ругатни.

* * *

Когато разбра за преместването ми, Джени Робинс намина да ме види.

— Ще работиш при Глория Хънтингтън... — каза тя и гласът ѝ издаде тревога за мен.

Страхотно. Глория Хънтингтън бе известна с прякора Гърмящия задник. Тази кобила ръководеше отдел „Личен състав“. Тъй като „Хамилтън Кейн“ набираще персонала си главно чрез „ловци на глави“, задълженията ѝ се състояха единствено в уволняване на некадърни пощенски куриери и купуване на служебни коли. Всички знаеха за манията ѝ на тема храни с високо съдържание на целулоза, от които непрекъснато изпускаше газове и всеки път гръмогласно казваше:

— Напълно естествено.

Това бе отмъщението на Шеймъс. Навярно искаше да умра от задушаване.

Превърна последните ми дни в своя отдел в истински ад. Претоварваше ме с работа и ме измъчваше с пълното си безразличие. Трудно бе, когато се стремеше към близост с мен, но сега ми бе още по-трудно. Защо се държеше, сякаш му е все едно? Защо не страдеше? Нима не заслужавах да бъда обичана? Припомних си жалката си интимна история и потръпнах от срам.

— Звучи интересно.

— Знаех си, че и с теб ще стане същото. Опитах се да го предотвратя — каза Джени с тъга, по-благоклонна към мен сега, когато вече не ми бе началничка.

Ужасено втренчих поглед в нея.

— О, знаеш за какво говоря. Прельстил те е, а после те е разочаровал — каза тя с необичайна прямота. — Александра, смятах те за по-умна. Той постъпва така с всички хубави момичета. Знаеш ли, че на твоята длъжност за малко повече от две години се смениха петнадесет?

— Толкова ли беше очевидно? — попитах. Стомахът ми се разбунтува, сякаш нещо го разяждаше отвътре. Петнадесет момичета? Нима бе световен рекордър? Не обърнах внимание, че Джени ме

причислява към хубавите. Тя е от онези по-възрастни жени, които снизходително наричат дори тридесет и осем годишните „млади“.

— О, не съм глупава, млада госпожице — увери ме Джени.

Тръгнах с тежки стъпки към горния етаж, където се помещаваше „Личен състав“. Досадна, незначителна работа, представляваща главно водене на ведомост и издирване на чернокожи служители за добрия имидж на компанията. Имали ли сте някога неприятности с фирмата, за която работите? Питали ли сте се какво садистично задоволство изпитват онези кучки, когато ви връчват писмено предупреждение? Не сте параноици, те наистина ви мразят. Вие имате истинска работа, занимавате се с маркетинг, продажби или счетоводство, за разлика от тях. Знаят, че всички ги смятат за безгласни букви. Началниците не обръщат внимание на препоръките им при назначаване на служители, сами издирват ключовите си играчи. Тяхната задача е да сгъват салфетки, да украсяват прозорците за празници и да уреждат почивките на ръководния персонал. Затова в този отдел на всяка компания има толкова много жени, както и във „Връзки с обществеността“. Нищо не зависи от тях и те го знаят. И затова ви мразят. Отсега нататък щях да бъда една от тези жени. Но животът ми бе скапан във всяко друго отношение, така че защо и работата ми да не бъде такава?

— Добре дошла в отдел „Човешки ресурси“, Алекс — приветства ме Гърмящия задник с усмивка и шумно пусна газ.

Засмях се. Тя се изчерви.

— О, стига детинщини, това е нещо напълно естествено. Целулозата поддържа стомаха редовен. Е, днес ще прегледаме цените за коледния банкет. Искам да извадиш разписките от миналата година...

Заех се да изпълня нареждането ѝ, съдържайки дъха си. Господи, с какво бях заслужила това? Цифрите ми се струваха само редове примигващи зелени светлини. Единственото нещо пред очите ми бе лицето на Шеймъс.

— Александра, майка ти е на телефона — каза Глория, намръщи се и отново изпусна газ. Може би за късмет. — Кажй ѝ, че тук не одобряваме личните разговори в работно време.

„О, аз също не ги одобрявам, когато се обажда майка ми“.

— Мамо?

— Александра. Защо работиш в този отдел? — попита тя с пискливия си глас.

Веднага си я представих от другата страна на линията, с подпухнало лице и ситно фризирана коса. Ужасявам се, когато си помисля, че може би след известно време ще стана като нея, ще оглеждам колите на хората отвътре, за да преценя дали ги поддържат чисти, и ще ми хрумне да се захвана с голф или да членувам в някой клуб.

— Винаги съм искала да работя с хора.

Пълна глупост, но какво друго да кажа? Че винаги съм искала да работя с механични играчки? Възхищавах се на Кийша, която съзнателно бе провалила едно от интервюта си. Превзетата жена от „Личен състав“ я накара да опише защо ѝ харесва работата в екип, а тя отвърнала, че мрази екипите и предпочита да действа сама.

— Можеше да работиш с хора и при Шеймъс Мейън. Скъпа, той е известна личност. Сигурна съм, че познава чудесни неженени мъже. А и Фиона Кейн каза, че би могъл да те запознае с Долорес!

— Дори за такава чест не си струва, мамо, аз...

— Все едно говоря на стената. Гейл казва, че стоиш затворена в онзи апартамент и не излизаш с никого. „Толкова цветя цъфтят незабелязани...“

— „... и мирисът им сладостен във въздуха изчезва“ Да, мамо, зная.

Мама ми цитираше този проклет стих при всеки наш разговор. Понякога усещах присъствието ѝ зад гърба си, с хронометър в ръка и вдигнат показалец. Винаги ме бяха побеждавали в състезанията с великденски яйца и сега отново бях последна в надпреварата за ухажори. Пипала на мигрена започваха да сковават слепоочията ми.

— Има ли още нещо, мамо? Заета съм.

— О, да, вечно си заета и не можеш да обърнеш малко внимание на родната си майка. Ако не бях аз, все още щеше да живееш в мизерия. Всъщност обадих се, за да ти напомня, че си канена на сватба.

Сватба, хм. Точно сега имах страхотно настроение за това.

— Не ми мълчи. На Чарлз Дръмънд.

— Братът на Том Дръмънд?

— Разбира се. Следващия уикенд трябва да бъдеш в Глостършир за тържеството.

„По-скоро бих умряла“, понечих да кажа, но мама продължи, преди да проговоря:

— Не си и помисляй да намериш някакво извинение. Миналия месец пристигна официална покана за теб от госпожа Дръмънд и отговорих от твое име, че си поласкана и с удоволствие ще отидеш.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Чарлз Дръмънд ще се жени?

Гейл не можеше да се примири. „И то не за мен?“, издаде тонът й.

Въздъгнах.

— Гейл, срещала си се с Чарли точно два пъти.

— Но толкова си допаднахме. Беше напълно съгласен с мен, че е по-добре човек да ходи гол, отколкото да носи кожено палто — нацупи се тя.

— Той отглежда ловни кучета — равнодушно изтъкнах. По-малкият брат на Том бе от безличните грозновати типове, които, ако стане революция, първи биха си приписали заслугите за нея. Така мислех, когато вярвах в революциите. Сега се вбесявах всеки път, когато метрото бе претъпкано заради стачки. Но все още не харесвах особено Чарлз Дръмънд, който ме наричаше „мелез“ или „ялова кобила“ при всеки спор за госпожа Гачър. Не притежаваше чувството за хумор и авторитета на брат си. Бе непоправим сноб. Дружеше с наследници на известни аристократични родове и имаше почти безцветни очи и гръмогласен смях. Вярно бе, че не противоречеше на Гейл, но просто защото не я слушаше. Ако питаха Чарли, всичко, което говори една жена, е безсмислено като блеене на овца. — Поканена съм само по настояване на Том.

— Искаш да кажеш, че аз не съм? — гневно извика Гейл.

— Иди вместо мен. Госпожа Дръмънд няма да забележи разликата.

— Но Том ще я забележи — намеси се Кийша.

Това бе тъжната истина, така че позвъних на Том в лондонския му апартамент, отчаяно търсейки повод за отказ. Разбитото ми сърце не би понесло една сватба. Впрочем късната закуска в събота бе нещо свято за мен, Кийша и Бронуен. Бъркани яйца и пържени филийки на някоя тераса, обрасла с бръшлян, с изглед към Ладброук Гроув. Седяхме и обсъждахме вкуса за облекло на другите жени, работата си

и живота, тъпчехме се и разглеждахме витрините на път за дома. Така минаваше целият ден.

Двоумях се дали е по-добре да хапна с приятелки и да потъна в самосъжаление, или да похарча цяло състояние за нов тоалет и да се усмихвам насила два дни.

— Том?

— Алекс! — заговори с такава топлина, че ме накара да се почувствам виновна не само защото щях да го разочаровам, а и заради срещата с него, която все отлагах. — Толкова се радваме, че ще дойдеш. Нямам търпение да се видим и да ми разкажеш всичко за себе си.

— За съжаление, Том, мисля, че няма да мога. — Мълчанието му издаде, че е обиден, затова побързах да продължа. — Майка ми е приела поканата от мое име, а аз вече бях обещала на съквартирантките си, че ще прекарам уикенда с тях, за да ги утешавам. И двете преживяха мъчителни раздели.

— Алекс, не можеш да откажеш. Майка ми вече предвиди място и подреди стая за теб, отне й часове — настоя Том.

Сърцето ми се сви. Господи, налагаше се да отида. Знаеше как да ме накара да се почувствам задължена. Можех да разигравам него, но не и майка му, която държеше на етиката.

При размяната на приятелски закачки помежду ни понякога ми се струваше, че Том все още си пада по мен. Естествено, не би го признал... но мисълта, че може би е така, бе ужасно смущаваща.

— Разбирам загрижеността ти за твоите приятелки. Доведи и тях.

— Не мисля, че идеята ще им хареса.

За мой ужас, Кийша се приближи с грацията на пантера и грабна слушалката.

— Том, здравей, аз съм Кийша Ролънд. Едната от съквартирантките на Алекс... о, така ли? Чудесно, и двете с Бронуен с радост ще дойдем. Както и Гейл.

Гейл изтръгна слушалката от ръцете й.

— Здравей, Том. — О, по дяволите, гласът й звучеше задъхано и две октави по-високо, като на невинно момиченце. Не обърна внимание на размахания ми пръст и гримасата, имитираща повръщане.

— Много мило от твоя страна да поканиш всички ни, ще бъде толкова вълнуващо, поздравления за Чарли...

Най-сетне ми позволи отново да се обадя. Слава богу, че Том не можеше да ме види, защото се бях зачервила като домати. Кучки! Бях толкова засрамена, че онемях.

— Всички са въодушевени — изтъкна Том, невероятно спокойно. В гласа му нямаше и най-малка нотка на раздразнение. — Значи ще ви очакваме, страхотна новина. Ще бъде голямо тържество, с много гости, със сигурност ще срещнете интересни хора.

— Нямам търпение — промърморих.

— Ще дойдат повечето ни приятели от старата тайфа в „Оксфорд“ — каза Том.

Страхотно, всеки от тях щеше да ме огледа добре, като на търг за добитък. Това бе черешката на тортата, всичките ми приятелки от колежа, повечето от които навярно бяха станали супермоделки или световни знаменитости, събрани около най-голямата неудачница на всички времена.

Затворих с вече свит от тревога стомах.

Бронуен се тръшна на дивана.

— О, господи, само да можех да доведа Дик. Толкова е забавен на сватби.

— Бронуен — каза Кийша, — имаш нужда от психотерапия.

Бях готова да се съглася с нея. Бронуен бе получила избирателна амнезия. Вече не помнеше как Дик я бе накарал да позира за снимки като онези в „Пентхаус“, убеден, че е мръсница, на която ѝ харесва. Мъглата на времето — около две седмици — бе забулила всичките му недостатъци и единственото, което Брон си спомняше, бе ъгловатата му челюст и елегантните му костюми. Жените са склонни да прощават всичко на всички, освен на себе си.

— Терапията е пълен боклук. Измислили са я американците със слаба воля. Просто плащаш на някого, за да изслушва проблемите ти — просъсках аз.

— Мисля, че идеята е чудесна — каза Брон, по-откровена от мен. Бях толкова враждебно настроена към психотерапията, защото бившето ми гадже — Оливър, бе запален на тази тема. Ходеше на сеанси повече от десет години.

— Нека те попитам нещо, по-добре ли се чувстваш? — Любопитствах понякога, а той уклончиво казваше:

— О, явно просто не разбираш.

Напротив, напълно разбирах, че тези хора имат интерес колкото е възможно по-дълго да мислиш, че животът ти е пълен провал. В случая на Оливър това бе самата истина.

Когато изпаднех в положение като сегашното, мисълта за сеанси бе примамлива и за мен. Представете си начинание, чиято цел е безкрайно дълго да говорите за себе си. Нищо чудно, че жителите на Ню Йорк са така пристрастени.

Преди време познавах един женен мъж. Бях му любовница три години и той упорито отказваше да каже на психоаналитика си за мен, защото твърдеше, че ще го убие. Подозирах, че този човек е неспособен да прозре, че всичките му терапевтични сеанси са безсмислени, щом крие нещо толкова съществено. Накрая скъсах с него точно по тази причина. Явно виждаше в психоаналитика си нещо като баща и се страхуваше да не го нахоят. Оказа се, че и жена му посещава същия терапевт, но нали всеки лекар полага клетва да пази тайните на пациента си? Когато разбереш, че партньорът ти е самозаблуждаващ се страхливец, това убива страстта. На мен ми бяха нужни само три години, за да го проумея.

— Колко психотерапевти са необходими, за да сменят една крушка? Един, но крушката трябва истински да желае да бъде сменена!

Кийша се засмя от сърце.

— Е, кога ще пътуваме? — попита Гейл, отегчена от разговора, в чийто център не бе самата тя.

Направих гримаса.

— В четвъртък вечерта.

Петък бе официален празник, а госпожа Дръмънд очевидно искаше всички поканени да пристигнат за голямото сватбено тържество. Бях ходила в къщурката им само веднъж и си представих как Кийша и Бронуен пушат и сипят ругатни сред лабиринтите от подрязани храсти. Пълна трагедия.

Изведнъж ме завладя желание за Шеймъс, изгарящо като нажежено желязо. Как щях да го преодоляя?

* * *

Прекарах понеделника и вторника в „Личен състав“, опитвайки се да не дишам, когато Глория надаваше залпове из офиса. Накрая дори втрих малко течност от ароматизатора за въздух под носа си, но след известно време престанах да обръщам внимание, твърде заета да умувам върху правдоподобни извинения да не отида на сватбата. Че баба ми е починала? Твърде лесно бе да се провери. Че съм се разболяла от ларингит? Госпожа Дръмънд незабавно щеше да ми изпрати болногледачка. Или че са ме нападнали онези червеи, които се хранят с плът? Но тогава щеше да се наложи наистина да умра...

Нямаше начин да го избегна, бях в капан.

Шеймъс не се обаждаше. Не можех да повярвам. По-рано бе толкова настойчив, а сега нищо. Сякаш бях изчезнала от лицето на планетата. Намирах поводи да отскачам до предишното си работно място, облечена с роклята, която му харесваше най-много, но той се държеше, сякаш съм невидима. Дори гледката на едрите задни части на Рода Блек, разпрострени на стола ми, не можеше да ме развесели.

— Най-сетне си намерих помощничка, която не отклонява вниманието си от работата — шеговито каза Джени. Дори ми намигна затворнически. — Господин Мейън не може да отрече, че се справя блестящо.

— Надявам се да не прави сравнения с мен — излъгах. Искан да чуя, че рони сълзи за мен ден и нощ.

— Дори не те споменава. Съжалявам. — Джени не бе вчерашна. Изчервих се. — Така е по-добре, скъпа, повярвай ми — каза тя с майчински тон. — По-бързо ще го забравиш.

Но от думите ѝ не ми стана по-леко. Бе ужасно жестоко. Сякаш някой дълбаеше сърцето ми с ръждива лъжица. Чувствах се като наркоманка, която полага усилия да откаже дрогата, но не може да мисли за нищо друго, защото е обсебена от нея и забравила за самоуважението, за здравето си и за всичко на света крещи: „Искам дозата си“.

* * *

— Утре е сряда — тържествено заяви Кийша.

— Да, Айнщайн. Денят, който винаги идва след вторник — промърмори Бронуен и запрати броя си на „Микс-Маг“ към другия край на стаята. Изживяваше мъката си, като се вбесяваше от всичко, а това не бе добра идея, докато делеше жилище с нас.

Снежанка и Гейл се бяха изтегнали на белия диван в ъгъла и Снежанка се перчеше пред възхитената си приятелка с последния тоалет, който си бе купила от „Гарардс“. Господи, колко ме дразнеше. Навярно бе наследила цяло състояние от отдавна забравена леля в Боливия. Как бе възможно всеки ден да е безупречно издокарана и заобиколена от мъже? А защо не ни запознаваше с никого от тях?

— Искан ми се да бях като Снежанка и да не ми се налага да работя — казах аз с тъга.

Кийша ми хвърли един от убийствените си погледи, с които навярно моментално попарваше надеждите на всеки натрапник.

— За бога, Алекс, голяма глупачка си.

Настръхнах.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво те прихваща, вироглавке? — гневно попита Бронуен. — Държиш се ужасно грубо.

— По-спокойно — невъзмутимо отвърна Кийша. — Утре е сряда, а заминаваме в четвъртък.

— Какво от това?

— Който има приличен тоалет за сватба, да вдигне ръка.

С Бронуен се спогледахме. Простенах и закрих лицето си с ръце. Не стига, че щях да прекарам най-неприятния уикенд в живота си, а трябваше и да се разоря за него.

* * *

В сряда вечерта тръгнахме за Нйтсбридж. За един ден бях успяла да си вдъхна кураж, като си повтарях, че животът продължава дори когато нямаш особено желание да го живееш. Въпреки мрачното си настроение, не исках да ме видят на сватбата с някоя невзрачна стара рокля. Неизбежно щях да стана за посмешище на познатите си от колежа.

Освен това, откакто бях започнала работа в „Хамилтън Кейн“, бях променила отношението си към облеклото. По-рано смятах хората, които полагат твърде много грижи за външността си, за префърцунени, а сега гледах на добрия вид като на защитна броня срещу враждебния свят. Опитах се да не мисля за сумата, която ще ми струва жизненоважното подстригване и боядисване. Докато се срещях с Шеймъс, се бях запасила с качествени козметични продукти. Ползвах овлажняващ гел „Канебо“, купен от „Харви Никс“ за четиридесет и пет лири, и макар и да мразех Снежанка, мажех лицето си с крема, който ми бе подарила. Сърцето ми бе разбито, но поне кожата ми сияеше.

Стремежът към красота повдигаше самочувствието ми и се справях с малкото изисквания в професионалния си живот. Длъжността ми като помощничка на Гърмящия задник вече бе „администратор на отдел «Човешки ресурси»“. Звучеше малко по-престижно от „секретарка“ или „офис-сътрудник“. Всъщност заемах най-ниското стъпало в ръководството на компанията. Трябваше да благодаря на Джени Робинс за новата си титла.

— Знаеш ли, скъпа, не е зле да се възползваш от положението — посъветва ме тя при едно от посещенията ми на долния етаж. — Можеш да получиш повишение и увеличение на заплатата. Ще ти дам препоръки за административен пост. Достатъчно организирана си.

Изгледах я учудено, но осъзнах, че въпреки страданието, успявам да изпълнявам съвестно задълженията си.

— Би трябвало да ги поискам от Шеймъс — промърморих. — Ще ги получа на куково лято.

— Мислех, че можеш да въздействаш на господин Мейън — дискретно каза Джени.

Предлагаше да го изнудвам.

Засиях от благодарност. Най-сетне разбрах защо младата Мелиса бе казала, че е голям късмет да работя с Джени.

— От едно повишение има голяма полза, главно това, че ще получаващ повече пари.

Тези думи напълно разсеяха колебанията ми. Имах нужда от пари. Хората, които твърдят, че парите не са всичко, навярно никога не са били бедни.

Уверих се, че теренът е чист, и решително влязох в офиса на Шеймъс. Той вдигна красивите си очи от светещия монитор на

компютъра си и ме изгледа хладно.

— Какво искаш, Алекс?

— Само да уредим един въпрос — отвърнах аз със същия равнодушен тон, въпреки че сърцето ми крещеше: „Промени се, скъпи, не бъди такъв“. — Ще работя в „Личен състав“ и искам да заемам длъжността администратор. Ти ще ми напишеш препоръка.

— Значи искаш повишение? — попита Шеймъс със злобна насмешка.

Гадняр. Навярно заплатата на главната прислужница на Долорес бе по-висока от моята.

— Точно така — потвърдих.

— Е, добре. — Замисли се за няколко секунди, макар и двамата да знаехме, че няма избор. Все пак следващата му реплика бе ново сритване в пищяла, когато мислех, че положението не би могло да стане по-лошо. — Първо ми върни ключовете от апартамента.

Докато ги търсех в чантата си, с мъка преглъщах сълзите. По дяволите, това наистина бе краят. Той нямаше да помоли за прошка и да промени начина си на живот. Хвърлих ги пред него и звънът на метала и изтракването им върху махагоновия плот заглушиха любовните стихове в съзнанието ми.

Така получих повишението си. Не бе най-великата победа на света, но все пак парите щяха да влизат в банковата ми сметка.

* * *

Пристигнахме в „Харви Никс“ като хуни. Кийша застана на щанда на „Шанел“, заяви, че според дерматолога ѝ кремът, от който в кутийката бе останало съвсем малко, причинявал обрив, и настоя да получи парите си обратно. Ние с Бронуен и Гейл бяхме готови да потънем в земята от срам, но след като управителят се оттегли с наведена глава, тя се върна при нас и тържествувайки, размаха кредитните си карти.

— До последното пени. Защо ме гледате така? Излезе ми безплатно, приятелки — извика Кийша така силно, че бързо повлякох Гейл от щанда на „Шу Умара“ към ескалатора.

Бронуен избра тъмнозелена рокля „Джил Сандер“ с осемдесет процента отстъпка. Щеше да я носи съвсем кратко до края на сезона, но намалението наистина бе примамливо. За сметка на това я комплектува с късо вишнево сако „Ралф Лорен“, което бе толкова скъпо, че щях да припадна. Цялостният ефект бе необичаен, но все пак тоалетът бе приличен за сватба в провинцията.

— Изглеждаш супер — глезено отбеляза Гейл.

Кийша кимна, а аз завидях на Бронуен, че бедрата ѝ се побират в тясната пола. Също като сестра ми, тя имаше задник на десетгодишно момче.

Кийша се спря на кафяв копринен костюм със сребристи бродерии на маншетите. Беше „Анна Суи“ и струваше доста.

— Не знаех, че в Би Би Си плащат толкова добре — учудено отбеляза Гейл.

— Не плащат — отвърна Кийша, която никога не се тревожеше, че ще затъне в дългове, щом бе в името на стила.

Костюмът подчертаваше всички извивки на тялото ѝ и чудесно се съчетаваше с тъмната ѝ кожа. Досетих се, че ще сложи огърлицата с японски перли, която бе получила от Ленъкс за рождения си ден. Почувствах се горда: щеше да прилича на черен лебед, обгърнат от лунни лъчи. Кой каквото ще да казва за Кийша, но втора като нея нямаше. Понякога бе дори любезна, ако е имала щастлив ден.

Гейл изпадна в еуфория, когато видя редица кожи, и ни задърпа към „Либъртис“. Имаха огромно помещение, пълно с модели „Гоуст“. Това е тайната униформа на работещите жени в Лондон, защото стои добре на всякаква фигура. Трудно убедихме Гейл да се откаже от идеята за бяла рокля с презрамки и върху нея дълго бяло палто.

— Само булката трябва да бъде в бяло. И никакво черно — предупредих я, когато отмести поглед към черните тоалети.

— О, никой не обръща внимание на тези старомодни глупости.

Изпаднах в паника, когато си представих как Гейл се опитва да ме засенчи пред Том, след като се бе самопоканила на сватбата.

— Слушай, избери тъмнозелено, небесносиньо или резеда. Няма да ти позволя да дойдеш в бяло или черно.

— Мамка му! — извика Гейл. — Нищо чудно, че се проваляш във всичко, Алекс. Не съм изненадана, че не можеш да задържиш никой мъж. Намираш за какво да натякваш на всеки, а самата ти се

мислиш за светица. Не си въобразявай, че Том отново ще прояви интерес към теб. Толкова си дебела, че дори дрехи XL са ти тесни.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Млъкни, Гейл — каза Кийша и я прониза с поглед.

— Не й обръщам внимание — излъгах. Права бе, дори голям размер поли не стояха добре на едрия ми задник.

Не че съм дебела. Искам да кажа, щом средната големина в Англия е четиридесет и шест, както пише в много списания. Проблемът бе, че средният размер на съквартирантките ми бе четиридесет.

В горната част на тялото си и аз съм четиридесет, а в долната, ако говорим за пола — четиридесет и две, но за панталон — четиридесет и четири. И винаги коланът е твърде широк. Защо производителите на облекло постъпват така? Със сигурност не съм единствената жена в Англия с мощни бедра и тънка талия. Майка ми има същата фигура. Защо не създават различни кройки, както има шампоани за различен тип коса?

Още по-добре, защо не мога да бъда слаба като Гейл? Наистина знаеше как да ме засегне. Накара ме да се изчервя. Господи, колко жалко, че нямах приятел. Нямах с какво да я затапя.

— Ти кога за последен път получи повишение? — заядливо попита Бронуен. — А учила ли си в „Оксфорд“?

— Голяма полза от това, няма що — сопна се Гейл.

— Поне сестра ти не избира кавалерите си по банковите им сметки — намеси се и Кийша.

— А аз поне не ги избирам от светската хроника — отвърна Гейл.

— Така няма да стигнем доникъде — наложи се да вляза в ролята на помирител. — Ще пробвам тази.

Бе рокля „Дона Карън“ с намаление в цвят светъл карамел, съчетана със сако. Пъхнах се зад завесите на пробната, но заставах с лице към огледалата едва когато бях облечена. Най-добрият начин човек да избегне психическа травма в пробната кабина е да не се оглежда без дрехи. Ако Бог искаше да бъдем голи, нима би създал

смокиновите листа? А нима голото мъжко тяло не е доказателство за чувството за хумор на Господ?

Трябва да призная, че роклята ми хареса. Бе достатъчно плътна, за да ми стои добре, подчертаваше тънката ми талия и ефектно се разширяваше нагоре, което издаваше дизайнерския почерк. Преди няколко години на мода бяха дрехи със стандартна кройка, но защо тогава човек да харчи цяло състояние? Би могъл да отиде и в „Гап“.

Излязох, възхитена от собствените си форми и съвършено гладката си кожа и поразена от начина, по който парче плат преобразява една жена.

— О, изглеждате чудесно — увери ме пъргава продавачка на около петдесет, която ми напомняше за Джени. — За специален случай ли купувате тоалети, госпожици?

— За сватба — троснато отвърна Гейл.

За човек, който проповядва любов към природата и животните, понякога тя бе твърде груба с хората. Естествено, ако социалното им положение бе по-ниско от нейното.

— Сватбите са нещо прекрасно. Нали никоя от вас не е булката? — попита продавачката и взе костюма ми, след като нахлузих стария си широк панталон. Погледът на Кийша напълно ме убеди, че трябва да купя този тоалет дори ако се наложеше да заложа нероденото си дете и половин кралство. О, господи, превръщах се в жертва на модата. Изведнъж реших, че на всяка цена трябва да се подстрижа.

— Нямаме този късмет — любезно каза Кийша.

— Е... — Жената взе картата ми, отчете покупката и уви костюма в мека хартия. — ... коя ли ще бъде първата късметлийка?

Всички се спогледахме. Задавахме си един и същ въпрос.

— Гейл — заяви Бронуен след кратко мълчание.

Кийша кимна, а сестра ми самодоволно се усмихна. Все пак се бе наложило да помислят няколко мига. За разлика от тях, аз бях сигурна, че няма да изпреваря никого.

* * *

— Щом искаш да се подстрижеш, иди при Джоел в „Джон Фрийда“ — неочаквано каза Бронуен.

Хапвахме пиле по китайски и пийвахме шардоне в един ресторант в Кемдън Таун. Всички бяхме развеселени от алкохола и се бяхме впуснали да издаваме най-мрачните тайни на бившите си приятели.

— Ленъкс обичаше да лежи притиснат към леглото — каза Кийша и избухна в истеричен смях. Всички се присъединихме, защото Ленъкс би могъл да зашемети Кийша с едно леко свиване на бицепса си. — И да му казвам, че е лошо момче и не ме заслужава.

— Като Рики — изтъкна Бронуен.

Рики бе много известният футболист, за когото вече споменах. Любимото му преживяване бе да понася ритници с тънки токчета, а после да целува краката на Кийша.

— По-едър е от Рики. И определено по-надарен — сподели тя и отново се засмя.

— Тони си въобразяваше, че кара състезателна кола. Преди да свърши, викаше: „И ето, Медоус първи минава покрай карираното флагче“ — довери ни се Гейл.

— А Дик...

— Да, всички знаем за Дик — каза Кийша, прекъсвайки Бронуен. Знаехме, че Дик е извратен и напълно лишен от чувство за хумор. — А Шеймъс? Кажи ни за Шеймъс, Алекс.

Напрегнах ума си и потърсих през мъглата от шардонето спомени за глуповати неща, които е правил. Но не открих нищо смешно, всичко бе безкрайно романтично. Ако се разплачех пред момичетата, не биха ми го простили.

— Накара ме да взема костюмите му от химическо и да му ги занеса на първата ни среща.

Това бе единственото, за което се сетих. За моя изненада, и трите се засмяха като вещици.

— Негодник! — извика Гейл.

— Можеше поне да се преструва, че гледа сериозно на теб — съгласи се Кийша.

— Подъл гадняр — заключи Бронуен.

— Кой е онзи фризьор? — побързах да сменя темата, твърдо решена да не им позволя да ме ядосат. Моят чаровен Шеймъс. Просто ме бе помолил да взема някакви си дрехи от химическо чистене.

— Ще го харесаш. Утре рано сутринта ще ти уредя час — обеща Бронуен с делови тон, който вдъхваше авторитет винаги когато водеше сериозни разговори за мода. Често забравях, че е помощник-фотограф, работи с най-прочутите модни фотографи и научава всички клюки направо от извора. Запитах се дали съм готова за посещение при стилист на топ модели. Господи, от десет години боядисвах косата си сама с бои по пет лири.

— Алекс е на работа утре. А и няма да се чувства спокойна с такъв шегаджия — припряно възрази Гейл.

— Няма страшно.

Бронуен я стрелна с поглед. Вече бях убедена, че трябва да отида. Защо Гейл искаше да ми попречи да изглеждам добре?

— Мога да се освободя сутринта. Ако успееш да ме вместиш в графика му.

— Претоварен е, но ми дължи услуга. Ще му позвъня — каза Брон и извади стария си, издраскан мобилен телефон.

Кийша ми намигна и повдигна чашата си. Гейл също се усмихна, но със злобно стиснати устни.

* * *

Бронуен успя да ми уреди час. Това означаваше, че не мога да се откажа. При други обстоятелства бих отменила уговорката, но щом бе използвала връзките си заради мен, събрах кураж и се обадох в офиса, за да предупредя, че ще закъснея. За свое удивление не срещнах никакви възражения. Глория каза само: повярвах на очите си. Косата ми блестеше като рицарски шлем, боядисана на червеникави и кестеняви кичури, не твърде ярки, но достатъчно, за да се открояват. Наситените цветове се съчетаваха идеално с кожата ми и сивкавозелените ми очи сякаш сияеха. Подвитите краища на косите се поклащаха под брадичката ми и привличаха погледа.

Едва събрах воля да стана. Не можех да се нарадвам на собственото си отражение. Не изричам подобни неща често.

— Какво мислиш? — попита Джоел и се усмихна на удивлението ми.

* * *

— Боже мой — възкликна Бронуен, когато се прибрах вечерта. Такива бяха реакциите на всички през целия ден. Администраторката ме накара да се спра при нея, когато влязох в сградата. Гърмящия задник си даде вид, че не забелязва промяната, но я хванах да поглежда крадешком към мен. Слязох да се похваля на Джени, но Шеймъс не бе в офиса.

— Изглеждаш фантастично. С онзи костюм ще бъдеш неотразима.

— Ау, Ал — задъхано каза Кийша и се спря срещу мен, когато излезе от банята. Това ме накара да се усмихна, защото бе трудно човек да получи одобрението ѝ, когато става дума за стил. — Онзи фризьор прави ли такива кичури на черни коси? Трябва да излезем да ти купим още някой тоалет.

— Не мога да си го позволя.

— Е, тогава ще ти давам назаем от своите — каза тя като горда майка на хлапе, изяло всичко в чинията си.

Вратата изскърца и влязоха Гейл и Снежанка, натоварени с обемисти рекламни торбички на „Хародс“ и „Джоузеф“.

— Е — превзето каза Снежанка, — скъпа, това е впечатляващо, изглеждаш почти модерно, наистина ли си ти? Ще бъдеш още по-хубава, когато свалиш някой килограм, тази прическа е за лице с ясно изразени скули.

— Алекс има скули, Оливия — каза Кийша със спокойния си, но смразяващ тон.

Бях ѝ безкрайно благодарна. Чудесно е да имаш приятелка, която да те защитава.

— Но всичко отива повече на слабите, Кийша. В наши дни мъжете харесват стройни и секси жени.

— О, разбира се, ти най-добре знаеш какво харесват — тихо каза Кийша.

Изведнъж Снежанка застина и погледът ѝ издаде смущение.

— Нямаше смисъл да си правиш прическа — злобно промърмори Гейл. — Всички ще бъдем с шапки. О, виж какво ми купи Снежанка...

Извади капела „Филип Трейси“ със съвършена форма и красиво аранжирани пера. Навярно струваше стотици лири. Всички щяха да се обръщат след нея на сватбата на Чарлз. Имаше цвят на облени от слънчева светлина брястове и с нея и тъмнозелената си рокля Гейл щеше да изглежда като фея на цветята.

Въпреки новата си прическа и цвят на косата се почувствах като дебела повлекана.

Наздраве.

* * *

Четвъртък вечерта най-сетне дойде и се натоварихме в колата на Бронуен. Кийша зае по-голямата част от багажника. Добре че Гейл щеше да дойде по-късно. Не бих понесла няколко часа път, през които непрекъснато да слушам подигравки заради теглото си, лекции на тема „Естествени храни“ и самодоволни хвалби за романа ѝ. Защо се бях родила в това семейство? Всички в него си пасваха чудесно, а аз се чувствах като кукувиче в гнездото. Когато бях най-сърдита на Гейл, си представях как изведнъж нараства хоризонтално с тридесет сантиметра, на кръста ѝ се появяват тлъстини, гърдите ѝ увисват и започва да играе голф с Фиона Кейн като мама, а аз получавам ласкави отзиви за своя скулптура от Кралската академия и се радвам на слава и бурен живот на стари години като Ванеса Редгрейв или Гленда Джаксън.

— Познайте с кого се запознах в студиото — изведнъж каза Кийша, когато излязохме на магистралата.

Започнахме да гадаем. Назначаването ѝ за организатор в екипа на сутрешното детско предаване бе най-смешното нещо на света. Задължението ѝ бе да въдворява дисциплина сред малолетната публика, което постигаше, като заплашваше хлапетата с мъчителна смърт, ако не правят точно каквото им каже. Кийша не обича децата и не желае нито да има свои, нито да се грижи за чужди. Малките не смееха да я разиграват, а ако някой поставеше мен в стая с деца, за нула време би настанал пълен хаос.

Бе успяла да завоюва достатъчен авторитет, за да ѝ възложат и преговарянето с гостите на шоуто. Досега бе уредила участието на

Алън Шиърър, Тревъл Макдоналд, принцеса Ан и Харисън Форд. Всички бяха харесали Кийша, защото като че ли нищо не можеше да я впечатли. Говорим за момиче, което издърпа Скеъри Спайс извън кадър и я предупреди да се държи прилично. Ако на покрива ни кацнеше космически кораб с извънземни, докато Кийша си прави слънчеви бани, би им казала да се разкарат, защото ѝ пречат да добие тен.

Работата в „Ранобудници“ бе крачка напред в кариерата ѝ, но се отразяваше зле на сърцето ѝ. Там се запозна с много известния футболист, чиято майка не успя да впечатли. Там срещна и един телевизионен водещ (не на нейното шоу, естествено, нима мислите, че Кийша е толкова глупава?).

— Рик Астър.

— Рик Астър от „Формула 1“? — извиках.

Бронуен избухна в смях и раменете ѝ се затресоха така силно, че се наложи да ѝ изкрещя да внимава, за да не загуби контрол над волана. „Формула 1“ бе подходящо име за най-популярната момчешка група в момента, а двадесет и четири годишният Рик Астър бе мечта за всяка тийнейджърка. По-скоро за по-малките момичета, бих казала. На осем всички искат да имат пони, на девет започват да въздишат по звездите от „Смаш Хитс“^[1], а на тринадесет вече се обличат в черно, пушат и четат „Мелъди Мейкър“^[2]. Бързо надрастват алкопопа.

— Не е чак толкова малък — обидено промълви Кийша и на лицето ѝ се появи хитра усмивчица, която издаде, че е окачила още един скалп на колана си. Нова добавка към колекцията ѝ от трофеи. Кийша бе на двадесет и девет години и навярно се чувстваше безкрайно доволна, че може да има момчетата, за които палавите петнадесетгодишни хлапачки отчаяно копнеят.

Като феминистка, и аз изпитвах задоволство. Всяка жена си въобразява, че най-опасната ѝ конкуренция са по-младите, което често се оказва заблуда. Патси е с пет години по-възрастна от Лиъм, а вижте Ралф Файнс и Франческа Анис. Принцеса Ди беше прекрасна жена, но за съжаление бе разтърсена, когато разбра, че сърцето на Чарлз принадлежи на Камила. Никоя рок звезда не гледа на ученичките, винаги готови да разтворят краката си, като на нещо повече от кратко развлечение по време на турне, нали?

В конкуренцията между жените и момичетата печелят жените и всички трябва да престанем да сънуваме наивни мокри сънища.

Истината е, че печелят жени като Снежанка и Кийша.

— Снима се за корицата на „Джъст Севънтийн“^[3] — намръщено ѝ напомни Бронуен.

* * *

— Стига, Кийша, не мислиш ли, че безброй пъти повтаряш една и съща грешка? Той е известен, нямате нищо общо и ще излизате заедно най-много три месеца, а после ще скъсаш с него и ще страдаш.

Брон ме погледна и се засмя, а Кийша застина на предната седалка.

— Мислех, че си върла противничка на психотерапията. Впрочем, говори каквото искаш, но ти си тази, която си въобразяваше, че може да очаква нещо сериозно от връзката си с Шеймъс Мейън.

Въздъгнах, защото не исках да започваме спор. До къщата на Том имаше още два часа път. Господи, запитах се дали наистина ще бъде толкова ужасно, колкото предполагам.

— Ще ти хареса — пророкува Брон, сякаш прочела мислите ми. — Ще срещнеш идеалния мъж и ще стане като в „Четири сватби и едно погребение“.

„Да, но чие погребение?“, помислих си.

[1] Списание за поп култура. — Б.р. ↑

[2] Музикално списание. — Б.р. ↑

[3] Списание за тийнейджъри — Б.р. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вече се бе стъмнило, когато пристигнахме. Бяхме изминали последните километри по тесни криволичещи пътища в пълно мълчание. Имах мъчително главоболие и предполагах, че не съм единствената. Първата част от пътуването бе приятна. Разменяхме клюки за шефовете и бившите си приятели, не Шеймъс, Дик и Ленъкс, а онези преди тях, спомените, за които вече не караха никоя от нас да страда. Нали е страхотно, когато замениш момчето А с момчето В и най-сетне можеш да злословиш по адрес на А без угризения, които да те навеждат на мисълта, че може би все още го обичаш?

Всяко напомняне за Шеймъс ме натъжаваше. Каквото и да направех, резултатът бе агония. Искях да говоря за него, но щом чуех името му, ме пронизваше ужасна болка.

Някои момичета остават приятели с бившите си гаджета. Това е голяма загадка за мен, като кръговете и линиите в нивите след кацане на летящи чинии. Или откриват нова любов, или просто не са обичали достатъчно половинките си. О, да, и аз съм правила подобни опити. Изричала съм думите: „Не бих понесла да те няма в живота ми, нека бъдем приятели завинаги“. Но истинският им смисъл е ясен и за двете страни: „Не искам връзката ни да приключва, нека се преструваме на добри приятели, за да имаме безброй възможности да се хвърлим в обятията си и да признаем, че не можем един без друг“.

Според мен единственият лек е нова връзка. Зная, че звучи наивно и мога да живея без мъж, много пъти ми се е случвало. Но за да забравя едно гадже, имам нужда от ново. Аз съм от жените, които отдават чувствата си на един мъж, никога не съм била разкъсвана от тях като Кийша. Щом съм влюбена в Шеймъс, не изпитвам никакво влечение към Оливър. Щом обичам Оливър, страстта ми към Джералд е напълно угаснала.

Затова ни бе забавно да обсъждаме Оливър, навика му да се къпе винаги преди и след секс и розовите му вратовръзки, както и много

известния футболист, който слушал песента „Sexual Healing“ всеки път, когато е в леглото с Кийша.

— Опитваше се да спазва такта — каза тя между изблици на смях. — На припева: „Искам сексуално лечение“ затваряше очи и свършваше точно на забързването.

— Как е възможно?

Бронуен изглеждаше впечатлена.

— Поддържаше страхотен ритъм — засмя се Кийша.

А Бърни, бившият приятел на Бронуен, имал цял гардероб с облекла за бъдещи майки и я карал да ги облича, когато му гостува. Приятно ми бе да слушам за връзките на Бронуен. Разказите ѝ бяха интересни и ми носеха утеха, че някой е имал по-лош късмет от мен в интимния си живот.

После пуснахме радиото на местната станция „Сийшел FM“, по която звучат само хитове от седемдесетте и осемдесетте. Харесвах на всички ни и пяхме заедно със записите „I just died in your arms tonight“, „What a feeling“ и „Rio“ през целия път до Глостършир.

Отклонихме се от магистралата по онези тесни пътища. Двадесетина минути се лутахме, докато изведнъж разбрахме, че Бронуен е обърнала картата наопаки.

Кийша загуби чувството си за хумор за час и половина и след ожесточена кавга, приключила със скърцане на спирачки и истерични заплахи, че ще се върнем обратно у дома, всички замълчахме.

Затаих дъх, когато видях „Карфор“ да се издига под червеникавата кръгла луна. Имението бе собственост на фамилията на Том от неколкостотин години и представляваше не точно замък, но нещо подобно. Голямата къща в елизабетински стил се открояваше в мрака със сивата си каменна фасада, прозорци с ромбоидни стъкла и изящна архитектура. Бях идвала тук преди, но бях забравила красотата ѝ. Различих двете пътеки между лавандулови храсти, които пресичаха тревните площи зад къщата, слънчевия часовник от едната страна и високата статуя на сатир, готов за скок, обрасла с мъх, която накара Кийша да изпищи и да вземе завоя надясно така рязко, че от чакълената настилка се разлетяха камъчета и заудряха по колата.

Гневно подсмръкнах. Сигурно бяха нужни часове труд за заравняването ѝ.

Вече бяха пристигнали доста гости. Видях паркирани бентлита, мерцедеси и дори едно ферари.

Оставихме „Нова“-та на стратегическо място отпред. Нямахме друг избор.

Скочих, раздвижих изтръпналите си крака, пригладих косите около лицето си, грабнахме чантите и запристъпвахме към площадката. Кийша се озърташе, сякаш не можеше да повярва, че е подложена на унижението да носи сама багажа си. Бронуен трескаво затършува в дамската си чанта.

— Хей, никаква дрога — процедих през зъби.

— Какво искаш да кажеш? Трябва да се отпусна след това скапано пътуване — сопна се Бронуен, но страхът ми от госпожа Дръмънд надделя над обичайната ми плахост.

— Не и тук. Иначе наистина си тръгваме.

Преди да натисна звънеца и старите дъски в дълбините на къщата да проскърцат, всички бяхме настръхнали една срещу друга, а Гейл все още не бе пристигнала.

След цяла вечност масивната дъбова врата се отвори и на прага застана едра жена със строг костюм от туид, бели коси, пригладени на старомодна прическа, и перлена огърлица на сбръчканата шия. Изглежда ни доста критично.

— Просякини от сектата на съботяните ли сте? — попита тя.

Втурнах се напред.

— А... не, аз съм Алекс Уайлд, приятелка на Том. Дойдохме за сватбата.

— Вечерята беше преди два часа — каза дамата с не по-ласкав тон. — Знаете ли колко е часът?

Кийша отвори уста, но грубо я смушках в ребрата.

— Загубихме се, много съжалявам.

— Луиз, кого плашиш? — попита познат глас и зад Горгона Медуза се появи Тили Дръмънд, майката на Том, с приветлива усмивка. Тили също бе с посивели коси, но изключително елегантна с тъмнозелен кашмирен пуловер и пола, която се спускаше по стройното ѝ тяло до малко под коленете. Видях Бронуен и Кийша да кимат одобрително. Всяка от нас би искала да изглежда така на нейната възраст.

Запитах се как е възможно толкова крехка жена да има едър син като Том.

— Алекс, много се радвам да те видя отново! И приятелките ти, Кийша и Бронуен. Приятно ми е. — Госпожа Дръмънд говореше като Пенелопи Кийт в „Синя кръв“, но никоя от двете не изрече хаплива реплика под носа си. Не се осмелиха. Изведнъж изпитах страхопочитание при вида на тежките врати и огромния часовник, които несъмнено струваха колкото половината от апартамента ни. В хола, който навярно наричаха приемна, звучеше гръмогласен пиянски смях и горяха свещи. — Това е сестра ми Луиз. Какъв кошмар, да бъдете посрещнати от нея след изтощителното пътуване.

Оставих се да ме водят към компанията и се опитах да демонстрирам изтънчени обноски с реплики от сорта на „много мило от ваша страна“ и „искрено съжалявам за закъснението“. Имах чувството, че се смаявам от срам като Алиса в Страната на чудесата, след като отхапва от гъбата или изпива еликсира, не си спомням кое от двете. Радвах се, че майка ми не е там, иначе веднага би започнала да говори с превзет тон, да казва „пардон“ на всяка дума и да свива кутрето си, дока държи чаша с кафе. Смяташе тези дребни неща за признаци на изисканост.

Най-големият ми срам в „Оксфорд“ бе свързан именно с това. Вживях се в образа на революционерка, но тайно се възхищавах на Том за лекотата, с която се държеше възпитано. Сякаш класата бе нещо вродено. Въпреки че няха нищо против хората с работнически произход, бях започнала да изпитвам ненавист към представители на средната класа като родителите си, които се стараеха да подражават на заемащите по-високо положение и превръщаха избора на маса и правилното държане на приборите в ресторант в мания. Том никога не парадираше с добрите си маниери, предполагам, защото не бе нужно да доказва положението си.

— Ще ви настаним в зелената и червената спалня на горния етаж. Елате да пийнете по нещо, преди да се качите.

Посегнах да взема куфара си, но Тили махна с ръка.

— Има кой да се погрижи за багажа. Джак, ела тук — каза тя на залитащ нещастник, който тъкмо излизаше от кухнята. — Би ли занесъл тези чанти в празните спални горе, скъпи? Благодаря.

Нямах друг избор, освен да се примирия. Леко се усмигнах и тръгнах след бесните Кийша и Бронуен, да не споменавам и леля Луиз, към приемната.

Празненството бе в разгара си. Бяхме добре облечени за път, но всички в стаята бяха с вечерни тоалети — копринени рокли и смокинги, а по-възрастните дами носеха пелерини в крещящи цветове, лилаво, оранжево или небесносиво. Явно портвайнтът бе в изобилие.

Гръмогласният смях заглъхна. Гласовете секнаха и всички впериха погледи в нас, сякаш току-що в средата на старата къща се бе приземил космически кораб с три странни същества. Инстинктивно се приближих към Кийша. Човек би помислил, че никой в стаята не е виждал чернокожи. Господи, нима тези хора не знаеха, че е неприлично да ни зяпат?

Огледах се, отчаяно търсейки Том, но не го видях. Всяко познато лице би ме зараждало в този момент... дори на някого от скучните му приятели от „Оксфорд“.

— Представям на всички ви приятелката на Том — Алекс, а това са Кейша и Брануен.

— Бронуен — поправи я Бронуен.

— Кийша — каза Кийша.

— Да, Брънуейн и Крейша. Елате да се запознаете с някои от другите гости.

Оказа се излишно да ме представя на едно едро създание с пищна кадифена рокля и бузесто лице, което сякаш бе призрак от миналото ми, но не можех да се сетя от коя част.

Възможно ли е човек да страда от избирателна амнезия по рождение? Имам страхотна памет за телефонни номера въпреки всички таблетки екстази, които съм взела, но имената ми убягват, сякаш изтичат през едро сито. Често ме хваща срам от хора, на които си спомням зодията и любимия футболен отбор, но ако ме попитате за имената им, нищо не изниква в съзнанието ми. А те никога не проявяват разбиране. Всички казват: „Все още съм непоносим както някога“, но лицата им издават раздражение и трябва бързо да намериш изход от положението.

Том ми помогна да усвоя една техника, която е сполучлива в подобни случаи. Бе известен в „Оксфорд“ и всички го познаваха, но

забравяха, че на него му е трудно да запомни всеки от тях. Затова ме съветваше:

— Кажи: „Радвам се да те видя отново. Как я караш?“. После признай: „Извинявай, не си спомням името ти“. Когато събеседникът каже: „Мери“, отговори: „Зная, Мери, разбира се, имах предвид фамилията ти“, или обратното.

— Радвам се да ви видя отново. Как сте? — запелтечих.

Последва зъбата усмивка, в която долових известна злоба.

— Добре съм, Алекс, защо не се обаждаш? Елън непрекъснато пита за теб.

Изведнъж сякаш топка за тенис ме удари по челото, както често се случваше в училище, и едва промълвих:

— Елън Джоунс?

— Не за дълго — отвърна съществото, което, естествено, бе госпожа Джоунс.

Сърцето ми се сви, когато си спомних, че тя не ме бе харесвала особено. Елън бе дебелото момиче, с което дружах в училище, нали вече ви разказах за нея? Бяхме двете отхвърлени и може би госпожа Джоунс негодуваше, че дъщеря ѝ не успява да постигне нещо повече от мен. Или че когато седнем заедно в училищния стол, аз поне заемам само едно място на скамейката.

След завършването си бяхме прекъснали връзка. Нямахме нищо общо, освен че и двете бяхме нещастници. Като двама напълно непознати, оцелели след самолетна катастрофа, които се държат един за друг, докато намерят пътя към цивилизацията, а после се движат в съвсем различни среди.

— Не задълго — тържествувайки повтори тя. — В неделя следобед вече ще се казва Елън Дръмънд.

„Е, госпожичке, изяж се от яд“, сякаш каза погледът ѝ.

Грабнах запотена чаша шампанско, която ми подаде възрастен иконом, и я пресуших на екс.

Елън! Елън щеше да се омъжва за Чарлз! Господи, дебелата, грозна Елън Джоунс, единственото по-непопулярно момиче от мен в училището, след два дни щеше да бъде омъжена жена! А аз, на двадесет и седем години, няхах дори приятел.

— Това е чудесно — намеси се Кийша, чието шесто чувство бе дошло на помощ. Бе прозряла, че съм безпомощна като аквариумна

рибка, паднала на пода.

— А вие откъде познавате Том? — любопитства госпожа Джоунс.

— Кийша е моя приятелка — обясних.

— Е — самодоволно каза тя, — разбрах, че не си омъжена, Алекс. За една стара мома е хубаво да има много приятелки. Предполагам, че си си взела котка, така ли е?

Едва се сдържах да не кажа: „Предполагам, че ти си си купила вибратор“, но вместо това само се усмихнах насила. Боже мой.

— Толкова време мина! Том ми разказа всичко за теб. „Оксфорд“, много впечатляващо за толкова скромно момиче — останах с впечатлението, че това не е комплимент. — Елън ще се зарадва да те види, както и Чарлз. Той работи в търговска фирма, печели по триста хиляди годишно.

— Забележително — глуповато отбелязах.

Надявах се Чарлз да е по-дебел от Роузан Бар и да има щръкнали уши. Но изведнъж се почувствах гузна. Горката Елън, тя нямаше никаква вина за това, че аз съм изоставена, озлобена стара мома!

Разговорите в стаята продължиха, но приглушено, което ме наведе на мисълта, че всички обсъждат нас. Госпожа Дръмънд представи „Крийна и Бронуайн“ на група млади консерватори и ме остави в компанията на лейди Макбет.

— Тук ли е Том?

— Не, отиде в Глостър с Чарлз, за да надзирава ергенското парти, въпреки че едва ли ще бъде твърде бурно. Чарлз щади чувствата на Елън. Том чака цяла вечност да те посрещне, тръгнаха късно — укорително промърмори госпожа Джоунс.

— А Елън?

Проклетата да бях, ако започнех да се извинявам на тази стара чанта.

— Елън спи горе. Не бива да я смущаваш. Нуждае се от сън за хубост.

„Определено“, помислих си със злорадство. Да, зная, но бях уморена и изнервена.

— Добра идея. И аз ще се кача в стаята си. Денят беше изтощителен.

— Алекс! — Завъртях се и видях Сю Купър, която стоеше до десния ми лакът и развяваше косите си, както правеха много момичета в „Сейнт Мери“. Тогавя мразех това движение и сега отново ме подразни. Сю бе влязла в „Оксфорд“, но не като мен, а в истинска академична специалност, френска филология в „Сейнт Хюз“. — Какво правиш? Продаваш ли скулптури?

— Засега не.

— Няма значение, сигурно си си намерила дяволски добре платена работа и излизаш с Брад Пит — каза Сю с глас, който издаде, че мисли тъкмо обратното. — Работя в обществена организация и се омъжих за Дан, помниш ли го, сега е адвокат. Имаме двегодишен син Томи, който е при баба си.

— Аз съм администратор в отдел „Човешки ресурси“ на „Хамилтън Кейн“.

Отчаяно се надявах да й се стори по-впечатляващо, отколкото на мен.

— О? — Сю повдигна свършените си вежди. — Свежо начало, много постмодернистично. Чух, че ходиш с Оливър Кол?

— Вече не. Скъсахме — промърморих.

Джордия Джоунс слушаше със задоволство.

— Наистина ли едно от бившите ти гаджета е в затвора? Много вълнуващо. Животът на повечето жени е толкова скучен. Добра работа, брак — каза Сю, която никак не изглеждаше отегчена.

Сега разбрах как се чувстват пеперудите, които момчетата набождат на карфици, за да гледат как се гърчат.

— Много съм уморена. Ще си лягам. — Думите ми прозвучаха решително и дори малко грубо, но така бе по-добре, отколкото да се разплача пред тази клюкарка. — Извинете ме.

Госпожа Дръмънд бе така добра да ме придружи по широкото каменно стълбище. Кийша и Бронуен не ме последваха, явно очаровани от събеседниците си. Аз цял живот се стараех да избягвам подобна компания. Плюс това Кийша и Бронуен имаха фантастична работа, докато моята се състоеше главно в организиране на почивките на жена, чийто задник издаваше звуци като на впрегатна кобила.

— Почини си добре. Утре цял ден ще има празненства, а и навярно нямаш търпение да си поговориш с Елън и момчетата — каза госпожа Дръмънд с разбиране.

Отпуснах се на огромното легло с масивни дъбови крака, застлано с колосана бяла покривка, която навярно бе на сто години. Червената кърпа до мивката, старите книги, предвидливо сложени на нощното шкафче, и нежнозеленият лампион създаваха толкова успокояваща провинциална атмосфера, че почти завидях на Елън. През прозореца нахлуваше топъл въздух с аромат на прясно окосена трева. Спомних си пейзажа наоколо, гъстите храсти, поляните, осяени с глухарчета, и каменните зидове, които пресичаха възвишенията.

Но Елън нямаше да бъде господарка на „Карфор“. Бащата на Том бе починал и като първороден син той бе собственик на имението от седемнадесет годишен. При последното ми гостуване тук майка му все още контролиреше попечителския му фонд, но сега вече бе пълнолетен.

Би трябвало с нетърпение да очаквам да го видя, но честно казано, всичко това ми се струваше пълна загуба на време.

Запитах се какво ли прави Шеймъс в момента.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събудиха ме странни звуци, които съненият ми ум не можа да определи веднага. След малко осъзнах какво чувам: тишина. И птичи песни.

Станах, придвижих се на пръсти по дъските на пода до прозореца и широко го отворих. Въздухът навън бе хладен, но толкова свеж, че бих го дишала цяла вечност. Смътно си спомних как, когато бях дете и живеех в Съри, за първи път ме бяха завели в Лондон. Имаше толкова прах, че ми се струваше, че усещам вкуса му при всяко вдишване. Но след известно време човек свиква с всичко.

Все още се долавяше лек мирис на окосена трева. Някой я бе струпал на купчини сред поляната. Отвъд нея имаше овощна градина с ябълкови дървета, натежали от плод. Бяха стари, неформени и отгледани без пестициди. Сигурна бях, че ябълките са чудесни на вкус. Сред ливадите в далечния край на имението пасяха крави на черни и бели петна, които лениво размахваха опашки и дъхът им се издигаше в хладния въздух като кълба дим. Небето бе лазурносиньо и ясно. Щеше да бъде горещ слънчев ден.

Замислено се вирах в туйфите лавандула и лютичетата край малкия поток отдясно, когато вратата проскърца и в стаята ми влезе Кийша, загърната с дълъг халат.

— Господи, спях като пън.

Осъзнах, че и с мен бе така. От умора или от опияняващия чист въздух, навярно бях задрямала почти, преди да отпусна глава на възглавницата.

— Побързай да изпробваш ваната, докато все още има топла вода.

— Кой казва, че ще свърши?

— Е, помисли, Алекс, колко хора има в къщата? — изтъкна Кийша и влязохме в банята ми, която бе малка, варосана и украсена с препарирани морски звезди и парчета от корабни дъски. Ваната

представляваше голямо метално корито върху подпори с форма на делфинови опашки и дрънчеше, когато се пълнеше с вода.

— Тук е супер — възкликна Кийша, докато се събличах.

Извадих от чантичката си с тоалетни принадлежности „Пантен 2 в 1“ и скочих вътре.

— Наистина ли ти харесва? Не ти ли се струва...

Не довърших.

— Какво? Защото съм черна ли?

— Хората са малко надменни, имат предразсъдъци.

— Ал, ще ти кажа нещо. Най-малко петима мъже на възрастта на баща ми буквално паднаха на колене пред полата ми — самодоволно сподели тя. — А три момичета отчаяно ме молеха да им разкрия тайната как се влиза в телевизията.

Обля ме вълна на облекчение, както топлата вода, която изпълни тялото ми с блаженство. Втрих шампоана и грабнах подвижния душ, чиято форма напомняше за викторианско украшение. Никога не се чувствам добре през деня, ако сутринта не съм измила косата си. Това е по-необходимо за мен от първата чаша кафе.

— Къде е Бронуен?

— Изчезна от погледа ми. Сдуши се с онези тори, които искаха да си говорят с нея за самоуправлението на Уелс — засмя се Кийша.

Наистина бе смешно, защото Бронуен ставаше за политик колкото Уилям Хейг за модел. Каква жестока мисъл.

— Те са точно неин тип. Самовлюбени сухари, вероятно със садомазохистични наклонности.

— А какъв е твоят тип? — попита Кийша. Въпреки израженията ми, извади от пухкавия си джоб цигара „Марлборо“ и я запали. — Сред гостите имало доста симпатяги. Поне така ми казаха вчера.

— Не забелязах такива — промърморих аз.

— Защото всички са били на ергенското парти. Тук е дори някой си лорд Хенри Молино. — Направи превзет жест с ръка. — По-малкият син на ирландски богаташ. Защо не опиташ да го свалиш?

Издадох звук, подобен на повръщане.

— Хари носи очила с дебели стъкла и има плешиво теме.

— Толкова си повърхностна. Не можеш ли да не обръщаш внимание на това? — засмя се тя. — Лейди Кийша, всички биха умрели от подобен шок, а?

— Щом си падаш по лова на елени и студените ирландски замъци...

Изведнъж замълчах, защото това ми напомни за Шеймъс.

— А Том? Зная, че го харесваш.

— Разбира се, но... — Стъпих на постелката до ваната, грабнах кърпа с размерите на щата Канзас и втрих балсам против цъфтене в краищата на косите си, за да намаля вредата от сешоара. Косата ми понася толкова много подобни изтезания, че е удивително как все още не е окапала. Кийша е късметлийка, че е достатъчно да измива своята по веднъж седмично. Не е честно.

На полицата имаше снимка на семейство Дръмънд и ѝ показах какво имам предвид.

— Това е Чарлз.

— Хм. А този... господи, той ли е твоят човек?

— Същият — отвърнах и с умиление се усмихнах на лицето на Том. В този миг ми хрумна, че наистина не бива да бъда толкова претенциозна. Може би бе глупаво да се надявам на нещо по-добро в живота си от плондера Том. Ако се целех твърде високо, нямаше да улуча нищо. Новината, че Елън ще се омъжва, ме бе разтърсила. Зная, че ще ме сметнете за завистлива кучка, но ми се струваше, че всички на света си имат половинки, освен мен. И Бронуен, но тя бе дарена със стройно тяло и миловидно лице като на Гейл и щом превъзможеше раздялата си с Дик, щяха да се съберат цяла опашка кандидати за мястото му.

Защо животът ми се бе объркал така?

— Със сигурност тук има някой свестен. Ти просто не допускаш до себе си мъж, който не е свършен. Проблемът ти, Алекс — каза Кийша, и се подготвих да слушам лекция от момиче, което излизаше само с чаровници от кориците на списанията, — е, че си непоправима романтичка.

— Нормално е жените да бъдат романтички.

— Но не чак толкова. Срещаш някого и за секунди хлътваш до уши. Не изчакваш да го опознаеш. А ако не те привлича от първия миг, бързаш да го разкараш.

— Не вярваш ли в любовта от пръв поглед?

— Не — спокойно отвърна Кийша, надвиквайки бръмченето на сешоара. — Има страст от пръв поглед. Ти смесваш понятията.

— С Шеймъс беше любов.

— Как е възможно? Ти не знаеше нищо за него, а започна да го боготвориш и упорито отказваше да видиш недостатъците му, защото искаше да е идеален. Толкова отчаяно се стремиш да бъдеш нечия сянка, че сама проваляш шансовете си за нещо истинско.

— Е, благодаря, доктор Кийша.

Бях така ядосана, че стоварих сешоара и облякох плетения костюм „Никол Фари“, без дори да я погледна. Може би защото думите ѝ ме тласнаха към нещо, срещу което все още не бях готова да се изправа.

Спомних си за първия път, когато бях видяла Оливър. Все още живеех в мизерната си бърлога, предлагах скулптурите си на галерии и всички затръшваха вратата под носа ми. След поредното отхвърляне буквално се сблъсках с него. Свих покрай един ъгъл, заслепена от сълзи, и налетях на висок, слаб мъж с бохемски вид, който снимаше с камера красиво момиче. След миг обективът му вече улавяше една от кофите за на Уестминстър.

— Стоп! Гледай къде вървиш, за бога! — изкрещя той толкова силно, че се стреснах и изпуснах една от чантите си. Статуята ми на видра, извила гръбнак, се разби на милион парчета. Нечовешкият писък, който издадох, така разтревожи Оливър, че подаде камерата на асистента си и ме заведе в най-близката кръчма.

— Донеси на дамата едно бренди — грубо нареди той на сервитьора и през сълзите, които все още бликаха от очите ми, забелязах неустоимия му рус перчем. Дори когато съм най-нещастна, част от мен не престава да се надява да срещне красив мъж. — Какво стана? Господи, толкова съжалявам.

— Ст... статуята ми — проплаках, пресуших брендите и от устата ми се разхвърчаха пръски, защото опари гърлото ми, сякаш бях отпила ацетон.

— По дяволите. Слушай, колко струваше? Трябва да я платя, разбира се.

— Не струваше нищо — отвърнах аз и отново зарихах.

Оливър обяви край на снимачния ден и ме отведе в хотела си, където ми позволи да ползвам луксозната баня, и изслуша цялата ми история. Дори не се опита да ме вкара в леглото си, поне тогава.

Чувствата, които пламнаха у мен онзи следобед, бяха неописуеми. Оливър бе рицар на бял кон, дошъл да ме спаси.

Почти както Шеймъс.

После се сетих за Джералд. Толкова настойчиво ме бе ухаждал в началото в „Оксфорд“. Купуваше цветя, откъсваше венчелистчетата им едно по едно и ги разпиляваше пред мен.

— Трябва да стъпваш по път, осеян с цветя.

Водеше ме на опера, балет и всякакви културни прояви.

— Ще харесаш Щраус. „Кавалерът на розата“^[1] е идеалното произведение за теб.

Бе впечатлен от скулптурите ми и настояваше да ходим в Британския музей, „Ашмолийн“^[2] и навсякъде, където можеше да съзерцава голи мъжки тела. Тръпнеше от задоволство.

— Извивката на задните му части... о, какви мускули изпъкват под тази кожа, Алекс, скъпа.

Приемах отказа му да правим секс като признак на чувствителна природа. Не осъзнавах, че романтичното му въодушевление е опит за борба с неговата хомосексуалност. Джералд не искаше да бъде гей. Но бе такъв, както разбрах, когато подстригах косите си, отслабнах и заприличах на момче, а той все още не ме желаше. При първата и последната ни кавга призна, че изпитва неудържимо влечение към Хилъри Сейнт Джон, ръководителя на скаутската организация в селото на родителите ми.

Предполагам, че дълбоко в себе си съм знаела, че нещо не е наред. Мъжете винаги искат секс. Възможно е да не желаят да се женят, да разговарят с теб или дори да излизате заедно, но искат да те чукаат. Това е една от неизменните истини в живота.

А ако Кийша бе права, че пропилявам времето си в наивни блянове, докато истината изведнъж ме връхлети?

Страст от пръв поглед, хм. Вярно е, че когато видя привлекателен мъж, веднага ме обзема копнеж, но това няма нищо общо с първичните животински пориви, за които сте чели. Копнея той да се окаже подходящият човек. Да ме хареса. Да ме забележи.

— Ще се видим на закуска — каза Кийша, излезе и се отправи към стълбите.

Трескаво сложих защитния си грим. Нанесох сенките с четката си „Шу Умера“, която ми бе струвала четиридесет и пет лири. Навярно

бях загубила ума си, щом ги бях дала, но останах доволна от ефекта дори на ярката дневна светлина, когато се огледах в малко кривото старо огледало над тоалетката.

Трябваше да бъда подготвена за срещата с Елън Джоунс и майка ѝ.

Може би не биваше да се отнасям толкова сурово с пощальончето Кевин Харви. Той бе хетеросексуален, необвързан и пълнолетен. И ме харесваше. Какво повече би могла да иска една жена?

От тавана на голямата кухня висяха медни тигани, а на огромната зелена печка примамливо цвърчаха гъби и бекон, когато влязох. Кийша тракаше с токчетата си по мраморния под и вдъхваше аромата. На дъбовата маса имаше топъл хляб, кана горящо кафе, някаква риба, може би херинга, и буркани с домашен мармалад и мед с парченца от пчелни пити. Сю Купър чупеше яйце с черупка на кафяви петънца. Бе облечена с бричове за езда и хубав кашмирен пуловер. Дългите ѝ лъскави коси напомняха козина на ирландски сетер и изглеждаше безупречно като чистокръвно ловно куче. Доста от мъжете около масата я заглеждаха, докато пиеха кафе и лакомо хапваха зальци хляб с мед.

— Умирам от глад — заяви Кийша.

— Е, обслужвайте се. — Надменното държане на Сю ме накара да настръхна. — Всички тук се тъпчат. Алекс, вземи си каквото желаш. Изглежда, госпожа Дръмънд иска гостите ѝ да напълнеят. О, Криспин, нали знаеш колко се тревожим ние, жените, за линията си — обърна се тя към млад мъж, който я зяпаше над съдовете с подправки. — Но Алекс просто е късметлика. Не ѝ пука, яде всичко.

Исках да пийна само чаша чай, но за съжаление бях твърде гладна. Кийша сложи препечени филийки, гъби и хрупкав бекон в чиниите и на двете ни. Знаех, че ще изям всичко, и се опитах да имитирам нехайството на приятелката си.

— О... — Дребничко стройно момиче се протегна като сиамска котка и половината млади мъже отместиха погледи от Сю към нея. — Прекалих с натоварване във фитнес клуба и сега усещам мускули, които не знаех, че имам.

— Мога ли да ги докосна, Мелиса? — попита един от младежите, заливайки се от смях.

— Господи, радвам се, че Чарли ме покани — обади се друг. — Има толкова забавни познати.

Всички се представиха. Дани Бойл, филмов продуцент. Джон Крейтс и Бил Радклиф, градски момчета. Тед Лоумън тренираше за „Формула 1“, Лайънъл работеше в предизборния щаб на кандидат за парламента, а Карл Артърс бе адвокат. Мелиса бе детска учителка, синеока и руса, със стройна фигура и нескрито желание да си намери богат съпруг. Пени, съпругата на Бил, посещаваше курс по обществено хранене, Джилиън бе омъжена за Тед, което, както пролича от тона ѝ, бе нещо като кариера. И трите бяха от типа жени, които са доволни да си стоят у дома и да се грижат за децата си, но имат по една-две бавачки да вършат неприятната работа вместо тях и се мръщят на момичета като мен, стремящи се да постигнат нещо друго в живота, освен имената им да бъдат прикачени като послепис към тези на съпрузите им.

Мъжете били създадени, за да преуспяват, а жените — за да бъдат украшения. Животът е страхотен, нали?

Опитвах се да хапна парче бекон, без да бъда забелязана, когато всички извърнаха глави в една посока и момичетата станаха на крака.

Ръката ми застина във въздуха с вилицата. Господи, жената, която влезе, бе Елън.

Нито бе отслабнала значително, нито си бе направила пластична операция. Нямаше фигура на крава, както някога, но приличаше повече на Фърджи, отколкото на Даяна, и все още имаше лунички по носа. Едрият ѝ задник бе натъпкан в изтъркани дънки „Ливайс“, бюстът ѝ издуваше кадифена риза, а косите ѝ бяха боядисани в приятен махагонов цвят, който много ѝ подходеше. Изглеждаше страхотно и сияеше от щастие.

Емоциите ми направиха нов лупинг.

— Елън.

Плахо се изправих и тя изведнъж се спря с поглед, прикован в мен, сякаш не можеше да повярва на очите си. Господи, нима наистина изглеждах толкова зле?

— Ксандра! О, Ксандра! — изквича Елън като обезумяло прасе и се втурна към мен. — Господи, мама ми каза, че си тук, но досега не можех да повярвам. Как си, толкова се радвам, че си дошла! Всичко ще бъде идеално!

Представих Кийша и Бронуен, която никой не бе видял да слиза. Елън заподскача от радост. Тя бе единственият човек, който предпочиташе да ме нарича Ксандра вместо Алекс. Това момиче объркваше всичко. Но тя бе тази, която се омъжваше.

Нечия фигура хвърли сянка от прага, вдигнах глава от мечешката прегръдка на Елън и видях Чарлз Дръмънд, бодър и усмихнат, сякаш бе изпил само едно перие на ергенското си парти, което може би бе самата истина. Изглеждаше почти както го помнех, само малко по-набит и напълно плешив. Всъщност му отиваше. По-добре, отколкото риж. Приличаше на Патрик Стюарт от „Стар Трек“. Застана зад Елън и обсипа тила ѝ с целувки. Всички издадоха звуци на одобрение, както подобава.

— Ксанди, толкова се радвам да те видя. Том ще бъде истински щастлив. А това сигурно са приятелките ти.

Чарлз учтиво подаде ръка на всяка от тях.

— Напоследък ме наричат Алекс.

— О, Ксанди, винаги намираш повод да се заяждаш — отбеляза Чарлз с неприятния си смях. „Кого наричаш Ксанди, глупако?“, едва се сдържах да не кажа. — Намери ли си съпруг? О, не, Том ми каза, че не си. Побързай, че годинките изтичат!

Отново се засмя гръмогласно.

Бронуен понечи да ми се притече на помощ, но Сю я изпревари, като подхвърли шега на висок глас на тема „бебета“ към Елън:

— Сигурно Чарлз ще иска цял отбор по хокей. Няма да те остави на мира дълго време.

— А вие с Дан? — попита Джилиън и самодоволно завъртя ръката с венчалната си халка. — Виждаш ли, Алекс? Семейният живот има толкова много предимства.

— Не и според всички женени мъже, които ме молят за едно бързо чукане — възрази Кийша с превзет тон.

Настъпи гробна тишина, сякаш някой току-що бе метнал мъртво животно върху бурканите с мед. Бронуен не можа да сдържи смеха си, а устата ѝ бе пълна с кафе. Едва успя да се завърти и да застане до мивката.

— Е, да, предполагам — промърмори Мелиса.

Хапех бузите си, за да не се засмея и аз.

— Не вярвате ли? — продължи Кийша, без окото ѝ да мигне. — Снощи получих шест такива предложения. Голяма излагация. Съпругите на тези мъже бяха в стаята.

— Кои? — любопитства Дани.

— Не ги познавам. А и да знаех имената им, не бих ги издала — уверено отвърна тя.

След миг всички заговориха много бързо.

Успях да хапна точно четири парчета бекон, преди да падне поредната бомба.

— Алекс, тук са двама твои приятели. Понякога се срещат с Джон и Бил. Както и с моето сладкишче — закачливо добави Елън.

— Чудесно, кои са? — попитах аз с пълно безразличие.

— О, шефът ти — извика Елън, — Шеймъс Мейън и жена му Долорес. Зная, че има за какво да си поговорите.

[1] Опера от Рихард Щраус. — Б.р. ↑

[2] Музей на изкуствата и археологията. — Б.р. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отпих голяма глътка кафе. Бе горещо и опари езика ми, но почти не забелязах. Изведнъж в стаята сякаш запулсира светлина, както ми се струваше, когато бях болна от грип.

— Колко хубаво — промълвих.

Господи, трябваше да намеря начин да се измъкна. А може би не? Обзе ме копнеж отново да видя Шеймъс, тук, където не можеше да се скрие зад стената на офиса. Щеше да види новата прическа и цвят на косата ми и новия ми тоалет и да разбере, че аз също имам приятели и връзки. Бях поканена на сватбата и това нямаше нищо общо с него.

Отчаяно исках да задуша наивните си надежди, отново да ги заключа в килията на реалистичното отчаяние, където бяха стояли цяла седмица. Но тези хитри малки същества разкъсваха оковите си със зъби.

Шеймъс тук! Това определено означаваше нещо, нали? Прииска ми се да разтворя „Дейли Мейл“ и да прочета хороскопа на Джонатан Кейнър, който винаги бе оптимистичен. Странно е, че всички момичета твърдим, че не вярваме в предсказанията за зодиите си, но съм убедена, че и другите като мен се изпълват с надежда всеки път, когато прочетат, че ги очаква нещо добро. Ако е лошо, казваме, че всичко е пълна заблуда. Говореше се за интересен случай с жълтото издание „Дейли Нюз“ в Ню Йорк, чиято астроложка пише ла хороскопи от рода на: „Днес жена ви ще преспи с брат ви, а кучето ви ще заболее от рак на черния дроб“. Много читатели били възмутени и собственикът ѝ изпратил следната бележка: „Скъпа Мадам Заза, както навярно сте предвидили, няма да подновим договора ви...“.

Когато Шеймъс ме бе погледнал за първи път, бях решила, че е съдба, но сега... бях се променила, наистина. Бях интелигентна работеща жена, носех маркови тоалети и ходех при фризьор-стилист. Дори вече не бях секретарка. Заслужавах уважение, нали? Той трябваше да разбере, че не съм непохватното момиче, което разлива кафе.

— Чух, че Долорес си е купила великолепен електриков костюм „Версаче“ — изчурулика Мелиса.

Кийша ме погледна и съвсем леко повдигна вежди. Да, мисълта, че мразя онази богата кучка, се мятеше в съзнанието ми като котка в чувал, но бях и любопитна отново да зърна създаването с венчалната халка. Жената, която позволяваше на Шеймъс да живее по този начин. Исках да видя реакцията ѝ. Сигурно знаеше нещо за мен, нали? Едва ли бе толкова глупава. Въпреки че копнеех за Шеймъс, нима бих искала да бъда на мястото на съпругата му, която нямаше своя кариера и търпеше честите му изневери?

Всички тези мисли преминаха през ума ми за секунди. Господи, защо компютрите ни в офиса не обработваха информацията толкова бързо? Преди глътката кафе да премине през гърлото ми, вече бях на себе си.

— Скъпи, кажи на Том да побърза — обърна се Елън към Чарлз. Протегна ръка към масата и ми намигна. — Толкова ще се зарадва най-сетне да те види отново. Снощи с часове е разговарял с Шеймъс за теб, докато всички други момчета зяпали някаква стриптийзборка.

— Мъжете са си мъже, скъпа — каза Чарлз и ѝ подаде купичка сметана.

Забелязах, че Елън не е загубила апетита си, но не можах да се съсредоточа да следя колко сметана си сипва. Какво ли си бяха говорили Том и Шеймъс за мен? Как ли бе реагирал, щом бе узнал, че ще бъда на сватбата?

Усмихнах се, когато си представих как след няколко питиета Шеймъс споделя с Том, че му липсвам и не може да живее без мен. „In vino veritas“^[1], както се казва.

— През повечето време говореше Том, но Шеймъс просто го оставяше — каза Чарлз. — Добър слушател нали, Алекс?

— Не го познавам толкова добре — отвърнах.

Кийша дойде като ангел на милосърдието да ме спаси.

— Приключи ли, Ал?

Засуети се около мен и вдигна чинията ми, за да ми даде време напълно да възвърна самообладанието си. Проклетата да бях, ако допуснех смущението ми да проличи пред всички съвършени съпруги тук. Сладката Мелиса и щастливо омъжената Сю и без това ми се присмиваха и им бе ужасно забавно.

— Чудесно, нахрани ли се добре? — попита госпожа Дръмънд, свежа като грамофончетата пред прозорците на кухнята. Бе облечена с тъмнозелен костюм с панталон, много елегантен, и носеше ботуши от телешка кожа. Изглеждаше на светлинни години от ярките цветосъчетания на майка ми (пурпурни поли и сака, сини ризи и обувки в същия цвят). — Днес ще ходим на езда в бридлингънската гора, всеки, който няма други планове, може да дойде.

— Ооо, чудесно, обожавам вашите понита — превзето възкликна Джилиън.

— На Хектор му е мъчно за теб, откакто беше тук за последен път — каза топъл глас, който веднага познах.

Господи, беше Том. Знаех, че е неприлично да го зяпам, но ми бяха нужни няколко мига, за да се уверя, че наистина е той.

В усмивката му нямаше и следа от съблазнителната загадъчност на Шеймъс. Том Дръмънд никога не би събудил у мен мисли за блъбукащи ручей и музика на арфи. Беше от хората, които смятат, че звуците на арфа са за женчовци. Що се отнася до поезията, веднъж нарече ръгбито „поетичен спорт“. Никога не цитираше лирични стихове.

— Здравсти, Алекс — весело каза той.

Бях готова да се хвърля на врата му, но не можех да си позволя подобна спонтанна реакция пред толкова хора.

— Том, къде е останалата част от теб?

Иска ми се тук да можех да ви кажа, че Том Дръмънд е станал строен красавец като Том Круз, но не би било вярно. Все пак бе свалил около четвърт от теглото си. Сега не бе пълен, а по-скоро набит. Тлъстините около кръста му се бяха стопили и на тяхно място имаше стегнати мускули, както и на широките му рамене и гърди. Самият той би могъл да играе ръгби.

— Армията — обясни Том с една дума. — Там момчетата с наднормено тегло не са на почит.

С ужас забелязах, че Кийша и Бронуен не откъсват очи от него, сякаш е Мел Гибсън или някоя друга звезда. Нелепа мисъл, за която би ми се подигравал цяла вечност. В колежа той бе ходеща тестостеронова маса и дори в годините, когато приличаше на плондер, имаше глупачки, които флиртуваха с него. Сритах Кийша в глезена и така ги накарах да се опомнят.

— Косата ти изглежда различно.

— Наблюдателен си — отвърнах с усмивка. Сякаш годините, откакто не се бяхме виждали, се стопиха и отново започнахме да се закачаме както някога. Искрено се радвах да видя Том, най-сетне един приятел тук.

Какво ли бяха обсъждали с Шеймъс? Нямах търпение да го разпитам какво е казал и какво е било мнението на Шеймъс.

— Том, къщата изглежда невероятно — задъхано отбеляза Пени, която учеше обществено хранене.

— Ммм, и градините са истински рай — обади се Сю и изведнъж го наобиколиха красиви харпии с плетени жилетки или пуловери, които откровено флиртуваха. Изглежда, съпрузите им нямаха нищо против. Господи, колко жалки изглеждат хората, които се подмазват на богатите.

— Алекс, запознай ме с приятелките си — каза Том след няколко банални фрази като „много мило“ и „радвам се, че ти харесва“.

— Здравей. Аз съм Бронуен и работя в модния бранш — представи се Брон и примигна съблазнително.

— А аз съм Кийша, организатор на „Ранобудници“ в телевизията — измърка Кийша с леко дрезгав глас.

— Чудесно — въодушевено каза Том. — Онази руса водеща изглежда много забавна.

Кийша я смяташе за откачена себелюбива кучка, но само се усмихна и кимна.

— Личи си, че се занимаваш с мода, с тази прекрасна рокля — обърна се той към Бронуен и я накара да разцъфти като лилия.

Всички други момичета завистливо се нацупиха. Спогледах се с госпожа Дръмънд, на която, изглежда, ѝ бе забавно. Предположих, че е свикнала с въздействието, което има синът ѝ върху необвързаните жени.

— Ще хапнете ли още малко, момичета? Опитайте гъбите, страхотни са — настоя Том и Бронуен пристъпи към печката, за да си вземе. Бронуен, която мисли, че е яла твърде много, ако е добавила още една маслина в салатата си. — Нали няма да възразите, ако отвлека Алекс за малко? Имаме да си кажем доста неща.

— Ммм — намеси се Елън, когато с огромно облекчение станах. — Не я задържай много дълго, Том. Знаеш, че в училище бяхме

приятелки. Нямам търпение да ми разкаже всичко за мъжете в живота си. Винаги съм била сигурна, че тя ще излезе най-голямата романтичка от всички ни.

* * *

Том ме преведе през килера за работни дрехи, който бе пълен със стари палта и гумени ботуши, а на прага имаше стъргало за почистване на кал.

— Не е зле да обуеш ботуши.

— Мога и с тези обувки.

Сведох поглед към мокасините си.

— Глупости.

Бързо изрови чифт зелени, които ми бяха точно по мярка.

— Помниш номера ми.

— Помня всичко, Алекс, познаваш ме — приятелски каза Том.

Излязохме в малка градина с ограда, изпълнена с мирис на подправки. Навсякъде имаше градински чай, босилек и магданоз, фасул, пълзящ покрай оградата, узрели домати и малинови храсти. Той ми предложи малък кървавочервен домати и бях поразена от силния му сладък вкус.

— Когато ги купуваш от Сейфуей, не са толкова сочни.

— А какво ще кажеш за това? Мама много ги харесва тази година.

Откъсна жълта ябълка от едно дръвче. Изглеждаше грапава, но вкусът ѝ бе невероятен.

— Господи, чудесна е. Колкото и ужасно да ми се струва, може би Гейл е права за естествената храна.

— Тя ще пристигне утре, нали? Радвам се, че ти успя да дойдеш по-рано, за да ме избавиш от приятелите на Чарлз, които са истинска напаст — промърмори той.

Преминахме в друга част на градината, покрай олющените жълтеникави стени на кухнята, където свършваха лехите с подправки и започваха пътеки между туфи лавандула и розови храсти. Цветята бяха великолепни, от ружите до азалиите, а край живия плет имаше саморасли шипки.

— Не зная как издържаш далеч оттук.

Истина бе, почти усещах как напрежението, сковало гърба ми, постепенно изчезва.

— Ходя в града само по два пъти седмично. Иначе ръководя нещата оттук. Имам офис на горния етаж, телефон с много линии и секретар... върши работа.

Спомних си всичко, което бях чела. Том управляваше „Карфор Тръст“ и бе удвоил наследеното богатство с успешна търговия с акции. Скучен начин на действие, никога не бе сключвал страхотни сделки като Шеймъс, но не бях изненадана, че Том предпочита подхода „забогатявай бавно“. Всъщност не твърде бавно. Все още бе млад. Когато аз следвах, той готвеше докторат, така че на колко години можеше да е, на тридесет и пет? Искрено се радвах за него.

— Ммм. Постигнал си чудеса.

— Чух, че и ти си започнала да се изкачваш по стълбицата. Шеймъс Мейън ми каза, че вече си административен ръководител.

— О?

Ако бе някой друг, а не Том, в този момент бих започнала нетърпеливо да настоявам за подробности, но нещо ме възпря. Не биваше да бъда твърде груба, след като не се бяхме виждали цяла вечност.

— Странно е, нали? — каза Том. Вървеше толкова бързо, че ми бе трудно да го догоня. Докато изричаше тези думи, не ме погледна. Може би бе твърде емоционален миг за него. — Имам предвид това, че се срещаме отново точно сега.

— Разбирам за какво говориш.

— Все още ли се занимаваш със скулптура? Дано не си се отказала заради няколко еснафи в Лондон.

— Правя статуи от време на време.

Друг път винаги отричах, но с Том не се чувствах неловко. Интересът му към мен бе искрен, въпреки че самият той бе станал важна клечка. Би трябвало да се срамувам заради провалите си, но не изпитвах нищо подобно.

— Трябва да продължиш. Това е призванието ти — решително каза той. После лицето му помръкна. — Все още ли ходиш с онзи Оливър?

Усмигнах се, защото Том никак не одобряваше Оливър, както и всеки друг, с когото бях излизала. Влизаше в ролята на родител, докато баща ми не се интересуваше от нищо, което не е свързано с бридж или тенис, а майка ми превъзнасяше всеки, проявил интерес към мен. Наричаше побойника Питър „много мило момче“, хомосексуалиста Джералд „мъжествен“, а Оливър „чувствителен и чаровен“. Винаги бе удивена, че някой желае да ходи с нейната дъщеря-неудачница и потчаяно от мен искаше нещата да потръгнат. Трудно бе понесла развалянето на годежа ми с Джъстин и срама, когато се бе наложило да съобщи за това в женския клуб. Отношението ѝ бе пълен вот на доверие.

— Не. От снимачната площадка на новия му филм в Ел Ей секретарката му ми пусна факс, че той ме зарязва.

— Господи, какъв негодник — каза Том, сякаш искаше да разкъса Оливър с голи ръце. След кратко мълчание добави: — Какъв глупак.

— А ти? — По-рано не бих му задала такъв въпрос. Коя би искала да ходи с него тогава, след като приличаше на кит, проснат на пясъка? Освен, разбира се, златотърсачките, с които Том не желаше да има нищо общо. Най-смешно в „Оксфорд“ бе, когато луди американки се хвърляха на врата му, а той се мъчеше да се освободи от прегръдките им, без да ги обиди.

— Известно време се виждах с Линда Севърн — смутено отвърна Том.

Настръгнах. Линда Севърн бе дъщеря на индустриалец и член на консервативната партия, издигнал се до Камарата на лордовете благодарение на няколкото милиона, влети в хазната на Джон Мейджър. Линда бе като момичетата в кухнята — изтънчена, никога не ругаеше и не повишаваше тон в присъствието на мъж. Струваше ми се фалшива като миглите на Барбара Картлънд, но бе хубава и с добро потекло.

— Линда беше сухарка — просъсках.

— Напусна ме преди година — промълви Том, но без да ме погледне в очите. Това означаваше, че той я е зарязал. По възможно най-тактичния начин. Но истински джентълмен като него не би го признал.

Зарадвах се. Просто не можех да си представя скучната гъска Линда като господарка на тази райска градина.

— Други?

— Няколко кратки връзки в града и в армията. Нищо сериозно. Знаеш как е.

Така ли? Леко го побутнах да застанем с лице към къщата. Би било ужасно да разберем, че Шеймъс отишъл на езда, когато се приберем.

Разговаряхме за живота си спокойно, без да споделяме твърде лични подробности. Том нададе тържествуващ вик, когато разбра, че съм променила политическите си възгледи.

— Жалко, че ни управляват шепа фанатизирани комунисти.

— Тони Блеър, фанатизиран комунист — засмях се аз. — Но поддържа приятелство с Маги Тачър, как е възможно?

— Е, всеки, рано или късно, разкрива истинската си природа — колебливо каза Том. Ако бях с Шеймъс, сега щях да се наливам с вино и да слушам комплименти. Никога не ме бе питал за мнението ми, по каквото и да е политически въпрос.

— Сигурно много се радваш за сватбата на брат си.

Странно, бяхме прекарали цял час само в приказки за себе си. Явно и Том осъзна това и заговори по-шеговито.

— Мм, да, радвам се. Бях много доволен, когато започна да се среща с Елън. По-рано Чарли обръщаше внимание единствено на външността и вечно бе нещастен. Казах му, че този път е избрал идеалната кобила.

— Кобила? Господи, все още се правиш на мъжкар и обиждаш жените. А защо Чарлз да не си пада по хубави момичета? Мисля, че и двамата сте станали по-привлекателни с възрастта.

— Благодаря за ласкавата преценка — сухо каза Том, — но Чарлз трябва да проумее, че физическото влечение не е всичко в една връзка.

— Напротив — решително възразих.

Том откъсна жълтите цветове на стрък мъртва коприва и ги хвърли в лицето ми.

— Безспорно е част от нея, но само външната обвивка.

— Никога не съм получавала лъскаво опакован подарък, който да не ми е харесал — предизвикателно заявих аз.

— Не се и съмнявам. А щастлива ли си? — Навярно доловил тъгата, изписана на лицето ми, той ме погледна с разбиране и отпусна рамене. — Добре, вярно е, че всеки иска обвивката да бъде красива. Но по-важно е съдържанието, с което е изпълнена.

— Съдържанието може да се промени.

— Мисля, че това е проблемът — каза Том, сякаш на себе си. — Вътрешната същност почти никога не се променя.

— Добре че това не важи и за обвивката — извиках и се затичах пред него. — Иначе дъските на пода тук нямаше да издържат на тежестта ти. Хайде, да се надбягваме до къщата.

Хукна след мен със скорост, изненадваща за едрото му тяло, и прекоси тревната площ по-бързо от мен. Докато тичахме и си разменяхме обиди, лицето ми се зачерви и не остана и следа от старателно оформената ми прическа. Бях забравила, че трябва да се държа като изтънчена дама, и изведнъж налетяхме на друга двойка, излязла да подиша чист въздух.

Жената бе с прилепнал брич и тясно яке „Ралф Лорев“. Изглеждаше зашеметяващо. А мъжът, когото бе хванала под ръка, бе облечен с памучен панталон и плетен пуловер. Погледна ме, сякаш съм полумъртъв гълъб, оставен пред краката му от някоя котка.

— Не можете ли да внимавате малко? — студено се обърна тя към мен.

— Здравей, Том, как си? Здравсти, Алекс — промълви Шеймъс.

[1] Истината е във виното (лат.). — Б.р. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трескаво пригладих косите си назад. Господи, Долорес бе поразително красива. Дългите ѝ руси коси се спускаха по гърба ѝ като лъскав водопад. Бяха идеално поддържани, както и гладката ѝ кожа със златист загар. Розовият лак на ноктите ѝ блестеше. Панталонът подчертаваше ханша ѝ, стегнат като на дванадесетгодишно момче.

— Здравей, Алекс, не те познах. Ти си момичето, което беше секретарка на Шеймъс, нали?

Зъбите ѝ бяха съвършено бели. Изглеждаха неестествено, навярно бяха избелвани на Харли Стрийт.

— Алекс не се задържа дълго при мен — каза Шеймъс.

— Извинявай. Трябваше да бъда по-внимателна — казах аз на Долорес. Бях се изчервила като доматиците на Том. — Как беше пътуването ви?

— Чудесно.

Наблюдавах Шеймъс. Нервно пристъпваше от крак на крак.

— Тоалетната ли търсиш? — попита Том. — Първата вляво.

Шеймъс ми се стори толкова изненадан, че избухнах в смях, но след миг съжалих, защото ме изгледа навъсено.

— Просто излязохме на чист въздух. Да влезем вътре и да поседнем — предложи Долорес. За мой ужас ме хвана под ръка. — Искам да ми разкажеш за себе си, Алекс. И за работата си при Шеймъс. Сигурно се е държал като чудовище.

Всички се бяха изтегнали в приемната и четяха сутрешните вестници. Бил и Пени даваха на висок глас идеи за разходка до местните църкви.

— О, хайде, Дани, нали там е чудесно?

— Не и за снимане на филм за Лас Вегас — нехайно отвърна Дани.

Кийша и Бронуен бяха изчезнали. Госпожа Дръмънд ми каза, че са отишли да посетят магазините в Глостър с Джилиън Лоумън. Кучки, как бяха посмели да ме изоставят, за да пазаруват със съпругата на

някакъв автомобилен състезател? Или може би целта им бе компанията да оредее, за да мога да остана насаме с Шеймъс.

Ръката на Долорес докосваше моята като нагорещен ръжен, който изгаряше кожата ми.

— Аз съм съгласен — провикна се Чарли Дръмънд от другия край на стаята. — Какво ще кажеш да се поразгъпчем, скъпа? Хайде, Том, да заведем тайфата.

Погледът на Том издаде неохота, но явно нямаше избор и взе палтото си. Шеймъс бе точно зад него. Станах, но Елън ме спря и се настани на дивана до мен.

— Алекс няма да ходи никъде. Имаме да си говорим за толкова много неща. Не ме гледай така, скъпи, аз съм булката и ще бъде моята воля.

— Добре — изхленчи Чарлз и я целуна по бузата. Преди да кажа или направя каквото и да било, стаята започна да се опразва. Когато всички излязоха на пътеката, чух шеги на тема „ограничението на скоростта“, отправени към Тед Лоумън. Шеймъс се качи в червеното си ферари.

А аз седях заклещена между Елън и Долорес. Господи, беше едва десет сутринта, а отчаяно се нуждаех от питие.

* * *

В първите десет минути Елън ме избави от неудобството, като заговори с въодушевление за Чарлз.

— Толкова е секси, не разбирам какво намира у мен.

— Е, „секси“ е твърде силно казано — не можах да се сдържа аз. Бузестото лице на Елън се намръщи. — А... просто се пошегувах, наистина е неустоим. Сигурна съм, че ще бъдете много щастливи.

— Зная, че не съм красавица — въздъхна Елън и бедрата ѝ трепнаха, докато изричаше това, — но той казва, че истински ме обича. Навярно ти се струва странно, Алекс — с усмивка се обърна към Долорес. — В училище и Алекс нямаше гаджета — „благодаря!“ Стиснах зъби. — Но винаги съм била сигурна, че тя ще се омъжи много преди мен, защото е слаба и хубава.

Дали наистина Долорес се усмихна самодоволно, когато чу това описание? Имах чувството, че ще повърна. Господи, от самото начало бях права, не можех да се меря с жена, която всяка година оглавява класацията на „Воуг“ за най-елегантно облечена дама.

— По-рано Чарли е излизал само с хубавици. Но сега ни е толкова забавно заедно — сподели Елън.

— Шеймъс си е все същият. Тича след всяка натруфена фуста, която види. Не може да държи дюкяна си закопчан — цинично заяви Долорес.

— Искаш да кажеш, че и преди е бил такъв? — колебливо попита Елън.

— Не. Но най-добре е да си напомняш, че това не вреди на брака.

— Би навредило на моя — възрази Елън.

— О, сигурна съм, че Чарли ще бъде различен. Не всички са лоши като Шеймъс. Господи, покажи му момиче, за което се говори, че лесно сваля гащичките си, и е налапал въдицата. Естествено, избира само никому неизвестни уличници — превзето добави тя. — Взема предпазни мерки и не се появява с тях на оживени места. Не ми създава неудобство.

— Как можеш да търпиш? — ужасено попита Елън.

Долорес повдигна ръце и показа огромния си сапфир.

— Първо годежен пръстен, после венчална халка, а нататък само страдание. Мъжете са кучета.

Успях да промълвя единствено:

— Мм.

— Някоя от евтините му приятелки не означава нищо за него. Няма да се разведе с мен. Малките кучки знаят това.

— Може би ти трябва да се разведеш с него — каза Елън и изглежда, сама се учуди, че ѝ е хрумнала подобна феминистична мисъл.

Долорес тихо изръмжа.

— Може би. Или е по-добре да си намеря страстен любовник, за да му отвърна със същото.

Зная, че ще ви се стори много странно, но в този момент едва се сдържах да не я поздравя.

— Разкажи ни за любовния си живот, Алекс. Сигурно е вълнуващ, в наши дни е страхотно да си необвързана. Ние, старите

омъжени жени, разчитаме на вас да ни напомняте какво е страст — прочувствено отбеляза Елън.

Свих рамене.

— Няма нищо за разказване. Все още търся подходящия мъж, който да ме носи на ръце.

— Не си ли намерила такъв? — настойчиво попита Елън.

От параноя ли страдах, или тя знаеше? Може би целта на този разговор бе да ме предупредят да не храня илюзии.

— Не. Всички искат по-скоро да пометат пода с мен.

— Ужасна си, Алекс — промърмори Елън.

Не можех повече да понасям това. Станах от дивана и притиснах ръце към слепоочията си.

— Извинявайте, имам ужасно главоболие. Нали няма да се разсърдите, ако ви оставя тук сами?

* * *

Бях безкрайно благодарна, когато вратата на стаята се затвори зад мен. Чувствах се като католичка от средновековието, потърсила убежище в манастир. Господи, заради всичко тук ми се искаше да умра. Къщата бе пълна с млади юпити и съпругите им, а дебелият Елън се омъжваше за милионер. Сега и Долорес. Независимо дали съзнателно ме предупреждаваше да стоя настрана от съпруга ѝ, или не, постигаше въздействие.

Шеймъс бе женкар. Вече не можех да избягам от тази истина, след като я бях чула и от Джени, и от съпругата му. Бях просто поредната фуста. Най-вероятно той прилагаше същата тактика с всички други.

Жалко, че не можех да заплача. Струваше ми се най-естествената романтична реакция. Но ако трябваше да бъда честна, вече бях изплакала достатъчно сълзи заради него. Сега усещах само тъпа болка. Празнота. Сякаш бях претръпнала към ударите, които често понасях в любовта. Опасенията ми не бяха свързани с Шеймъс, а с мисълта, че може би никога не ще намеря човек, който да ми дари щастие както Чарлз на Елън.

Не исках да бъда сама. Господи, ужасявах се, когато си представех как подавам обява в „Ивнинг Стандард“: „Свободна и забавна, четиридесетгодишна“. Дотам щях да стигна, ако продължавах да чакам истинската любов.

Може би тя не съществуваше. Или по-лошо, съществуваше, но не бе за мен. Бях жалка. Напълно сломена от отчаяние. Всичко ми се струваше сиво, сякаш другите цветове бяха изчезнали.

За малко се върнах към мислите за Шеймъс. Докато бях в това състояние на пълно обезверение, спомените ми се върнаха, но този път събудиха по-различни чувства. Молбата да взема дрехите му от химическо чистене преди първата ни среща, която безропотно бях изпълнила, сега ми се стори унизителна. А костюмите му... запитах се как ли се облича Том и дали би намерил цветовете им за смешни. Дали наистина Шеймъс бе конте? Господи, разбира се. Седях срещу замъгленото огледало и забелязах как лицето ми се изчерви. Физиката му. Досега си бях повтаряла, че има тяло на романтичен мъж, стройно и грациозно, но няма подобно описание не подходеше повече на момиче? А непрекъснатите хвалби за собствените му постижения...

Усетих как розовият цвят на очилата, през които го бях гледала, постепенно избледнява. Нямах ли нещо банално в онези стихове и цветя? В това, че бе свалил секретарката си и че се ядосваше заради приключването на връзката?

Истината бе, че той е изнежено конте.

Прозрението ме връхлетя с огромна сила. Няколко секунди се вирах с празен поглед в отражението си.

Ако Шеймъс се запишеше в курс по военна подготовка, би издържал не повече от пет минути. Бог знае откъде ми хрумна тази мисъл. Буквално се бях изчервила, защото Долорес ме бе накарала да осъзная колко глупава съм била и да се почувствам виновна, защото тя също страдаше, може би повече от мен. Шеймъс ми бе казал, че с брака му е свършено, и аз твърде бързо се бях хванала на въдицата. Съпругите и любовниците вярват в това, което им се иска да е истина. Но вече не гледах на Долорес като на красавицата от снимката в „Татлър“. Тя изпитваше болка както всяка друга жена. Бе човек от плът и кръв и бе обвързана с Шеймъс.

Представете си какво е да бъдеш обвързана с Шеймъс.

Станах и отидох до прозореца. Кравите доволно дъвчеха лютичета и маргаритки. Животът си течеше спокойно, сякаш не го бе грижа за разбитите ни сърца.

Може би трябваше да флиртувам с всеки срещнат, да не се влюбвам в никого и да се омъжа за първия, който ми направи предложение. Кийша казва, че когато станат на двадесет и девет, много жени правят точно това.

* * *

Гейл позвъни, за да каже, че ще пристигне следобед и ще доведе и Снежанка. Обсъждахме колко трябва да похарчим за общия сватбен подарък от семейство Уайлд, когато чух бръмчене на коли по чакълена аля. Елън профуча покрай мен като луда. Сякаш бе кученце, нетърпеливо отново да види стопанина си.

— Сребърен чайник е добра идея.

— А какво ще кажеш за кристални чаши? В „Хародс“ има чудесен сервиз „Уотърфорд“.

— Добре, както ти решиш.

Нямах предпочитания за подаръка, стига да бе нещо изискано.

Някой ме побутна по лакътя. Завъртях се и видях Шеймъс да ме гледа настойчиво.

— Ще ти се обадя — казах аз на Гейл и затворих.

За секунда останахме загледани един в друг. Понечих да се отдръпна, но той стисна ръката ми. Изразът на лицето му бе плах, но прозираше похотливост.

— Пусни ме.

Освободих ръката си.

— Изглеждаш страхотно — задъхано каза Шеймъс. — Тази прическа много ми харесва. И костюмът. Какво си направила, за да станеш толкова прелестна, Алекс Уайлд? Измъчваш ме.

— Сега пееш друга песен. Преди малко ми се струваше, че ти е безкрайно неприятно да ме видиш.

— Преструвах се пред нея.

— Слушай. — Поех си дъх. — Няма за какво да тревожиш, Шеймъс. Няма да те преследвам, вече не искам нищо от теб. Не се

виждаме в офиса. Ако знаех, че си толкова близък приятел на Чарли, щях да намеря извинение да не дойда тук.

— Аха — ехидно се засмя. — Ще ме разиграваш, а?

— Не те разигравам. За бога, може да влезе някой...

— Всички са заети — успокои ме Шеймъс. Блясъкът в очите му издаде увереност. — Зная колко отчаяно желаш това, Алекс, не се самозаблуждавай. Мразя, когато момичетата се правят на недостъпни.

— Не проявявам интерес.

— Фразата „не“ означава „не“ е банална глупост. Не съм от слабоумниците, които биха се хванали на този номер — каза той, сграбчи ме и започна да ме целува. Яростно се съпротивлявах, но ръцете му притискаха талията ми. Въпреки че бе изнежено конте, рядко се случва мъж да не се окаже по-силен от жена. (Явно Зина, принцесата воин, е изключение.)

Бих се разкрещяла да ме пусне, но устните му бяха впити в моите. Господи, бях копняла за това, но сега изпитвах отвращение, сякаш ме ближеше някакво малко вонящо животинче. Шеймъс плъзна ръка към ханша ми. Започнах да се боря още по-упорито, но се намирахме в западното крило, а всички други бяха в предната част на къщата. По дяволите, бе възбуден и чувствено се търкаше в мен...

— На какво мислите, че си играете вие двамата, за бога?

Нечия огромна лапа се стовари върху рамото на Шеймъс и го откъсна от мен с лекотата на дете, което рязко изкъртва парче гипс. Том Дръмънд стоеше зад него, непоклатим като камъните на Стоунхендж и също толкова страховит. Изглеждаше силно разгневен.

— Господи, върви да разваляш купона на някой друг — промърмори Шеймъс.

— Това е моята къща, по дяволите — изръмжа Том. — Или ще се държиш както подобава, или ще я напуснеш. Майка ми идва насам с жена ти.

Шеймъс погледна през решетките на прозореца като уплашен заек. Втурна се нагоре по стълбите, преди да кажа дума.

Засиях от благодарност към Том. Никога в живота си не се бях радвала толкова да видя някого.

— Господи, Том...

Вдигна ръка. Все още трепереше от гняв. Не можех да повярвам, че е същият Том, с когото сутринта си бях бърбрила приятелски. Не бих

искала да бъда на мястото на врага, когато той е бил в армията.

— Няма смисъл да се оправдаваш. Видях как се притискаше към него.

— Какво? — задъхано попитах.

— Ако някоя от кучките ми започне да се държи така, ще се наложи да я вържем, за да не дотичат всички мъжки кучета от околността. За бога, Алекс, той е женен.

— Кой си ти да ме съдиш, по дяволите? — сопнах се аз и очите ми се насълзиха.

— Не зная как можеш да бъдеш толкова безсрамна.

Този път аз бях обзета от гняв. Нима бях длъжна да му давам обяснения, по дяволите?

— Хей, Том, никой не е умрял, а и ти не си бог. Нямах право да ми четеш конско в своя замък.

— Имаш морал на улична котка! — процеди той през зъби. — Ако не бях влязъл, сигурно щяхте да се изчукате на стълбите.

Замахнах и с все сила му ударих плесница. Дори не трепна, въпреки че несъмнено го заболя, защото дланта ми остави бял отпечатък на бузата му.

— По-рано ти остана насаме с Долорес. Предполагам, че сте си говорили за общите неща, които имате помежду си — спокойно каза той. — Или си й разказвала за изкачването си по стълбицата... колко по-лесно се постига в хоризонтално положение.

— Върви на майната си! — изкрещях.

— Не завиждам на следващото ти гадже. Кой знае с какви си лягала — просъска Том. — Мисля, че трябва да намериш повод да си тръгнеш. Долорес Мейън е приятелка на Чарлз.

Завъртя се на пети и излезе.

Почувствах се, сякаш някой ме ритна в корема. Никога досега не се бе държал така с мен. Знаех, че има старомодни разбирания, но... искаше ми се да заплача. Този негодник се мислеше за безгрешен!

Не ми се удаде възможност, защото старинните врати проскърцаха и влезе госпожа Дръмънд, следвана от Елън и Долорес. „Господи — помислих си, — дано от мен не лъха мирисът на съпруга й“.

— Алекс, добре ли си? — загрижено попита Елън. — Изглеждаш, сякаш си видяла призрак.

„Само да знаеше кой е призракът“, едва се сдържах да не кажа. Напрегнах ума си за правдоподобна причина да напусна тази къща, но въображението ми изневери.

— Ела да видиш роклите на шаферките — продължи да бърбори Елън. — Господи, толкова се радвам, че отново се събрахме. Навярно е съдба. Ще умра, ако утре не бъдеш тук.

* * *

Успях да скрия колко съм разстроена и изразих възхищение от вкуса на Елън, което ми коства неимоверно усилие. Явно тя държеше шаферките ѝ да изглеждат като феи на цветята. Никой не бе виждал толкова волани и панделки от сватбата на принцеса Даяна през 1981-ва. Руменото ѝ бузесто лице засия, докато ми показваше розовите поли.

— Фантастично. Много са красиви — казах аз, но мислите ми бяха другаде. Знаех, че Том винаги се е правил на мъжкар, който гледа на жените с пренебрежение. Приличаше на властен викториански епископ, убеден, че е избран да прилага суровия Божи закон. Самодоволно, горделиво, арогантно копеле! Проклета да бях, ако му позволих да ме прогони от дома си.

Не исках да остана... но нищо нямаше да ме принуди да си тръгна.

Стиснах устни. Елън бе булката, а нейното желание бе да присъствам на сватбата. То бе по-важно от волята на брата на младоженеца.

— Знаеш ли — бавно каза Елън, сякаш над главата ѝ се появи балонче с гениална идея, както в анимационните филми. — Братовчедките ми ще бъдат шаферки, но те са само пет, а са нужни четен брой. Когато онези хлапачки започнат да разпръсват цветята, ще настане бъркотия. Би било чудесно, ако има една по-зряла жена да ги строява. Съгласна ли си това да бъдеш ти?

Десет часа по-рано бих казала: „Няма да стане“. Но си представих лицето на Том, когато узнае новината.

— С удоволствие.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Прекарах останалата част от сутринта с Елън. Прикривах яростта си, докато си играехме с булчинския ѝ реквизит.

Булките имат цял куп играчки. Предполагам, че всяка жена разбира това едва когато се омъжва. Първо роклята. После обувките, доста широки в пръстите за Елън. Биха били по мярка на грозните сестри на Пепеляшка. Гodeжният пръстен, който ѝ бе подарил Чарлз, бе с огромен рубин, инкрустиран в старо сребро, а халката — стандартна, от бяло злато. Безброй пъти отвори и затвори кутията. Показа ми букета и ме заведе в килера да видя тортата на шест етажа с глазура от бял и жълт крем.

— Блатът е напоен с шампанско — въздъхна Елън. — Искаме всичко да бъде специално. Господи, Алекс, видя ли пиячката?

Загледах се в редиците бутилки „Крюг Перие“ класа „Гран Крю“^[1]. Знаех, че баща ѝ, Тайлър, е починал, а тези неща струваха пари. Дори само питиетата.

— Кой плаща за всичко това?

— Том — засия Елън. — Не можеш да си представиш колко е щедър. Веднага щом Чарли ли му каза, че ще женим, настоя да се заеме с цялата подготовка. Чарли искаше да се погрижи сам, но Том... понякога е много властен — засмя се тя. — Толкова е хубаво да бъдеш булка.

„Не се и съмнявам“. Някой трябва да забрани със закон на булките да се перчат с щастието си и с подробностите около сватбите си пред самотни жени. Това е като да ядеш „Биг Мак“ пред дете от Етиопия. Жестоко, садистично наказание.

Ще ви разкрия нещо, от което ще се просълзите. Понякога си купувах списание „Булки“ и го четях в метрото. Само за да се потопя за няколко минути в този свят на мечтите. Да пофантазирам дали бих избрала семпъл модел или с изкусни бродерии, бял цвят или екрю, сърцевидно или овално деколте. Да прочета статии за успокоение на шаферките, дочули, че розовото не подходжда на червенокоси. Дали

венчавката да бъде в провинциално имение, на морския бряг при изгрев-слънце или в лондонска църква. Дали да повикаме папата от Ватикана, или да отскочим до Лас Вегас, за да се оженим по дънки и тениски. Със или без було? Венче или тиара? Влак или...

Добре, добре, извинявайте, че се увлякох.

В женските списания често се споменава колко голям е стресът около една сватба. Притискам ги към гърдите си и си мисля: „Господи, при мен няма да има стрес, кълна се, че няма да ми хрумне нито една изнервяща мисъл. Ще се наслаждавам на всяка секунда. Избирането на приборите ще бъде рай. Изпращането на поканите — блаженство. Ще бъде толкова щастлива. Дори суетнята ще ми носи радост“.

Но не бях стигнала по-далеч от разваления си годеж с Джъстин. Пръстенът му бе с малък зелен изумруд, заобиколен от ситни перли. Върнах го. Веднъж видях снимка на Хана в „Кънтри Лайф“. Носеше пръстен с огромен диамант. Предполагам, че акрите земя на семейството ѝ са си заслужавали подобаващ залог. Понякога се питам какво ли е станало с евтината дрънкулка, която бе купил за мен. Би трябвало да се досетя колко сериозни са намеренията му още щом я бях видяла. Но честно казано, когато я получих на дъното на чаша вино — колко изтъркано, — изживях един от най-щастливите мигове в живота си.

Зная, че нямаше да бъде щастлива с Джъстин. В момента той провеждаше кампания за възстановяване на закона за оковаване на затворнички, родили деца. „Да не забравяме, че тези хора са престъпници — бяха го цитирали в «Телеграф». — Който не е в състояние да излежи присъда, да не върши престъпления“.

Но да се върнем на темата за булчинското списание. Когато четеш поредния брой във влака, метрото или където и да било, другите жени забелязват. Целият свят забелязва. Момичетата те гледат с тъга и им се иска да бъдат на твоето място. Закръглените домакини ти се усмихват майчински. Възрастните мъже ти намигат, а младите шеговито подхвърлят:

— С мен ще бъдеш по-щастлива, хубавице.

А сега бях пряка участничка в сватбена подготовка, достойна за страниците на „Булки“, въпреки че Том не би позволил на фоторепортери да снимат сватбата на брат му. На Елън ѝ предстоеше нещо, което Сю, Мелиса, Джилиън и Пени вече бяха преживели:

Бронуен, Кийша и Гейл бяха имали по няколко възможности. Струваше ми се, че е писано всички на света, освен мен да го изживеят. Тя бе получила всичко — цветята, тортата и големия камък на пръста си.

Аз бях до нея.

— Нямаме време да поръчаме рокля и за теб. — Слава богу, защото розовият плат на цветя ми се струваше по-подходящ за пердета или покривка за легло. — Какво ще кажеш за цикламена? Госпожа Дръмънд има прекрасна „Лора Аш“...

— А... предпочитам да отскоча до Глостър — припряно я прекъснах. — Ще си купя нещо семпло.

Лицето на Елън помръкна.

— Цикламеното ще изглежда великолепно с цветята.

„По дяволите, няма да приличам на преварен кренвирш само за да се съчетавам с твоите цветя.“

— Но не отива на коса с червеникавокафяв оттенък. Ще избира нещо подходящо, обещавам.

Видях през старинните прозорци катеричка, която висеше на клон на едно орехово дърво. Изглежда ме подигравателно, преди да запрати орех по мен. Дори гризачите не ме уважаваха.

— Моля те, Елън.

Отчаяно исках да се измъкна от къщата, но изведнъж си спомних, че нямам кола. Кийша и Брон бяха взели возилото ни.

— Добре. — Изглеждаше разочарована, но явно не искаше да се караме. Това бе онази Елън, която познавах. — Щом си толкова сигурна.

— Убедена съм. О, виж. — Посочих към прозореца, когато пред входната врата спря нечие бентли. — Това трябва да е Гейл.

* * *

Гейл се хвърли на врата ми, демонстрирайки колко е щастлива, че вижда сестра си. Лицемерка, радваше ми се колкото на сметката за газ. Бе облечена с копринен костюм с цвят на праскова и навярно предишния ден бе прекарала целия следобед в солариум. Тънките ѝ крака имаха приятен загар, а русите коси бяха развети около лицето ѝ.

— О, тези обувки приличат на „Манолос“ — казах аз, когато видях секси сандали с тесни каишки на краката ѝ.

— Мм. Снежанка ми ги купи. Снежанке, скъпа, ще донесеш ли багажа?

Снежанка слезе от шофьорската седалка. Бе с елегантен бял костюм с панталон, шикозна малка шапка и тъмни очила. Дългите ѝ коси бяха сплетени на плитка на гърба ѝ. Тръгна към багажника, поклащайки бедра, и извади два куфара „Луи Вутон“.

— Господи, нека ви помогна.

Чарли се втурна към нея и буквално ги изтръгна от ръцете ѝ. Бе зачервен, със зяпнала уста. Плъзна поглед по прелестния ѝ силует и езикът му едва не увисна до камъчетата на алеята. Повдигаше ми се от въздействието на това момиче върху мъжете.

Снежанка го удостои с усмивка и повдигане на очилата, зад които бяха скрити сините ѝ очи и красивото съчетание от сребристи и тюркоазни сенки. Съвършено изписаните ѝ вежди леко трепнаха.

Инстинктивно притиснах пръст към своите, които бяха като на Ноел Галахър.

— Гейл, много мило, че дойде — каза госпожа Дръмънд и последва припряно представяне. — Мисля, че не познавам приятелката ти.

— Това е Оливия Уайт. Познаваме се от училище. Тя ме докара — каза Гейл с престорена свенливост. — Надявам се, че нямате нищо против.

— Колкото повече хора, толкова по-весело — отвърна горката госпожа Дръмънд.

Елън дойде да прегърне новопристигналите гостенки. До тях изглеждаше като бременна слоница. Чарли разсеяно изричаше любезности, но не можеше да откъсне очи от задника на Снежанка в еластичен панталон, така впит, че формите ѝ се открояваха, сякаш е гола. Господи, запитах се дали е сложила бельо отдолу. Повечето гости се бяха върнали от разходката до църквите. Дани и Тед зяпаха сестра ми и Снежанка и въодушевено разговаряха. Карл и Бил се смееха гръмогласно, ухилени до уши. Обзе ме мъчителна завист. Би било страхотно, ако мъжете гледаха и мен така навсякъде, където отида.

— Алекс, защо не ми каза, че имаш толкова прелестна сестра? — провикна се Дани Бойл. — С толкова сладки приятелки. Ако някога ти

потрябва бавачка за тях, обади се на...

Усмихнах се и закрачих навътре по коридора.

Елън ме задърпа за ръката, преди да хукна нагоре по стълбите.

— С колата на сестра си ли ще отскочиш до Глостър?

За нищо на света. Колата бе на Снежанка, а не исках да дължа услуга на тази кучка.

— Мисля, че тя ще има нужда от нея — излъгах.

— Тогава Том ще те откара. Том! — Елън се заклатушка към кухнята и го измъкна от там. Лицето му застина, когато ме видя, и мускулче на бузата му трепна. — Ще откараш ли Алекс до Глостър? Тя ще бъде почетната ми шаферка и й трябва рокля.

— Не искаш ли розовата „Лора Аш“ на мама? — попита Том.

— Няма да ми отива — троснато отвърнах.

— Сигурен съм, че на Елън ще й хареса — заяви той.

— Може би. — Поех си дъх. — Но не е подходяща за мен.

Елън изглеждаше леко разтревожена и издутите й бузи бяха станали още по-румени.

Том хвърли поглед към нея.

— Разбира се, че ще я откарам, Елън. Хайде, Алекс, да тръгваме.

* * *

Докато вървахме през лабиринта от коли навън, не смеех да го погледна.

— Ролсът ето там — посочи към внушителен „Силвър Фантъм“.
— Не е заключен.

Предишният Том никога не би ми позволил да се кача в кола, без да ми отвори вратата. Рязко я дръпнах, настаних се вътре и се намръщих. Мълчаливо седна зад волана, закопча предпазния си колан и потегли по алеята. Минахме през цялото му имение. Листата на дърветата бяха започнали да се обагрят в златисто, а по пътеките и старателно окосената трева бяха нападали кестени.

— Знаеш ли, в сватбения ден се слуша волята на булката — суховато отбеляза той, когато излязохме на шосето.

— Моля?

— Важно е не дали роклята ти отива, а какво иска Елън.

— Е, добре, ще се появя в последната минута и ще приличам на коледна украса — изръмжах.

Том се засмя.

— Не се безпокой, Алекс, никой няма да те помисли за ангелче.

— Нямах представа как стоят нещата в реалния свят — изкрещях. — Излизал си с Линда, мис Съвършенство и с още няколко разглезени момичета. За другите животът не е розов.

— Предпочиташ мръсник и използвач като онзи плейбой Шеймъс Мейън — равнодушно изтъкна той.

— Това, което става между мен и Шеймъс, не те засяга.

— Правите го под моя покрив, а Долорес също е моя гостенка.

— Отново грешиш. Елън настоява да бъда шаферка. Ще ѝ обясниш ли защо искаше да ме накараш да си тръгна? — Том замълча. — Виждаш ли, ръцете ти са вързани, така че не можеш да сториш друго, освен да продължиш с лекциите си. Давай.

— Значи няма да се откажеш от него? И не те е грижа, че хората биха могли да ви видят заедно?

Вече не бе така. Никога не бях гледала на нещата по този начин. Дълбоко в себе си исках да му обясня. Но да върви по дяволите!

— Животът си е мой.

— Шеймъс Мейън. — Тонът му издаде огорчение. — Е, добре. — Замисли се и стисна волана така силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха. — Може би ти дължа извинение. Става дума за твоя живот. Защо да ме е грижа?

— Точно така, защо?

— Той е стимулт ти да вървиш напред. Някога се надявах... аз да бъда този стимул.

„Е, добре, вече си разбрал каква е истинската ми същност“.

— Том, не се терзай повече. Никога не бих се влюбила в мъж като теб.

— Нима? — тихо попита той.

— Това е истината. — Жалко, че не пуших. В този момент бих запалила цигара. — Непоправим арогантен консерватор, червив с пари. Мислиш се за по-добър и по-умен от целия свят. И си толкова набожен, че заслужаваш да ти издигнат църква. „Свети Тома Стройни“. Добре че не си католик, иначе би отегчил свещеника до смърт с изповедите си.

Най-чистата душа. Лесно е да бъдеш безгрешен, когато няма с какво да те изкушат.

Том остана мълчалив за миг.

— Нямах представа, че мнението ти за мен е толкова.

— А аз нямах представа, че си способен да ме съдиш.

— Искаш да кажеш, че съм се излъгал? Че не е било както изглеждаше? Може би просто ти е налетял.

— Именно.

— Значи нямаш връзка с него?

Замълчах. Том извърна глава и натисна газта. Понесохме се с бясна скорост.

— Нали не те е страх? — попита той.

Стисках юмруци, но нямаше да му доставя удоволствие.

— Никак.

— Чудесно.

Натисна педала до дупка.

* * *

В Глостър Том паркира пред голям търговски център.

— Тук не е за мен — възразих. — „У. Х. Смитс и Дебънхамс“.

Нима очакваш да намеря нещо прилично в „Маркс енд Спаркс“?

Бях така разгорещена, че бихте могли да опържите яйце върху мен. Бе необичайно топъл есенен ден, под плетения ми тоалет бе избила пот, а Том ме бе вбесил. Това бе като капак на случката с Шеймъс и прищявката на Елън. Какво правехме в този затънтен град? Едва ли в цялата област имаше поне един бутик „Прада“. Господи, целта му бе да ме накара да избирам между конфекция и цикламената рокля с огромна панделка.

— Трябва да се задоволиш с нещо от тук.

Том вяло се облегна на колата си и ме изгледа от главата до петите. Това адски ме подразни. Когато бе като четирикрилен гардероб, не бих обърнала внимание. Все още бе едър, но набит. Мускулест. Истински мъжкар.

Струваше ми се смущаващо.

— Сигурно наблизно има фирмени бутици. В Глостършир е пълно с богати жени.

— Е, аз не съм една от тях — напомни ми Том. — Нямам представа къде се намират.

Гневно закрачих към търговския център и усетих, че Том върви плътно зад мен.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Идвам с теб — спокойно отвърна той.

— Нямам нужда от горила, която да ме следва по петите, когато влизам в магазин за дрехи.

— Предпочиташ женчовци като Шеймъс Мейън.

— Не е „женчо“, що за дума е това?

— Не съм длъжен да бъда учтив, Алекс. Този мъж е изнежен. С ярки костюми и дълга коса. Не може да повдигне и кутия печен боб без помощ.

— Косата му не е твърде дълга.

— Стига до под яката. Съжалявам, но започваш да ме ядосваш. Ако те оставя сама, можеш да се загубиш и ще трябва да те търся цял ден.

— Разкарай се.

— Какво ще направиш? — попита Том с шеговита усмивка. — Ще повикаш полиция и ще кажеш, че те преследвам?

Бях на път да обезумея от ярост.

— Може би.

— Е. — На лицето му се изписа злорадство. — Ето там има полицайка. Действай.

По площада пред нас крачеше жена с униформа и грозновато лице. Изглеждаше съвестна пазителка на реда.

Стиснах зъби и го смушках.

— Кучи син!

При първия допир до стегнатите му мускули пръстите ми изтръпнаха.

— Не, не, насилието никога не е решение — каза Том.

* * *

Нима винаги е бил такъв? Властен, упорито държащ на своето? Предполагам, че да, но с Том си бяхме говорили на четири очи в „Оксфорд“. От самото начало не одобряваше Джъстин, но не ми бе чел лекции. Все пак Джъстин не бе женен. А когато бях споделила, че искам да напусна „Хамилтън Кейн“, просто ми бе дал съвет и не бях имала нищо против, защото всъщност самата аз исках да остана.

Сега изпитвах негодувание. Категорично отхвърлих всичко от „М&С“. В „Дебънхамс“ бе по-добре. Преди да им се изсмея, извадиха сносен модел на „Пиърс II Фионда“, дълга копринена рокля с овално деколте в тъмносиньо. Пробвах я и съзнателно се забавих в кабината цяла вечност.

— О, много ви отива, госпожо — увери ме продавачката, когато надникна зад завесата.

Излязох да се покажа на Том. Можеше да се изяде от яд. Дългата пола прикриваше доста недостатъци. Оптически удължаваше фигурата, подчертаваше тънката ми талия и разкриваше горната част на гърдите ми, а цветът удивително добре се съчетаваше с косите и очите ми.

Завъртях се и коприната заблестя на светлината. Знаех, че изглеждам като тъмносиня тигрова лилия.

— Няма да облечеш това — отсече Том.

Настръхнах.

— Идеално е.

— Няма да облечеш това. Няма да засенчваш булката — каза той и заяви на продавачката, че не искаме роклята.

— Аз я искам — изръмжах.

— Тогава ще се прибереш сама в „Карфор“. Можеш да хванеш такси, но не знаеш пътя, нали, скъпа? Ще се наложи да позвъниш на мама за напътствия и да ѝ обясниш защо съм те оставил тук.

— Непоносим си — гневно въздъхнах и влязох в пробната.

Стана още по-лошо, защото продавачката, явно забравила в коя кабина съм, отмести завесата и Том ме видя по невзрачни посивели бикини. И двете изпищяхме и тя бързо придърпа завесата обратно.

— Не ме зяпай, нещастнико!

— Срамуваш ли се? — Долових насмешката в глас му. — Не се тревожи, Алекс, там вътре няма нищо, което да ме заинтригува.

[1] Най-високата класа за качество на вината. — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Да пробваме в Би Ейч Ес — предложи Том, когато най-сетне излязох, разрошена и със зачервено лице. — Има щанд на долния етаж. Или в „Некст“ отсреща.

— Да не си полудял? Нима мислиш, че бих се задоволила с нещо от „Некст“?

Том сви рамене. Мускулестото му тяло привличаше вниманието на всички продавачки.

— На какво се мръщиш?

— Онези момичета те зяпат.

Том се усмихна самодоволно, докато вървах след него към вратата.

— Ревнуваш ли, Алекс?

— Не си падам по брутални типове — заявих аз и закрачих с тежки стъпки към „Ривър Айлънд“. — Предпочитам романтични и чувствителни мъже.

— Хм. Като онзи поп певец, кльоцав като богомолка.

— Имаш предвид Джарвис Кокър? „Пълп“ са страхотни.

— Лигльовци. Кога ще пораснеш и ще започнеш да слушаш Моцарт от време на време?

— Не съм родена преди сто години — промърморих, докато ровех сред дрехите на закачалките. Нищо не бе достатъчно прилично, елегантно и красиво (но не твърде красиво). Всеки път, когато харесам някой тоалет, Том възразяваше:

— Ще засенчиш булката.

— По дяволите. Бих засенчила Елън дори ако застана до нея, увита в хартия! — изръмжах.

След тези думи Том ме изгледа със загриженост.

— Понякога се държиш като разглезена хлапачка, Алекс. Приятелки сте. Нямах представа колко дълбоко си затънала в самосъжаление.

— Добре. — Закачих последния лъскав тоалет на стената. — Печелиш. Откарай ме обратно. Предпочитам да облека онази шибана цикламена рокля, отколкото да прекарам още секунда в твоята компания.

— Страхотно. Най-сетне постигнахме съгласие. — Повдигна едрото си тяло от малкия стол, който едва го издържаше. — Подреди тези дрехи. Ще те чакам в колата.

„Гадняр!“, мислено си повтарях, докато нагласях проклетите рокли на закачалките. Бях толкова ядосана, че съборих няколко други, всичките паднаха накуп на пода и продавачките ми хвърлиха убийствени погледи, когато се втурнаха да ги вдигнат. Но не бе болка за умирање. Вече ми се бяха струпали достатъчно неприятности за това прераждане.

Когато стигнах до изхода, ме осени блестяща идея. На стената бе монтиран телефонен автомат, а аз имах кредитна карта и цяла шепа монети от десет пенса.

— Ало, щандът на „Дебънхамс“ ли е? Преди малко бях при вас и пробвах рокля „Пиърс II Фионда“. Ще ви дам номера на картата си „Виза“ и ще платя допълнително за експресна доставка. След около половин час ще ви продиктувам адреса, нали няма проблем?

Бяха много отзивчиви.

„Ха-ха-ха — помислих си тържествувайки. — Аз съм жена, няма да излезеш на глава с мен“.

* * *

Потеглихме обратно с безразсъдна скорост. Нехайно се усмихвах, сякаш никак не бях изплашена.

— Не се притеснявай — каза Том с влудяваща насмешка.

— Не се притеснявам. Притеснена ли изглеждам?

— В армията карах курс по шофиране при екстремни условия. И по пилотиране на хеликоптер. Лесно владее тази кола.

— Не ме интересува какво си правил в армията. Мъжкарските ти хвалби не ме впечатляват.

— Аха. Все още си малко левичарски настроена, а? Е, някой трябва да бди за сигурността ти, Алекс, за да можеш да си купуваш

парцалки на спокойствие.

Питам ви, какъв мъж би употребил думата „парцалки“?

— Ще пусна радиото. Да послушаме какво става на „Гран При“. Обичаш ли „Формула 1“?

— Не.

— Господи — вяло промълви Том и превъртя на станцията на Мъри Уокър. — Сестра ти е станала голяма красавица — отбеляза той, когато наближихме къщата.

— Доста хора го казват.

Замислих се за крехката, невинна красота на Гейл, която се вживяваше в ролята на горска фея. Сърцето ѝ бе от камък, но кого го бе грижа? Всички мъже си падат по нежни момичета, които ги карат да се чувстват едри и силни закрилници. Не че Том се нуждаеше от помощ.

— Впечатли цялата компания. А коя е приятелката ѝ?

— Казва се Оливия Уайт. Учихме в едно училище, а сега е наша съседка.

Том не каза нищо. Безпокоях се, че не бе редно Гейл да води още една гостенка, защото така щеше да обърка плановете на госпожа Дръмънд за броя и разположението на столовете, но въпреки че се карахме, той тактично не спомена за това.

— Сестра ти работи в списание за здравословно хранене, нали? А с какво се занимава Оливия?

— Не зная. С пазаруване и забавления. Като Линда Севърн, предполагам.

Обидих бившата му приятелка.

— Няма нищо общо с Линда — отвърна Том така мрачно, че през останалата част от пътя не посмях да продумам.

* * *

Когато влязохме в имението, бе пълен хаос. Гостите си правеха пикник на тревата, навсякъде имаше големи, старомодни плетени кошници, разпилени постелки и картонени чинийки. Мъжете вече бяха пийнали доста и от приемната отекваше гръмогласен смях. Може би гледаха глупавото автомобилно състезание и се закачаха с Тед Лоумън, че следващата година и той ще участва.

Очевидно приятелите на семейство Дръмънд бяха хора със стил. Видях Джилиън Лоумън, Кийша и Бронуен да дояждат парчета пай вдясно от мен. Джилиън се бе изтегнала върху карирано одеяло, облечена с костюм „Шанел“, розов с бели кантове. Изглеждаше зашеметяващо на слънчевата светлина.

— Намери ли нещо? — попита Елън и клатушкайки се, тръгна към мен.

— Ще облече цикламената рокля — отвърна Том.

„Мечтай си, приятел“, помислих си, но само се усмихнах любезно на Елън.

— Е, добре. Ела да хапнеш нещо, Алекс, сигурно си прегладняла.

Наистина бе така. Тръгнах след нея към одеялото на Джилиън. Елън пъхна ръце в красива кошница с капак и извади висока чаша за шампанско.

— Опустошихме почти всичко, но ще се намери и за теб. Какво ще кажеш за малко съомга, руло с яйце и хрупкав хляб...

— Достатъчно е.

Взех си малко пармска шунка, руло и бяла праскова.

Кийша напълни чашата ми с „Перие Жуе“.

— Тези кошници са страхотни, нали?

— Да. Госпожа Дръмънд се е престарала — съгласих се.

— О, не. — Закръгленото лице на Елън засия срещу мен, когато започна да прибира нещата, от които бях отказала да си взема. — Том ги поръча от „Хародс“. О, зная, че не бива — добави тя, докато си отрязваше парче руло, — но е божествено, нали?

Щеше да се омъжва след два дни. Как можеше да се тъпче така? От какво бе направен корсетът ѝ, от стоманени нишки?

Започнах да се храня бавно. Наистина бе доста вкусно.

— Къде е Снежанка?

— Чарлз и Карл ѝ помагат да разопакова багажа си — отвърна Бронуен.

Огледах се и забелязах, че Том най-сетне се е отдалечил. Пени и Мелиса го гледаха замечтано, докато им разказваше нещо много смешно. С гняв се запитах дали не се отнася за мен.

* * *

— Кой ще дойде да појздим? — попита Тили Дрѣмънд, след като приключихме с објада. „Карфор“ имаше конюшни, които се намираха зад къщата. Бяха ги дали на лизинг на местна школа по езда, но се бяха погрижили да има дванадесет свободни коня за сватбения уикенд.

— О, аз, обожавам конете — извика Гейл.

— И аз. Запазвам Хектор за себе си — каза Джилиън.

Кийша реши да пропусне, а Бронуен заяви, че иска да си почине и да почете.

— Имам толкова неща за вършене — каза Елън и повечето от мъжете също намериха извинения. Идеално. Възможност да подишам малко чист въздух.

— И аз ще дойда, стига да не ги пришпорвате много.

— Ще ти хареса, Алекс, просто малко спокойна езда — обеща госпожа Дрѣмънд.

За мой лош късмет старата чанта Джорджия Джоунс също реши да се присъедини. Шеймъс Мейън крадешком погледна към мен и каза, че с удоволствие би опитал.

— Наистина ли? Е, може би и на мен ще ми се отрази добре — изчурулика Долорес.

— И аз идвам. Няма по-добро средство за проясняване на ума — решително каза Том.

Чудесно, по дяволите.

Откъм стълбите се чу шумолене и всички извърнаха глави към Снежанка, чиито съвършени бедра бяха в прилепнал брич, а съвършените ѝ гърди — пристегнати в тясно яке от туид. Бавно запристъпва по стъпалата с кафявите си кожени ботуши.

— Ще се намери ли свободен кон и за мен? — попита тя. — Обичам да яздя.

— Не се и съмнявам, скъпа — промърмори Тед Лоумън под носа си.

— Бих ѝ предложил себе си вместо кон — прошепна Бил Радклиф на приятелите си.

Направих гримаса на отвращение, но едва ли забеляза. Погледите на всички мъже бяха приковани във вдлъбнатината между краката на Снежанка, която като че ли отново бе без бикини.

— Разбира се — отвърна госпожа Дрѣмънд, в пълно неведение какво става. — По-бърз или по-бавен предпочиташ?

— Зависи от настроението ми — тихо каза Снежанка.

Видях Чарли Дръмънд, който бе застанал на прага зад нас. И двамата с Том бяха онемели. Том не откъсваше очи от нея.

— Не е зле и аз да ви придружа. За да не те отвлече някой, Оливия — добави Чарли и в отговор получи хилядаватова усмивка.

Може би трябваше да раздам на всички слънчеви очила.

— О, Чарли, много мило от твоя страна, че си загрижен за мен.

— Скъпи, обеща да направим репетицията заедно — възрази Елън, но нямаше кой да я чуе.

— Не може ли да я направим в самия ден? Едно „да“ е кратка реплика, няма да я забравя — пошегува се поруменелият младоженец.

Госпожа Джоунс изгледа Оливия така, както майка ми гледаше кучетата на гостите ни, ако направеха беля на дивана.

* * *

Когато стигнахме, конюшните вече бяха отворени, а конете строени в двора. Повечето от компанията бяха облечени с елегантни екипи за езда, включително и Гейл, а аз — все още с ботушите, които ми бе дал Том, и с широки дънки. Чарли Дръмънд се засуети около Снежанка и ѝ помогна да възседне най-красивия кон, сива кобила.

— Расова е като теб — чух го да прошепва.

Снежанка метна дългите си руси коси под шапката.

— А дали е палава колкото мен?

Със сигурност не бе необходимо да придържа задника ѝ толкова дълго. Предположих, че просто му е приятно да докосва плът, в която ръката му не потъва.

— Какво ще кажеш да пояздим заедно? Ще ми разкажеш за Алекс и Гейл — каза Чарли, който, ако ни видеше на улицата, не би ни познал.

Снежанка, изглежда, налага въдицата, кимна и прошепна:

— Ммм, движи се плътно до мен.

Том запрепуска към мен на едър червеникав кон. Изглеждаше доста опърничав, но ездачът не обръщаше внимание, че енергично върти глава.

— Не бива да позволявам на Чарли да монополизира Оливия, нали, Алекс?

— Разбира се — отвърна Гейл, която яздеше в тръс малък Паломино. Усмихна се дяволито на Том. — Трябва да се погрижиш всички да се опознаем.

— Правя каквото мога. Господи, Гейл, много си се разхубавила.

Тя се изчерви и примигна съблазнително.

— Благодаря. А ти си станал много строен.

— Е, не твърде много, надявам се. Просто вече не съм грозна топка лой. — Том стегна мускули под тънката си куртка. — Оставям на дамите привилегията да бъдат стройни. Като теб.

— Тежа колкото слон — каза Гейл.

Той поклати глава с възхищение.

— По-скоро колкото слонче-касичка. Ще пояздиш ли до мен, за да си поговорим? Сигурно не можеш да се отървеш от обожатели.

Очите на Гейл светнаха.

— Не е така. Поне няма никой, когото да харесвам.

— Има Бог — засмя се Том и двамата се отдалечиха с тропот на копита, което бе добре дошло за мен, да ви призная.

— Ето, че отново се срещаме, Алекс Уайлд — каза тих глас зад гърба ми.

Беше Шеймъс. Постепенно се изравни с мен, което навярно му се струваше много хитър ход, защото, ако се стараяше да говори само когато жена му не гледа в тази посока, никой нямаше да забележи, че си бъбри с мен.

— Шеймъс, няма какво повече да ти кажа — решително заявих.

Може ли някой да ми обясни защо цяла седмица този мъж се бе държал, сякаш не съществувам, а сега се правеше на луд по мен?

— Нека една кавга не разваля всичко между нас, скъпа.

— Между нас няма нищо. Честна дума, Шеймъс, не изпитвам никакво влечение към теб.

— Миналия месец не говореше така — лукаво прошепна той. — Помисли си, Алекс. Мога доста да усложня живота ти.

— Боже мой, а Долорес? — просъсках.

Съпругата му извърна глава само за миг и успях да видя изражението ѝ. В очите ѝ се четеше болка. Но след секунда сякаш отново бе напълно спокойна.

— По-рано не те бе грижа за нея.

— Ти ме излъга, жалък нещастнико. Мамка ти!

— Няма нищо по-лошо от нечист език, Алекс.

— Освен нечисти помисли. Шеймъс, не посягам на чуждо. — Това бе фраза на Кийша, но с удоволствие я използвах на място. Видях го да застива до мен. — По-скоро бих спала с прокажен. Разбрано?

Шеймъс забрави да погледне към жена си и рязко се обърна към мен.

— Свикни да бъдеш мила, Алекс. Желая те и няма да ми се изплъзнеш. И не ми дръж такъв тон.

— Моля? — И аз извърнах глава. Знаех, че другите ни гледат, но ми бе все едно. — Какво ще направиш? Да не би да имаш приятелчета от ИРА, които ще бетонират краката ми и ще ме спуснат на дъното на Темза?

— Нищо толкова драматично. Просто ще се погрижа да бъдеш уволнена и ще пусна слух из целия град, че си малка уличница-нимфоманка.

Кълна се, че това бяха точните му думи. Докато го гледах, загубила ума и дума, видях нечия сянка да се приближава и Шеймъс ужасено вдигна очи, очаквайки да зърне Том Дръмънд, надвесен над него като възплъщение на Божия гняв. Но не бе Том, а Долорес, хванала юздите на кроткия си кон.

— Красивата ти жена е самотна, Мейън. Наглеждай я, че някой ще я грабне.

— А, скъпа, заприказвах се както винаги — промълви Шеймъс и чаровно се усмихна на горката Долорес.

Все още дишах тежко и се опитвах да се опомня. Красивото ѝ лице бе напрегнато и издаваше колко унижена се чувства. Сякаш с поглед ми каза: „Как можа, Юда?“.

Изпитах желание да ѝ обясня всичко, но какво бих могла да кажа? „Да, спях с него, но вече не“?

Шеймъс и Долорес все още се караха, когато милостиво се появи госпожа Дръмънд.

Езда сред природата. Колко приятно. Колко успокояващо.

* * *

Мразя проклетите коне. Мръсни същества. Само въртят опашки, пасат трева, пускат вонящи газове и от време на време се спират, за да натрупат куп фъшкии, когато всички други ездачи са на километри пред теб.

Гърбът ми бе схванат, краката ми бяха изтръпнали, сякаш бях ползвала уред за оформяне на бедра твърде стегнат. Ръцете ми побеляваха от стискане на юздите. Бях уморена и така опръскана с кал, че усещах парене.

Изкачихме се по възвишение и се спуснахме от другата страна. Въпреки че земята между дърветата бе суха и напукана, бяхме избрали единствената кална пътека в Глостършир, за да яздим „по бреговете на потока“, както въодушевено повтаряше госпожа Дръмънд. Бях последна в колоната, защото Коуч, най-бавната кобила на света, едва влачеше краката си и се спираше да яде листа и клонки. Лакомо поглъщаше всичко. Сякаш двете с Елън бяха сродни души. Това, че бях последна, означаваше, че всички животни пред мен осейваха пътеката с фъшкии и изпод копитата им хвърчеше кал право към мен.

Другите не преставаха да ми крещят:

— По-бързо, Алекс!

Разбира се, всички останали от компанията си прекарваха страхотно. Долорес яздеше отпред с Шеймъс и госпожа Д. Поне бе твърде далеч от мен, за да ме притеснява, въпреки че не можех да забравя думите му. Трудно бях получила мизерната си работа. Дали наистина щеше да ме уволни? С ужасни препоръки кой би ме назначил?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Снежанка и Чарли се самозабравиха. Флиртува като луди. Всеки път, когато тръгваше напред, Снежанка се надигаше и отново се снишаваше на седлото, както правят опитните ездачи. Убедена бях, че целта ѝ е Чарли да огледа по-добре задника ѝ.

— Виж Долорес и Шеймъс. Сладки са, нали? — каза тя.

Чарли кимна.

— Чудесна двойка. Добър брак.

— Ммм. Късметлия си. Имам предвид, щом си убеден, че си открил подходящата жена. Ужасно е да се обвържеш с неподходящ човек! Трябва да го търпиш до края на дните си.

Не чух отговора на Чарли, но изглеждаше замислен. Гейл и Том яздеха в тръс. Мили боже, сякаш го бе омагьосала.

Дръпнах поводите на Коуч малко по-силно, опитвайки се да я върна на пътеката. Бе навлязла сред папрат и тръни, гъмжащи от буболечки.

— Погледнете тези прекрасни къпинови храсти — извика госпожа Джоунс.

Чарли рязко извърна глава назад и срещна смразяващия поглед на бъдещата си тъща.

— Трябва да пояздя до Долорес Мейън — промърмори той с неохота.

— Прави каквото искаш — прошепна Снежанка, — но мекушавите трудно покоряват жените.

— Права си. По дяволите — каза Чарли и се приближи с коня си към нея. Навярно нямаха представа, че всички ги чуват. Помолих се Коуч най-сетне да ускори ход и да ме отнесе малко по-близо до тях. Би трябвало да бъда шокирана, но започвах да мисля, че досега съм била голяма глупачка. Може би всички мъже са такива. Никой от тях не можеше да държи панталоните си закопчани.

Когато мъж ти казва, че е вторник, трябва да погледнеш календара, нали?

— Не е зле да се позабавляваш, докато все още можеш — каза Снежанка с по-писклив глас, задъхана като след марафон. Гърдите ѝ издуваха якето като съвършена морска вълна.

— Какво имаш предвид?

— Ами... след сватбата вече няма да можеш. Свободата ти ще бъде минало. — Чарли пребледня за миг. — Но помисли за предимствата — продължи тя, — ще имаш жена в леглото до себе си всяка нощ.

— Не. Нашата връзка не е толкова... физическа — смотолеви Чарли.

— Ммм. Жалко. Ако бях омъжена за теб, щях да настоявам за съпружеските си права.

— Така ли?

Чарли пелтечеше. Бричовите му бяха невероятно издути отпред. Господи, изглеждаше толкова надарен. Не можеше да не забележа това, с тези тесни бежови панталони. За секунда ми хрумна налудничавата мисъл дали и Том е като него.

Е, как да реагирам сега? За щастие, госпожа Джоунс яздеше малко по-напред и сочеше сладките катерички и красивите пеперуди, Шеймъс и Долорес все още се караха, а Том обграждаше Гейл с внимание. Коуч реши, че иска да хапне малко папрат, и това ми даде секунда време.

Хм. „Изглежда, съвършената сватба на Елън не е толкова съвършена“, помислих си тържествувайки. Защо да бъде единствената, чийто любовен живот е пълен провал? Защо Елън, майка ѝ, която бе истински дракон, и цялото ято омъжени харпии да злорадстват и...

Изведнъж потръпнах от уплаха. Проклетата кобила набираше скорост. Не обръщаше внимание, че дърпам юздите ѝ, а препускаше във все по-бърз тръс. По дяволите.

Изведнъж силно изцвили, наведе глава до коленете си и така подскочи, че се наложи да се хвана здраво за седлото.

— Внимавай, за бога — извика Джилиън Лоумън.

— Алекс! Какво правиш, по дяволите? — обади се Гейл с тънко гласче и се възползва от възможността да се облегне на рамото на Том, като превзета госпожица, обзета от страх.

Би трябвало да кажа, че съжалявам, но не посмях да отворя уста, защото се боях, че ще издам само вик на ужас. Притисках коленете си

все по-силно към издутия корем на кобилата, но проклетото животно сякаш не усещаше и премина в лек галоп.

Не умеех да яздя. Мразех това. Мамка му! Бях задъхана като Снежанка и ми се гадеше. „Забави, забави. О, господи, сигурно всички виждат, че изпадам в паника.“ Удивително е, че във фантазиите си човек действа спокойно и решително в критични ситуации, а когато действително попадне в такава, трепери.

Често си представям предсмъртни сцени. Една от любимите ми е в реактивен самолет. Двата двигателя отказват и докато падаме, всички пицят, а аз се усмихвам с тъга на съседа си и впивам устни в неговите в страстна, дръзка целувка. Естествено, съседът ми винаги е красив неженен мъж. Не както в реалния живот, където винаги се случва да седя до някой дебелак с отвратителен дъх или пъпчива непълнолетна майка с повръщащо бебе в ръце. Освен това в реалния живот започвам да хленча при най-леката турбулентност.

— Не зная защо стискаш страничните облегалки и правиш такива смешни физиономии — злобно бе подметнала Гейл последния път, когато пътувахме заедно. Тя спокойно четеше „Воуг“, а пластмасовите ни лъжички се тресяха върху таблата. — Така няма да попречиш на самолета да загуби височина.

Докато проклинах омразното животно, мислех си за Кристофър Рийв и се опитвах да се държа здраво, без да поглеждам надолу, въпреки че галопът бе лек, кобилата изведнъж се закова на място. Изпищях, когато политнах напред, но нечия силна ръка ми помогна да се задържа на седлото. Нададох нов писък. Може би бях на път да стана истеричка.

— Спокойно, спокойно — каза плътен глас. Вдигнах поглед и видях Том. Бе увил поводите на коня ми около едната си ръка, а с другата ме придържаше. — Всичко е наред, Алекс, успокой се.

— Как да се успокоя? Твоята кобила едва не ме уби!

— Нямаше такава опасност — увери ме той с вбесяваща усмивка.

— Не искаше да забави — почти проплаках. — Притисках корема ѝ, но забързваше, като че ли всеки момент щеше да хукне напред. Луда е.

Том се опита да сдържи усмивката си.

— Мислех, че обичаш романите на Джили Купър.

— Разбира се. Но в тях става дума за кротки понита, а не за бесни чудовища като това тук.

— О, Алекс, когато притискаш корема на коня с коленете си — спокойно заговори Том, — все едно му заповядваш да забърза. Ако искаш да забави, трябва да се облегнеш назад на седлото и да отпуснеш крака.

Показа ми смешна поза от каубойските филми.

— Значи съм я карала да тича по-бързо и е можела да запрепуска като вихър? — попитах аз припряно, защото другите ни настигаха.

— Може би. Помислила си е, че искаш галоп — сериозно каза Том, — но не се безпокой, разбрах, че не я владееш.

— Как? — изръмжах.

— Познавам те — отвърна той и ме погледна право в очите.

Да ви призная, у мен се надигнаха противоречиви емоции. Изпитах такова облекчение, че едва не заплаках, но проклета да бях, ако започнех да се държа като хленчеща хлапачка пред него. Изпитвах благодарност, но и негодувание. Не исках да се чувствам задължена на Том.

Огледах се. Намирахме се на края на света. Само на няколко крачки пред мен имаше ръб над стара каменна кариера. От него се спускаха отвесни скали, високи стотици метри, но кобилата не би забелязала това, преди да полетим надолу.

Том долови ужаса, изписан на лицето ми.

— Нямаше опасност да паднеш, Уайлд.

— Тези ги разправяй на Коуч. — По цялото ми тяло изби студена пот. — Ти спаси живота ми.

След тези думи потръпнах от срам. Не смеех да погледна към него. Бяха изречени с раздражение, но какво от това?

Можеше да бъде и по-лошо. Можех да се предам на внезапното разтърсващо усещане, което ме обзе. Желание. Първична животинска страст, каквато отдавна не бях изпитвала. Не забулено в мъгла бленуване като за Шеймъс, а нещо толкова мрачно, че бях изумена. Ясно си представих мускулестото тяло на Том Дръмънд голо и възбудено. Просто мъжкар с твърде много тестостерон. Арогантен, да, пренебрежително настроен към жените, да, но в същото време адски секси. Като господин Дарси, с тези бричове, или като Шон Пен в „Шарп“.

Винаги бях презирала този тип мъже. Не проявявах интерес към Том, просто с мен се случваше нещо, за което бях чела, „порив за живот“ или нещо подобно. Нормално е, след като е бил на косъм от смъртта, човек да изпитва желание за секс, за да засили увереността си, че е жив. Това беше. Хормони.

— Хей. — Том се наведе към мен. Конят му бе по-висок от моя (точно сега бих предпочела да яздя дървено конче), а и самият той бе едър. Тъмните му очи ме гледаха любопитно. — Не бих допуснал да загинете, уважаема госпожице.

— Разбира се.

— И не бих искал красивата Гейл да страда.

Гейл, разбира се. Каква глупачка бях да си въобразя, че не е бил очарован от нея в „Оксфорд“. Очевидно просто бе любезен с мен. Нима можеше да не харесва Гейл? Тя тежи колкото перце и е нежна като паяжина. Самонадеяни мъжкари като Том са създадени за Гейл. След стотни от секундата би напуснала работа и би започнала да носи шапки „Шанел“ и „Филип Трейси“ и от време на време да ражда по някое бебе, за което да се грижи бавачката.

— Едва ли би страдала много. Черното ѝ отива — казах аз с огорчение.

— Малка вражда между сестри?

— Не е твоя работа. Мисля, че трябва да се връщаме — казах аз и извърнах глава. Да, определено ме привличаше. Навярно бях замаяна от чистия въздух или от пестицидите в нивите, защото, ако бях на себе си, не бих изпитала и най-малко раздразнение от това, че той се увърта около Гейл.

— Нека първо проверя дали не си пострадала — настоя Том и преди да го спра, започна да прокарва ръце по тялото ми. Движенията му бяха уверени и професионални, сякаш все още бе войник и ме претърсваше за оръжие. Пръстите му действаха машинално и точно. Не се отклоняваха и не се задържаха по-дълго, отколкото бе необходимо. Жалко... Откъде ми хрумна това? Нима наистина желях този нагъл богаташ да ме докосва?

Том повдигна едрите си пръсти и наклони главата ми назад. Господи, допирът на ръцете му преди малко бе така суховат, а сега това. Слава богу, че якето ми бе по-широко от панталоните на Чарли,

защото зърната на гърдите ми се втвърдиха въпреки волята ми, а времето бе съвсем тихо и не можех да излъжа, че е от вятъра.

Взираше се в мен. Съсредоточено. Сякаш жадуваше за целувка и за секунда си помислих, че ще последва точно това. Очаквах ъгловатото му лице да се приближи към моето, но той внезапно се отдръпна, сякаш се изплаши, че ми е създал погрешно впечатление.

— Не изглеждаш наранена.

— Поне външно — промърморих.

— Моля?

— Нищо. Слушай, наистина трябва да се връщаме, иначе ще се разтревожат за нас. Ще водиш ли тази глупава кобила?

— Явно не си падаш по конете. — Том пусна поводите на Коуч и се придвижи зад нея. — Да погледнем задницата ѝ.

Вцепених се от ужас при мисълта, че ще има възможност да огледа и моя задник. Не че ме бе грижа за мнението му, но имах толкова тлъстини, че навярно седлото се бе впило в тях и грозно изпъкваха над него.

— Ужасен задник — засмя се Том.

Изправих гръб, доколкото можех.

— Говори каквото искаш, приятел! Знаеш, че самият ти не си Адонис. Ако искам да слушам лични обиди, ще се обадя на майка си. Благодаря.

Изгледа ме с недоумение.

— Не твоят, глупачке. Става въпрос за кобилата. Има безброй драскотини отзад. Нищо чудно, че е неспокойна. Сигурно се е закачила на някой къпинов храст.

— О — вяло отвърнах.

Гейл със сигурност би отминала това с пълно нехайство, но аз не можех да бъда толкова хладнокръвна.

— Кротко, момиче, кротко — промърмори Том и почеса кобилата зад ушите. Отвратителното създание весело изсумтя. Ако си мислеше, че ще ѝ простя само заради няколко малки рани, лъжеше се. Ето така нашите кавалеристи са победили казаците или не зная си кого.

Мога да ви уверя, че никога не бих влязла в конюшната с шепа храна за нея.

— Най-добре е да я приберем и да повикаме ветеринар. Ще ѝ бие доза болкоуспокояващо — каза Том.

— Е, и аз имам нужда от една доза след шока.

— Доза какво? — учудено попита той.

— Бренди или уиски. — Усмихнах се, но господин Не-ми-е-никак-смешно остана напълно сериозен.

— Надявам се, че няма да се напиеш и да се хвърлиш в обятията на Шеймъс Мейън.

— Пак ли ще заплашиш да ме изгониш? — попитах аз със злоба. — Мислех, че вече сме приключили с тази тема. Том, нямам нужда от нравоучение.

— Господи, ще ме изслушаш ли поне веднъж? — Том прокара голямата си лапа през гъстите си тъмни коси. — Днес те видях да се натискаш с Шеймъс. И не бях единственият, Алекс. Всички те видяха, включително и Долорес. Наистина ли искаш да продължиш да се излагаш?

— Не, разбира се. Опитвах се да... — Бях на път да се впусна в подробни обяснения, но презрението, което издаде строгото му лице, ме накара изведнъж да замълча. — Не аз търся възможности да се усамотявам с него, ясно ли е? Това е единственото, което трябва да знаеш.

— Добре. Е, сигурен съм, че е голяма утеха за жена му.

— Поздравления, Том — просъсках. — Не си ми казал, че кралицата те е провъзгласила за архиепископ на Кентърбъри. Мислех, че си просто моят стар приятел, а ти си носел отговорност за морала на цялата нация. Знаеш ли, Шеймъс има и други любовници. Много. Не че Долорес не знае, самата тя ми го каза. Ако не може да се примири, според мен трябва да се разведе с него.

— Не мога да повярвам — тихо промълви Том. — Много други любовници. Значи това те оправдава? И нямаш нищо против да бъдеш част от харем?

Въздъгнах дълбоко.

— Между Шеймъс и мен няма нищо, Том. И не ти дължа каквито и да било обяснения.

— Чудесно.

Застана неподвижно на седлото и дръпна поводите на Коуч. За мое удивление тя покорно тръгна редом до неговия кон.

Искаше ми се да вдигна скандал, но прехапах език. Какво можех да сторя, след като наглото копеле бе спасило кожата ми?

* * *

Другите вече ни виждаха, когато Том благоволи отново да се обърне към мен.

— Трябва да си поговорим.

— Не мисля. Писна ми от празни приказки, благодаря.

— За Оливия.

— Какво има да обсъждаме за нея?

Вече наистина ме вбеси. Съзнателно ме унижаваше. Получавах укори за всичко, което направех. Въпреки че не аз, а Гейл я бе довела, моя милост щеше да изтърпи поредната нравоучителна лекция.

— Щом не одобряваш това, че сестра ми доведе още една гостенка, трябваше да го споделиш, когато пристигнаха. Сега би изглеждало малко странно, ако трябва да й кажа да си тръгне.

— Не знаех... — Том замълча, сякаш се чувстваше неловко. Имаше за какво. Що за домакин бе той? — Тогава не предвидих, че ще стане така.

— Разбирам. Решил си, че приятелките ми не са достойни за твоя дом.

— Не съм казал това.

— Все едно си го казал. Щом искаш да се разкара, ще се наложи да й го кажеш лично. Не съм ти частна секретарка.

— Всъщност... снощи се опитах да поговоря с нея — смотолеви Том.

Дори не дръзваше да ме погледне в очите. Бях по-скоро изумена, отколкото ядосана. Нима Том Дръмънд наистина се бе променил толкова? Помнех го като безупречен джентълмен от дните, когато бе дебел и не ме привличаше. А сега гонеше приятелките ми от къщата си. Не че Снежанка ми бе приятелка, но той не знаеше това.

Нима съществува природен закон всички привлекателни мъже да бъдат негодници? Том бе станал привлекателен и сякаш бе неизбежно и той да се превърне в негодник.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Отказа да си тръгне — довери ми се Том.

Пришпорих Коуч доста силно и тя се затича в тръс към другите. Свечеряваше се и небето бе добило розовозлатист оттенък. Слънцето над хълмовете очертаваше силуетите на дърветата с алени контури.

— Проблемът е твой, не разбирам какво искаш от мен. Не мога да я принудя да си тръгне. Не ти ли се струва глупаво, след като вече е прекарала цял ден тук?

Том ме изгледа сърдито.

— Е, тогава й кажи да се държи по-прилично. Наглостта, с която флиртува с брат ми, ме отвращава.

— Тангото се танцува от двама, приятел. Чарли е този, който се жени и слага край на всички флиртове, а не Оливия.

— Защо не даваш пет пари за светостта на брака?

— Няма да се омъжа в скоро време. Не мисля, че брат ти има оправдание.

— Явно не мога да намеря общ език с теб, Алекс — суховато каза Том. — Може би ще се разбере по-добре с малката ти сестричка. Тя поне е готова да ме изслуша.

Не се и съмнявах, че Том ще постигне успех с Гейл. „Сигурно сега е на седмото небе“, помислих си с огорчение. Отдавна му бе хвърлила око и можеше да тържествува, че най-сетне всичко се подрежда така, както тя желае.

Но колко бе нагъл! Като че ли брат му не можеше сам да взема решения. Мъжете вечно се оправдават. „Тя ме съблазни, не можах да й устоя“. Ако питате мен, това е най-глупавото обяснение. Том би трябвало да чете своите лекции по морал на брат си. Разбира се, че Снежанка не биваше да флиртува с младоженеца, но тя флиртуваше с всеки мъж. Чарли бе решил да се обвърже с една жена. За повечето мъже това означава всяка сутрин да закусват у дома, а ти да им приготвяш закуската.

Най-сетне Коуч се върна на пътеката и когато разказах на смаяните гости какво се бе случило, Джилиън и Гейл ахнаха, възхитени от героизма на Том.

— Успокой се, Алекс. Не гледай толкова сърдито — засмя се Снежанка.

Погледнах към Чарли. За щастие, възбудата му бе изчезнала.

— Ще се прибера в къщата, ако нямате нищо против. Трябва да взема вана — промълвих.

— Идвам с теб — веднага предложи Шеймъс.

Погледът, който ми хвърли Том, бе топъл колкото арктически айсберг.

— Не, благодаря, искам да остана сама. Имах шокиращо преживяване — решително заявих.

— Може би по-късно — каза Шеймъс.

— Аз ще я придружа — милостиво се намеси госпожа Джоунс и раздвижи тлъстия си задник на седлото. — Уморих се, а не бива да се претоварвам физически.

* * *

Някой бе подредил банята в мое отсъствие. Намерих флакони с ароматна пяна „Флорис“ и бели пухкави кърпи. Докато втривах шампоан в скалпа си, се загледах навън в лавандуловите храсти, обагрени в розово от залязващото слънце. Опитах се да преодолея отчаянието.

Шеймъс Мейън бе проблем, който трябваше да оставя на заден план. Не можех да мисля за работата си точно сега.

Запитах се как бе възможно Том Дръмънд да има такова въздействие върху мен. Бе толкова нагъл и вироглав. Всяка жена би била уязвима, след като някой я е спасил от падане в пропаст.

Но той не се интересувахе от мен. Ясно ми го бе показал. Първо, смяташе ме за вавилонската кучка заради връзката ми с Шеймъс. Второ, беше ме обвинил в егоизъм, защото не бях изпълнила желанието на Елън... Мен! И накрая ми бе дал да разбера, че приятелките ми са недостойни да бъдат гостенки в неговия дом. Това бе истинският смисъл на думите му. Двете със Снежанка бяхме учили

в едно и също училище и не бяхме от неговата класа, защото родителите ни бяха обикновени хора. Бе казал, че Снежанка трябва да си тръгне, което означаваше, че същото се отнася и за мен.

Може би в „Оксфорд“ нещата бяха различни заради надеждите му да се сближи с мен. Навярно е решил, че не е зле в кръга на приятелите му да има и една комунистка, художник с леви убеждения. Но вече не бях комунистка и дори художник. Бях просто старата неудачница Алекс. Може би ме бе поканил само за да се увери, че съм пълна трагедия.

Опасно бе да се отдавам на подобни мисли. Реших да се опитам да мисля за нещо друго.

* * *

Два часа по-късно слязох от стаята си с новия си копринен костюм „Дона Карън“, изсушени и лъскави коси и старателно сложен грим.

Том Дръмънд предлагаше шери за аперитив на всички в приемната. Не ми обърна никакво внимание.

Елън и Чарли седяха плътно един до друг в единия край на дивана, както и Шеймъс и Долорес, които ме изгледаха враждебно. Снежанка си бърбеше с Гейл, Кийша и Бронуен, облечена с вечерна рокля от сатен с гол гръб, която привличаше погледите на мъжете като светлина на морски фар след дълго плаване.

— Е, Долорес, каква е тайната на щастливия брак? — бузестото лице на Елън сияеше. — Предполагам, че добрата кухня — сама си отговори тя и избухна в смях.

— Мисля, че човек не бива да очаква твърде много от живота — мрачно каза Долорес.

— Но приятелството е по-важно от секса — изтъкна Елън по-сериозно. — Искам да кажа, когато станеш на осемдесет, остава само това.

Снежанка стана и прекоси стаята. Ледът за уиски бе точно пред Чарли и когато се наведе да сложи няколко бучки в чашата си, тя му даде възможност да види целия гранд каньон през деколтето ѝ. Аленият сатен се плъзгаше по изваяните ѝ форми като кожа на змия.

— Проблемът е, че докато станеш на осемдесет, трябва да минат доста години — бавно каза Снежанка.

— Но ролята на страстта е преувеличена — смутено възрази Елън.

Гледаше я втренчено като котка, дебнеща мишка.

— Така ли мислиш? — попита Снежанка с насмешка, преди да се настани до Дани Бойл.

Дани бе свободен мъж, естествено. Многозначително погледнах Том, когато Дани прокара ръка по голото й рамо.

Чарли Дръмънд изглеждаше готов да удуши Дани, но Снежанка нямаше никаква вина за това, нали?

— Според мен страстта е на първо място — продължи тя. — Не бих могла да живея без нея.

Изведнъж всички мъже в стаята се покашляха и отпиха големи глътки от питиетата си.

— Какво мислиш ти за страстта, Алекс Уайлд? — неочаквано попита Шеймъс Мейън на висок глас и жена му го изгледа с чиста омраза.

Изчервих се като рак до корените на косата си и навярно изглеждах по-гузна отвсякога. Господи, какво бях сторила?

— Никога не съм й отдавала твърде голямо значение — откровено казах аз. — Съгласна съм с Елън.

Шеймъс настръхна.

— Сигурен съм, че някои от бившите ти гаджета биха казали друго.

— Откъде знаеш какво биха казали бившите ми гаджета? — предизвикателно попитах. — Впрочем гледал ли си „Когато Хари срещна Сали“? Мъжете разбират само от това.

Кийша се засмя гръмогласно и започна да ръкопляска. Шеймъс виновно замълча, а Долорес Мейън ми се усмихна, макар и съвсем леко. Почти долових съчувствие.

Отпих глътка шери и продължих. Добре, зная, че не мога да съпернича на Снежанка, Гейл и всички по-слаби и по-хубави жени, но с новия си тоалет се чувствах поне представителна.

— Има доста добри адвокати по семейно право. В наши дни мъжете трябва да бъдат предпазливи. Една горда съпруга би могла да им отмъкне петдесет процента от имуществото. Както стана с Терънс

Конран. Твърдеше, че жена му няма никакви заслуги, освен че му стотвила два-три пъти, но въпреки това съдията ѝ даде десет милиона лири.

Шеймъс бе позеленял. Всички омъжени жени ме зяпаха, сякаш бях изрекла богохулство в църква. Говорех за развод в такъв момент. Изражението на Том бе неразгадаемо, но ми бе все едно. Бях доволна от себе си, а Долорес Мейън ми намигаше приятелски.

Предположих, че симулираните оргазми нямат място в списъка от позволени теми за обсъждане на Том.

— Остава само репетицията утре. Сигурна съм, че ще изпълниш задачата си без проблем, Алекс — каза Елън, за да ми вдъхне увереност, или по-скоро да ми покаже кой командва.

— Ще изглеждаш великолепно с розовата рокля „Лора Аш“ — увери ме госпожа Дръмънд с топлота.

Истината бе, че с нея щях да приличам на салам, от най-дебелия, а и никак не подходеше на косата ми. Навярно не бяха забелязали червеникавите кичури около лицето ми. Спомних си как в училище, когато видехме някоя от учителките да минава покрай нас с кафява пола и крещящ оранжев пуловер, двете с Елън подигравателно запявахме зад гърба ѝ песента на „Куийн“ от „Флаш Гордън“ с преиначен текст. Представих си как се препъвам в старомодните волани и над мен се появява грозно същество, което започва да се киска зловещо.

Знаех как изглежда роклята, защото майка ми имаше същата „Лора Аш“ и веднъж ме бе накарала да я облека за прием в „Ротъри Клуб“.

— Толкова добре се съчетава с розите ми — въздъхна Елън с възхищение.

На Снежанка сякаш ѝ се повдигаше и не бе единствената.

— Ще видим — казах аз.

Самодоволно се усмигнах, когато си представих как пристигам с роклята си с цвят на ирис. Ха-ха. Пепеляшка щеше да се появи на бала.

* * *

Когато се събудих, над нивите навън леко ръмеше. Мирисът на влажната трева бе толкова свеж, че ме замая, когато надникнах през отворения прозорец. Удивителна къща. За съжаление щях да спя в нея само още една нощ.

Чух силно почукване на вратата си.

— Влез — казах аз, имитирайки тона, с който капитан Пикард от „Стар Трек“ изрича тази реплика. Отдавна си падах по него, по плешивата му глава и всичко останало. Взех решение да бленувам единствено за капитан Пикард. В края на краищата, все не успява да се събере с доктор Бевърли Кръшър, така че е свободен, а и има предимството, че е измислен герой, който никога не би разбил сърцето ми.

Тази мисъл ми донесе странна утеха. Можех да добавя към списъка и Хан Соло, и Индиана Джоунс (доста си приличат, като се замисли човек), Джеймс Бонд и Робин Худ. Или да въздишам по покойници, като умната госпожа Дръмънд, която бе напълнила кухнята си със снимки на Джон Уейн. Можех да се влюбя в сър Франсис Дрейк или Ричард Львското сърце.

Почакайте, последният е бил гей, нали?

Виждате ли? Дори покойните ми гаджета ме разочароваха? Ако си мислите, че е странно, би трябвало да ме видите като хлапачка, когато бях хлътнала по Херкулес, а той е анимационен герой.

Елън влезе с игрива походка. Тлъстините на бедрата ѝ се тресяха.

— Хайде! За бога, Алекс, трябва да внимаваш какво говориш. Хората биха могли да те разберат погрешно, ха-ха-ха! Облечи се и слез за закуска. Генералната репетиция започва точно в десет.

— Добре. — Измъкнах се от леглото и залитайки, тръгнах към банята. — Къде е Гейл?

— С Том отидоха да изберат сватбен подарък. Много мило — каза Елън. — Тя е такава хубавица. Том не може да стои далеч от нея.

— Ммм. Вече забелязах.

— Чарли преглежда поздравителните слова с Кийша, Бронуен и Оливия. — Лицето на Елън помръкна за миг. — Много е красива, нали? Чарли изглежда очарован.

— Е, жени се за теб — шеговито ѝ напомних. Все пак благодарих на бога, че Кийша е с тях. Вече бях решила да не съдя Снежанка, но бях по-спокойна, като знаех, че не са насаме.

„Защо Елън търпи това? — помислих си, обзета от негодувание. — Защо не постави ултиматум на Чарли?“

— Толкова е слаба и хубава. Аз никога няма да изглеждам така.

„Ако изяждаш по три порции картофи и два пудинга всяка вечер, разбира се, че никога“.

— Не зная какво намира той в мен — въздъхна Елън. — Наистина.

„О, стига.“ Проклетата сантименталност. Нещастникът ѝ бе направил предложение, нали? Факт бе, че дебеланата Елън, която имаше ум колкото гъска и никой не би я пожелал за съпруга, щеше да се омъжи за милионер, а моят списък от бивши гаджета бе достатъчен за цели две предавания на Опра. Елън щеше да стане светска дама и снимката ѝ да се появява на страниците на „Татлър“ до тези на Долорес Мейън и всички останали жени на долния етаж.

— Сигурно харесва чувството ти за хумор — излъгах.

— Мислиш ли? — попита Елън с трогателно въодушевление.

Казах ѝ „да“ със същия окуражаващ тон, с който преди години я уверявах, че когато премине през фазата на пубертета, ще отслабне.

— Не се и съмнявам, че ви е много забавно заедно — неискрено добавих. „Особено когато погледнете в огледалото“.

Изражението ѝ стана по-ведро.

— Така е. И разговорите ни са чудесни.

— Навярно кроите страхотни планове за бъдещите си кариери — подхвърлих аз, надвиквайки шуртенето на водата. За мое изумление, Елън влезе в банята и седна на капака на тоалетната, докато вземах душ.

— Неговата бъдеща кариера. Очевидно аз няма да имам такава — каза тя, сякаш ѝ бе много весело. — Ще си стоя у дома и ще имам много прекрасни бебета.

„Е, поне няма да ти личи, когато си бременна“, помислих си вбесена. Току-що бе изрекла нещо, заради което едва не се разкресях. „Очевидно?“ Нима Елън бе част от някакъв гигантски заговор, организиран от майка ми, с цел да ме накара да се чувствам абсолютно неадекватна като жена? Според майка ми въпреки всички закони за равни права, които двамата с баща ми все още наричат „женски свободи“, момичетата, които държат да работят, се отказват от това, за което ги е създала природата.

— Късметлийка си, че нямаш приятел. Все още можеш сама да печелиш джобните си.

Сякаш идеята ѝ се струваше смешна.

— Какво мисли Чарли по въпроса дали да се откажеш от работата си?

— Че трябва, разбира се. Том е на същото мнение.

— Не се и съмнявам — промърморих аз, докато втривах „Пантен“ в кичурите си.

— Смята, че грижите за децата и за Чарли са достатъчна работа, която ще ми носи пълно удовлетворение.

Трябваше да се досетя. Том бе старомоден задръстеняк. Господи, двамата с Гейл страшно щяха да си допаднат. Единственото, което тя би могла да иска от него, бе да пазарува с кредитната му карта. Нямах амбиции да се опитва да пробие като художничка. И не държеше да бъде независима. Да, момичета като Линда и Гейл бяха идеални за Том. Като погледнах назад, разбрах, че по-рано съм се заблуждавала. Защо мъж като него би поискал да излиза с момиче като мен?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Подсуших се възможно най-бързо. Бях готова на всичко, за да се отърва час по-скоро от непрестанното кудкудякане на Елън. Чарли, бебета, обзавеждане... Явно някои хора намират купуването на килими и завеси за нещо много вълнуващо.

— Попитах Том дали да изберем раирана дамаска за дивана, френски кретон или щампован плат „Уилям Морис“. Знаеш ли какво ми отговори?

— „Женски работи“?

— Точно така! — засия Елън. — Как позна?

— Просто предположих. Слушай, Елън, ще слеза след десет минути. Нали нямаш нищо против?

— Разбира се. Голям чешит си, Алекс — каза Елън и милостиво се оттегли.

Облякох бельо и тесен пуловер „Джоузеф“ и тръгнах по коридора към стаята на Гейл. Вратата бе затворена, така че силно я блъснах. Гейл стоеше до прозореца с леко наведена назад глава и разтворени устни и гледаше с обожание Том Дръмънд, който бе сложил ръце на раменете ѝ.

Застинах. Не можех да повярвам на очите си. Въпреки това, което мислех, бях шокирана да ги видя така. Испитах негодувание и осъзнах, че у мен заплашително се надига вълна на ревност. От собствената ми сестра.

— Извинявайте — едва промълвих.

Том бавно отмести ръце от раменете на Гейл.

— Почакай, Алекс. Трябва да поговорим.

Исках да подхвърля някаква суховата, но не злобна реплика. Остроумие в стила на Стивън Фрай. Но единственото, което излезе от устата ми, бе:

— О... нямам време, а...

Затворих вратата, сякаш затръшнах портите на ада пред тях. Господи, щом Том се канеше да целуне Гейл, съжалявам, не исках да

бъда наблизо и да ги видя.

* * *

Долу Елън лакомо хапваше голяма порция бекон с яйца и пържени филийки. Хрумна ми да я снимам и да залепя снимката на хладилника си, за да убива апетита ми.

— Яж, скъпа, имаш нужда от сили — насърчаваше я госпожа Джоунс. Каквата майката, такава и дъщерята. Самата тя за нула време омете къмбърландските наденички в чинията си. — О, добро утро, Алекс. Готова ли си за ролята на почетна шаферка? Предполагам, че няма да ти бъде за първи път.

— Била съм шаферка най-малко три пъти — отвърнах аз и си спомних неприятните си преживявания като дете.

— О, боже мой. — Госпожа Дръмънд нацупи тънките си устни. — Тогава не бива да придружаваш Елън. Сигурно си чувала поверието: „Четири пъти шаферка — никога булка“. Всъщност и без това няма изгледи скоро да бъдеш булка, нали?

— Хм — изсумтях. Кой ѝ бе казал това? Или поддържаше непрекъснатата телефонна връзка с майка ми, или Том се бе разбърлил пред нея.

— Била си сгодена за Джъстин Уеб, доколкото разбрах. Но Том ми каза, че си го изоставила почти пред олтара.

Забих поглед в зърнената си закуска. Не исках да изпитвам благодарност към Том. Джъстин ме бе закопал на двадесет метра под земята като радиоактивен отпадък, но благодарих само на Бога, че „безмилостните омъжени“ не знаеха това.

— Трябва да внимаваш, Александра — шеговито извика госпожа Джоунс. — Само изключителните красавици получават по няколко предложения. Другите жени, проиграт ли шанса си веднъж, остават забравени в някой ъгъл да събират прах.

— В момента събирам чекове — решително отвърнах.

Джилиън Лоумън се засмя.

— Като секретарка?

— Администратор в отдел „Човешки ресурси“. Това е начало, означава, че съм независима. Не бих понесла да разчитам на някой

мъж за прехраната и джобните си — предизвикателно се обърнах към „безмилостните омъжени“.

— Не се безпокой — ехидно подхвърли Мелиса.

— Трябва да вземеш пример от Гейл. Тя иска час по-скоро да се омъжи. В края на краищата, на никое погребение не сме слушали трудова биография — каза госпожа Джоунс с назидателен тон.

— Да, дори на надгробните камъни четем: „съпруга на Еди-кого си, дъщеря на Еди-кого си, майка на...“ — добави Пени Радклиф и съпругът ѝ се усмихна с одобрение.

— Вече схванах — припряно отвърнах аз.

Господи, бях обсадена от армията на омъжените. Сетих се за жената-чудо, която сваля очилата си, завърта се и отклонява куршумите със специалните си гривни. Представих си себе си в тази роля. Щях да имам и предимството да бъда неузнаваема, макар и съвсем същата, само че с водолазен костюм. И да мога да излети от тук.

— Искам да кажа, че бракът е единственото важно нещо. Бракът и семейството — заяви Пени, сякаш изнасяше лекция в женски институт по съвършенство.

— Не зная — възразих. — Уилям Шекспир не е останал в историята като баща на Джудит.

— Е — обади се Шеймъс с презрителна гримаса, — ти не си Уилям Шекспир, нали?

Госпожа Дръмънд застана на прага с кашмирен пуловер в кралско синьо и карирана пола, полускрита зад цяло море от цикламени къдрички.

— Алекс! Ела да пробваш роклята — каза тя.

— Много е оригинална — възкликна госпожа Джоунс.

— Определено е впечатляваща — съгласи се госпожа Дръмънд.

— Ярките цветове са на мода тази есен — обърна се Долорес Мейън към мен със съчувствие. Навярно бе разбрала, че ненавиждам Шеймъс почти колкото нея, но разликата помежду ни бе, че при мен това чувство не бе примесено с известна привързаност.

Както и да е, ако бе решила да си отмъсти, Бог ѝ помагаше. Роклята се оказа по-грозна, отколкото я помнех. От крещящия цвят дори техно маниак би получил мигрена, а воланите и къдричките бяха достатъчни за целия сериал „Черното влечуго“. Да не споменаваме

огромната кадифена панделка, която със сигурност щеше да привлича вниманието на всички към задника ми. Не мога да не добавя и лошото съчетание с цвета на косите ми и това, че кожата ми изглеждаше мъртвешки бледа в контраст с този розов пожар, както и тесния корсаж, който така стягаше гърдите ми, че изглеждаха плоски като стъпалата на Елън, а тлъстините под мишниците ми се издуваха над него като възглавнички.

Може би не бе зле да я задържа и за някой карнавал да се маскирам като една от грозните сестри на Пепеляшка. Или да я облека на Хелюин. Или да отида с нея на кастинг за шоу на ужасите. Или...

— Всички ще те забележат с този тоалет, Александра — любезно каза Мелиса.

Личеше си, че няма търпение да остане насаме с приятелките си и да избухне в смях.

Застанах срещу отражението си. Приличах на възбуден пенис с набръчкана кожа.

Шеймъс Мейън надникна през вратата.

— Самата прелест — засмя се той и направи физиономия, сякаш му се гадеше. — Достойно за някое списание.

— Ще дойдат много фотографии — самодоволно каза госпожа Джоунс. — Но ти се разкарай, Шеймъс, никой от мъжете не бива да вижда булката.

— Шеймъс не влиза в това число — отбелязах аз и го изгледах с откровено презрение. Господи, лошо ми се пишеше, когато се върнех на работа. „Но всяко зло по реда си“, както казваше татко след няколко чаши портвайн в неделя.

Мелиса затръшна вратата и възторжено посрещна Елън, която излезе от стаята.

Бе облечена с най-невероятната рокля. Бяла коприна, дантела със съвсем лек златист оттенък и колосани ръкави от брокат скриваха пълните ѝ ръце. Навярно бе сложила старомоден корсет, който здраво се връзва на гърба. Роклята не можеше да превърне Елън в Амбър Валета, но с нея не изглеждаше дебела, а просто жена с пищни форми. Горната част на едрия ѝ бюст съблазнително се подаваше над сърцевидното деколте, с малка роза в средата, която привличаше погледа към вдлъбнатината между двата заоблени хълма. Тлъстините на ханша и бедрата ѝ бяха скрити под широк кринолин, украсен с

толкова нежна бродерия, сякаш бе ушита от мишките помощници от „Глостърския шивач“.

— Изумително, скъпа — едновременно въздъхнаха госпожа Джоунс и госпожа Дръмънд.

Елън леко се изчерви и тромаво се завъртя пред огледалото. Имаше грацията на пиан хипопотам, но определено изглеждаше добре.

— Том нае гримьор и фризьор, които ще дойдат тук — каза тя. — О, Алекс, толкова си хубава. Като цвете.

— Като онези едри петнисти цветя, които миришат на мърша — прошепна Джилиън, но така силно, че всички да я чуят, и цялото сборище на вещици се закиска.

Двете с Елън се загледахме в отраженията си. Тя приличаше на римската едрогърда богиня Юнона, красавица от картините на Тициан, а аз — на развълнувана локва розов бълвоч. Нейната талия изглеждаше ясно изразена и внушителна, а моята напълно се губеше, всичко бе огромно. Задникът на Елън бе изчезнал под широката пола с обръчи, а на моя имаше огромна панделка, която акцентираше върху него.

Не можех да отрека, че изглеждам по-зле от Елън Джоунс. Доста по-зле.

* * *

— Мога ли да отвлека шаферката за малко? — изчурулика Гейл и влезе в стаята, подскачайки като момиченце, докарана с един от ужасните си плетени пуловери. — Закуската беше чудесна, госпожо Дръмънд, хареса ми натуралното неподсладено мюсли. Доста по-добро е от комерсиалните отрови, които ядат съквартирантките ми.

Едва се сдържах да не издам силен звук на отвращение, но реших, че би било твърде незряло.

— Какво мюсли, скъпа? — попита госпожа Дръмънд с недоумение. — В килера има само „Алпен“.

— Не. — Гейл я изгледа ужасено, щом чу за рафинирана захар. — Имах предвид онова чудесно нещо в сивата кутия.

Джилиън Лоумън подигравателно се засмя.

— За бога, скъпа — промълви госпожа Дръмънд, — да не би да си изяла храната на козите?

Гейл изглеждаше готова да повърне. Обикновено подобна новина би ме изпълнила със злорадство, но видях Мелиса и приятелките ѝ да се подхилват и издърпах сестра си навън. Аз съм единствената, която има право да се присмива на Гейл заради глупавата ѝ диета. Те просто се подиграваха с обикновените момичета от семейство Уайлд и не можех да търпя това. Бих предпочела да слушам отегчителните твърдения на Гейл, че е жизненоважно да палим свещи за ароматерапия в тоалетната всеки месец.

— Козя храна? — запелтечи тя.

— Стига с тези глупости, какво искаше да ми кажеш? — попитах. Всичко, което можеше да отклони мислите ми от грозната рокля, бе добре дошло.

— Мисля... о, Алекс, мисля, че трябва да кажем на Снежанка да си тръгне — заяви Гейл с пискливия си глас.

— Том е говорил с теб.

— Да, и беше доста настойчив — самодоволно каза тя.

Не можеше да скрие задоволството си от вниманието, което той ѝ посвещаваше. Винаги бе мечтала за това.

— Гейл! За нищо на света. Как можеш да говориш така? Тя е твоя приятелка. Том се държи като непоправим сноб.

— Е, тази къща е негова — напомни ми Гейл. — Мисля, че трябва да се съобразяваме с желанията му.

— Няма да помогна на Том Дръмънд да изгони Снежанка — решително казах аз и тропнах с крак. Иронията бе, че не можех да понасям онази кучка, но напук на Том държах тя да остане. — Изтъкна ли основателна причина?

— Е, каза, че има доста основателна — отвърна Гейл със сериозен тон.

— И каква е тя?

— Не може да ми каже защо, но смята, че присъствието ѝ в тази къща е опасно.

— Ако Чарли Дръмънд страда от романтична амнезия, това е негов проблем — сопнах се аз.

— Мисля, че трябва да послушаме Том.

— Само защото си падаш по него — промълвих с огорчение.

— Какво лошо има в това? Той е мъж-мечта. Толкова чаровен. И истински джентълмен — въздъхна Гейл.

— Толкова богат.

— Какво? Знаеш, че материалните неща не ме интересуват. Както и да е, Томи казва, че не одобрява приятелството ни с жена като Снежанка и че трябва веднага да я разкараме.

— Така ли? — гласът ми прозвуча хладно, въпреки че в мен напираше огнен гняв. — Защо? Защото брат му не може да ѝ устои? Защото е флиртаджийка? Разбира се, в правилника на Том Дръмънд подобно поведение се заклеява. Нима наистина мисли, че може да нарежда кои да бъдат приятелките ми?

— Е... — Гейл се нацупи и скръсти кльощавите си ръце. — Аз ще се вслушам в съвета му. Ще се върна с вашата кола. Трябва да кажа на Снежанка, че повече не желая да я виждам.

Зяпнах от изумление. Това бе прекалено, дори за Гейл. Когато онази гъска се бе нанесла в апартамента срещу нас, сестра ми не преставаше да говори за нея: „Снежанка това, Снежанка онова“. Тя подкупваше приятелките ми с маркова козметика и билети за концерти, а Гейл първа я превъзнасяше, когато уреждаше покани за светски приеми. Снежанка бе новата ѝ най-добра приятелка, а сега бе готова да се откаже от нея само защото един нагъл тип настоява!

— Гейл, не можеш. Дори не е назовал причината.

— Томи... — „Томи? Кой беше той, герой от рок опера?“ — Томи твърди, че е основателна, но не е уместно да ни я казва. Просто иска да я отпратим и да не дружим повече с нея, ясно ли е? Аз му имам доверие, мисля, че е чудесен — предизвикателно завърши Гейл.

— Не било уместно да ни я казва, колко удобно. — Вратата проскърца и отново се отвори. Елън ми махна да вляза. Том се качваше по стълбите към нас. — Извинявай, викат ме.

Втурнах се вътре, за да изслушам указанията на Елън как трябва да вървя след нея по пътеката между гостите. С тази рокля походката ми щеше да бъде страхотна. В свършена хармония с изражението ми.

— Малко по-назад от Елън, скъпа. Поне три крачки — настоя госпожа Джоунс. — Мястото на шаферката е винаги зад булката. Не бива да я засенчваш.

— Няма такава опасност — отново подхвърли Мелиса и ехидно се засмя.

Направих крачка назад и се намръщих на всички. Елън ми хвърли укорителен поглед, но не ѝ обърнах внимание.

— Наистина се съчетава чудесно с цветята — изчурулика тя. — Гримьорът ще ти сложи сини сенки и ще изглеждаш просто великолепно.

— Да, добре. Ще видим — дръзко казах аз.

* * *

„Кийша, Бронуен, спасете ме!“ Не ми позволиха да сваля ужасната рокля, преди да отрепетирам участието си в шествието по тревата. „По дяволите, какъв проблем има тази дебела глупачка? — помислих си, обзета от ярост. — Нали всеки само повтаря реплики? Дори не е нужно да поиска пръстена“. Освен това трябваше да преминем по пътеката зад Елън, придружавана до олтара от Том, защото баща ѝ бе хвърлил топа. Като на модно ревю. Защо някои хора мислят, че е вълнуващо да изглеждаш, сякаш страдаш от анорексия, и да вървиш по подиум? Струва ми се много лесно. Дори пощальончето Кевин би се справил с тази работа. И аз бих могла да стана модел, ако закусвах хероин, обядвах кокаин и вечерях екстази. След пластична операция, разбира се. Видяхте ли какво направи онази бездарна, алчна професионална вдовица Къртни Лав? Десет кила наднормено тегло и грозно лице, а сега се появява по кориците на „Харпър“ с нос като на Мадона.

Не се ли дразните, когато видите рекламна снимка на кльощави хубавици, които ядат хамбургери? Би трябвало да показват как след пет минути ги повръщат в тоалетната. Какво искат да кажат? „Хей, аз съм метър и осемдесет и тежа четиридесет кила, а ям нормално?“

Извинявайте. За секунда се увлякох.

Както и да е. Не можех да проумея как Гейл може да се подчинява толкова безропотно. Бе идеалната жена за всеки, щом всяка дума на мъжа, чиято съпруга се надяваше да стане, бе закон за нея. „Томи това, Томи онова“, а дори не споменавахе за страхотните му овощни градини без пестициди и отглежданите с напълно естествена храна крави. Снежанка бе нейна приятелка, но сега шансовете ѝ да остане за сватбата бяха същите, като да открие електрическа четка за зъби в манастир.

Арогантността на Том Дръмънд бе невероятна. Въобразяваше си, че заповедта му ще бъде безропотно изпълнена. Очакваха го една-две неприятни изненади.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Кийша закрачи срещу мен по тревата. Отначало помислих, че нещо я прихваща, но после осъзнах, че това е естествена реакция при вида на прекрасната ми рокля.

— Супер — усмихна се тя със злорадство.

— Млъкни. Къде са Чарли и Снежанка?

— Репетират тостовете — отвърна Кийша и повдигна вежди.

— Прилично ли се държи нашето момиче?

— Е, не правят страстен секс в библиотеката — каза тя.

— Значи няма повод за безпокойство.

Щом не бяха стигнали до най-голямата наглост, не бе моя работа. Елън бе голямо момиче. Можеше сама да се грижи за себе си.

* * *

Всички се събраха в трапезарията за обяд. Седнах до Бронуен и гледах как Том умело разрязва месото с едрите си пръсти. Чарли наля виното и дълго задържа бутилката над чашата на Снежанка. Лицето на Елън издаде паника, когато забеляза как се спогледаха.

Според мен, ако някой реагира така на малък флирт...

От утре Чарли щеше да ѝ принадлежи. Щяха да заминат на сватбено пътешествие. Санта Лучия, по това време на годината било невероятно красиво. В много скъп хотел, на много километри от Оливия Уайт.

Другите гости започнаха да си говорят. За ловуване, за модни ревюта в Париж, за кризата в Кралската опера. Все теми, по които лондонските гостенки не можеха да обелят дума.

На Гейл ѝ бе все едно. Сините ѝ очи съзерцаваха Том Дръмънд, невинни и любопитни като на новородено теле. Изрязаното ѝ деколте разкриваше гладка, млечнобяла кожа, ноктите ѝ бяха лакирани в бледорозово, а косите — лъскави като гривата на някой от косите му.

— Телешкото е екологично чисто, нали, Томи? Тук добитъкът се храни само с трева.

— Точно така.

— Тогава Алекс сигурно няма да го докосне. Тя държи в храната ѝ да има химикали — засмя се Гейл.

— О, каквото и да направя, Алекс все не го харесва — хладно отбеляза Том, гледайки към мен.

— Би се зарадвала на това, когато бяхте бедни студенти — зачовърка Гейл и ме изгледа завистливо.

— Аз не бях беден в „Оксфорд“ — отвърна Том, без да откъсне очи от мен. Погледът му ме изпепеляваше. — А тя не би се докоснала до месо. Беше вегетарианка и носеше тениска с надпис: „Месоядните са убийци“.

— Колко глупаво! — задъхано отбеляза Гейл.

— Това е заглавие на албум на „Смитс“ — промърморих. — Както и да е, тогава бях друг човек.

— Една колежанка може да си позволи нездравословно хранене — превзето заговори Джилиън. — Докато изглежда млада и свежа като Гейл. Но когато цветето прецъфти, всичко започва да личи. Старите жени като нас трябва да внимават, Алекс.

Том сдържа усмивката си, а аз сведох поглед към чинията пред себе си.

— Не съм цвете — каза Гейл, търсейки уместна реплика.

— Напротив — веднага възрази Том.

Кийша направи артистичен жест на отегчение, но Гейл нехайно махна с ръка и тържествувайки, се обърна към мен.

— Честна дума, Алекс, не мога да ти се начудя как изпусна добра партия като Том — сподели тя на висок глас.

Настъпи гробна тишина. Изчервих се от срам.

— Алекс не ме е „изпуснала“. Никога не сме били нещо повече от приятели — отвърна Том.

— Не мога да си обясня защо — въздъхна Гейл, преливайки от щастие, сякаш бе спечелила от лотарията.

— Не съм достатъчно романтичен — прошепна Том и погледна право в сините очи на сестра ми. — Но може би съм чакал подходящото момиче.

— О, с Том сме толкова различни — намесих се аз с огромно раздразнение. — Нищо не би излязло.

В този миг кучетата нададоха силен лай, изскочиха изпод масата и хукнаха към вратата. Събориха бялото вино на Снежанка, когато профучаха покрай стола ѝ.

— Господи — промърмори тя, докато се опитваше да го подсуши със салфетката си.

— Нека ти помогна — настойчиво предложи Чарли и скочи от мястото си, сякаш в гащите му бе попаднал фойерверк.

Застана до нея и нежно забърса гладката кожа на ръката ѝ. Срегнах умоляващия поглед на Том, но си дадох вид, че не го забелязвам. Можеха сами да се погрижат за проблемите си.

— Някакъв доставчик — извика госпожа Дръмънд. — Какво ли носи? Всичко поръчано за сватбата трябва да пристигне утре.

Отвори вратата и взе от него малка кутия.

— За бога, Александра, за теб е — съобщи тя. — От Глостър.

— Сватбеният ни подарък ли е? — наивно попита Елън.

Чарли я изгледа със съжаление и престана да подсушава деколтето на Снежанка.

— Не точно. Нова шаферска рокля — бях принудена да призная. — Честно казано, стои ми доста по-добре от вашата „Лора Аш“.

— О — плахо промълви Елън.

Том ме изгледа с откровена ненавист.

* * *

Бързо се качих на горния етаж. Елън за втори път се бореше с корсета си за репетицията, докато аз нагло облякох тъмносинята рокля. На дневна светлина изглеждаше още по-добре. С възхищение се огледах в старото огледало над тоалетката си. Приличах на разцъфнал ирис на фона на грижливо окосената зелена трева навън, висока и красива, без къдрички, които да ме загрозяват. Шията ми изглеждаше почти лебедова, а хитрите червеникави кичури — ярки и раздвижени.

Не можех да се меря с Гейл, но все пак бях хубава.

Въртях се ту надясно, ту наляво, когато в стаята влезе Том. Застина, щом видя с какво съм облечена. Затаи дъх за миг, а после

очите му засвяткаха срещу мен.

— Никога ли не чукаш, преди да влезеш? Не си и помисляй да ме хокаш — сопнах се аз. — Тази рокля е красива. Не желая да изглеждам като транжирана пуйка, това е.

— Няма да те хокам — студено заяви Том. — Явно упорито държиш на своето.

Седнах на леглото, като се постарях полата да се развее в цялото си великолепиe.

— Тогава какво искаш?

Том закричи из спалнята ми като войник на пост. Беше изнервящо. Искаше ми се да му изкрепя да престане.

— Оливия Уайт флиртува с брат ми цял следобед.

— Да, Гейл ми каза, че си разговарял с нея — злобно промърморих. — Защо не поговориш с Чарлз или не изнесеш една от великите си лекции на Оливия? Може би с нея ще се разбереш по-добре, отколкото с мен.

— Кога ще пораснеш? — гневно извика той. — Не става въпрос за теб и мен. Въпросът е, че тази жена се опитва да докопа брат ми. Не познаваш Чарлз. Понякога постъпва глупаво и импулсивно.

— За последен път ти казвам, това не е мой проблем — просъсках аз.

— Не те съветвам да дружиш с хора като нея. Не можеш ли просто да ми се довериш, Алекс? Заради някогашното ни приятелство.

„Някогашното“. Значи за него всичко бе минало. Вече не се интересуваше от мен.

— Никой няма право да ми казва с кого да дружа.

Том се спря и посочи към мен.

— Много добре. Не ми оставяш избор. Ще изхвърля тази жена от къщата си още днес. Можеш да ѝ помогнеш да опакова куфарите си. Тя ще си замине, Алекс, със или без твоето съгласие. Надявах се да избегнем тази драма.

— Свърши ли — отегчено попитах. — Трябва да оправя грима си.

Обърнах се с гръб към него и усетих изгарящия му поглед. Не ми хрумна по-вбесяващ жест. След няколко мига той се оттегли с тежки стъпки. Не си направи труда да затвори вратата.

* * *

— Ела, Алекс — извика Гейл. — Трябва да дойдеш в двора от южната страна.

„Южната страна?“ Господи, нима познаваше толкова добре разположението на „Карфор“? Навярно бе обиколила цялата къща, за да подмени ролата във всички тоалетни с грапавата рециклирана хартия, която отказвахме да ползваме в апартамента.

— Добре.

Втурнах се навън, обути с тънки боти. Приличах на Мел Би с тях под официалната рокля, но не исках да изцапам елегантните си копринени обувки, въпреки че земята бе съвсем суха.

— Ау — каза Гейл с раздразнение. — Тази рокля те прави с десет кило по-слаба. Том видя ли те с нея?

— Никак не му харесва.

— Така ли? — засия Гейл. — Жалко. Впрочем той ще накара Снежанка да си тръгне.

— Вече ми каза — поклатих глава, когато отворих вратата за градината. Над хруст будлея танцуваха рояк пеперуди, а на фона на зеления жив плет грееха ярки цветове на шибой. — Ще я предупредя.

— Алекс! Не можеш! — възрази Гейл. — Том ще...

— Не ми пука какво ще направи Том — яростно изкрещях. — Ще я предупредя, той не може да се отнася така с една от нас.

— Но ти не понасяш Снежанка.

— Това — решително заявих — няма нищо общо.

— А тази рокля! — изпищя Гейл, подскачайки зад мен. — Не мислиш ли, че трябва да облечеш избраната от тях? Редно е да уважиш волята на Елън.

Закрих ушите си с ръце.

— Не, писна ми от всички. Отсега нататък ще правя каквото аз желая, само гледайте.

* * *

Когато дотичах до игрището за крикет, всички врати бяха отнесени някъде и Елън стоеше до Том с булчинската си рокля. Снежанка ги гледаше, седнала на плетен стол, пиеше джин с тоник, а всички други гостенки се бяха събрали около тях и бърбореха.

Когато видяха новата ми рокля, на лицата им се изписа удивление и завист. Бях доволна. Чух съпрузите им да си шепнат нещо, както докато гледаха Снежанка, и това ми хареса.

Погледнах Том Дръмънд тържествувайки.

— Къде е Чарли? — попитах.

Когато се приближих, Елън се обърна с лице към мен. Забеляза пищните дълги дипли на полата ми, тънката талия и съвършения цвят. Вече не приличах на палячо. Старинният кринолин стоеше добре на Елън, но зад нея вече нямаше грозно чучело, в сравнение с което да изглежда деликатна.

Този път тя не бе по-хубавата от двете ни. Бях извоювала обратно мястото си.

Нарочно минах покрай стола на Снежанка.

— Можеш ли да ми помогнеш с ципа, скъпа? — попитах на висок глас, за да накарам Том да пухти и пъхти колкото иска.

Снежанка стана да ме закопчае и изпъна дългите си стройни крака.

— Чудесна рокля. Гейл ли я избра?

„Не, нагла кучко“, помислих си, но казах:

— Снежанке, трябва да внимаваш. Том Дръмънд се кани да те изхвърли от къщата. Сериозно го е решил, мисля, че може да повика полиция или нещо подобно.

— Господи! Каза ли защо? — тихо промълви Снежанка.

Не изглеждаше никак изненадана.

— Отказва да ми обясни, но нали се досещаш — засмях се аз, — сигурно взема флиртуването ти с Чарли насериозно. Представи си! Както и да е, на твое място аз бих грабнала нещата си и бих се настанила в хотел. Може да те изгони оттук, защото къщата е негова, но не може да ти забрани да присъстваш на сватбата като приятелка на младоженеца. Помоли Чарли да ти даде покана — услужливо ѝ предложих.

— Ммм — прошепна Снежанка, — може би ще го помоля.

— Благодаря, така е по-добре — казах аз и отидох при Елън.

— Чарли го няма — унило промълви тя. — Не може да репетира с мен, защото не бива да вижда роклята, носело лош късмет. А и аз мисля, че да минем заедно по пътеката веднъж, е чудо, но два пъти вече би било прекалено.

Но не се усмихна. Гледаше роклята ми с тъга.

— Коя е тази красива дама? — попита една от хлапачките с цветя в ръцете до мен.

— Братовчедка ти Елън, скъпа — гордо отвърна майка й.

— Не, не дебелията Елън — каза хлапачката на всеослушание, — онази, хубавата, със синята рокля.

Всички заговориха много бързо, а Елън се изчерви като рак. Би трябвало победоносно да стисна юмруци, но честно да ви кажа, не се зарадвах. Може би защото изражението на Елън бе като на пребито куче. Или по-лошо — заради дълбокото презрение, с което ме изглежда Том Дръмънд.

— Тази рокля е... много по-красива — безпомощно запелтечи Елън. — Господи, до теб изглеждам като слон. Като бял слон, ха-ха.

Забелязах одобрителните погледи на мъжете от компанията и жестокото артистично намигване на Снежанка. Тя стана от стола си и тръгна към къщата, но едва след като с насмешка изгледа Елън от главата до петите. Усмихваше ми се, сякаш знаеше, че и аз си мисля същото.

Усетих неприятно свиване под лъжичката. Чувство за вина. И неудобство. Изражението на Снежанка никак не ми хареса.

— Всъщност, Елън, знаеш ли какво — понечих да кажа. — Не съм сигурна дали тази рокля е подходяща. Просто я пробвах.

— Но те прави толкова красива, Алекс — смело каза Елън. — Разбира се, че трябва да бъдеш с нея.

— Не, наистина. Не е за сватба. А и няма да подхожда на цветята ти.

— Все още не си ги видяла.

— Но ти ми каза какъв цвят са и зная, че няма да се съчетавам добре с тях. Предпочитам да облека другата рокля, честна дума — припряно заговорих, но за свой ужас видях сълзи в ъгълчетата на големите й очи. Не преставаше да поглежда към малката си шаферка. Бедата бе, че децата винаги казват каквото мислят. Изведнъж осъзнах колко уничително бе това преживяване за нея.

Вече не бе игра. Аз съсипвах сватбата ѝ.

— Каквото и да облечеш, няма да изглеждам слаба — възрази Елън. Опитваше се да говори с ирония, но по пълната ѝ буза се търкулна още една сълза.

— Не ставай глупава. Предсватбена треска — започна да я утешава Том, извади бяла ленена кърпичка и изтри лицето ѝ. Усмиваше се с топлота, но скования му гръб и това, че избягваше погледа ми, издаде ненавистта му към мен.

Отчаяно се наведох напред, настъпих подгъва на полата с ботушите си и я дърпах, докато усетих как платът се разцепва. Протегнах ръка към Том, но той се отдръпна, сякаш, ако се допре до мен, щеше да се опари.

— По дяволите! — извиках. — Скъсах проклетата рокля, отивам да се преоблека.

— Ще дойда с теб — каза Елън. — Очите ми сълзят от семената, които хвърчат из въздуха.

Не погледнах Том, докато вървах с нея към къщата.

* * *

— Какво ще кажеш и двете да се преоблечем и да потърсиш Чарли? — отчаяно предложих. — Направете репетицията с други дрехи. Няма нужда да съсипваш тази хубава рокля.

Но когато влязохме вътре, изтънялата броня на Елън се разкъса както моята рокля. Избухна в неудържим плач и ме накара да обезумея от тревога, както веднъж, когато бях бавачка и детето започна да пищи до посиняване.

— Защо да търся Чарли? Сигурно флиртува с твоята приятелка — зариде Елън. — Знаех си, че е твърде хубаво, за да бъде истина. Кой би пожелал дебелана като мен?

— Не си дебела, а просто закръглена — излъгах. Доразкъсах роклята си и с треперещи ръце посегнах към искрящото цикламено чудо. Господи, бих му добавила дори светлоотразителни райета, ако това можеше да накара Елън да се почувства по-добре. — Той те обича, Елън. Никой не го е накарал насила да ти предложи брак.

— Тогава защо са толкова неразделни с Оливия? — попита Елън и лицето ѝ се изкриви от плач. — Само да беше те послушала. Том ми каза, че ще я помолиш да си тръгне.

Отпуснах се на леглото с риск да измачкам воланите и се заклек на следващата сутрин да не измия косата си, да не сложа грим и дори фон дьо тен.

— Аз... да... — заекнах, изпаднала в паника. Не знаех какво да ѝ кажа. Почувствах се като най-жалкия червей на света.

— Винаги си ми била толкова добра приятелка — изхлипа Елън. — Застъпваше се за мен, когато никой друг не желаше.

— Том ще разреши проблема, не се тревожи — уверих я аз. Хванах се за тази мисъл като удавник за сламка. Вярвах, че Том ще се справи с положението. Тази вечер щях да поговоря със Снежанка и лично да я отведа оттук.

„Глупава гъска — каза тихо гласче в главата ми, — виж до какво доведе твоето самосъжаление“.

Опитах се да прегърна Елън, доколкото можех да обвия ръце около тялото ѝ. Видях себе си така, както ме виждаше Том, и се намразих.

Тежките му стъпки отекнаха в коридора.

— Бързо, облечи нещо — казах аз и ѝ хвърлих халата си. — Том ще се отърве от нея. Том! Том! Ела тук!

Вратата се отвори с трясък. Но не бе Том, а Чарли. Бе въведен в стаята ми от Снежанка, която го бе хванала под ръка, ухилена до уши.

— О, Алекс, толкова съм ти благодарна, че ме предупреди! Успях да убедя Чарли навреме... о... — замълча и леко се изчерви при вида на едрото тяло на Елън, загърнато в стар хавлиен халат.

Елън зяпна от изумление. Отначало Чарли не смееше да я погледне, но после вдигна глава и смутено стисна устни.

— Налага се да ѝ кажеш, скъпи — нежно го подкани Снежанка.

Елън хвърли поглед към мен. Очите ѝ отправиха такова обвинение в предателство, че не можах да го понеса.

— Помагала си ѝ — каза тя.

— Хайде, скъпи, да свършваме по-бързо — настоя Снежанка.

Чарли прочисти гърлото си, едновременно ядосан и засрамен, но знаеше, че не може да избегне този момент.

— Съжалявам, Елън — промърмори той. — Сватбата... а...
трябва да я отменим.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Нещата излязоха извън контрол. Елън избухна в плач и се втурна към вратата, но се препъна в прага, падна на колене и широкият ѝ гръб затрепери от риданията ѝ. Снежанка се облегна на стената със самодоволна усмивка, а Чарли нервно зарови пръсти в косите си.

— По-добре е, че го разбра сега — спокойно заяви тя.

— Но не така. По дяволите — изруга Чарли.

— Хайде, скъпи, да се махаме — подкани го Снежанка, приближи стройното си тяло към него и облиза устни. — Ще настане суматоха, не бива да бъдем тук. Ще заминем за Лондон с моята кола.

— Няма да бягам — отсече Чарли.

— Това не е бягство, трябва да изчезнем, заради Елън. Няма да ѝ бъде приятно да ни гледа заедно в тази къща — изтъкна тя с ангелски глас.

— Мамка му! Тръгвайте, какво чакате? — изръмжах.

— Добре — отвърна Снежанка.

Изгледа ме с пълно безразличие. Не бях виждала толкова пресметливо създание, дори старият ми котарак Лутър не проявяваше такава хитрост, когато се опитваше да достигне до гнездо с пиленца.

— Не бива да стоим тук, любов моя. Помисли за Елън.

— По дяволите — повтори Чарли.

Изглеждаше омагьосан от Снежанка и очите му жадно сезираха в нея. Очевидно бе, че идеята за бягство му се струва безкрайно примамлива.

От градината се чуха стъпки на хора, които се затичаха към къщата, привлечени от хленченето на Елън, което отекваше като вой на сирена при бомбардировка.

— Чарли, знаеш, че обичаш Елън — започнах да го умолявам аз. — Не ѝ причинявай това. Снежанке... за бога, той ще се ожени утре!

— Млъквай, стара вещице — просъска тя. Изглеждаше красива, когато бе ядосана. Като разярена пума. — Беше любов от пръв поглед. Няма да го принудиш да прекара целия си живот с прасе като нея!

— По-добре прасе, отколкото зла кучка — отвърнах с треперещ глас.

— Впрочем нямаш право да ми четеш лекции за женените мъже, малка уличнице.

Гневно излезе от стаята, покорно следвана от Чарли.

* * *

Признавам, че в първите тридесет секунди не сторих нищо. Вие как бихте реагирали? Седнах на леглото с розовата си шаферска рокля и заплаках.

Бях се представила блестящо. Бях успяла да разваля отношенията си с шефа, да съсипя живота на една стара приятелка и да накарам мъжа, по когото бях хлътнала дълбоко като Роби Колтрейн при гмуркане от висок трамплин, да ме ненавижда.

Веднага щом се опомних, хукнах по коридора да търся Елън. Очите ми бяха зачервени, а носът ми течеше като чешма... или беше обратното? Кожата ми лепнеше от хладна пот, избила от паника.

Сблъсках се с Том, който дотича горе по стълбите.

— А, ето те — равнодушно каза той. — Накъде си тръгнала? Вече причини достатъчно неприятности за едно гостуване.

— Отивам да намеря Елън — отвърнах аз и по носа ми потекоха нови сълзи.

— Не си прави труда. Тя не желае да те вижда. Най-добре събери багажа си и тръгвай. Сестра ти и приятелките ви вече товарят колата. Извиних им се, те нямат никаква вина.

— Том — проплаках. — Не исках...

— Няма да слушам оправданията ти, Алекс. Колкото и удивително да ти се струва, ти не си първата ми грижа в момента.

Почувствах болка, сякаш ме бе ударил в корема. Лицето му изглеждаше като изсечено от камък срещу мен.

— Ще си отида — прошепнах. — Веднага.

— Чудесно. — Тъмните очи на Том издадоха недоумение, когато се вгледаха в моите. — Като си помисля, че някога бях влюбен в теб! Едва ли имаш представа колко си се променила. Толкова те харесвах с евтините джинси, с тениска и разрошени коси. А сега носиш маркови

облекла и си станала вироглава егоистка. Никога не съм виждал човек, който да стигне дотук от липса на самоуважение.

— Какво? — запелтечих.

— О, добре ме чу. Мислиш, че щом си станала ослепителна красавица, всичко ти е позволено. Но за мен това не означава нищо. Трябва ми момиче, което обича нещо друго на този свят, освен огледалото си — изкрещя той и закрачи към спалнята на Елън, преди да кажа дума в отговор.

* * *

Кийша вече бе запалила, когато, залитайки, излязох през входната врата, натоварена с незакопчани куфари. Дори не си бях направила труда да сгъна дрехите. Бързах час по-скоро да изчезна от погледите на хората, които се бяха събрали до стъпалата като за погребално шествие.

Едва видях вратата на колата през сълзите си. Стоварих една чанта на чакъла и всичкото ми бельо се разпиля на алеята.

— О, за бога — извика Гейл и скочи от колата да го събере. — Ти си виновна за всичко, Алекс! Донесе ни най-големия срам на света. Не ти ли стига? Направи един стриптийз и затанцувай кан-кан, ако не ти се струва достатъчно.

— Млъкни, Гейл, връщай се в колата — спокойно каза Бронуен.

Най-сетне бельото ми бе натоварено в багажника и Кийша потегли с такава скорост, че се разхвърча чакъл. Кой каквото ще да казва за това момиче, но може да кара като Деймън Хил. Имаше достатъчно материал да издаде цяла книга със съчинени от нея ругатни по адрес на други шофьори.

— Разкарай се от пътя ми, шибан ходещ труп! — крещеше тя на пенсионерите, които пресичаха твърде бавно, но това е друга тема.

— Не мога да разбера защо не послуша Том — безброй пъти повтори Гейл по пътя.

Накрая й казах, че Том е сноб и самонадеян глупак.

— Аз мисля, че е страхотен — заяви тя. — Не се надявай да го зарежа само защото си се скарала с него.

— Да го зарежеш? — пламнах от ревност. — Дори не ти е дал телефонния си номер.

— Е, вече ми го даде — тържествувайки каза Гейл. — Чудесно си паснахме. Не мога да си обясня защо се държиш така ужасно с него. Предполагам, че все още си луда по Шеймъс.

Шеймъс! Влечението ми към него бе отшумяло като момичешките ми блянове за Пол Уелър.

— Тази история приключи.

— Можехте поне да се прикривате от Долорес, беше ужасно разстроена от малките ви флиртове. Защо трябваше да го правите толкова очевидно? Впрочем Том ми каза, че цъфтя от хубост. Ще очаквам да ми се обади.

Не казах нищо. Видях Гейл да мята златистите си коси на задната седалка.

— Той печели повече от милион годишно — гордо отбеляза тя.

— Браво на него — промърморих.

— Каза ти, че не бива да дружим с жени като Снежанка — напомни ми Гейл. — Трябваше да му обърнеш повече внимание.

— Нямам представа как е стигнал до това заключение. Не знаеше, че тя ще избяга с Чарли. Не е ясновидец.

Кийша се обърна към мен и се усмихна.

— Господи, вие двете наистина все още не схващате.

— Какво не схващаме? Том каза, че не би било уместно да назове причината.

— Колко старомодно — усмихна се Кийша. — И аз бих опитала късмета си с този джентълмен. Мислите ли, че би харесал чернокожа?

Господи, искаше ми се да ѝ отправя заплашително предупреждение, а бе най-добрата ми приятелка.

— Кое е старомодно?

— Той се опитва да спаси репутацията ѝ. Слепи идиотки, в Съри няма ли компаньонки на повикване?

— Какво? — задъхано попитах.

— Нашата Снежанка не е чиста като сняг, а е от бранша — засмя се Кийша. — Нищо чудно, че е искал да я отпрати далеч от брат си.

* * *

Когато влязохме в апартамента, ни лъхна миризма на развалена риба. Бронуен отново бе забравила да изхвърли кофата. Затова, преди да се отпусна изтощена на леглото си, трябваше да се заема с мръсотията. Диванът бе покрит с дебел пласт прах, а хладилникът се бе превърнал в резерват за буболечки. Сякаш пакостливи джуджета бяха размахали вълшебни пръчици и бяха превърнали жилището ни в бунище.

— Килимът в спалнята ти не се виждаше от нахвърляни парцали — каза Кийша.

— Какво?

— Трудно беше, но успях да ги събера.

Пъхна част от мръсните ми дрехи в коша за пране.

— Е, поне връзките ми не са „докато утрото ни раздели“ — колебливо подхвърлих в отговор.

— „Докато Долорес ни раздели“ — засмя се Гейл. — Не, не искам вино, Бронуен. Ще се опитам да сваля някое кило, в случай че Том ме потърси.

— Сигурна ли си, че Снежанка е от бранша? Защо не ни каза това?

— Не е моя работа, скъпа — отвърна Кийша, запали нова цигара и предложи на всички. — Някой иска ли да хване рак?

— Наздраве — каза Бронуен и си взе една.

— Може би е приключила. Но все още има доста „приятели“. Все мъже.

— Може би й харесва компанията им — предположих.

— О, слез на земята, Алекс. Би харесала компанията на всеки мъж срещу пет стотачки. Ти ми каза, че произхожда от бедно семейство, а може да си позволи луксозен апартамент, гардероб, пълен с „Прада“, и лъскава кола, без да работи? Познава всички богати араби в Лондон. Тоест всички, които въртят незаконен бизнес. Помниш ли красавците, които ни придружиха до приема? Моля те.

Замълчах. Почувствах се като пълна глупачка.

— Сигурно Том познава някого, който е ползвал услугите й. Или е дочул нещо. Но ако се е отказала от този начин на живот, просто не е искал да я засрами, като разкрие на всички. Поне така предполагам.

— Толкова е почтен — въздъхна Гейл. — Толкова... галантен.

В това нямаше съмнение.

— Тогава как е успяла да завърти главата на Чарли?

— Чарли не е знаел това, което е знаел Том. Истината е, че Елън не е красавица. Някои момчета от богати семейства не знаят какво е опитна любовница — каза Кийша, облегна се на дивана и дълбоко всмука от цигарата си. — Омаяла го е със сексапила и умението си да говори като дама. Навярно е усвоила второто във вашето училище-манастир, момичета. Преди да започне да изкарва прехраната си, като продава прелестите си — засмя се тя.

Изпих четири големи чаши вино и си легнах. Дори не заплаках. Нямаше смисъл.

* * *

Звънът на будилника ми подейства като шок. Бях започнала да свиквам да се будя от птичи песни и мучене на крави, а изведнъж се озовах отново в Лондон, при замърсения въздух. И трябваше да ходя на работа.

Устата ми бе пресъхнала, измъчваше ме главоболие, а когато, залитайки, отидох до банята, за да пийна глътка вода, осъзнах, че съм заспала с грим. По бузите ми имаше лепкави следи от фон дьо тен, а нямах много време за разкрасяване, така че просто измих лицето си и откраднах малко „Уош енд гоу“ от Гейл. Нямах време дори за сешоар, а за закуска не можеше да става и дума, но кого го бе грижа. Напълно бях загубила апетит от мъка.

На път за работа се огледах и видях негримираното си лице с тъмни кръгове под очите. Чудесно. Кожата ми бе бледа, почти сива, като настроението ми. Нито един мъж не подсвирна след мен и не се обърна да ме види по-внимателно.

Отчаяно се запитах дали има начин да изкупя вината си. Да се обадя на Снежанка? Какво можех да й кажа? Целта ѝ бе да омае Чарли и да го накара да се ожени за нея, докато все още я следва като кученце. След като прочете новината в „Таймс“, Том нямаше да ми проговори до края на дните си. Чарли Дръмънд не би искал да се разчуе, че се е оженил за проститутка. Господи, а ако Снежанка бе забременяла? Не се и съмнявах, че би прибегнала до всякакви

средства. Мъжете от семейство Дръмънд бяха старомодни. Ако поне малко приличаше на Том, Чарли щеше да поеме отговорността си.

При мисълта за Том изпитах желание да се скрия някъде и да умра. Закривах лицето си с ръце, докато вървах към банката. Никой не попита: „Добре ли си, скъпа?“. Ако изглеждах прилично, не би било така. На никого не му пука за грозните момичета.

Елън също се бе убедила в това.

Закърших ръце в агония. Думите на Том отекваха в съзнанието ми, ужасяващо правдиви. „Никога не съм виждал човек, който да стигне дотук от липса на самоуважение.“ Това бе самата истина, нали? Само защото бях кисела заради Шеймъс и другите си бивши гаджета, нарочно бях провалила сватбата на Елън. От завист, че щеше да се омъжи преди мен. Потръпнах при спомена за капризите си относно роклята. Трябваше да бъде денят на Елън, а аз се бях държала като разглезено хлапе. Бях изпитала злорадство, когато Снежанка бе започнала да съблазнява младоженеца, макар и да не предполагах, че ще стигне толкова далеч.

Ако кажех на Том, щеше ли да ми повярва? Съмнявах се. „Господи, помислих си, докато се промъквах между хората, натъпкани като сардели, за да изляза от метрото. Защо изобщо си задаваш този въпрос? Очевидно е, че те презира. И че изпитва влечение към малката ти сестричка“.

Ужасих се, когато си представих, че съм шаферка на Гейл, която се носи по пътеката между гостите, ефирна като пух, хванала Том под ръка, и замечтано гледа напред, а аз плача неудържимо зад нея, облечена с цикламената рокля с къдрички. Гейл бе нежна и женствена, каквато аз никога нямаше да бъда. Стараеше се да не ругае като каруцар в присъствието на мъж. Съгласяваше се с Том за всичко и не спореше с него. Говореше малко и кротко го слушаше със загадъчна усмивка, докато разказва нещо. Никога нямаше да изложи връзката им на риск. Щеше да оставя на него да избира кой филм да гледат. Да чака да я потърси отново, вместо бързо да отговаря на обажданията му. Да приема букетите му със скрити в тях скъпи бижута с престорено нехайство.

Скоро щеше да яде натурално кисело мляко в „Карфор“, а аз да бъда отхвърлената роднина, лудата Алекс, посмешище на всяко семейно събиране!

Едва сдържах плача си, докато тичах нагоре по стълбите в „Хамилтън Кейн“.

— Добро утро, Алекс — поздрави ме администраторката Тина. — Изглеждаш, сякаш са те влачили по корем, да не би това да е нова мода?

— Нямам настроение за празни приказки — сопнах се аз. „Нападението е най-добрата защита“. Но погледнах косите си в огледалните врати на асансьора. Бяха изсъхнали на клечки и сплъстени върху скалпа ми.

— Е, не излизай на улицата. Ще изплашиш някое дете — подигравателно извика Тина. — Госпожа Хънтингтън иска незабавно да отидеш в офиса ѝ. Какво си направила? Гърмящата е страшно ядосана.

Какво ли? Влязох в асансьора, който за мое щастие бе празен, отворих чантата си и извадих четката за коса. Сресах се бързо колкото можах и чух хиляди цъфтящи върхове да се откъсват, но какво можех да сторя? Нямах време. Тина бе дяволски права, биха могли да ме изложат като експонат в лондонската тъмница.

— Влизай — сърдито промърмори Гърмящия задник веднага щом почуках на вратата.

Потръпнах, когато седнах на големия ѝ розов стол, леко наклонен назад, за да кара седящия срещу нея да чувства по-ниското си положение. (Специална тактика, която началниците прилагат върху хората, които са решили да смърят.) Като че ли не си личеше, че нямам нужда от помощ в това отношение. Ако бях по-ниска, би ѝ трябвал микроскоп, за да ме вижда.

Гърмящата гневно изпусна газ няколко пъти като пистолетни изстрели, но бях твърде изплашена, за да се засмея.

— Получих бележка, която ми разкри нещо доста съществено — започна тя. — От господин Мейън на долния етаж.

Сърцето ми спря.

— Пише, че си оставила недовършена работа при него — продължи тя. — Трябва да ти кажа, че държа новосформираният ми екип да дава сто и десет процента от себе си в този отдел!

— Няма такъв процент. Невъзможно е.

— Недей да остроумничиш — прекъсна ме Глория. — Ако имаш намерение да сновеш между неговия и моя офис, няма място за теб в

„Човешки ресурси“. Дано съм се изразила достатъчно ясно. Е, сега върви при него, но те искам тук най-късно в девет и четиридесет с уверение, че няма да се повтори.

— Ммм, да, добре.

— Знаеш ли, Александра, скъпа. — Наведе се напред и огромните ѝ гърди се сплескаха върху плота на бюрото, докато говореше с майчински тон. — Когато напускаш едно работно място и преминаваш на друго, не бива да оставяш нищо недовършено. Сигурна съм, че си съгласна.

— Разбира се — промърморих и побързах да изляза.

* * *

Плахо се промъкнах в офиса на Шеймъс.

— А, Алекс, ето те най-сетне. — Бе широко усмихнат. Като крокодила от „Алиса“. — Влез в офиса, госпожичке. — Веднага щом вратата се затвори, започна без заобикалки, усмихвайки се на Джени през преградата. — Помисли ли си върху идеята ми? Дано си го направила, защото не можеш просто да ме захвърлиш. Ще бъдеш ли мила с мен?

— Не зная какво имаш предвид — запелтечих.

— О, сигурен съм, че знаеш. Хълтна по мен още когато ме видя за първи път — продължи той с подигравателен тон. — Искам те в апартамента довечера. Точно в осем и тридесет.

С удивление погледнах ключовете, които сложи в шепата ми. „Това му харесва — помислих си, доловила в очите му задоволство. — Подъл гадняр. Изпитва наслада, когато ме кара да онемее“.

— Трудно е без работа в този жесток свят — каза Шеймъс. — Майка ти не играе голф с много хора. Всичко, което имаш, може изведнъж да ти се изплъзне. — Щракна с пръсти. — Естествено, ти избираш, скъпа. — „Да, разбира се“, помислих си. — Но ще ти кажа едно: ако не се появиш тази вечер, не си прави труда да идваш на работа утре. Защото си уволнена. Край.

— Не ти вярвам — промълвих през сълзи.

Той се усмихна до уши.

— Това е твой проблем.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Но защо напускаш? — попита Глория. Гледаше ме намръщено като директорка на училище от петдесетте, хванала отговорничката по дисциплина с градинаря. — Знаеш, че не е лесно да си намериш работа. Нямах никакъв опит. А това, че си се задържала тук само два месеца, не говори, че си сериозна.

— Зная, но не мога да остана — отвърнах аз с насълзени очи. — Просто трябва да напусна.

— Без обяснение?

Безмълвно поклатих глава.

— Тогава тръгвай. Не губи време да събираш нещата си — мрачно добави тя, когато се запътих към бюрото си. — Някой ще ти ги изпрати. Няма да допуснем да изнесеш поверителна информация.

О, да, например часовете при зъболекар на съпругите на шефовете. Или може би някой скъпоценен доклад защо бледорезедавото е най-подходящият цвят за стените на счетоводния отдел.

— Не очаквай и препоръка. Не мога да си обясня защо господин Мейън те предложи за повишение — отбеляза Гърмящата и повдигна вежди, за да ми покаже, че много добре знае.

Шумно изпусна газ зад гърба ми, докато се отдалечавах.

— Внимавайте, госпожо Хънтингтън. Ако някой запали цигара тук, цялата сграда ще пламне — казах аз и грабнах чантата си.

Две от секретарките приглушено се закикотиха и Глория позеленя от гняв.

— Стига! — извика тя.

* * *

На излизане си дадох вид, че не обръщам внимание на ехидните подмятания на Тина във фойето. Когато узнае новината за

напускането ми, щеше да съжалява, че вече няма с кого да се заяжда. Или може би не. Не бях от хората, които печелят симпатии и биха липсвали на някого.

Бях толкова потисната, докато пътувах към дома с метрото. Всичко ми се струваше сюрреалистично — празните вагони с достатъчно място за дишане и дори свободни седалки, моето отражение с тъмни кръгове около очите и сплъстени коси, което ме гледаше от прозорците. Работата ми не бе представлявала нищо особено, но бе моя. Бих предпочела онзи садист Шеймъс да ме измъчва всеки ден, но, господи, нима наистина изборът бе мой? Очевидно да. Истина бе, че нямах никакъв опит. Истина бе и че се бях отказала твърде бързо след любовна връзка с шефа, който бе излязъл най-големият мръсник на деветдесетте.

Говорете каквото искате за избора ми на партньори, но поне съм постоянна във вкусовете си.

— Скъпа, дано това излезе някаква шега — задъхано каза майка ми, когато ѝ се обадох по-късно.

— Не, за съжаление. Шефът ме сваляше.

Удобно премълчах останалото.

— Всички мъже са такива. Не знаеш как се държеше доктор Ричардс с мен. Стар козел. Впрочем, скъпа, ако се бе омъжила за онова чудесно момче Джъстин, нямаше да се налага да пробиваш в „света на работещите“, както го наричам.

— Мамо... — въздъгнах.

— Годиците ти минават, скъпа. На твоята възраст аз се смятах почти за старица. Защо не можеш да бъдеш като Гейл? Все ходиш с онези груби обувки с дебели подметки. Правят те толкова висока, че приличаш на амазонка. Мъжете харесват малко повече женственост.

— Не мога да стана по-ниска, мамо.

— Ако носеше рокли на цветя, ръстът ти нямаше да се набива в очи. И ако къдреше косата си, вместо да бъде винаги права и одърпана.

— Подстригах я.

— Къса коса? О, Алекс, кога ще престанеш с бунтарското си отношение? Няма да си намериш друга работа. След всичко, което направих, за да те уредя на тази, просто я захвърляш. И без това имам предостатъчно грижи. Забрави ли, че и тази година организирам благотворителна томбола?

— Как бих могла? Ще намеря друга работа.

— Е, ако не успееш, ще се наложи да си дойдеш у дома, където ще мога да те държа под око. Баща ти ще измисли някаква длъжност за теб в агенцията.

„Бог да ми е на помощ, всичко друго, но не и това“. Представих си бъдещето си в Съри, как вдигам телефона в агенцията за недвижими имоти на баща си, със старомодна рокля от местен магазин, яркорозово червило и сини сенки, докато духът ми бъде толкова сломен, че реша да се обадя на пощальончето Кевин и да го моля на колене да се ожени за мен.

По-скоро бих тръгнала по пътя на Снежанка. Но щом отново зърнах отражението си, се убедих, че всеки сутеньор би ми се изсмял.

— Трябва да затварям, мамо — казах аз.

— Не забравяй, рокли на цветя. И винаги слагай парфюм там, където би искала да те целунат.

Представих си как влизам в „Хародс“ и обилно напръсквам задника си с „Алюър“.

— Чао.

— Дочуване — изчурулика майка ми.

* * *

Циганското лято отмина твърде бързо. След няколко седмици вече бе мразовита, сива и влажна лондонска зима. Дъждът, който премина във вледеняващ ситен сняг, съвършено се съчетаваше с настроението ми, докато скитах из града с премръзнали пръсти и нос, с надеждата да бъде повикана за интервю дори за най-мизерната работа. Никой не търсеше персонал. По-точно, никой не търсеше именно мен.

— Дори не сте получили препоръки от „Хамилтън Кейн“?

— Можете ли да пишете на компютър? Каква скоростта ви на набиране?

— За съжаление, тази длъжност не е за човек с диплома от „Оксфорд“, скъпа. Твърде образована си.

— Не съм, съгласна съм да върша каквото и да е — умолявах аз, — да подреждам документация, да варя кафе, всичко. Работата не ме

плаши.

Последният работодател ме бе огледал от главата до петите над кръглите си очила като на Джон Ленън.

— Скъпа, работата е за млада помощник-секретарка без опит. Трябва ни седемнадесет годишна, не на двадесет и седем.

Хрумна ми да наема ученическа униформа от някой секс магазин в Сохо и да сплета косата си на плитки, но не би имало смисъл. Личеше си, че съм на възраст, на която вече би трябвало да съм изкачила пет-шест стъпала по стълбицата.

Не обръщах внимание на подигравките на сестра си и опитите на Кийша да бъде мила. Кийша ме насърчи да се опитам да продам някои от новите си скулптури. Струваше ми се смешно, но бях толкова отчаяна, че я послушах. Междувременно полагах усилия да не мисля за Том Дръмънд и преглеждах обявите на последните страници на „Ивнинг Стандарт“: „Гарантиран доход деветдесет хиляди лири годишно!“. Отиваш на адреса, който се оказва занемарен блок в Хакни, и заварваш тълпа нещастници с рекламни фланелки, които настойчиво предлагат пластмасова дограма на възрастни дами по телефона, докато им затворят, или място за реклама във френски технически списания на арабски търговци на оръжие. (Опитах последното за един ден. Някакъв си шейх толкова ми се ядоса, че се оплака на шефа ми, и това бе краят.)

Но основното ми занимание бе да се старая да не мисля за Том Дръмънд и да потискам спомените за дните, прекарани в „Карфор“, през които бях съсипала живота на Елън и бях помогнала на една проститутка да избяга с брата на Том. Не се осмелих да разтворя „Таймс“, за да прочета новината за отменената сватба.

Бях постъпила като долна кучка. Защо не бях казала истината за връзката си с Шеймъс на Том? Защо го бях оставила да мисли, че съм се нахвърлила на шефа си в дома му? Бях допуснала онези вещици да ме ядосат до такава степен, че единственото, което ме интересуваше, бе да наложа своята воля. Така бях загубила уважението на Том. Не че преди бе изпитвал нещо към мен. Просто бе поискал помощта ми, за да се отърве от Снежанка.

Виждате ли? Изобщо не мислех за него, докато вървах през снежните преспи към поредната скапана агенция за работа. Не мислех за него, докато попълвах формуляри за временна работа по Коледа в

„Селфриджис“. Не мислех за него, докато носех новите си скулптури от галерия на галерия, сигурна, че ще ми се изсмеят и ще ме отпратят още от вратата. Не мислех за него, докато се чудех дали да стана сервитьорка в кафенето на Националната галерия само за да мога да разглеждам творби на изкуството в почивките си.

— Какво можете да ми предложите? — мрачно попитах.

— А ти какво можеш да ни предложиш? — бе отговорът.

„Е, щом ще ме тормозите с неудобни въпроси...“

Затътрих крака към „Пикадили“ с пълна чанта и продължих да търся някого, който да ме вземе насериозно. Никакъв успех. Не преставах да опитвам, но търпиях провал след провал.

Не ме упреквайте, че лесно се предавам. В моето положение дори Антея Търнър би изпаднала в депресия.

— Горе главата, Алекс — казваше Кийша, — ще изплуваш.

— Не се тревожи, Алекс, все някой ще купи поровете ти — успокояваше ме Бронуен.

— Това са бухали — изтъкнах веднъж.

Страните ѝ поруменяха и каза, че е имала предвид именно бухали.

Гейл метна русите си коси и надменно се усмихна.

— Според мен трябва да си помислиш дали да не започнеш работа при татко. Тук няма да намериш нищо.

— Много ти благодаря, Гейл.

— Просто съм откровена — лукаво заяви тя. Винаги бе „откровена“. Внимавайте, когато човек, който се преструва на ваш приятел, каже това. Обикновено означава: „Просто злорадствам“.

Оттеглих се в спалнята си. Приличах на плашило, косата ми бе пораснала и отново изглеждаше одърпана. Скъпите ми козметични средства бяха свършили, а нямах пари да ги подновя. Ходех в кварталния фризьорски салон за подстригване и изсушаване за седем и деветдесет и девет само когато имах късмета да заделя някоя лира. Изоставах с плащането на дяла си от наема, а подписването в бюрото за безработни бе истинско мъчение. Налагаше се да убеждавам служителите, че искам да стана скулптор един ден.

Бях на ръба на отчаянието. И ми бе все по-трудно да не мисля за Том.

* * *

Галерия „Тед Йънгър“ на Шип Стрийт бе последната в списъка ми за петък и ѝ посветих малко повече усилия. Още една припряно затръшната врата под носа ми и край за тази седмица. Бе мрачен следобед, с мръсен, кишав сняг по тротоарите. Пред входа на галерията се търкаляше празна кутия от кока-кола, а вътре бяха изложени безинтересни пейзажи в старинни рамки и месингова скулптура, евтина имитация на Хенри Мур.

Влязох. Предварително бях разопаковала една от творбите си, за да не ме изхвърлят още преди да са я видели.

— Не ми казвай — обади се гъгнив глас от щанда.

Вдигнах поглед и видях дребничък мъж на средна възраст с вишневочервено кадифено сако, нежни бели ръце и подигравателна усмивка. Посивелите му коси бяха неподстригани и разрошени, а бузите леко румени. Изглеждаше толкова изпаднал, че милостиво биха го приютили да пренощува безплатно в скаутския лагер в Дартмур.

— Това е новият Деймиън Хърст. Или новата Рейчъл Уитрийд. Сигурно ще ми предложиш да видя творба, която бъдещите поколения ще съзерцават с възхищение на витрините на „Тейт“.

— Всъщност е първото творение на Алекс Уайлд — сърдито отвърнах. Искан да кажа: „Заплюй ме в лицето, ако искаш, но не ме сравнявай с Деймиън Хърст“. Да отрежеш главата на една крава и да чакаш, докато я накацат мухи, не е моята представа за създаване на изкуство. По-скоро е въпрос от компетентията на инспектората по хигиена. Или на организациите за защита на животните.

Приблжих се и сложих бухала си върху плота точно под носа му. Нещастник. Щеше да разгледа скулптурата ми дори ако се наложеше да я напъхам в очните му ябълки. Обувките ми стягаха. Навярно се бяха свили от студената вода, попила в тях. Можех да стана героиня във филм на Тарантино, ако продължавах в същия дух.

— Интересно — каза той.

Останах като гръмната. Помислих си, че не съм го чула добре. Бях очаквала да изкрещи: „Разкарай се или ще повикам ченгетата“, но явно човекът имаше друг сценарий.

— Интересно. Притежаваш усет за движение. Но мисля, че дървото би било по-подходящ материал.

Избухнах в плач.

— Но и глината не изглежда зле — побърза да добави той. — За бога, момиче, не го вземай толкова навътре.

— О! Съжалявам, досега никой не е изказвал толкова ласкаво мнение за творбите ми — изхлипах.

— Значи си преживяла доста тежки моменти. Престани да цивриш, ще съсипеш килима ми, който е истинска имитация на персийски.

Подаде ми носна кърпичка с месестите си пръсти.

— Мислите ли, че би могла да се продаде? — попитах аз през сълзи и шумно издухах носа си.

— Определено не — отвърна той с шеговит тон. — Не се търсят такива неща. Не се сецам за познат, който би продал нещо подобно.

Сълзите ми отново бликнаха, но този път се опитах да ги изтрия с кърпичката. Не одобрявам хленченето. Мисля, че жената трябва да потиска чувствата си и да ги крие дълбоко в себе си, доколкото е възможно.

— Ще пийнеш ли чаша чай? — предложи той.

* * *

Казваше се Гордън Фаръл. Бе чаровен гей, който ненавижда работата си. Това ме накара да се досетя, че е имал и по-престижна.

— Ужасни мъки — каза нещастникът. — Ревматоиден артрит. Ако глобалното затопляне ще опържи планетата, нека побърза.

— Защо се занимавате с това?

— Чудесен въпрос. Защо всъщност? Просто антикварно магазинче с надути цени. Естествено, никой от клиентите ни не е от този град. Симпатични старици от Шропшир, които каним веднъж годишно за специално представяне на творбите. Обикновено имам достатъчен оборот, за да се задържа на повърхността, но се налага сам да управлявам кораба. Проблемът е, когато е повече.

— Защо не останяхте в „Сотби“? — полюбопитствах. Винаги е приятно човек да слуша как някой друг е провалил живота си. Така

разбира, че не е сам.

— Заради една история със сина на директора, за която цял живот ще съжалявам — въздъхна Гордън. — Мога да кажа само, че младежът изглеждаше на осемнадесет. Във всеки случай кариерата ми в големите компании приключи веднъж завинаги.

Не бих могла да нарека работата си при Гърмящия задник начало на обещаваща кариера, но все пак му разказах за връзката си с Шеймъс.

Наведе закръгленото си тяло напред, явно заинтригуван.

— Съпругът на Долорес Мейън? Много сладко. Значи се возим в една и съща лодка. Човек не бива да проваля собствените си шансове. Първо правило в бизнеса.

— Жалко, че моите творби не могат да ви бъдат полезни — промълвих аз с тъга. — Поне щях да бъда спокойна с вас.

Гордън се засмя.

— Ако ми позволите да изтъкна, госпожице Уайлд, бихте се чувствали по-добре с който и да е хетеросексуален. Не ставате за корицата на „Вог“.

— Браво — отбелязах.

— Е, не се цупи, не ти отива. Имам предложение за теб, но за съжаление, не е свързано със секс. Скучно ми е да седя тук сам по цял ден и да зяпам стените. Нямам нищо против да ти плащам, за да седиш вместо мен.

Зяпнах от изненада.

— Затвори си устата, скъпа, ако стане течение, ще застине така. Учила си история на изкуството в „Оксфорд“, значи можеш да бърбориш за импресионизма и прочие и да носиш дълга пола.

— Каква е заплатата? — дръзко попитах.

— Мизерна — отвърна Гордън с насмешка.

— Приемам — въодушевено казах аз.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Не се шегуваше.

Имам предвид парите. Не се шегуваше. Възлизаха едва на около двеста и десет на седмица, малко по-малко от единадесет хилядарки годишно. Опитах се да поискам повече, но лицето му издаде учудване и обида.

— Да ти приличам на Ричард Брансън? — попита той. — Или може би на Бил Гейтс?

Както и да е, това опрости живота ми. Не се тревожих дали да се подстрижа късо като Дрю Баримор или да подвия краищата на косите си като Уинона, дали да оставя на фризьора десет или двадесет лири бакшиш. Скоро нямаше да посетя отново Джоел в „Джон Фрийда“ или да губя време да размишлявам дали печените зеленчуци и хлябът с домати пюре съдържат достатъчно протеини за обяда ми. Трябваше да се задоволявам със сандвичи, обществен транспорт, евтина козметика и пазаруване от магазинчето на метростанция „Оксфорд Съркъл“, където се продаваха по две тениски за пет лири.

Кого го бе грижа? Щях да тъпча на едно място цял живот, сякаш бях заседнала завинаги на Олд Кент Роуд на дъската за „Монополи“. Вероятността да се измъкна и да спечеля двеста лири бе нищожна. Едва успях да покрия разликата между субсидията от родителите си и своя дял от наема. Но добрата страна бе, че данъкът ми намаля до нулата.

— Не зная какъв смисъл има — вяло каза Гейл. — Този магазин скоро ще фалира. По-добре приеми предложението на татко, мястото е подходящо за теб.

— Защо не го приемеш ти, Гейл? — любезно попита Кийша.

Гейл сърдито тръгна към „Харви Никълс“ и престана да ме тормози.

Без Кийша и Бронуен бих полудяла. Бронуен ми осигуряваше прилично облекло, като нарочно скъсваше блузите от фотосеансите си и ѝ позволяваха да ги задържи. А Кийша оставяше шампоана и

маслото си за вана извадени в банята, когато бе мой ред да взема душ, и после си даваше вид, че не е забелязала, че са намалели. Естествено, не ми бе дала официално разрешение. Въпрос на принципи. Но течният ѝ сапун „Канебо Милки“ бе нещо свещено. Имаше граница, която не биваше да прекрачвам.

Все пак бе трудно. Гейл ходеше на безброй купони, а когато си бе у дома, не преставаше да се пита на глас къде ли е Снежанка и какво ли прави Том, докато Кийша ѝ нареди да си затваря устата, за да не и затвори тя. И двете с Бронуен бяха щастливи с интересната си работа и новите си приятели. Бронуен най-сетне ходеше сериозно с Дан, зъболекар, който се отнасяше добре с нея и не обръщаше внимание на опитите ѝ да пробута екстази в шоколада му.

Всъщност веднъж ѝ намекнал, че повечето хора престават да употребяват наркотици на двадесет и шест, предполагайки, че ще си вземе поука. Много тактично добавил, че на някои им е нужно по-дълго време, отколкото на други, но би било жалко тя да се превърне в развалина като Джонатан Кинг.

Бронуен се прибра вечерта и изхвърли всичката дрога, която притежаваше. Ако в тръбите на канализацията ни имаше паяци, навярно през тази нощ бяха най-щастливата компания на света. Освен това се разтича като луда и се отърва от кариерния си минижуп, дългата си пола с огледални кръгове и всички тениски с бунтарски надписи.

Заслужаваше Тони Блеър да му връчи награда за принос към борбата с наркотиците.

Бронуен изцяло промени стила си. Все още бе небрежен, но в гардероба ѝ бе отделено повече място за „Александър Маккуин“ и „Джон Галиано“, отколкото за моделите с капси на „Прада“ и „Гучи“. Поиска повишение и го получи. Кожата ѝ вече изглеждаше по-свежа, защото от време на време спеше нощем.

Кийша напредваше в „Ранобудници“, където, за мое удивление, издържа цял сезон, без да нарече началниците си „жалки нищожества“. Уреждаше гостувания на известни личности и сподели, че възнамерява да опита нещо различно през следващите месеци.

— Няма вечно да си губя времето с детска телевизия.

— Мили боже — възкликнах, когато прочетох графика ѝ, който съдържаше бележки от рода на: "Да взема „Спайс Гърлс“ от хотела им.

Да напиша въпроси към Алън Шиърър. Да подготвя коментар за филма „Дуум 4“.

Бе скъсала с тийнейджърския идол и излизаше с изпълнителен директор на звукозаписна компания. Не бе шестнадесетгодишен, дори не бе известен и Кийша никога не говореше за него. Това ме навеждаше на мисълта, че може би връзката им е сериозна.

Затова съквартирантите ми не ми помагаша особено. Чудесно е да виждаш, че на приятелките ти им върви, но как да се радваш на техния късмет в любовта и работата, когато собственият ти живот се превръща в жалко съществуване, което ще изтече по-бързо, отколкото дрогата на Бронуен в канализацията?

* * *

Разбира се, през плътните облаци проблясваше лъч надежда. Малък и едва забележим, почти като пениса на Шеймъс Мейън, но все пак го имаше.

Работех в галерия. Е, всъщност бе просто антикварно магазинче, пълно с картини на неизвестни художници, изобразяващи сантиментални сцени и камбанарии на стари църкви. Но бе приятно, отколкото в „Хамилтън Кейн“. И от набирането на писмата на Шеймъс, и от организационната работа в „Личен състав“.

Научих две неща. Как да различавам хората, които просто разглеждат, от купувачите. Как да накарам всеки клиент, дори с двеста лири в джоба, да се чувства обграден с внимание. Трябваше да си намирам занимания, защото, когато се занижеха скучни часове, неизбежно започвах да мисля за Том и отново ме обземаше отчаяние. Подредих документацията, която бе в ужасно състояние, убедих Гордън да купи компютър и започнах да въвеждам приходите, разходите и всичко останало. Разчистих старата кореспонденция, издирих няколко лондончани, които биха могли да станат наши клиенти, и им изпратих покани за представяне на творби в тесен кръг. Освен това повиках миячи на прозорци и поръчах надпис за входната врата с тъмносини букви в изискан шрифт.

Сама извърших революция в магазина. Всяка седмица сменях изложените на витрината произведения и красиво изписвах цените на

етикетите на ръка, в случай че по тротоара мине японски турист и импулсивно реши да си купи нещо. Проектирах красиви кутии, в които да поставяме творбите, от бледосин картон като на „Тифани“ и мека хартия отвътре.

— Какъв смисъл има, скъпа? — ласкаво попита Гордън.

Харесваше ми да влагам творчество в работата си. Е, не бях Оскар Уайлд, но какво от това. Ако успеехме да продадем нещо, може би щях да получа скромна комисиона.

Но трябваше да приема тъжната истина. Въпреки че придадох по-приличен вид на галерията, тя си оставаше просто затънтено магазинче, в което се продаваха творения без стойност.

Поне имах основание да отхвърля предложението на скъпата си майка.

— О, махни се от онази дупка и се върни у дома, скъпа, знаеш, че животът в големия град не е за теб — каза тя.

— Тук ми харесва — излъгах.

— Дано пускаш косата си малко по-дълга. Собственикът покани ли те вече да излезете заедно?

— Не.

Тежка въздишка.

— Какъв е проблемът, скъпа, да не би все още да носиш костюми с панталони? Кого ще намериш, ако по цял ден седиш в някаква прашна кутийка? Гейл ми каза, че вечер не излизаш.

— Не мога да си го позволя — лекомислено отвърнах и последвах още двадесет минути убеждаване да приема кралските подаяния и да започна да водя документацията на баща си.

— У дома няма да плащаш наем. А и тук има толкова свестни млади мъже.

Като Найджъл Федър от клуба на младите консерватори в Уолдингъм? Боже опази!

— Мамо, не е задължително една жена да има приятел, за да се чувства пълноценна — отвърнах с раздразнение.

— Пълни глупости — веднага възрази тя. — Животът ѝ е провал, ако няма мъж до себе си, скъпа. Става сприхава откачалка като леля ти Карълайн.

Потръпнах. Леля Карълайн бе по-малката и по-грозна сестра на майка ми, която наистина бе сприхава и откачена.

— По нищо не приличам на леля Карълайн — уверено изтъкнах.
— Трябва да затварям, мамо, чао.

Оставих слушалката и с тъга погледнах отражението си. Лицето ми бе бледо и изпито, не като на Кейт Мос, а по-скоро като на хилаво пиле. Кожата ми изглеждаше суха, а косата без блясък. Боядисаните кичури бяха добили неприятен сивкав оттенък. Бях започнала да получавам писма от банката, но трябваше да бъдат благодарни, че изобщо внасям нещо.

Двоумях се дали наистина да не зарежа всичко и да не си отида у дома.

Хрумна ми, че Том Дръмънд би се опитал да ми вдъхне кураж, би ме уверил, че съм на прав път. Магазинът имаше стар заден двор, където Гордън държеше грънчарско колело и ми позволяваше да правя скулптури в почивките си. Някои от тях не струваха, но повечето бяха сносни и това ми помагаше да преодоля депресията. Гордън все ми повтаряше да не се надявам да продам нещо.

Том би ме насърчил да продължа въпреки всичко. Сякаш нещо прониза сърцето ми, когато си спомних за убедеността му, че човек трябва да остава верен на истинската си същност.

Тази мисъл ме изпълни с такъв копнеж, че заплаках. Напоследък бях проляла доста сълзи. Казах на Гордън, че страдам от хронична сенна хрема.

— През декември? — попита той, но се престорих, че не съм го чула.

* * *

Бях продала две картини за цяла седмица, когато дойде краят на работното време в петък. Едната на жена, която бе попитала дали морският пейзаж с кораби от „Стейдс Груп“^[1] може да бъде приписан на Търнър. Заслужавах медал за това, че дори за миг не се засмях.

— Е, не, но определено е в духа на Търнър — отвърнах.

— Да. Художниците са имали много общи неща — уверено заяви тя. — Винаги са ми казвали, че имам набито око.

Прехапах език. Едва се сдържах да не кажа, че сигурно сега го е затворила и гледа с другото, на което има перде, или че единственото

общо между Търнър и създателя на тази картина е, че и двамата са художници. (Зная, че това, което казах, бе пълна глупост, но нали ми плащаха, за да говоря подобни неща? А какво бе нейното извинение?)

Във всеки случай сделката бе осъществена.

Гордън ми се бе разкрещял, защото бе изтрил приходите ни за последния месец от компютъра, навън бе стегнала поледица, а предното стъкло се бе пукнало. Пристигнах у дома ядосана, премръзнала и мокра, защото станция „Грийн Парк“ бе затворена поради заплаха за бомба, а автобусът бе закъснял. Не бях оправила грима си, а крачолите на белия ми панталон бяха целите в кал и изглеждаха ужасно.

Нищо ново.

Както и да е, когато стигнах до апартамента, вътре светеше и се чуваше шум. Страхотно. С удоволствие щях да си побъбря с Дан, Дейв или последното завоевание на Гейл за медии и мода и да ги убеждавам, че вода невероятно вълнуващ живот в Лондон, а работата ми е много интересна. Да, предпочитам това, отколкото нещо досадно, като да се потопя в гореща вана с голям сапун с плодови масла.

Може би, ако поизчаках отвън, Кийша щеше да излезе с гаджето си, за да го замъкне в някой бар в Кемдън. Но бе твърде студено за план „Б“, така че трябваше да се примиря и да се кача по стълбите.

Когато стигнах до вратата, познах заразителния смях на Гейл. Не бе гръмогласен, а звънлив като ромон на поток или изблик на детска радост. Този смях бе едно от десетте ѝ най-силни оръжия за покоряване на мъже. Още преди да вляза, си представих изражението ѝ на свенливо момиче, мятането на коси и някой закачлив жест, например как плъзга лакираните си нокти по ръкава на набелязаната жертва.

Неизбежно бе да стигна до заключението, че се е случило най-лошото. Гейл също имаше ново гадже. Значи бях единствената самотница в този апартамент. Бе нужно твърде голямо усилие, за да се среща, така че просто извадих ключовете си и отворих вратата.

Застинах. Гейл стоеше в средата на стаята, сложила ръка на рамото на ценното си завоевание, ослепителна с ефирния си тоалет „Джон Роча“. Смееше се, флиртуваше и цялата сияеше. Долових щастията и насладата, които струяха от всяка пора на ексфолираната ѝ кожа. Бе ходила на епилация, а гримът ѝ изглеждаше безупречен,

сякаш бе дело на професионален козметик от „Хародс“, което може би бе истината. Косите ѝ бяха прихванати на съвършена френска прическа и ѝ придаваха стилиен и все пак момичешки вид. Съблазнително пристъпваше на обувки с висок ток, с които краката ѝ изглеждаха още по-стройни. Бе така силно напарфюмирана с „Шанел 19“, че уханието изпълваше стаята.

Не бях шокирана от това. Гейл винаги подхожда много сериозно към свалянето на мъже. Но ми бе нужна секунда, за да се опомня, когато видях кавалера ѝ.

— Здравей, Алекс — каза Том.

— Том — промълвих.

Искаше ми се земята да се разтвори и зиналата бездна да ме погълне, но за мой ужас подът под краката ми не помръдваше. Знаех, че носът ми е зачервен, очите ми сълзят, а одърпаните ми коси и панталонът ми са вир-вода. Когато ме бе видял за последен път, приличах на плашило, а сега изглеждах още по-зле.

Не ми хрумна никаква суховата или остроумна реплика.

— Том — повторих. — Том Дръмънд.

— Много добре, Алекс, заслужаваш отлична оценка на теста по разпознаване — засмя се Гейл. — Не можеш ли да кажеш нещо друго?

— Какво правиш тук? — плахо попитах.

— Ще излизаме заедно, не е ли очевидно? — отвърна тя не без нотка на триумф.

— О. — Въздъгнах, разтърсвана от вълни на ревност. Сякаш гледах сюрреалистична картина. Не вярвах на очите си.

— Предполагам, че си малко изненадана да ме видиш тук — каза Том, когато Гейл стисна ръката му. — С Гейл се срещаме от около две седмици. От сватбата.

— Сватбата?

— Да. След цялата суматоха се венчаха кротко в семейния параклис, но мисля, че Елън нямаше нищо против. Успяхме... — изглеждаше ужасно засрамен. — ... да убедим Чарли, че прави огромна грешка. Дойде на себе си. Естествено, трябваше отново да спечели Елън, но накрая всичко се подреди.

— Да я спечели? Сигурно две секунди са му били достатъчни — отбеляза Гейл с насмешка.

— Къде е Снежанка? Не се върна в апартамента си.

— Предполагам, че ще го продаде и ще отиде да живее в чужбина — отвърна Том.

Гласът му звучеше съвършено спокойно, но не можех да го погледна. Въпреки че нещата се бяха развили по най-добрия начин, си давах сметка какво съм причинила на семейството му. Срамът. Скандалът. „Мили боже — помислих си със свито сърце, — сигурно обожава Гейл, щом заради нея е готов да се обвърже с това място. С нас. С мен“.

— Чудесно — едва успях да кажа. — Ти... не ми каза, че излизаш с Том.

— О, знаех какво изпитваш към него — вяло отвърна Гейл. — Не исках да разгласявам, че сме гаджета, преди да се уверя, че е сериозно. Но изглежда, е така и ще се наложи вие двамата да се помирите.

Том ме гледаше с неприязън. Господи, не можех да го понеса, просто не можех. Мазният сандвич, който бях изяла за обяд, се надигна до гърлото ми. Том ме мразеше, а обичаше сестра ми, и това я правеше безкрайно щастлива. Запитах се до какъв етап са стигнали отношенията им. Дали тя вече избираше модел за сватбена рокля?

— Ще ме извините ли? Трябва да взема вана — с мъка промълвих. — Приятна вечер.

— О, ще бъде доста приятна. Том ще ме заведе да гледаме „Ромео и Жулиета“ в Националния. Защо не ми каза, че е толкова романтичен, Алекс?

Но вече бях профучала покрай нея и затръшнах вратата.

[1] Кръг английски художници от късния ХІХ в., известни още като Северните импресионисти. — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Опитах се да проявя твърдост.

Справях се. Започнах да ставам по-рано, за да имам време да среща косите си. Винаги слагах грим, макар и евтин.

Не зная дали имаше някакъв смисъл. Нищо не можеше да върне някогашния ми свеж вид, освен ако феята на красотата ми подареше двуседмична почивка на Сейшелските острови, здравословна храна и маркова козметика.

Отчаяно исках да изглеждам както преди. Навремето не се харесвах особено. Смятах се за твърде пълна, с твърде малки гърди и тлъстини на ханша. Доста грубовата в сравнение с Гейл. Едва сега осъзнах, че не съм изглеждала толкова зле. Е, не бях хубавица и ми липсваше стилът на Кийша, но притежавах красотата, присъща на младостта, която жените пренебрегват, а мъжете намират за неустоима.

Естествено, нещата вече бяха различни. Бях загубила младежката си свежест. Сякаш някой я бе изцедил от мен и я бе дарил на Гейл. Външността ѝ бе съвършена като на супермодел. Косите ѝ винаги бяха безупречно оформени на секси прическа, харчеше по деветдесет лири за грим и успяваше да измоли част от джобните на майка ми за тоалети.

— Алекс! — извика тя и нахълта в стаята ми с оскъдна червена рокля. — Какво мислиш за това? Дали ще хареса на Том?

Дори мъртвец или паметник би се възбудил при вида ѝ.

— Разбира се — промърморих.

— Не, не, твърде предизвикателно е — реши тя. — Ще облека нещо по-консервативно. Том си пада по скромни момичета.

Стиснах палци да се спре на ярката червена рокля, защото Том мразеше жени, които приличат на евтини уличници. Представляваше смешна гледка, когато се мъчеше да се откопчи от пианските прегръдки на американски студентки в „Оксфорд“ и повтаряше: „много мило“ и „благодаря“.

Но Гейл е професионалистка. Не си играе. Радарът ѝ, насочен към целта, винаги е невероятно точен. Захвърли всички къси поли и прилепнали горници и започна да носи затворени бели и пастелни жилетки. Замени тънките токчета с платформи и равни подметки. Не запази нито един панталон.

Спалнята ѝ, по-рано пълна с брошури против лова и глупави книги за здравословно хранене, бе изцяло преобразена. Вместо лозунги като „Само садистите носят кожени облекла“ и покани за приеми, на които се сервира естествена храна, сега имаше купища пухкави плюшени мечета. Закри плаката против вивисекцията със снимка на усмихнато бебе, а на перваза на прозореца си сложи кристална ваза с рози.

— Защо просто не си купиш книгата „Как да стана идеалната съпруга и майка“ и не я сложиш на леглото си? — заядливо попитах.

— О! Разбира се! — задъхано извика Гейл. — Къде се продава?

Жалко, че Том не можеше да прозре що за човек е тя. Хранех съвсем плаха надежда, че у него е останала поне частица от онзи Том, когото познавах в колежа. Бе съвършеният джентълмен, уважаваше независимостта ми и не искаше съпруга-украшение.

Но тогава бяхме само приятели.

Може би търсеше нещо различно в една жена. Линда бе истинска принцеса, като героините от черно-белите филми и изтънчените дами от страниците на „Кънтри Лайф“, представени с бележки от рода на: „Госпожица Клаудия де Вер, годеница на лорд Ричард Хамилтън“. Линда бе родена, за да пазарува, да организира почивки, да дава наставления на детегледачката и да се преструва, че страда от мъчително главоболие. Различаваше се от сестра ми само по доброто си потекло. Но Гейл компенсираше липсата на благородническа кръв с красотата си.

Том просто бе като всички други мъже. Бе пленен от крехкото създание с поглед на уплашена сърна. Бог да му е на помощ, защото бе загазил. Гейл бе толкова женствена и съвършена, че дори куклата Барби не можеше да ѝ съперничи. Представих си каква идеална двойка ще бъдат: закаленият в армията Том Дръмънд и крехката Гейл Уайлд.

За мен нямаше никаква надежда. Том здравата бе хлътнал по Гейл, щом идваше да я взема от къщи, водеше я на ресторанти, театър

и балет. След всички неприятности, които ние... по-точно аз бях създала в „Карфор“, той все пак я обграждаше с внимание.

— Виж тези прекрасни цветя! — извика Гейл, опиянена от радост на следващия ден. Том ѝ бе изпратил букет жълти рози от скъп цветарски магазин. Бях отправила молитва да са за Кийша, но нямах този късмет. — Невероятни са!

— Луд е по теб — отбеляза Бронуен с възхищение.

— Ммм — Гейл извади картичката:

„Благодаря за чудесната вечер.“

Том

— О, толкова е романтично.

— Не особено — хладно изтъкна Кийша. — Не пише: „С обич“, и розите не са червени.

— Това не означава нищо. Какво мислиш, Алекс?

— А... ами...

Телефонът звънна. Бронуен скочи, но лицето ѝ изведнъж помръкна, както винаги, когато не бе Дан.

— Том Дръмънд. За теб е, Гейл — каза тя.

Мълчаливо грабнах палтото си и тръгнах към вратата.

* * *

— Защо си толкова тъжна? — попита Гордън, когато дойде в галерията по обяд. — Винаги гледай от добрата страна на живота. Ако на лицето ти няма усмивка, все едно нещо от облеклото ти липсва.

— Какво те кара да мислиш, че съм тъжна? — попитах.

— Какво ли? — С енергичен жест посочи всичко в магазина. — Не чистиш, не подреждаш, не опаковаш и не пишеш на компютъра. Нито пък прелистваш книги за изкуството, нито правиш глинени скулптури в задния двор.

— Малки неприятности с мъжете.

— Не искам да слушам! — гневно заяви Гордън. — Мъже! Кой може да ги разбере? Не те ли харесва той?

Поклатих глава.

— Може би е гей — предположи Гордън със задоволство. — Да, сигурно е такъв и не иска да се разчуе. Дай ми телефонния му номер. Обещавам, че няма да бъда твърде нахален.

— Не е гей — мрачно отвърнах. — Том е стопроцентов мъжкар. Бил е в армията.

— Як мъжага, колко вълнуващо. — Гордън ме погледна и усмивката му изчезна. — Е, жалко, щом не е гей, той губи. Защо не те харесва?

— Защото е влюбен в друга. В... — едва го изрекох. — ... в малката ми сестричка.

— Аха. — Опита се да изрази съчувствие, но не можа да скрие задоволството си от пикантната клюка. Кой би могъл да го упрекне? На негово място и аз бих проявила любопитство. — Значи вариантът „арсеник в чая“ е изключен? „Повредени спирачки“ също отпада.

— Така е, за съжаление — отвърнах. Не можах да се сдържа. По миглите ми се търкулна голяма сълза и потече по бузата ми.

— Стегни се. Ще го преживееш — приятелски каза Гордън. — Има толкова много други.

— Искаш да кажеш...

— Досещаш се какво искам да кажа.

Гордън ми намигна и се отдръпна. Исках само да остана насаме с мъката си, но явно желанието ми нямаше да бъде изпълнено. Шефът ми бе пълен със съвети и щом той разписваше чековете за заплатата ми, трябваше да ги изслушам.

— Ще се сдобрите. Можеш да бъдеш сигурна. Том харесва сестра ти...

— Много.

— Тя също го харесва, така че очаквай скоро да зазвънят сватбени камбанки. Любовта и бракът вървят ръка за ръка... О, не се натъжавай толкова.

— Не правиш ли прибързани изводи? — попитах аз с разтуптяно сърце. — Излизат заедно едва от няколко седмици.

— Да, но сестра ти иска да се обвърже с него, щом твърдиш, че прилага типичните женски ходове. — Гордън дяволито присви очи. —

Той си пада по нея, а ми се струва, че Том Дръмънд не е от мъжете, които залъгват момичетата.

Стомахът ми се сви. Прав бе! Не бях помислила за това. Том бе сериозен и постъпваше отговорно.

— Не можеш вечно да го избягваш.

— О, мога — отчаяно зарихах. — Старая се да не бъда вкъщи, когато идва да я вземе, и си лягам, преди да я изпрати. Той не желае да ме вижда.

— Но ти искаш да го виждаш. Не с Гейл, естествено, но не можеш да отречеш. Трябва да бъдеш силна — прочувствено каза Гордън. — Щом любовта те е отминала, трябва да го приемеш с чест и мълчаливо достойнство, като Жозефин, след като Наполеон се развежда с нея, или онази девойка от „Властелинът на пръстените“, когато Арагон я отхвърля, или...

— Е, добре — съгласих се аз. — Може би.

— Не можеш вечно да заравяш глава в пясъка — изтъкна Гордън.

Замислих се върху думите му. В тях имаше голяма доза истина, колкото и да не ми се искаше да го призная. Бях променила отношението си към щраусите. Вече ми се струаха забележително умни птици, измислили хитър начин за преживяване на кризи.

— Носи най-хубавите си дрехи и се забавлявай! — насърчи ме Гордън.

— О, стига — възразих. — Сигурно се шегуваш.

* * *

Да се забавлявам? Нима мислеше, че съм загубила ума си като музикантите на палубата на „Титаник“?

Но все пак съветът на Гордън бе ценен. Оправих размазания си грим, продадох два акварела и излязох от магазина колкото бе възможно по-рано. Нямаше смисъл да се разкрасявам. Прелестната ми сестра винаги щеше да ме засенчва. Господи, истински ад бе да раста заедно с Гейл и да слушам шегите на приятелките на майка ни, които се тълпяха около миловидното малко ангелче и никоя от тях не обръщаше внимание на невзрачното създание, което бе негова сестра. Ако питате мен, сестрите на Пепеляшка са й причинявали далеч по-

малко страдание. Само са я карали да мете проклетата пепел. Не са й внушавали, че е жалка грозновата неудачница, бих ги нарекла доста тактични и бих предпочела да живея с тях.

Единствената ми утеха бе, че двете с Гейл харесвахме различен тип момчета. Аз имах свой списък от качества, които търсех: чувство за хумор, романтичен чар, поетична душа. А списъкът на Гейл съдържаеше единствено думата „пари“.

Странно бе, че Том напълно отговаряше на нейните изисквания, а по моите критерии би получил кръгла нула. Е, имаше страхотно чувство за хумор, но бе чувствителен колкото надзирател в затвор. Не бе слаб и къдрокос, каквито харесвах, а едър и набит мъжага.

Но го желяех.

Непрекъснато си мислех за това. Представях си какво би било да излизам с мъж, който може с лекота да ме пренесе през прага. Да ме прегръщат ръце с издути бицепси. Когато бе дебел, Том приличаше на плюшено мече, като сладура от „Роуза“. А сега ми напомняше за мечок гризли, който бе доста различен. Събуждаше чувствени пориви.

Помните ли онази реплика от „Юлий Цезар“^[1]?

„Искам само затлъстели мъже около себе си.
Младият Касий има стройно тяло и жаден поглед. Такива
като него са опасни.“

Е, все пак съм запомнила нещо от часовете по литература в училище. Цитатът, който ми хрумна, ме накара да се убедя колко сериозно е положението.

Том излизаше с прелестната ми, непоносима по-малка сестра. Искаше пасивна, покорна съпруга, каквата аз никога нямаше да бъда. Колкото и да не ми харесваше, това бе тъжната истина. Никога нямаше да се променя. Все едно да накарат пингвин да полети. Просто не бях от този вид птици. Въпреки че не бях стигнала доникъде в кариерата си и единствената ми публика като творец бе огледалото.

Потънала в тези размисли, изпуснах два автобуса. Качих се на третия и имах разправия с кондуктора за рестото. Поне случката отклони мислите ми от Том за две минути.

Докато крачех по Елджин Авеню, с неохота взех решение. Не биваше да се крия от него. Можеше да му хрумне, че изпитвам някакви чувства.

Стиснах зъби. Това би било най-лошото.

* * *

— Здравей, Гейл — извиках, когато влязох в апартамента, усмихната до уши като джуджето Веселушко. Имаше ли джудже с такава име? Е, аз щях да се превъплътя в него и да изглеждам весела, радостна, щастлива, безгрижна и доволна.

По бръмченето на сешоара познах, че мишената Том все още не е в обсега на Гейл. А и бикините ѝ бяха разпилени по целия диван.

— Здравсти, Алекс. Подранила си. Имаш ли някакви планове за тази вечер? — попита тя. — Глупав въпрос, ти никога не излизаш, нали?

— Може би днес ще изляза — отвърнах.

Гейл се засмя.

— Е, добре, радвам се за теб. Впрочем Томи ще дойде да ме вземе след малко.

— Къде ще ходите този път?

— На прием във френското посолство. Или беше в Британския музей, а в посолството следващата седмица... — Завъртя се пред огледалото и разреса блестящите си златисти коси. Бе облечена с лъскава рокля, която прилепваше плътно към изваяните ѝ форми. Над клепачите ѝ блестеше бродат, а червилото ѝ бе съвсем бледорозово. Приличаше на морска сирена. — Води ме на страхотни места.

Изсумтях.

— Томи ще се зарадва, че си у дома, все пита за теб.

— Така ли?

— Интересува се дали ще бъдеш тук, когато дойде или когато се върнем. Господи! — Гейл докосна устните си с лакирания си маникюр. — Може би не иска да се засечете. Алекс, може би е по-добре да излезеш.

— Ще се наложи да го преглътне — изкрещях, обзета от ярост при мисълта, че тези въпроси наистина са намеци. — Аз живея тук!

— За бога! — Гейл се нацупи и запрати своя „Мейсън Пиърсън“ към другия край на стаята. — Непоправима егоистка си, Алекс. Ако направиш нещо, за да провалиш връзката ми с Том, ще те убия.

— Толкова ли го харесваш? Познавате се едва от месец — отчаяно изтъкнах.

— Е, мисля, че е мъжът, когото винаги съм търсела — прочувствено заяви Гейл като в някаква драма. — Наистина. Той е идеалният джентълмен, харесвам къщата му, разбираме се чудесно и... вече съм готова. — Взе четката и я прокара през косите си още няколко пъти. — Да, мисля, че е време.

— За какво?

— Да уредя живота си. Брак, деца... Мама винаги твърди, че това са нещата, които правят една жена пълноценна.

— Но истински ли обичаш Том?

— О, много — увери ме Гейл. — Той е моето малко слонче.

— Твоето какво?

— Така го наричам, защото е толкова силен и никога не забравя да се обади — обясни Гейл, докато се пръскаше обилно с „Дюн“.

На вратата се позвъни и бях благодарна. Дори затръшването на портите на ада би било добре дошло за мен като сигнал за край на този разговор.

— Ти отвори, Ал, ще се престоря на заета — каза Гейл с пискливия си глас, изтича в стаята си и затръшна вратата.

С неохота станах и отидох да отворя на Том. Не можах да видя с какво е облечен, защото двадесет и четирите розови рози, които пъхна в лицето ми, го закриваха.

— Гейл — каза той с топлота.

Отдръпнах се.

— Извинявай, аз съм.

Бе с тъмносив костюм и черни обувки. Тъмните му очи с черни мигли се открояваха на лицето му. Изглеждаше толкова мускулист и мъжествен. С ужас си представих как притиска крехкото тяло на сестра ми към широките си гърди. Затреперих от ревност. Бих искала да кажа, че я потиснах, но истината бе, че не можах. Силно се изчервих.

— Как си, Алекс? — учтиво попита Том.

— Добре — промълвих.

— Къде работиш сега? Разбрах, че си напуснала „Хамилтън Кейн“.

— Гейл! — отчаяно извиках. — Том пристигна! Да, а... работя в една галерия до „Пикадили“. „Йънгър“.

— О, доста по-близко до интересите ти — равнодушно отбеляза той.

Последва неловко мълчание.

— Аз... съжалявам за недоразумението в „Карфор“. Нямах представа.

Кръвоносните съдове на лицето ми щяха да експлодират.

— Забрави за това, вината беше изцяло моя — отвърна Том непринудено, сякаш думите се лееха от устата му.

Не можех да го понеса. Тактично ме успокояваше, както правеше с изтрезнелите студентки, които му се извиняваха за държането си предишната вечер. Явно се смущаваше не по-малко от мен. Компанията ми му бе неприятна и нямаше търпение да се измъкне от тук с Гейл.

[1] Пиеса от Шекспир. — Б.р. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Томи — задъхано извика Гейл с малко по-тънък глас от обикновено. — Донесъл си ми цветя, колко мило.

— Гейл, изглеждаш чудесно — каза той. — Като риба.

— Риба? — повтори тя с недоумение.

— Русалка — припряно обясни Том. — А... Алекс, ти също изглеждаш добре, като...

— Кит. Ха-ха-ха — засмя се Гейл. — Сигурно те е отегчила до смърт. Съжалявам, бях заета с ръкоделието си.

Показа му ужасна бродерия на котета, гонещи кълба прежда. Боже мой!

— Хубаво е. — Том изглеждаше озадачен. — Не, Алекс ми разказваше за новата си работа в галерията. Търсим картини и статуетки за офиса, може би скоро ще намина.

— Галерията е малка и затънтена. Едва ли ще намериш нещо подходящо при нас — предупредих го.

— Срещаш ли се с някого? — смутено попита той.

Господи, беше ужасно. Не можех да издържа и секунда повече.

— Глупости. Алекс! Тя живее като монахиня — подхвърли Гейл с насмешка.

Лицето ми отново пламна.

— Да, излизам с един човек — отвърнах.

— Не си ми казала. С кого?

— С Гордън Фаръл, собственика на галерията — самодоволно отговорих на въпроса ѝ. Том повдигна вежди, но си дадох вид, че не забелязвам. За нищо на света нямаше да допусна да ме гледа със съжаление. — Има успешен бизнес и е от добро семейство.

— Отдавна ли се срещате? — попита Том, явно малко изненадан.

— Хм. Е, отдавна ме кани, но едва днес се съгласих — излъгах. — Няма да се засичаме често, защото Гордън иска да ме води на различни места.

— Какви? — поллюбопитства Гейл и недоверчиво присви бляскавите си клепачи.

— На кино, да гледаме европейски филми със субтитри — заявих и скръстих ръце за по-голяма убедителност.

Телефонът звънна и скочих.

— Ало, 555 2237 ли е? Обажда се господин Брайнс — каза шефът на Бронуен.

— О, здравей, Гордън, скъпи — весело изчуруликах. — Да, тъкмо говорех за теб, дано не сме изпуснали прожекциите на „Mapon les Sources“^[1]. Може би утре. Благодаря за прекрасните рози. Червените са любимите ми.

— Ало? Ало? — повтаряше господин Брайнс.

— О, аз също, скъпи. Чао — глезено казах аз и затворих.

— Чудесно — заключи Гейл. Изглеждаше смаяна. Едно на нула за мен! — Няма да те задържаме. И ние трябва да побързаме, за да не закъснеем.

— Къде са розите ти? — попита Том.

— В офиса. Гордън иска на бюрото ми винаги да има цветя. Казва, че съм далеч по-красива от тях. Е, приятна вечер.

Том ми кимна и побутна Гейл към вратата. Затворих се в стаята си и се проснах на леглото.

* * *

Кийша и Бронуен се прибраха заедно. И двете изглеждаха много развълнувани. Дан бе предложил на Брон да се премести при него, а Кийша се бе срещнала с новото си гадже Джеръми, за да пийнат по нещо и все още бе доста потайна, така че имаше изгледи скоро и двете да се изнесат.

Замислих се какво би означавало това. „О, господи, моля те, не сега!“ Щях да бъда принудена да пия соево мляко и да ям сандвичи със соево сирене. Но ако Том бе налупал въдицата, нямаше да бъде задълго.

— Е, как вървят нещата, приятелко? — попита Кийша, когато превъзнасянето на Дан приключи. — Срещнах Гейл и Том отвън, тя ми каза, че ще излизаш с Гордън.

— Ммм, да.

Кийша подозрително примигна.

— Излъга ли я?

— Би могло да се нарече лъжа — признах, — технически погледнато. — Укорителният ѝ поглед ме накара припряно да добавя. — Технически погледнато, не е истина.

— Защо я заблуждаваш, скъпа? — попита Бронуен. — Ще се наложи да си поръчваш обаждания по телефона и сама да си изпращаш цветя.

— Самодоволната усмивка на Гейл адски ме дразнеше — отвърнах аз. Реших да премълча за обяснението си в любов към господин Брайнс. Засега.

— Тя ще те провери — предупреди ме Кийша. — Ще се наложи да му кажеш.

Това бе тъжната истина. В каква каша се бях забъркала.

— Най-добре е да си намериш приятел — предложи Бронуен. — Този път истински.

Мразя, когато ми дават такъв съвет. „Намери си приятел“. Как, по дяволите? Къде? Не можех да отида на щанда за мъже в супермаркета и просто да си избира един, въпреки всички глупави статии, чиито автори твърдят, че баровете за самотници са като сергии, отрупани със свежа стока. А опасността от СПИН? А вероятността да попадна на някой извратен тип? Да се опитваш да откриеш свестен мъж в нощен клуб, е като да търсиш добър играч в английския отбор по крикет. В района на „Йънгър“ не гъмжеше от расови мъжкарни, ако не се брояха младите симпатяги, които наминаваха да видят Гордън.

Сигурно гейовете притежават някаква особена дарба. Гордън дори не бе привлекателен, а имаше повече обожатели от Патси Кенсит на рок фестивал.

Докато жените не бива да забравят за фактора външност, а аз изглеждах ужасно. (Споменах ли вече за това?)

— Точно така, ние ще ти помогнем — въодушевено каза Кийша. Толкова въодушевено, че ме накара да осъзная колко отчаяна ѝ се струвам. — Ще направим купон. Познавам много...

— Престанете — възразих. — Не сте ли чели „Дневникът на Бриджит Джоунс“? Не знаете ли кармичния закон за купоните? Всичко лошо, което може да се случи, се случва, при това пред очите на много

хора. Не искам да разлея сок от касис върху бялата си рокля или по погрешка да сложа сол в крема „Брюле“.

— Какъв крем „Брюле“? — попита Кийша.

— Каква бяла рокля? — попита Бронуен.

И двете бяха решили да се правят на наивни. Ха! За каква ме вземаха всички? Този път нямаше да се хвана на номера.

Легнах си рано, за да се опитам да заспя, преди Гейл да се прибере. Нямах шанс. Надигах се, отново лягах, броях овце или бившите приятелки на Шеймъс Мейън, но в един без петнадесет все още бях будна и нямаше начин да не позная звънливия момичешки смях на Гейл и тихия глас на Том, който се стараеше да не ни събуди. Поговориха си на вратата, но той не влезе.

Това не ме накара да се почувствам по-добре. Захапах възглавницата, за да не чуе Гейл, че ридая.

* * *

Казах на Гордън за малката си измама още когато пристигнах на работа следващата сутрин.

— Господи — подигравателно промърмори той. — Наистина сме отчаяни, а?

— Ще ми помогнеш ли? Искам да кажа, ако се наложи? — попитах го с умоляващ тон.

Хвърли ми смразяващ поглед.

— Дума да не става, ще съсипеш репутацията ми.

Зазвуча монотонната мелодия на телефона. Откакто го бе купил, Гордън му се радваше, сякаш бе техническото чудо на века. На мен ми напомняше за звънците за врата, които засвирват музикалната тема от „Среци“, когато ги натиснеш.

— Галерия „Йънгър“, ало. О, здравейте, господин Дръмънд — каза той. Панически започнах да му давам знаци да каже, че ме няма. — О, да, моята сладурана е тук. За теб е, скъпа, обажда се Том.

— А... здрасти, Том — едва промълвих аз и се изчервих от срам. Слава богу, че все още малцина използват видеотелефони. Никоя жена не би оцеляла и седмица, ако трябва да бъде с безупречна прическа и грим двадесет и четири часа седем дни в седмицата.

— Приключвай бързо, скъпа — извика Гордън. — Знаеш, че мразя да разговарям с други мъже.

— Гордън ми се струва доста ревнив — нехайно каза Том.

— О, истински маниак е, не зная как го търпя — отвърнах и изстрелях стотици куршуми с въображаем пистолет, за да накарам Гордън да се оттегли.

— Помисли ли си какво би могла да ми предложиш за фойето? Трябват ми няколко неща. Изглежда твърде пусто.

Прехапах устни. Имаше предостатъчно посредствени творби, но знаех, че Том може да си позволи нещо доста по-стойностно. Просто бе решил да ми се подмаже заради Гейл.

— Казах ти, няма нищо подходящо за теб — напомних му.

— Е, все пак ще намина да поразгледам. Хайде, Алекс, не бива да лишаваш гаджето си от възможност за продажба — настоя Том.

— Не можеш ли да потърсиш другаде?

— Ако не те познавах, щях да си помисля, че си твърде неучтива с клиентите. Какво има, мислиш, че не съм подходящ за сестра ти ли? — спокойно попита Том.

— Мисля, че двамата с Гейл сте идеалната двойка — суховато отвърнах. — Можеш да наминеш, когато поискаш.

Щом затворих, изгризах старателно оформените си нокти до кръв.

* * *

Милион пъти оправих грима си, навих ръкави над лактите си и изтичах до магазина зад ъгъла да купя двадесет червени рози, които натопих в голяма кутия от мляко и ги сложих на бюрото си. Бяха малко клюмнали, но нямах време да намеря по-хубави. Обедната почивка отмина, но той не се появи. Тъкмо бях започнала да губя надежда, когато камбанката на вратата звънна и сърцето ми подскочи.

Затаила дъх, надникнах иззад розите.

— Здравей, скъпа — каза майка ми.

Примигнах, не вярвайки на очите си, но или Гордън бе сипал наркотик в ментовия ми чай, или пред мен стоеше мама, с ярко розово

вълнено палто, рокля и чорапогачи в същия цвят, с черни обувки с дебели подметки и черна шапка, окичена с пера.

Чул звъна, Гордън се втурна като пираня, надушила кръв.

— Мамо, това е Гордън Фаръл. Шефът ми. Гордън, това е Ема Уайлд.

— Госпожа Уайлд — припряно каза мама, в случай че му хрумнеше да се обърне към нея с малкото ѝ име. — Майката на Алекс. Имах работа в града днес и реших да навестя дъщеричката си. Какво си облякла, Алекс, с тези дрехи приличаш на строителен работник.

— За сметка на това вие изглеждате зашеметяващо — каза Гордън с галантен поклон. — Очевидно гаргите не са умрели напразно.

Мама кокетно наклони глава.

— Прекрасна шапка, нали? Надявам се, че вие ще успеете да убедите Алекс да се облича по-женствено.

— Опитвам се — отвърна долният предател Гордън, но не успя да спечели симпатиите на майка ми с подмазването си.

— Въпреки че не зная как би могла да си го позволи с мизерната си заплата.

— Мамо...

— Нямах глава за бизнес, Александра. Крайно време е да го проумееш. Трябва да се върнеш при нас и да се срещаш със свестни млади мъже.

— Парите не са всичко, госпожо Уайлд — учтиво изтъкна Гордън. — Работата при нас носи удовлетворение на Алекс, което е важно.

— Истинското удовлетворение за жената идва единствено от семейството — заяви майка ми. — Какво е това? — взе Последното ми творение, дебнеща пантера. — Змия? Змиите нямат крака.

— Въплъщава концепцията ѝ за пантера — каза Гордън в моя защита.

— По-скоро моята концепция за пълен боклук.

— Мамо, наистина трябва да те помоля да... — осмелих се да кажа аз, готова да изтърпя тирадата, която неизбежно щеше да последва, но за мой късмет камбанката отново звънна.

Или може би за мой ужас, защото влезе Том, облечен с тъмносив официален костюм и риза на тънки сини райета.

— Господи! — просъска Гордън под носа си. — Сигурна ли си, че не е гей?

— Млъквай! — просъсках аз в отговор. — Ти си гаджето ми, по дяволите!

— Аа — извика майка ми, ухилена до уши. Перата на шапката ѝ затрептяха. — Томи Дръмънд, нали? Ухажорът на моята малка Гейл.

— Госпожо Уайлд, толкова се радвам да ви видя отново — каза Том, съвършено спокойно.

Не зная как го прави, дори за миг лицето му не издаде смущение. Струваше ми се, че ще умра, чувствах се по-неловко, отколкото, когато влязохме в „Джон Луис“, за да купим ученически униформи. Мама купуваше по две от всичко и когато чу каква сума трябва да плати, буквално се разпищя. После продавачката направи грешката да ѝ каже, че всъщност цената е разумна. (Нямаше кой да я предупреди какво ще последва.) Майка ми продължи да пици и се обърна към всички други клиентки с въпроса:

— На вас разумно ли ви се струва? Нима сте съгласни?

Двете с Гейл се отдалечихме и се престорихме, че пробваме шапки. Господи, този спомен все още ме разтреперваше.

— Отдавна забелязах, че си падаш по Гейл — сподели майка ми и думите ѝ ме разтърсиха. — Когато идвахме да видим Алекс в „Оксфорд“, все търсеше начин да я заговориш.

— Мамо — задъхано промълвих, треперейки от срам, — едва ли Том иска да слуша това.

— Е, дано намеренията ти са почтени, младежо. Ще трябва да положиш доста усилия. Всички момчета тичат след нея. Страхотно парче е.

— Така е — съгласи се Том.

— Що се отнася до Алекс, направо съм се отчаяла. С тази ужасна прическа и невзрачни дрехи. Не мислиш ли, че младите дами трябва да бъдат женствени, Том? Никога не би нарекъл момиче като Алекс привлекателно, нали?

— А... — запъна се Том.

— Разбира се. Виждаш ли, Алекс, щом не желаеш да слушаш моето поколение, послушай своето. — Погледна часовника си. — Господи, трябва да тръгвам, ще изпусна влака.

— Радвам се, че се запознахме — нагло каза Гордън.

— Ще спра такси — предложи Том, отвори вратата и кавалерски я придружи до тротоара.

Гледах го, докато махна на една кола и помогна на майка ми да се настани на седалката. После даде на шофьора двадесетачка. Господи, безспорно бе истински джентълмен.

Потръпнах. По-лошо би било единствено майка ми да пристигне с чанти, пълни с дрехи, купени от „Кънтри Кежуълс“, и да ме накара да пробвам тоалетите един по един. Почти съчувствах на Гейл. Том определено не би искал да бъде свързан с това.

Върна се, преди да успея да предупредя Гордън, че трябва да се преструва, че сме гаджета, и да престане да го зяпа като изгладнял лабрадор пържола.

— Майка ти изглежда добре за годините си — учтиво отбеляза Том.

— Хм — промърморих аз, все още пламнала от срам. — Да ти покажа ли няколко статуетки?

— Разбира се.

Том изгледа Гордън с презрение и дръзко целунах мнимия си приятел по бузата.

— Алекс е безценно съкровище — въздъхна Гордън — за галерията, господин Дръмънд.

— Радвам се, че се занимавате с нещо, което ви доставя удоволствие — каза Том. — Слушайте, тук има доста неща, които ми се струват подходящи, така че ще бъде нужно време, за да може Алекс да ми покаже всичко.

— Елате на следващото представяне на творби в тесен кръг — разпалено заговори Гордън. — Този път Алекс ще бъде домакинята. В неделя!

Това бе новина за мен.

— Чудесно, с удоволствие — равнодушно отвърна Том.

— Доведете и приятелката си — добави Гордън. — Ще бъде нещо като двойна среща.

[1] Френски филм на режисьора Клод Бери с участието на Ив Монтан. — Б.р. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Няма да се справя — мрачно казах аз.

Гордън бе непреклонен.

— Ще се справиш, скъпа. Нека те види в целия ти блясък. Помисли си колко по-хубаво ще ти се струва всичко.

Грабнах пантерата си и едва се довлякох до дома. Защо, когато сърцето ти е разбито, всички настояват да бъдеш силна?

Не исках да блестя. Не исках и да се преструвам, че не ми пука. Все пак се прибрах.

* * *

Гейл си дойде късно, с нов копринен шал.

— Изненадах Том на работата му и го придумах да излезем по магазините — похвали се тя. — Бях толкова възхитена от това, че той ми го купи.

— Късметлийка — каза Бронуен и огледа шала, явно впечатлена.

Гейл тръсна русите си коси.

— Не е късмет, а съдба. Трябва му точно жена като мен. Нямам търпение да се преместя в „Карфор“, напълно ще преобразя къщата. Онези стари гоблени и решетки от ковано желязо ще изчезнат, ще съборя няколко стени и ще се получи страхотно пространство. Всички стаи, боядисани в бяло, хромови мебели...

— Мисля, че сградата е ценно архитектурно наследство и подобни промени не са позволени.

Гейл се нацупи.

— Е, Том ще издейства разрешение.

— Няма да се съгласи. Той обича „Карфор“ — изтъкнах.

Гейл се приближи с гневна походка.

— Откъде знаеш?

Свих рамене.

— Доста дълго бяхме приятели.

— Е, добре — извика тя с пискливия си глас. — Била си негова приятелка, но аз съм нещо повече. Знаеш ли, Том харесва женствени жени.

— И мама ми го напомни — съгласих се аз.

Гейл сякаш не ме чу. Малкото ѝ лице бе поруменяло.

— Зная, че днес Том се е отбил в магазина ти — продължи тя. Бронуен и Кийша бяха наострили уши в очакване на разпра между сестри. — Просто търси нещо за украса на офиса си, не си въобразявай, че е имало друга причина. Иска...

— Статуетки за фоайето.

— Ако се държи любезно с теб, то е просто защото се старее да ме впечатли. — Нервно пъкна шала под носа ми. — Това струва шестстотин лири, Алекс. Луд е по мен.

— Очевидно е — промърморих.

— Просто те предупреждавам — заключи тя.

Изгледах я с недоумение.

— За какво?

Гейл се намръщи.

— Да стоиш далеч от гаджето ми. Всички знаем, че безсрамно спиш с чужди мъже, с Том си поговорихме за историята ти с Шеймъс.

Изчервих се.

— Какво?

— Е, казах му истината. Както и да е, стой далеч от него.

Закрачи към банята, преди да успее да кажа дума.

— Щом ревнува, значи е несигурна — отбеляза Кийша. — Но ти не би се опитала да прелъстиш гаджето на сестра си, нали, Алекс?

Не казах нищо. Хромови мебели и бели стени? Уби ме. Гейл бе ужасно неподходяща за Том, въпреки че изглеждаше като нежно цвете. Такава жена ли търсеше той? Явно да. Не можех да сторя друго, освен да грабна шала на Гейл и да издухам носа си в него, което накара Бронуен да избухне в истеричен смях.

— Хайде — настоя Кийша, — да излезем да се напием.

* * *

Заклучих стаята си, в случай че на Гейл ѝ хрумне да ми отмъщава за нещо, и отидохме в „Рат енд Перът“ в Кемдън и поръчахме по два коктейла.

— Откъде ѝ хрумна, че ще се опиташ да ѝ отмъкнеш Том? — зачуди се Кийша. — Ти не можеш да го понасяш. Честно казано, струва ми се, че наистина е луд по Гейл, щом заради нея е готов да си купи нещо от твоя магазин.

— Може би просто е наминал да ме види — плахо предположих, когато алкохолът ми вдъхна кураж. — Може би иска да заровим томахащата.

Кийша се засмя и пусна песен на Мери Джей Блайдж.

— По-скоро би я забил в гърба или главата ти — възрази тя, когато се върна.

— Какво искаш да кажеш? Не е възможно все още да ми се сърди.

— Не знаеш ли за парите? — Доловила недоумението ми, Кийша повдигна вежди. — Господи, Гейл не ти ли каза защо Снежанка не се върна? Том я е намерил и ѝ е платил да се разкара. Казал ѝ, че дори и да се омъжи за брат му, той ще се разведе с нея веднага щом узнае истината и за да избегне скандала, ѝ дал пари да замине в чужбина за шест месеца. Чарли бил съсипан, едва не потънал в земята от срам. Разхленчил се пред Елън и се венчали без много шум, най-сетне щастливи. Част от сделката била Снежанка да се изнесе от апартамента тук. Досега се питахме защо го е направил, но явно е искал да защити Гейл.

Вече с мъка преглъщах питието.

— Колко пари? — попитах.

— Трябвало е да остане тайна — провлачено каза Кийша. — Гейл разбрала, защото преровила писмата му.

Побиха ме хладни тръпки.

— Колко пари? — повторих.

— Седемстотин и петдесет хиляди — отвърна Кийша.

„Господи. Седемстотин и петдесет хиляди лири!“

— Алекс, защо пъхтиш така? Алекс, поemi си дъх като хората! Извинете, може ли чаша вода?

* * *

Таксито забръмча по улиците на Северен Лондон, пълни с пияни компании. В петък вечер тук е като в пиковия час в района на „Пикадили“. Гъмжи от техно манияци и японски туристи със светлоотразители и раници, които се озъртат за братята Галахър.

Затворих очи и се опитах да потисна световъртежа. Том бе похарчил толкова пари и все още излизаше с Гейл? „Нямам вина, нямам вина“, отчаяно си напомнях. Не аз бях проститутка, не носех отговорност за поведението на Снежанка...

Но се чувствах гузна. Аз я бях довела, поне така изглеждаше, и не бях сторила нищо, за да ѝ попреча. Том имаше пари, всички знаехме, но все пак бе пожелвал голяма част от банковата си сметка.

А не ме обвиняваше. Не бе казал нито дума. Ако Гейл не си бе пъхала носа в кореспонденцията му, никога нямаше да разберем какво е направил.

Постъпката му ме накара да преливам от обич. Беше толкова мило, толкова щедро. Сякаш фактът, че бях най-лошата гостенка в историята на гостуването, нямаше значение за него. Том бе толкова галантен.

Представих си как кара танк, както онази кола на връщане от Глостър. Всеки път, когато затворех очи, сякаш го виждах като офицер, с униформа. Би могъл да повали Шеймъс на земята само с леко духване, ако се изпречеше на пътя му.

Винаги бях търсила чувствителен, поетичен тип. Какво ме привличаше в този набит мъжага от богато семейство?

А сега Гейл искаше да се омъжи за него и да превърне прекрасния му стар дом в пост модернистичен хангар. Добре че не взех приказките ѝ насериозно, иначе бих се побъркала.

Когато се върнахме у дома, на масата в кухнята имаше писмо. Кийша надникна в стаята на Гейл и видя, че гардеробът ѝ е празен, а пухкавите плюшени мечета са изчезнали.

— Изнесла се е, изнесла се е — извика тя и радостно заръкопляска. — Супер, звучи като песен от шоуто на Рики Лейк.

Разкъсах плика.

„Глупава гъско...“

Гъска? Напълно в стила на Гейл е да ме нарече „шибана кучко“, но явно се бе изплашила, че ще покажа бележката на „Томи“ и ще бъде разкрита пред него като жена, която ругае.

„... как можа да сториш това с прекрасния ми подарък от Томи? Само защото си жалка стара мома, искаш да провалиш щастието на други двойки. Е, не на мен тези номера. Отивам да живея с Томи“.

— Дали „Томи“ знае за това? — засмя се Кийша. — Дано не го завари в леглото с някоя прислужница, когато пристигне с куфара си.

Представих си как крехките рамене на Гейл се тресат от престорени ридания, докато умолява Том да остане да пренощува при него, а всъщност планът ѝ е да се установи там за цял живот. Той би се зарадвал да я види, а аз ѝ бях осигурила идеален повод.

Хрумна ми нещо още по-лошо — как Гейл заплаква на силното му рамо като безпомощно дете, изкарва ме коравосърдечна кучка, а той изтрива сълзите ѝ с целувка и я отнася на ръце в спалнята си.

— Няма такава вероятност — казах аз и се опитах да скрия, че ръцете ми треперят, докато оставях листа.

— Браво, Алекс, печелиш наградата „Съквартиратка на годината“ — заяви Кийша, замаяна от алкохола. — Гейл се разкара и ти спести преструвките пред Том.

* * *

Веднага щом пристигнах в „Йънгър“ на следващата сутрин, се развихрих и направих основно почистване. Това бе краят на царството на пращинките в магазина. После отидох в задния двор и се залових с нова скулптура.

Глината се плъзгаше под пръстите ми така бързо, сякаш бе течна. Постепенно от сивата маса се оформиха стройни крака и леко наклонен ханш в къса прилепнала пола.

Яростта, която ме бе завладяла, сякаш даде криле на пръстите ми. Извайвах тялото на сестра си. Силуетът ѝ ставаше все по-ясен. Дърпах, изрязвах и заглаждах, докато успях да пресъздам овалното ѝ лице и лъскавите ѝ коси (сложих лак, за да блестят на светлината). Гордън отсъстваше, нямаше кой да ме прекъсва и работих цяла сутрин, дори пропуснах кратката почивка в единадесет. Телефонът звънна няколко пъти и очаквах да е Том, за да каже, че няма да дойде. Но се обадиха само лейди Тим Хайдн и госпожа Понсънби, две клиентки, които потвърдиха, че ще присъстват в неделя.

Около два часа статуята на Гейл бе готова. С недоумение погледнах творението си. Сестра ми бе като жива, облепната на висок плот, с нежни черти, малък нос и ехидна усмивка. Навярно това е най-добрата скулптура, която някога съм сътворявала.

Избухнах в плач. Риданията ми бяха неудържими, гърдите ми трепереха, а от очите и носа ми струяха сълзи като на клоун. Около десет минути плаках, докато носната ми кърпичка бе така мокра, че трябваше да я изхвърля. Опитах се да се стегна и да уговоря доставката на сладки и напитки за почерпка, но просто не бях в състояние. Накрая се довлякох до тоалетната и измих очите си. Ако шалът на Гейл бе увит на ролото вместо тоалетна хартия, бих го използвала милион пъти.

Месинговата камбанка на входната врата звънна. Надявах се посетителят да хвърли един поглед и да си тръгне, но се застоя, което означаваше, че трябва да отида, със зачервени очи и бузи, и да се опитам да приличам на човек. Във всички списания съветват читателите да следват инстинкта си, но не мисля, че би било уместно да извикам: „Върви на майната си“.

Беше Том Дръмънд, облечен с друг костюм, черен, с класическа кройка. Носеше стилно куфарче. Леко разтвори устни — съвсем леко — когато ме видя, но веднага си спомни за добрите маниери и си даде вид, че не забелязва нищо странно.

Вчера ме бе видял с майка ми, а сега имаше възможност да разбере как изглежда една истеричка. Бих искала да кажа, че вече не

ми пукаше, но колкото и чудно да ви се струва, не бе така. Ужасно се засрамах, че ме завари в такъв вид.

Със сподавен вик се втурнах обратно към тоалетната.

— Алекс? — Топлият му глас отекна зад мен. — Алекс, добре ли си?

— Да — извиках в отговор, докато трескаво отстранявах остатъците от коректор и руж. „Господи, разменям кралство за флакон «Оптрекс», кралство за флакон «Оптрекс»“.

— Да не би с Гордън да сте скъсали?

— Не, разбира се, лудо влюбени сме, но това не те засяга — изкрещях, предадох се в неравностойната битка и отворих вратата. — Имам много работа, така че ела друг път.

— Хм. Тогава действай — подкани ме Том и огледа празния магазин.

Намръщих се.

— Предполагам, че си дошъл, за да ми кажеш, че няма да присъстваш на откриването на изложбата в неделя. И без това не съм предвидила място за още един.

— Дори за клиент, дошъл с цел голяма покупка? — шеговито попита Том. — Ще дойда, не съм се отказал. Държах да знаеш. Разбрах, че със сестра ти сте се скарали.

— Е, значи ще живеете заедно — казах аз, стараяйки се гласът ми да не издаде гняв.

Том кимна. По дяволите, бе неустоим. „Мъж от класа“, както би се изразила Кийша.

— Само докато тя си намери друга квартира. Но й казах, че ще удържа на обещанието, което съм ти дал.

— Хей, не съм те молила за услуга — сопнах се аз.

Изгледа ме намръщено.

— За бога, Алекс, тъкмо си помислих, че си станала малко по-разбрана.

— Ще бъда такава, каквато искам — изръмжах. Но изведнъж си спомних, че бе похарчил почти половината от спестяванията си заради мен, изчервих се и извърнах глава. — Можеш да дойдеш, ако желаш.

Стоях с поглед, втренчен в пода, когато Том хвана ръката ми. Изненадващият допир на кожата му до моята ме наелектризира. Подскочих като фазан, чул изстрел на ловна пушка.

— Алекс, защо си толкова напрегната? — ласкаво попита той. — Познаваме се от години, не можем ли да бъдем приятели?

— Разбира се — промърморих, защото не смеех да кажа нищо друго. „Приятели? Защо? За да ме тормозите двамата с Гейл? Имам си достатъчно приятели, благодаря“.

Крадешком го погледнах. В очите му се четеше такава топлина, че бях готова отново да захленча.

— Какво ще каже Гейл? — попитах.

Том сви рамене.

— Ти и Гейл... ние с Чарлз непрекъснато се караме, така е с всички братя и сестри. Сигурен съм, че ще се сдобрите. Освен това сам избирам приятелите си — засмя се той и забелязах как в ъгълчетата на очите му се появиха леки бръчки.

„Някога можеше да бъде мой“, помислих си.

— Не мога да повярвам, че си издухала носа си в шала ѝ.

Усмяхнах се. Знаех, че би трябвало да се извиня, но нямах угризения, тя си го бе изпросила.

— Слушай — заговорих, преди да размисля, — имаш ли пет минути на разположение? Какво ще кажеш да пийнем чай?

Том погледна часовника си. Изглеждаше скъп.

— След час имам среща.

— Жалко — отвърнах съкрушена.

— Но ще я отложя. Почакай само секунда.

Извади мобилния си телефон, очевидно смутен, че носи нещо толкова модерно, и позвъни на секретарката си. Тя се опита да спори с него, но Том не прие възраженията ѝ. Настроението ми вече бе малко по-добро. Може би бе супермазохистично, но копнеех да си поговоря с него. Без Гейл, Кийша, Елън или който и да било наблизо.

Отидох в тоалетната и се гримирах надве-натри. Резултатът не бе изумителен, но поне изглеждах прилично. Семплият черен костюм с панталон прикриваше грубоватата ми фигура и бе доста бохемски в съчетание с късата прическа. Точно сега не можех да се надявам на нещо по-добро.

— Зная едно кафене на ъгъла — въодушевено предложих.

— Кафене на ъгъла? Не ставай смешна — каза Том, — направих резервация в „Савой“.

Двадесет минути по-късно седяхме на канапе с пъстра тапицерия, пред нас имаше поднос с малки сандвичи и сладки с крем и конфитюр, подредени на двуетажна поставка. Сервитьор, който се разтапяше от любезност, ни бе настанил точно за пет секунди, а колегата му ни бе налял „Лапсанг Сушонг“. Господи, всички тези неща бяха толкова примамливи, а атмосферата бе накарала сърцето ми да замре още щом бях прекрачила прага.

„Късметлийка си, Гейл“, помислих си със завист.

Пианистът подхвана блус, вероятно в чест на американските туристи сред клиентите. Звучеше посредствено, каквито бяха моите скулптури.

— Съжалявам, че се скарахме — предпазливо каза Том.

— Аз също — едва събрах смелост да отвърна, — наистина, защото не знаех, кълна се...

— Зная.

— Но се държах ужасно, не мога да отрека, че имам известна вина.

На гърлото ми заседна буца. О, не, мразя това, винаги се разплаквам, когато съм засрамена. Дори и да не съм в лошо настроение, срамът ме кара да хленча. Потиснах го. Не отново.

— Глупости — възрази Том, не по-малко смутен от мен. Може би защото бе от англичаните, които гледат на разговорите за чувства, извиненията и други подобни неща както шестгодишно дете на посещенията при зъболекар. — Постъпих като кръгъл идиот! Нима носиш отговорност за поведението на брат ми? Нима имам право да те уча как да живееш?

Прехапах език. Шеймъс! Господи, какво ли му е наговорила Гейл за мен?

— С Шеймъс...

Том вдигна ръка.

— Не ми дължиш обяснения, както казах, не е моя работа.

— Честна дума, той ми се нахвърли, не можах да го спра — тихо промълвих. — Излъга ме, че с брака му е свършено. Зная, че нямам оправдание, но се чувствах жалка. Затова бях толкова жестока с Елън. Мислех си, че никой мъж не ще ме пожелае.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Че никой мъж не ще те пожелае? — повтори Том като ударен от гръм. — Не ставай смешна.

Леко се усмигнах. Не исках да изпитва съжаление към мен.

— Как върви съвместният ви живот с Гейл? — попитах.

Нервно се раздвижи. Може би се боеше, че тя ще го изкорми само защото си е поговорил с мен.

— Добре. Бях... малко изненадан, когато се появи така внезапно.

— Много е красива — насърчих го да продължи.

— Така е — потвърди той. — Изключително привлекателна.

Е, за „изключително“ не зная...

— Прекрасни коси — каза Том. — Невероятни очи, толкова големи. И е много нежна. Има изящни ръце.

„Добре, добре, разбрах“.

— Когато излезем, всички мъже се заглеждат по нея.

— Не се и съмнявам — замислено отбелязах.

— Като че ли не харесва работата си. Иска да става писателка, а?

— Поне така твърди — отвърнах. О, по дяволите, този разговор ставаше все по-неприятен. Определено не желяех да говорим за мен, но нима бе по-добре да говорим за Гейл?

— Близки ли бяхте като по-малки?

— Почти колкото Маргарет Тачър и Артър Скарджил.

Том се засмя и стомахът ми се сви. Обичах да слушам смеха му, който ми напомня за лъва от логото на „Метро Голдуин Майер“. Едър и страховит мъжкар, но същевременно изключително добър.

— Ти го каза — изтъкна той. — Трябва да призная, че не долавям никаква прилика между вас. Имате толкова различни възгледи за живота. Толкова различно чувство за хумор. И на външен вид никак не си приличате.

Господи, бе по-жесток и от леля Мери, която някога казваше: „като две капки вода“, но всеки път, когато застанеше срещу феята и

гнома, думите ѝ звучаха все по-неубедително, докато накрая се предаде и започна да твърди, че за сметка на това аз съм умна.

— Значи нещата между вас двамата са доста сериозни... живеете заедно?

— Не чак толкова — припряно каза Том. — Все още не съм готов за обвързване.

„Така говориш сега — помислих си, — но щом Гейл си е поставила цел, нямаш шанс“.

— А ти?

— Папата има по-бурен интимен живот от моя — мрачно отвърнах.

Погледна ме учудено, докато ми подаваше парче шоколад.

— Мислех, че си луда по Гордън?

— Освен Гордън — промърморих аз.

Извърнах глава, когато Том прехапа устни, за да сдържи смеха си.

— Винаги по петите ти са тичали доста мъже, Алекс — каза Том, когато се успокоих.

— Не, всички или са ме зарязвали, или са се оказвали обратни — възразих и изведнъж почувствах вълна на облекчение. Просто не можех повече да се преструвам. Вече бях загубила Том, така че какъв бе смисълът? Отново си говорехме приятелски, както, когато изглеждаше като чувал с баласт. Естествено, разликата бе, че сега бях влюбена в него, а той практически бе женен за сестра ми. Но по дяволите, човек не може да има всичко.

— Мисля, че имаш избирателна памет, малката — каза Том. — А Джак?

Ръката ми застина, преди да поднесе чашата към устните ми. Джак Съливан, меланхоличният зъболекар от Уитни?

— Бях го забравила — признах.

— А Куентин? — настойчиво попита той.

О, да, Куентин Дийн, младият асистент по средновековна исландска култура се опитваше да ме сваля. Дори имаше собствена кола и апартамент.

— Куентин беше твърде мекушав — троснато отвърнах.

— А Робърт? А Едуард? — продължи Том.

— Бяхме просто състуденти — възразих. — Не се броят.

— Е, явно ти не ги зачиташ. Но не всички бяха от колежа — продължи обвинителната си реч прокурор Том Дръмънд. — Когато се премести в онзи мизерен бордей, обитаван от марксиста...

— Не беше толкова зле — излъгах.

— Ти си падаше по онзи тип със сплъстените коси...

— Реге прическа.

— ... и кучето.

— Имаш предвид Криспин — напомних му с насмешка. Криспин бе от средно заможно семейство, като мен. И също ме харесваше. Бях го изоставила, защото се срамувах да излизам с мъж, който носи това име. Звучеше по-ужасно дори от Дуейн. А и след известно време бях започнала да отдавам по-голямо значение на личната хигиена, макар и да не исках да го призная, защото не ми се струваше много бохемско.

— Да не забравяме и Малкълм — отново заговори Том. — И Филип, който те заведе в Париж, за да се разхождате по Шанз-Елизе, а когато го заряза, не забеляза ли, че Питър...

— Добре, не ми напомняй — изръмжах.

— Явно имаш нужда от напомняне — тактично изтъкна той. — Мислиш само за мъжете, които си харесвала, а са ти се изплъзнали. А другите, с които не желаете да излизаш?

Не казах нищо. Онези момчета не бяха карали сърцето ми да замре и рядко се сецах за тях. Всъщност не бяха малко... навярно заслужавам да извиете ръцете ми.

— Доста мъже си падаха по теб, Алекс, трябва да престанеш да се подценяваш.

— Не го казваш за първи път.

— Ти не се вслушваш — изтъкна Том.

Искаше ми се да се хвърля на врата му и да му призная истината. „На кого му пука за онези други мъже? Желая само теб, теб, теб!“

Но вече бях проиграла шанса си.

— Трябва да се връщам при Гейл — въздъхна той с малко тъга. — Но се радвам, че отново сме приятели.

— Аз също... — отвърнах, преглъщайки буцата в гърлото си.

— Ще дойда на онзи малък прием в неделя. Ще доведе и Гейл, какво ще кажеш?

— Добре — промърморих.

— Чудесно. — Вдигна ръка и моментално се появи сервитьор. Никой не би накарал Том Дръмънд да чака. — Трябва да прекарваме повече време заедно, не мислиш ли?

* * *

Докато вървах към дома, не знаех дали да се смея, или да плача. Част от мен тръпнеше от вълнение, че отново щях да видя Том толкова скоро, а друга част се ужасяваше при тази мисъл, защото той щеше да бъде с Гейл. Когато си ги представех заедно, имах чувството, че ще повърна всички сандвичи с краставица, които съм изяла.

Кийша бе въодушевена.

— О, трябва да го превърнем в събитието на годината. Ще доведе Джорди. И Дийн.

— Дийн, поп звездата? — недоверчиво попитах.

Джорди бе вторият водещ на „Ранобудници“, от онези телевизионни водещи, които изглеждат толкова чисти, сякаш ухаят на паста за зъби от екрана. А ако дойдеше и Дийн от „Ред Алърт“, друго старо гадже на Кийша, в галерията щеше да пристигне цяла армия от „Смаш Хитс“.

— Нужна е малко реклама — решително каза Кийша.

— Ще се обадя в „Дейли Мейл“, вестниците ще пишат за галерията ви.

— Добре — плахо се съгласих.

— Ще доведе Давина Дарлинг! — предложи Бронуен. — Нали се сещаш, супермодела...

— Наркоманката — промърмори Кийша.

— Която страда от анорексия — добавих.

— Богатата млада ценителка на изкуството — каза Бронуен. — Познавам фотографа Ерик Форчън...

Името не ми говореше нищо.

— Много е нашумял, Алекс, не четеш ли „Фейс“?

— О, да — загрея Кийша. — Ще бъде страхотно, Алекс, ще впечатлиш всички и „Сотби“ ще ти предложат работа при тях.

— Трябва само да организираш едно фантастично парти — усмихна се Бронуен.

* * *

— Какво искаш? — ужасено попита Гордън.

— Специална почерпка. Хапки, малки пици, а... „Креп Сузет“ — предложих.

Бе пребледнял и стискаше портфейла си.

— Имаш ли представа колко струват тези неща? — гневно изтъкна той.

— Но тук ще дойдат всички звезди — силно преувеличих аз. — Обадох се на най-добрите ни клиенти. Бронуен ще разтръби за проявата.

— Коя е тази Бронуен? — промърмори Гордън. — Слушай, щом си решила да правиш нещо, направи го сама.

— Добре — сърдито отвърнах. — Стига да ми отпуснеш бюджет.

— Сто лири. Включително и за виното — заяви той тържествувайки.

Нямаше да се предам. Изтичах до „Маркс енд Спенсър“. Там всичко бе твърде скъпо, така че реших да проверя в „Сейфуейс“. Имах късмет. Хванах промоция на ягоди, банани, пушена съомга, сирене и колбаси. Вината бяха съмнителни, но на доста добра цена и взех испанско, френско, италианско и австралийско, за всеки случай. Никой не би ме упрекнал.

* * *

— Не съм сигурна за това, Ал — колебливо каза Кийша, когато се прибрах.

— Какво лошо има?

Бях поруменяла от задоволство.

— Рулото ще се развали до утре. А бананите са леко презрели.

— А ягодите малко смачкани — добави Бронуен.

— Слушайте. Ще замразим всички нетрайни продукти — разпалено споделих намеренията си. — И плодовете ще се запазят, защото ще замразя и тях.

— Ще имат странен вкус — предупреди ме Бронуен.

— Не! Ще направя от специалната пияна плодова салата на мама. Размразяваш плодовете... — Е, не бях сигурна дали е така, но знаех, че ще се получи. — После ги накисваш в бренди за една нощ, за да не личи, ако са малко натъртени. Ще хареса на всички, само захар и алкохол.

Помогнаха ми да нарежа сиренето и деликатесния колбас. Е, изядохме голяма част от тях, но изглеждаха толкова апетитно, как да им устоим? Бях изумена колко хора бяха обещали да доведат момичетата. Може би щеше да бъде толкова претъпкано, че нямаше дори да се видя с Гейл.

— Да пробваме тоалетите си — настоя Кийша. — Какво ще кажете за белия ми кожен панталон и сребристата копринена риза „Джоузеф“?

Тъкмо се чудех какво да облека, когато Бронуен предложи:

— Можеш да вземеш назаем нещо от моя гардероб, Ал.

— Или от моя — каза Кийша с въздишка на неохота.

Но поклатих глава. Щеше да бъде моята вечер. Всичко трябваше да стане така, както аз исках. Бях го планирала. За съжаление, не можех да облека никой от тоалетите, които бях взела в „Карфор“ — лоша поличба — но Том щеше да ме хареса и с бялата ми рокля „Емпорио Армани“, която ме правеше с около пет килограма по-слаба в ханша и навярно затова струваше по пет лири на сантиметър. Както и да е, с нея, неутрално червило, с руж и зелени сенки на клепачите за по-драматично...

На вратата се позвъни. Бронуен изтича да отвори, но не беше нейният герой Дан, а Гейл.

— О, здравей — каза Бронуен с тъга.

— Да вземеш забравените си вещи ли си дошла? — попита Кийша. — Оставила си масло за вана в банята.

— Не, не съм дошла да го взема — просъска Гейл. Метна русите си коси и скръсти кльощавите си ръце. — Търся Алекс.

— Е, тук съм — обадох се аз.

Кийша се засмя, но на Гейл никак не й бе смешно. Хвърляше ми убийствени погледи, както мама преди време, а повярвайте ми, в такива моменти не бихте искали да застанете срещу нея.

— Стой далеч от гаджето ми! — изкрещя тя. — Предупредих те! Кийша и Бронуен настръхнаха.

Изведнъж почувствах прилив на смелост.

— Бяхме приятели, преди ти да го познаваш — напомних й.

— Видяла си се с него вчера! — процеди Гейл през зъби. — И сте пили чай!

— Защо не ни каза, Ал? — укорително попита Кийша.

Мрази, когато я лишавам от привилегията да узнава всички клюки от първа ръка.

— Прекарахме си страхотно и ще се видим отново в неделя — казах аз.

— За нищо на света! — заяви Гейл с пискливия си глас. — Няма да го пусна!

Скръстих ръце като нея. По дланите ми бе избила пот, но нямаше да допусна да види това.

— Защо не му забраниш да се среща с мен? Ще видим какво ще каже — предложих.

Гейл тревожно поглеждаше ту мен, ту Кийша и Бронуен.

— Не ме слуша! — изхленчи тя, обляна в сълзи от гняв. — Мразя ви и трите, проклети кучки!

— Искаш да кажеш, „глупави гъски“? — подигравателно подхвърли Кийша.

— Особено теб, Алекс! — яростно продължи да крещи Гейл. — Собствената ми сестра! Свали тези крадливи ръце от гаджето ми! Не иска да има нищо общо с теб, само се излагаш!

— Стига, Гейл — опита се да я вразуми Бронуен. — Алекс иска само да бъдат приятели.

— Никак не си пада по Том — засмя се Кийша.

Не казах нищо. Чувството за вина ме разяждаше отвътре. Макар и непоносима, тя бе моята малка сестричка! Ако с Том бяха щастливи...

— Забранявам ти да се виждаш с него! — изскимтя Гейл.

— Е, той ще дойде в неделя — казах аз с тъга.

— Зная. — Очите й бяха като ледени кристали. — Ще бъда с него, така че не се надявай да си позволяваш волности. И не ме излагай пред него, знаеш, че искам да се оженим.

— Не се безпокой — промълвих.

— Дано няма за какво — изръмжа Гейл, — защото казах на мама как постъпваш и тя също ще дойде! Може би заедно с татко! Ако се

опиташ да ми отмъкнеш гаджето изпод носа, веднага ще разбере!

— Ще има плодова салата с алкохол — весело я осведоми Бронуен.

— И ще дойдат звезди — присъедини се Кийша.

— Не ми пука кой ще дойде, само стой настрана от моя Томи! — злобно извика Гейл. — Сега се прибирам при него за една приятна вечеря, със свещи и цветя на масата!

— Звучи отвратително. Сигурно всичкият восък ще полепне по зъбите ти.

Бронуен се закикоти зад гърба на Гейл, която гневно се втурна към вратата и я затръшна след себе си.

— Каква нелепост — засмя се Кийша. — Внимавай, Алекс, наистина си е втълпила, че преследваш гаджето й.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Прекарах останалата част от седмицата в трескава подготовка. Работех до пълно изтощение. Обадох се на всички, които някога са били клиенти на малката галерия, дори на онези в Шотландия. Подмазвах се на госпожа Понсънби, на лейди Паула и госпожица Федърингтън, на Том Тъкър и Дуайт С. Лимо, застрахователен брокер от Съединените щати. Извадох всички адреси, които бях въвела в новия ни компютър, и подходах към тях като самоуверен агент по продажби от Уолстрийт.

От време на време ми дотягаше. (Дуайт ме разпитва петнадесет минути какви са изискванията за облеклото.) Имаше и моменти, в които потъвах в земята от срам. Отправих изключително любезни покани към трима души, на които Гордън бе продал фалшификати.

— Шегувате ли се?

— Знаете ли, че сме завели дело?

Е, някои хора са твърде докачливи, не мислите ли? Както и да е, това бе нищо в сравнение с разговора, който проведох, когато набрах номера на съдия Уоптър.

— О, сигурна съм, че ще иска да дойде — разпалено заговорих. — Имаме творби, които особено ще му допаднат.

— Така ли? — суховато каза госпожа Уоптър.

— О, да, доста от тях са... в любимия му стил — неубедително продължих, когато погледнах жалките фигурки на витрината ни. — А... ще присъстват известни личности и хора от пресата, истински ще му хареса.

— Нима?

— Да — уверих я, вече въодушевена. Безспорно бях родена за търговец. — Онзи ден Гордън спомена какъв интерес ще представлява тази проява за съдията. „Трябва да поговорим с госпожа Уоптър и да я придумаме на всяка цена да го доведе. Нещата са точно по негов вкус. Той е един от най-ценните ни клиенти“, това бяха думите му.

— Много мило — промърмори госпожа Уоптър.

— Значи ще го доведете?

— Ще бъде доста трудно — отвърна тя.

— О — промълвих аз с тъга. — Други планове ли има?

— Не точно — обясни съпругата на съдията. — Той почина преди шест месеца.

След тези думи затвори.

Но в повечето случаи поканата бе приета с ентузиазъм. Бронуен и Кийша свършиха своята част от работата и очаквахме галерията да бъде пълна. „Лесно е, ще се справиш“, повтарях си, опитвайки се да не мисля за Том.

* * *

Следващата стъпка бе да избира нещо, което бихме могли да изложим. Разбира се, че щяха да се намерят купувачи за очуканите ни шкафове от осемнадесети век и портретите на момчета с голф панталони, но се спрях само на две творби, подходящи за показване.

— Какво ще кажеш за картината на Де Кунинг? — пописах Гордън. — А за онази на Джаксън Полак?

— Де Кунинг? — попита той с престорено измъчен глас. — Полак? Полудяла ли си?

Гордостта на живота му бе, че притежава по една творба на тези съвременни майстори. Бе платил огромни суми за тях.

— Шестцифрени, скъпа — бе казал неведнъж. Държеше ги в сутерена опаковани, за да не ги вижда никой, защото се боеше да не бъдат купени. Винаги, когато предложех да покажем на някой клиент „перлите в короната си“, Гордън потръпваше от преувеличен ужас.

— О, не и на госпожа Ричардс — възразяваше той. — Тя си пада само по класиката... Не, не на Дейм Агнес, за бога, тази жена не разбира от цветове. — Или: — Ричард Тайрънт? Има чувство за естетика колкото Дейл Уинтън.

— Но той има купища пари, Гордън.

— Александра, „не“ означава „не“ — категорично заявяваше Гордън и закрачваше из магазина, прехапал бузи, сякаш носеше стрък праз, използвайки задника си.

Този път ме изгледа заплашително.

Събрах кураж. Решимостта ми бе несломима. Гордън не разполагаше с моето тайно оръжие — страх да не се изложа пред Том.

— Трябва, Гордън, ако искаш да бъдеш сериозен търговец. Само помисли за хората от пресата, които ще дойдат. Никой от старите ни познайници няма да поиска да ги купи, но ще бъдеш представен като достоен играч и би изглеждало странно да не покажеш най-доброто, което притежаваш.

— Те са такива еснафи — превзето промърмори той. — Много си вироглава, Александра. Нямаме други модернистични творби, с които да ги съчетаем.

— Ще нарушим всички канони — настоях. — Помисли си какво ще кажат приятелите ти, когато мине блестящо.

— Стига картините да останат невредими — с неохота отстъпи Гордън. — Ще държа теб отговорна, Алекс.

Слезе долу да ги разопакова, а аз се прибрах у дома тържествувайки.

* * *

Задоволството ми не трая дълго. Чух страхотно съобщение на телефонния секретар, оставено от мама.

— Обажда се госпожа Уайлд за дъщеря си Александра — каза тя с префърцунения си акцент, който съзнателно използваше, за да ме кара да се срамувам (на секретаря, при купуване на ученически униформи и когато се обаждаха момчета, желаещи да излязат с мен).

— Александра, позвъни ми у дома, има нещо много важно, което трябва да обсъдим.

Би било още по-ужасно, ако не бях сама, когато го прослушах, но Кийша и Бронуен бяха излезли с чаровните си приятели. Трудно е човек да не се ядосва заради щастieto на хората по двойки, когато е самотен. След съобщението на мама бях принудена да изтърпя излиянията на Дан и изпълнителния директор Джереми. Отврат!

— С нетърпение очаквам срещата ни тази вечер, скъпа. Облечи онази червена рокля... или не обличай нищо.

— Трудно ще издържа до довечера, Кийш, цял ден си мисля за теб. Знаеш ли, че си способна да обсебиш съзнанието на един мъж?

Отворих шкафа и изядох всичката пикантна китайска храна на Кийша, просто от злоба. Както и десерта на Бронуен с карамелизирани парченца ябълка (само 115 калории, без изкуствен подсладител). Така им се падаше.

Какво право имаха съквартирантките ми на живот, когато аз можех единствено да организирам някакво тъпо парти?

За да си вдъхна увереност, надникнах в хладилника и видях, че съомгата, рулото и всичко останало все още е на мястото си. Е, поне партито щеше да бъде чудесно. За миг ми хрумна да позвъня на Криспин и старите си приятели от бордея, но отхвърлих идея като „твърде бохемска“. Дебелакът Стимпи Джаксън щеше да се взира в картината на Де Кунинг цяла вечер, да се оригва и да пита кой е разлял боя върху платното.

Да, в бордея имаше телефони. Някакъв факир бе успял да ги прикачи към линията на „Хелу!“ и всичките им разговори се трупаха на сметката на списанието.

Накрая реших, че не мога повече да отлагам, и отворих бутилката прасковено бренди, което щях да използвам за плодовата салата, за да подиша — бях прочела някъде, че така се прави. Алкохолът имал нужда от свеж въздух, за по-силен аромат. Хрумна ми да подпомогна вентилацията на бутилката, като пийна малка чашка, преди да се обадя на майка си.

Погълнах го като лекарство за кураж.

Набрах номера на мама, но вдигна баща ми, който е пълна скръб по телефона. Служи си с едносрични реплики. Ето един примерен разговор:

— Как си, татко?

— Добре.

— Как върви работата?

— Добре.

— А пострадалият ти лакът?

— О, по-добре, скъпа, благодаря.

Предполагам, че добихте представа. Понякога се опитвах да наруша този шаблон, като започвах да съобщавам на татко всичките си новини: гаджето ме заряза, получих повишение, работя върху нова скулптура, подстригах се и прочие. А той ме изслушваше с изнервящо мълчание и накрая казваше: „Хм, боже мой“ или: „И таз добра“, в

зависимост дали новините са трагични или радостни. После бързаше да затвори. Свикнахме с това и след петнадесет години започнахме да го молим да даде слушалката на мама. Но приятел на семейството ни каза, че баща ни се разстройва, че дъщерите му не желаят да си бърбят с него.

Разбира се, има моменти, които са щастливи изключения, както сега.

— Мама там ли е? Обаждала се е по-рано днес — спокойно обясних.

— О, не. Колко е часът? — попита той, малко ексцентрично, както ми се стори.

— Около седем и половина — отвърнах.

— Е, трябва да бъде там всеки момент.

— Къде? — озадачено попитах.

— При теб, в апартамента, глупачке — търпеливо каза татко. — Хвана влака в пет и четиридесет и три и съм изненадан, че все още не е пристигнала.

— Мама ще дойде тук? — задъхано попитах.

— Точно така — потвърди той. — Каза, че иска да си поговори с теб, скъпа, и че ще пренощува там.

— Но откъде е взела ключове?

— О, Гейл ѝ ги даде — нехайно отвърна татко, не съзнавайки как всяка негова дума сломява вдъхнатата ми от алкохола смелост. — Дойде ни на гости снощи, с приятеля си.

Въпреки надигащата се паника, любопитството ми надделя. Явно Том бе направил доста голямо впечатление на татко, щом бе станал толкова словоохотлив.

— Как го намираш? — попитах.

— Струва ми се чудесен, скъпа — отвърна татко с топлота. — А и изглеждат доста привързани един към друг. Дано не решат да правят голяма сватба, че ще ме разорят, ха-ха.

— Ха-ха... — Засмях се насила. — Трябва да затварям, татко. Да разтребя тук за мама.

— Алекс, надявам се, че приятелките ти поддържат апартамента в добро състояние — строго каза баща ми.

— Разбира се. — Въздъгнах. — Само ще... сменя ароматизатора.

* * *

Господи! Не беше честно. Всяка седмица организирахме почистване — е, веднъж на две седмици, но кой брой? — разликата бе, че другите бяха тук и ми помагаха, а сега сянката на майка ми бе надвиснала на мен като кръжащ ястреб и ме караше да се щурам насам-натам, чудейки се откъде да започна. Естествено, еротичните списания „Нанси Фрайдей/Джой ъв секс“ трябваше да бъдат събрани от масите и хитро скрити под леглото. Стоварих мръсните съдове в мивката, бързо я напълних и пръснах концентриран препарат, за да се образува пяна, която бе по-приемлива гледка от засъхналата храна. Следващо по ред в списъка бе мръсното ни бельо, но успях само да го вдигна от пода в банята и да изхвърля празните рула от тоалетна хартия, преди звънецът да възвести настъпването на Деня на Страшния съд.

Хленчейки, пъгнах бельото в барабана на пералнята. Искаше ми се да избягам, но нямаше заден вход.

Бе ударил моят час.

— Скъпа! — извика майка ми, преди да нахълта. Чувала съм хора да произнасят дори думата „копеле“ с по-ласкав тон. — Какво е това? — високомерно попита тя. — Научен експеримент? Опитвате се да отглеждате гъби върху мръсотия?

— Ха-ха — промърморих под носа си.

Мама взе опаковката от снощния шоколад и я пусна в кошчето.

— Отвратително, толкова отблъскващо. Не съм те възпитала да живееш в такава...

Тирадата продължи няколко минути, докато бях принудена да стоваря цялата вина върху Кийша.

— Хм! — изсумтя тя. — Със сигурност, докато Гейл живееше тук, не е било така. Покажи ми нейната стая. Да, виждам, че тук е подредено и ухае на лавандула.

Гейл бе пръскала обилно с ароматизиращ спрей „Лора Ашли“ преди всяко посещение на Том.

— Александра! — Мама произнесе името ми бавно и отчетливо. — Трябва да си поговорим за твоето наивно увлечение по Том Дръмънд.

— С Том сме просто приятели.

— Имаш предостатъчно приятели, а Том живее със сестра ти. Ти пропусна шанса си с него — влезе в кухнята, размести всичко и се залови да готви с продуктите на Бронуен. — Беше чудесен гост.

— Какво общо имам аз, мамо? — сърдито попитах.

Майка ми престана да натрошава кубчето бульон и ми хвърли убийствен поглед.

— Както говориш, всеки би помислил, че го преследваш — заяви тя. — Дано не изложиш Гейл на онова твое тържество през уикенда. Слушай, моето момиче, с баща ти сме твърде търпеливи, но ако провалиш шансовете ѝ, просто ще трябва да си намериш друга квартира. Фиона Кейн все още не ми е простила, знаеш ли?

В този момент вратата се отвори широко и залитайки, влезе Бронуен, пияна до забрава.

— Жждравей, Алекшш... жжнайш к'во, хванах го с друга, шибаното копеле. Грожжна кучка... о, добър веш-шер, гошпожо Уайлд, радвам шш... да ви видя.

Гейл играеше доста грубо.

Мама остана два дни и превърна живота ми в истински ад. Думата „срам“ липсваше в речника ѝ.

— Стига, Кийша, не можеш да излезеш гримирана така. Не се обаждай, Алекс, Кийша е сложила толкова грим, че прилича на клоун.

— Къде е колекцията ми от списания НМЕ^[1] — попита Бронуен след първия кошмарен ден.

— А, онези грозни стари хартии ли? — нехайно попита мама. Всекидневната ни вече бе стерилна като операционна зала. — Изхвърлих ги.

— Какво сте направили? — любезно попита Бронуен.

Мама бе невъзмутима.

— Изхвърлих ги, скъпа. Не бива да се държат толкова леснозапалими неща в един апартамент.

— Събирах ги от дванадесетгодишна — въздъхна Бронуен.

— Е, крайно време е да пораснеш. Нищо чудно, че младият ти приятел е предпочел друго момиче. Никой не харесва мъжкарани. Виж Алекс.

— Какво да види?

— Че си стара мома. Не можеш да го отречеш.

Молах ѝ се на колене да си тръгне и най-сетне се съгласи, след като конфискува костюма ми с панталон „Джоузеф“.

— Женствените дами не ходят с панталони, скъпа.

Спря се, за да напомни на Кийша, че мъжете харесват дълги коси, и отново да ме предупреди, че ако се изпреча на пътя на Гейл, ще трябва да напусна това жилище.

Бих я пратила по дяволите, но ми бе майка. А на двадесет и седем години, все още бях зависима от родителите си. Без мама това, което ме очакваше, бе „добре дошла в бордея при Криспин“.

Не е ли удивително? Точно когато човек си мисли, че не би могло да стане по-лошо, в живота му настъпва срыв.

* * *

— Не очаквай повече помощ от нас — мрачно каза Бронуен. — Дъщеря на психопатка.

— Да, ти я доведе тук — добави Кийша.

Двете се суетяха и избираха малки секси рокли. На Кийша бе доста оскъдна „Мак“, а Бронуен си бе накупила „Шу Умера“. Опитах се да запазя спокойствие. Имах два часа на разположение, за да приготвя и откарам почерпката. Гордън вече бе изпаднал в паника и се обаждаше толкова често, че се наложи да оставя слушалката вдигната.

— О, моля те, остави ме на мира. Трябва да направя прическата си — изскимтях. Лицето ми бе бледо и измъчено, очите зачервени, а чорапогащите с бримка.

— Е, добре, аз ще се заема с плодовата салата — отстъпи Кийша. Критично огледах продуктите.

— Струват ми се недоразмразени.

— Ще ги стопля — обеща тя. — Ти се стягай.

Влязох в банята и започнах да се боря с ужасния си вид. Точно в средата на брадичката ми бе излязла пъпка от напрежение. Бързо я прикрих с шест пласта фон дьо тен и все пак си личеше. Все едно.

— Задоволи се с това, което имаш — задъхано си казах. Успях да загледам повечето недостатъци на кожата си, но малко изкривих очната линия, а бе от трайната, която се почиства трудно. Мамка му. Пред очите ми танцуваха видения на Гейл, сияеща от свежест.

— Сиренето е малко твърдо — извика Бронуен.

— Сложи го в микровълновата.

Грабнах дългата си бяла рокля „Армани“, която ме вталяваше, а не бих могла да искам нищо повече. Бе дълга до глезените ми и реших, че мога да не слагам бельо под нея. Би било кошмар ластичите на бикините ми да изпъкват, а исках да бъде най-съвършената, най-страхотната вечер.

Репутацията ми зависеше от това.

[1] Музикално списание. — Б.р. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Слепешком се метнах в едно такси и тръгнах към галерията. Колата бе малка и вътре вонеше на разлята бира и стари фасове, но какво от това, струваше ми се голям лукс.

Бронуен и Кийша щяха да донесат почерпката по-късно. За щастие, този път нямаше да чакам Кийша да се приготви. Освен че винаги искаше моето шоколадче, другият ѝ най-лош навик бе да се бави. Сменяше грима и роклята си по петдесет пъти, а самото най-малко по три. Когато кажеше, че е готова да тръгваме, знаех, че ще ѝ бъде нужен още половин час, за да стигне от огледалото до вратата.

Обичайната ми реакция бе да се мотая в коридора и да повдигам и свалям чантата си, но явно нервниченето ми ѝ доставяше удоволствие и нарочно започваше да действа още по-бавно. Правилната постъпка в такива моменти бе човек да грабне „Вог“ и отегчено да го запрелиства. Тогава веднага ставаше припряна и подканваше другите да се размърдат.

Бронуен бе готова точно за тридесет секунди, но за сметка на това винаги забравяше нещо и се сецаше за него едва когато бяхме на четири преки от дома, налагаше се да се върнем и в бързината някоя от нас неволно задействаше алармата против крадци, защото бяхме изнервени.

Но предпочитам и двете пред Джъстин, който си тръгваше от ресторанта, когато закъснеех с петнадесет минути, а после, ако се оплачех, казваше:

— Точността е качество на боговете.

Спирачките изскърцаха до „Пикадили“ и таксито спря пред галерията. Потърках ръце при мисълта какво великолепно парти ще бъде. Бях поръчала сребристи и златисти панделки за украса, брокат за покривките на масите и бадеми, посипани с лъскав захарен прашец. Всичко това изглеждаше ефектно, а бе доста евтино. Не зная защо хората харчат толкова големи суми за подготовка на приеми. Най-много бях платила за няколко бели и жълти хризантеми. В цветарския

магазин ми бяха показали огромни кълба от венчелистчета, които чудесно щяха да се съчетаят със сребристо-златистата украса. Освен това цената им бе намалена, защото се водеха „не от най-свежите“. Но за мен бяха идеални, защото ми трябваша само за една вечер.

Слязох и дълго се пазарих с шофьора. Навярно ме бе взел за богато момиче с тази елегантна бяла рокля, защото се опита да одере кожата ми. Дадох му пет лири и той нарече майка ми „прокажена кучка, която едва ли знае кой клиент е бащата на детето й“.

— Грубо ли се държи този тип, Алекс? — защити ме Гордън. — Да повикаме ли данъчните?

След миг колата потегли с бясна скорост и останаха само задушливи газове.

— Изглеждаш страхотно, скъпа.

— Така ли?

— Ммм, като ангел — каза той. — Пъпката изобщо не се вижда. Но сега — продължи, сякаш не бе забелязал отчаянието, изписано на лицето ми, — най-добре сложи тази работна престилка, защото трябва да слезеш в мазето.

— Искаш аз да извадя картините? — ужасено попитах.

— Е, нима очакваш аз да ги извадя? — остроумно отбеляза той. — Току-що си направих маникюр. Ще се обадя в цветарския магазин да изпратят панделките.

Облякох престилката и слязох в мазето. С Де Кунинг нямах проблем, ако не се броеше хернията, която можех да получа, докато се качвах по стълбите.

— Давай, Алекс, продължавай! — викаше Гордън, който спокойно подреждаше миниатюри върху черно кадифе. Творбата на Джаксън Полак бе друго нещо. Докато я измъквах от обвивката, на главата ми паднаха три мъртви паяка. Чул писъците ми, Гордън дотича до стълбите и ме нахока, защото го бях стреснала.

— Напълно безобидни са, малката!

— Ааа! — извиках. Мразя паяците повече от всичко на света, дори от Джъстин. Веднъж Гейл бе пуснала един през деколтето на блузата ми, докато пътувахме с кола към Алтън Тауърс. Бях се разпищяла неудържимо и татко едва не бе навлязъл в насрещното движение. После цяла седмица ми бе забранено да играя навън.

— Донеси картината тук — нареди Гордън. — Ще заплатиш с живота си, ако видя дори една драскотина по нея.

Когато най-сетне я замъкнах горе, огледах галерията. Златистите и сребристите панделки далеч не изглеждаха така внушително, както на снимката в каталога. Напомняха за евтината коледна украса на трапезарията ни, вече останала без висящите по нея лакомства. Захаросаните бадеми бяха чудесни, но броят им не бе достатъчен, за да бъдат ефектни. Гордън буквално си играеше с тях. Опитваше се да задържи един в скута на миниатюрна порцеланова пастирка, а друг в ключалката на старинен шкаф.

— Къде са цветята? — уплашено попитах.

— Ето ги.

Гордън посочи няколко клюмнали хризантеми в бяла ваза.

— Това ли? — промълвих с въздишка на отчаяние. — А къде са букетите, които поръчах?

— О, човекът каза, че няма достатъчно, и вместо тях предложи тези.

Струваха ми се ужасно грозни, с увехнали цветове и листа. А и не бяха жълти и бели, а оранжеви и искрящо розови.

— Господи, ще бъде пълен провал — казах аз.

— Е, не и ако няма проблеми с почерпката — успокои ме Гордън. — А и ти изглеждаш чудесно, въпреки пъпката и прическата. И кривата очна линия.

Донесе от дъното на магазина шест от моите последни скулптури, сред които бе и статуята на Гейл, и ги подреди около произведението на Де Кунинг.

— Съвременни творби са — уклончиво каза той. — Дано картината се откроява сред тях.

Камбанката звънна. И двамата подскочихме, когато госпожа Понсънби и още три дами на нейната възраст с огромни лилави шапки важно влязоха в галерията.

— Подранила ли съм? — попита тя. — За бога, момиче, какво си облякла?

Отвън изскърцаха спирачки и гласът на Кийша изкрещя:

— И вие вървете на майната си, шибани слепи дебелаци.

След малко тя влезе залитайки с тежък поднос в ръце. Хапките изглеждаха примамливо, с малки сламки за украса, като от „Маркс енд

Спарк“, но госпожа Понсънби с ужас втренчи поглед в нея и Бронуен, която имаше златна халка на носа.

— Господи, някои хора просто не знаят в кой свят живеят — каза Кийша. — Шибани копелета. Къде да оставя това?

* * *

Двадесет минути по-късно приемът бе в разгара си. Бях свалила работната престилка и се носех, ефирна като ангел или призрак. Това бе най-доброто, което можеше да се каже за вечерта. Бе претъпкано. Специално напечатаните покани бяха свършили добра работа. Твърде добра.

— Не ме настъпвайте!

— Махнете лакътя си от ребрата ми!

— Извинявайте, но лакътят ми изобщо не ви докосва!

— Ох! — въздъхна лейди Де Уинтър. — Имам нужда от въздух! Отвори прозореца, Александра!

Бързо се качих на старинна етажерка за книги, за да го отворя, целите ми колене станаха в прах, и Гордън, който се опитваше да заговори един от колегите на Бронуен в ъгъла, ми хвърли смразяващ поглед.

— Млада госпожице, имате ли нещо против да разкарате задника си от лицето ми? — попита госпожица Федърингтън.

Наистина закачах белите косъмчета, които растяха от брадавиците ѝ, но нямаше друг начин да стигна до прозореца.

— Почакайте само момент — задъхано помолих.

— Оставете я на мира да се наслажда на гледката — каза някой със силен американски акцент. — Харесвам момичета, които не страдат от липса на апетит.

Ужасено погледнах надолу и видях Дуайт С. Лимо, чиито очила с оранжеви рамки докосваха задника ми, защитен само от тънката материя на роклята.

— Няма нищо по-хубаво от малко месце за щипване — добави той, изсмя се и ме шляпна така, че би могъл да предизвика международен скандал. — Поддържай такива форми.

Отворих прозореца и едва слязох, с разрошени коси и зачервено лице. Дуайт ми намигна.

— Без бикини — провлачено прошепна той. — Харесвам и момичета, които знаят как да се обличат.

— Ха-ха — промърморих аз и побързах да се отдалеча.

— Затвори онзи проклет прозорец! — извика госпожа Понсънби. — Да не искаш всички да измрем от хипотермия?

Испаднах в паника, но си дадох вид, че не съм я чула. Кийша ме спаси, като раздаде на всички чаши червено вино.

— Отвратително — каза лейди Де Уинтър. — А всичкото сирене е твърдо и потъмняло.

— Печено сирене и салам, традиционно леко прегорели — каза Бронуен. — Стара уелска рецепта.

— Щом не ви харесва, пийнете малко бренди — предложи Кийша и наля в чашата ѝ.

— Бренди и червено вино! — изпищя лейди Де Уинтър.

— Южноафрикански коктейл, чуден е — каза Кийша, без окото ѝ да мигне. — О, вижте тази хубава картина с маслени бои. Сигурно не можете да си я позволите.

— Моля? Мога да купя всичко в тази галерия! — заяви лейди Де Уинтър и се изправи в цял ръст, който бе едва метър и шестдесет. За мой ужас, Кийша изпусна тънка струйка дим в лицето ѝ.

— Всички твърдят това — изтъкна тя.

— Ммм, Кийша, трябва да ти кажа нещо — процедих през зъби. — Не говори така с клиентите!

— Е, не искам да се правя на остроумна, Ал, но старата чанта лазеше по нервите ми. Всъщност на нея ѝ харесва.

— Какви са тези грозни глинени фигурки? — гръмогласно попита някаква жена. — Четиригодишното ми дете може да направи по-хубави!

— О, нека погледна — настоя Джак Хърмън.

Сърцето ми се сви още повече. Джак Хърмън бе изкуствовед с публикации в „Ивнинг Стандарт“, вероятно най-изявеният експерт по съвременна скулптура. Искаше ми се да изкрещя: „Не! Не тази! Почакайте да направя по-сполучлива!“.

— Толкова са жалки, нали? — отбеляза жената.

През прозореца видях мерцедес, който спря пред галерията. Униформеният шофьор отвори вратата и подаде ръка на майка ми, облечена с електриково палто, украсено с пайети, зашита във формата на петле. След нея слязоха Том Дръмънд с красива черна вратовръзка и сестра ми Гейл с платинена къса рокля, която приличаше на лъскава тениска. Косите ѝ бяха малко по-къси и олекнали, откакто се бяхме видели за последен път. Сега край лицето ѝ се спускаха секси къдрици. Явно бе пазила и диета и скулите ѝ още повече изпъкваха. Дългите ѝ гладки крака бяха обути в сандали с тънки каишки, а на едното ѝ рамо бе окачена малка чанта „Прада“.

Погледна тълпата вътре с удивление и ненавист.

— Хайде, скъпа — подкани я мама, — може би с Том ще изберете нещо за къщата.

Оттеглих се в един ъгъл. Точно сега не бях готова за среща с „малката русалка“ и „чаровния принц“.

Гордън повдигна чашата си с бренди за тост. Бе обвинил едната си ръка около раменете на рус младеж. Поне не забелязваше в какъв провал се превръща приемът.

— Зъбите ми замръзнаха от тази плодова салата! — заяви възрастна дама.

— Ох!

Обърнах се и видях доктор Кетъл, един от най-обещаващите ни клиенти, гневно да се взира в мен, стиснал беззъбите си венци.

— Какво има, докторе? — плахо попитах.

— Някой да затвори този прозорец, по дяволите! — изръмжа госпожа Понсънби.

Леко се обърнах и точно в този миг чаша вино се наклони и повали миниатюра от осемнадесети век. Господи!

— Ченето ми офтана в фкапания банан — изфъфли доктор Кетъл и когато погледнах надолу, наистина видях нещо розово сред жълтата каша. — Отвътре е лед. Трябва да ми благодарите, ако не ви дам под фъд!

— Добре ли си прекарваш, Алекс? — ласкаво попита някой и докосна лакътя ми. Беше Том. Бе успял да си проправи път през галерията и сега стоеше пред мен. Хората ни блъскаха и все повече се приближавахме един към друг. Въпреки че преживявах ужасни мигове,

в мен се прокрадна вълна на страст. Бях достатъчно близо до него, за да видя мускулите, които изпъкваха под ризата му.

— Справила си се чудесно.

Изгледах го подозрително, но като че ли бе искрен.

— Изложили сте и твои скулптури. Не знаех, че си толкова талантлива.

— Наистина ли мислиш така? — попитах.

— Да. Имаш дарба. Искам да купя една от творбите ти.

— Няма нужда да го правиш само за моя утеха — промълвих.

— Просто ми харесват. А и би било добра инвестиция. След време ще струва доста повече.

Това бе неочаквано за мен. Бях толкова сигурна, че никой няма да обърне внимание на скулптурите ми, че дори не им бях поставила цени. Нова вълна на задоволство премина през цялото ми тяло. Щом Том наистина смяташе, че имам талант... Усетих как зърната на гърдите ми се втвърдиха под тънката рокля. Смутено наведох глава, когато забелязах, че и той гледа в същата посока.

Изчервих се.

— Не ти ли се струва хладно тук?

— Не — отвърна Том.

Очите му срещнаха погледа ми.

— А... коя скулптура имаш предвид? — припряно попитах.

Той протегна дългата си ръка над главите на няколко жени, които спореха зад него, и грабна... статуята на Гейл.

Сърцето ми се преобърна. Том завъртя творението ми, докосвайки го внимателно, сякаш бе крехко като яйчена черупка. Загледах се в глиненото подобие на сестра ми, което сякаш всеки момент щеше да оживее.

— Невероятна е — възкликна Том. — Пресъздала си я съвършено.

Изпитах желание да уловя Гейл в рибарска мрежа и да я хвърля на пираните в Конго. Том разглеждаше статуята с искрено възхищение. Плахата надежда, която бях таила в себе си, изведнъж бе попарена и умря като грамофонче по залез.

— Не беше трудно да я извая — промърморих.

— Ще ти дам две за нея, ако ти се струва приемлива цена — продължи Том.

Опитах се да изглеждам доволна. Две стотачки. Може би щях да си купя маркова козметика... ако имаше за кого да се разкрасявам.

— Александра — извика майка ми и провря едрото си тяло между хората, преодолявайки основните физични закони. — Нищо от почерпката ти не става за ядене, какви са тези ужасни сладки неща, които всички разтърпкват по килима? Няма нищо, за което да си струва човек да наддава.

— Благодаря ти, че ми го каза, мамо — промърморих.

— Махни се от пътя ми! — просъска госпожа Понсънби срещу Джак Хърмън.

— Заради теб изпуснах цигарата си, дебела стара кучко — изръмжа Хърмън.

Гейл настигна мама, като сирена, плуваща по дирята на голям кораб.

— Здравей, Алекс. Не върви много добре, а? Хората повреждат антиките. Всъщност повечето от тях ми се струват имитации.

— Кога стана експерт? — попитах с огорчение.

Гейл тръсна лъскавата си златиста грива.

— Не се обиждай, Алекс, но всичко е толкова грозно... О, Томи, какво е това? — Втренчи поглед в статуетката. — Изглежда досущ като мен! Кой я е направил? Алекс? Господи, не е зле... — Погледна Том като уплашена кошута, или като Нанси Рейгън, която с обожание съзерцаваше Рон. — Ще я купиш ли, Том? Колко мило! Ти си истински...

— Колко? — нетърпеливо попита мама. Твърде нетърпеливо.

— Две хиляди — отвърна Том и тактично си даде вид, че не забелязва пламналото ми от срам лице.

Две хиляди? Вместо да се почувствам поласкана, бях съкрушена. Нима обичаше Гейл толкова много, че бе готов да плати две хилядарки за една фигурка с нейния образ?

— Мили боже! — изкрещя мама. — Какво става тук?

Завъртях се и видях гъст дим, който се издигаше зад гръцка урна. Чуваше се ужасяващо пращане.

— Пожар! Пожар! — развика се лейди Де Уинтър.

Настъпи паника и всички се устремиха вкупом към вратата.

— Господи, картината на Де Кунинг — промълвих. Стоеше опряна на стената, на сантиметри от пламъците.

— Пожар! Пожар! — изскимтя Гордън.

Разблъсках препъващите се клиенти и се опитах да стигна до там.

— Не се безпокой, Алекс, аз ще я изнеса — каза Том.

Стъпих на стол, за да надникна над множеството хора.

Том се върна в най-широката част на галерията, изля голяма кофа вода върху огъня, и той силно изсъска.

Цялата бях вир-вода. Изведнъж всички, които напиреха към вратата, се спряха и приковаха погледи в мен, мокра, без бельо, само по тънката бяла рокля, която бе залепнала за тялото ми като прозрачно наметало на порнозвезда.

— Забележително — отбеляза Дуайт С. Лимо с широка усмивка.

В този момент столът се разклати, политнах назад към стената и се приземих право върху платното на Полак, което се разцепи като капака на нова кутия нес кафе.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Е, постъпих като зрял човек. Направих единственото разумно нещо, което бе да се свия на кълбо и да не вдигам телефона през целия следващ ден.

Кийша и Бронуен ми осигуряваха жизнено необходими неща, като „Сън“ и шоколади. Правеха отчаяни опити да ме успокоят.

— Може да се разчисти.

— Ти нямаш вина, че изглеждаше като гола.

Или:

— Скоро всички ще забравят.

— Вярвате ли? — попитах аз и подадох рошавата си глава изпод завивките.

— Не — отвърна Кийша, която не можа да сдържи гръмогласния си смях. — Ха-ха-ха!

— Знаеш ли какво ми каза Гейл, когато ти подадохме саката си? — въодушевено каза Бронуен. — „Ако имах толкова тлъстини по тялото, щях да нося корсет, а не да обличам роклите си на голо“.

Закрих лицето си с длани. Господи, никога вече нямаше да посмея да покажа лицето си в Лондон.

— Трябва да се махна от този град — промълвих. — Бих заминала за Австралия, но нямам пари.

— Може би Гордън ще те изпрати там с каторжнически кораб — засмя се Кийша.

Напълно бях забравила за Гордън. Последното, което бях видяла, преди да се кача в такси, обляна в сълзи от срам, бе измъченият израз на лицето му, докато оглеждаше с тъга жалките останки на картината. Да не споменавам за шока. Не бе престанал да звъни по телефона през цялата нощ, но Кийша казваше, че ме няма. Не бе нужно да разговарям с него, за да разбера, че съм уволнена. Всичко бе минало. С работата ми при него бе свършено.

Винаги бях вярвала, че не съм обикновено момиче, и за пореден път се убедих в това. Имах най-ужасната трудова биография в

историята на света. Какъв ли щеше да бъде следващият ми триумф? Може би щях да стана чистачка в музея по палеонтология и да направя някой динозавърски скелет от преди милиард години на пух и прах? Или като детегледачка да отровя хлапетата и да подпаля къщата? Ако отново ме вземеха за секретарка, щях да разменям писма и да издавам фирмени тайни всеки ден.

Замислих се дали да не отида в манастир. В някой от онези ордени, в които монахините прекарват времето си в мълчаливо съзерцание.

Безспорно любовният ми живот там нямаше да бъде по-зле.

Една от Божиите заповеди повелява да не пожелаваш жената на ближния си. Не е казано изрично да не пожелаваш приятеля на сестра си, но имах мъчителното чувство, че и това е включено.

— Имаш пари — заяви Бронуен.

— Да — напомни ми Кийша. — Том ще ти плати две хиляди за онази статуя на Гейл. С тях можеш да отидеш, където поискаш.

— Две хилядарки за една статуетка — въздъхна Бронуен. — Колко романтично, сигурно истински я обича.

— Обади му се и го помоли да ги изпрати веднага.

— С телеграфен запис.

— После дим да те няма — заключи Кийша.

Телефонът звънна. Кийша остави секретаря да се включи и й бях благодарна за това, защото беше мама.

— Александра, обажда се майка ти... госпожа Уайлд, за Александра. Зная, че си там, най-добре е веднага да вдигнеш.

Въздъгнах и протегнах ръка към безжичната слушалка.

— Здравей, мамо — промълвих. Бе сърдита. Доста сърдита. Виждала съм разярени носорози, по-кротки от нея.

— Как посмя да ме подложиш на това унижение? — започна да крещи тя. — Да стоиш там гола, като евтина уличница... Не ми казвай, че не си очаквала да се намокриш! Такова стълпотворение, такива отворителни неща за почерпка! Господи, сигурно всички са си помислили: „Майка й не я е научила на кулинарни умения!“.

Съмнявах се, че са си мислели точно за това, но замълчах.

— А хрумна ли ти какво причиняваш на горката Гейл? Нима смяташ, че на Том му е приятно да бъде свързан с тази проява на

ексхибиционизъм? Кой би искал да има такава роднина? Голяма излагация.

Последното бе вярно, но кой я слушаше?

— Гейл плаче неудържимо, иска да смени фамилията си, за да не я свързват с теб, въпреки че едва ли някой би предположил, че сте сестри. Гейл е толкова женствена и изтънчена. Впрочем... — Найсетне стигна до съществената част. — С баща ти настояваме да се изнесеш от апартамента. Няма смисъл от упорството ти да живееш в Лондон. Ще се върнеш у дома, където мога да те държа под око.

— Но аз мразя Съри, мамо.

— Трябваше да помислиш за това, преди да опозориш цялото ни семейство. Не, нито гък повече, Алекс, ще помагаш на баща си в агенцията, поне ще вършиш нещо полезно.

— Няма да стане — предизвикателно казах аз.

— Е, не можеш да останеш в апартамента — категорично заяви мама. — И помни какво стана при последния ти опит да се справяш сама.

— Този път ще бъде различно.

— Попадна в бордей, пълен с въшки и плъхове.

— Нямахте плъхове, а малки кученца — възразих, но за съжаление бе права. Защо повечето хора започват да се грижат сами за себе си на осемнадесет години, а моята майка искаше да ме държи зависима на двадесет и седем?

Понякога си мисля, че съм нормална, забавна и не твърде грозна, но когато се прибера у дома, сякаш смъкват двадесет години от възрастта ми и ме карат да се чувствам като тромавото момиченце с плитки, което бях в класа на госпожа Минчин.

— Е, щом мислиш, че можеш да се грижиш за себе си, ще бъдеш моя гостенка — гневно продължи мама. — Но ще се изнесеш от апартамента.

— Мога ли да поговоря с татко?

— Съгласен е с мен сто процента — каза тя.

Горкият татко, това означаваше, че четири часа е му е мляла на главата му, докато го принуди да се съгласи. Мислено си набелязах да му се обадя в офиса, ако спешно се нуждая от пари. Явно наистина бях стигнала до отчаяние, щом бях готова на това.

— Няма да допуснем да останеш в Лондон и да провалиш живота на Гейл.

Думите ѝ ме изпълниха с ярост. Запитах се дали наистина съм се изложила толкова, че Том да скъса с Гейл само за да не стана негова балдъза. Би било капак на всичко, но за щастие той бе твърде почтен, за да постъпи така, а и едва ли се интересуваше от мнението на хората за някого, когото харесва.

— Искам да изнесеш багажа си до края на седмицата, Алекс, и...

Прекъснах разговора и оставих слушалката отворена. Това бе тактиката за сплашване на майка ми, но не успя да ме притисне. Щях да замина някъде далеч, за да избегна жестокото ѝ отмъщение.

— Настоява да напусна апартамента — казах на съквартирантките си — и да се върна у дома.

— За да те държат изкъсо? — ужасено попита Кийша, сякаш бях заговорила за ГУЛаг^[1].

— Не си длъжна да се подчиняваш — изтъкна Бронуен. — Ако можеш да пишеш на компютър, потърси си временна работа като секретарка.

— Не мога да пиша на компютър.

— Вършеше това за Шеймъс Мейън. Разбира се, че можеш. Слушай, ще попитам в „Личен състав“ дали ще позволят да работиш при мен в „Ранобудници“ — предложи Кийша.

— Или при мен, като помощник-стилист — смело каза Бронуен, въпреки че несъмнено бе забелязала разпилените ми из стаята дрехи, напълно лишени от стил.

Прегърнах и двете. Дразнят ме, когато става въпрос за шоколадчета, дрехи и вълнуващ живот, но са добри момичета. Без приятелките си бях загубена. Отчаянието и бедността биха ме накарали да се хвърля под гумите на някой камион.

— Благодаря ви, приятелки, но трябва да намеря нещо сама — решително заявих.

Някой почука на вратата.

— Сигурно е Джеръми — каза Бронуен и завистливо изгледа Кийша.

— Обзалагам се, че Дан идва да иска прошка. Не се задоволявай с по-малко от двадесет червени рози — каза Кийша.

Но не бе никой от двамата, а Том Дръмънд.

Едва успях да нахлузя нощница и да увия косите си в кърпа. Бяха съвсем сухи, но мазни и заплетени. Един от законите за всемирната гадост е, че мъжът, когото харесваш, винаги наминава неочаквано точно когато изглеждаш най-зле. Той не важи за съквартирантките ми, чиято външност е безупречна във всеки миг от деня. Гримира се рано сутринта, независимо дали ще излизат или не.

Том влезе и не посмях да го погледна в очите.

— Алекс, донесох ти чека — каза той.

Проблемът бе, че не можех да му кажа: „Върви при сестра ми, негоднико, и ме остави да умра от мъка“, когато ми подаваше чек за две хиляди лири.

— Благодаря — отвърнах, а после някакво дяволче надделя над здравия ми разум и добавих: — Даваш твърде много пари за онази статуетка, не струва толкова.

— Тук грешиш, това е направо кражба — заяви Том. — Мога ли да седна? Намира ли ви се някакво кафе?

— О, разбира се, заповядай — отвърна Бронуен.

— Сега ще включа машината, имам ямайско „Блу Маунтин“ — каза Кийша, което според мен бе напълно безсмислено. И двете имаха приятели и твърдяха, че мразят хората от английската висша класа, така че защо им бе да се подмазват на Том?

— Добре.

— Никога не съм виждал толкова сполучлива скулптура. Гейл е като жива.

— Е — промълвих с раздразнение, — гледай на нея като на своята джобна Гейл, винаги в съблазнителна поза, с развети коси. Можеш да я носиш със себе си навсякъде и когато оригиналът не е до теб, да я целуваш. „Лека нощ, джобна Гейл!“ А когато се чудиш дали да си поръчаш за обяд пица с натурално козе сирене или някакъв зеленчуков буламач, препоръчан от нея, да я изваждаш и да питаш: „Какво мислиш, джобна Гейл?“. Тя е също като истинската Гейл: не казва нищо интересно и никога не качва нито грам.

Том ме изгледа с явно изумление.

— Все още ли сте скарани, Алекс? — попита той.

Свих рамене и наведох глава, още по-съкрушена. Откъде му хрумна? Очевидно бе откъде, но да призная, че е така, би било все едно да облека тениска с огромен надпис: „Ревнувам“.

— Навярно толкова се срамува заради мен, че едва ли някога ще ми проговори — казах аз.

Том се засмя. Господи, имаше толкова възбуждащ смях.

— Нарече те с доста обидни имена. Забрани ми да се виждам с теб.

— Но все пак си дошъл тук — изтъкнах.

Том сви рамене.

— Не обичам да ми нареждат какво да правя. О, благодаря, Кийша, чудесно кафе. Впрочем исках лично да се погрижа да получиш чека.

— Можеше да го изпратиш по пощата.

— Е... Гейл спомена, че скоро се изнасяш от тук.

— Ясно — равнодушно казах аз. — Е, истина е. Ще осребря чека ти и ще замина за Австралия.

— Така ли? — тревожно попита Том. — Тъкмо те открих отново, не можеш да избягаш от мен по този начин.

— Мога да постъпя както поискам — заявих с огорчение. — Жените сами управляват съдбата си.

— Но ще загубя един от най-добрите си приятели — възрази Том.

Пронизах го с поглед.

— Аз съм просто сестрата на момичето, с което живееш. А и имам достатъчно приятели, благодаря.

— И гаджето ти Гордън, разбира се — саркастично отбеляза той.

Спомних си за откровеното флиртуване на Гордън с русокосия младеж.

— Връзката ми с Гордън не е твоя работа — гордо заявих.

— Защо се държиш така ужасно, Алекс? — сърдито попита Том.

Обикновено аз си задавах този въпрос хленчейки, а той го изкрещя в лицето ми, сякаш все още бе в армията и говореше на редник, чиито обувки не са добре лъснати.

— Как се държа? — сопнах се и грабнах чека, преди да е размислил. — Просто нямам нужда от подкрепата на още един мъж, Том. А и Гейл не би одобрила това.

— Кой дава пет пари дали Гейл одобрява? — каза Том. — Проклет да бъда, ако отново допусна да ми се изплъзнеш.

— Е, тогава започни да скубеш косите си — изръмжах.

— Не можеш просто да изчезнеш. А работата ти в галерията?

— Каква галерия — засмях се аз. — Всичко е изгоряло, мокро и изпотрошено... а помощник-управителката се появи гола на трета страница на вестниците.

Том се усмихна.

— На мен ми се стори доста забавно. Особено ми хареса последната част.

— Е, винаги си искал да ме видиш гола — предизвикателно отбелязах.

Той повдигна вежди.

— Така е. И не бях разочарован.

— Какви ги говориш? — изкрещях.

— Истина е — спокойно отвърна Том. — О, хайде, Алекс, отлично знаеш, че това би допаднало на всеки нормален мъж.

— Хм — промърморих аз. — Е, можеше да се обърнеш.

— Не бях длъжен. А Гордън не прояви особен интерес.

— Е, добре — казах след кратка пауза. Не можах да измисля остроумен отговор. — Уморена съм и имам месечно неразположение, така че, ако нямаш нищо против, остави ме на мира да си почина.

— Но трябва да ти кажа още толкова много неща — възрази Том.

— Няма какво повече да си говорим — категорично заявих. — Благодаря за чека и довиждане. — Станах и гневно закрачих към банята. — Ще вляза да измия косата си.

— Преди малко си я измила — каза Том и посочи към кърпата на главата ми.

— Е, може би — надменно отвърнах аз, — но ще си направя... маслена баня. Предай много поздрави на Гейл следващия път, когато я заведеш да гледате „Гаврош“.

— Алекс! — извика Том и скочи на крака. — Почакай! Трябва да ти кажа нещо.

Тази реплика прозвуча обещаващо. Бе изречена с драматичния тон на героите на Джейн Остин. Забелязах, че Кийша и Бронуен се преструват, че пият кафе и четат „Хелой!“, а всъщност внимателно следят всяка дума от разговора ни.

— Говори тогава — подканих го аз и въпреки волята си допуснах сърцето ми да се разтупти, по дланите ми да избие пот и в мен отново да се прокрадне искрица надежда.

Ако мислите, че вече съм научила урока си, жестоко се лъжете. Аз съм от момичетата, които четат „Мистик Мег“ и живеят в очакване Съдбата да им поднесе подарък, въпреки че през тази седмица определено не се бях радвала на благоразположението ѝ, а и през миналата не ме бе носила на крилете си. Може би на Съдбата ѝ бе забавно да ме измъчва, като често кръстосва пътя ми с този на сестра ми. Сигурно бе така.

Защото следващите прочувствени думи на Том бяха:

— Отнася се за Гейл.

„Господи — помислих си, — ще ми каже, че са се сгодили, просто няма да го понеса.“

— Вече ти казах, че не желая да слушам за нея — сопнах се аз. — Не се и съмнявам, че ще бъдете безкрайно щастливи. Няма да дойда в „Карфор“, за да проваля и вашата сватба. А сега просто си тръгни.

Побягнах към банята и бързо завъртях и двата крана, за да заглуша недостойните си ридания.

[1] Система от лагери за изправителен труд, установена през 20-те години на XX век по време на управлението на Комунистическата партия в СССР. — Б.р. ↑

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато се събудих във вторник, Кийша и Бронуен вече бяха тръгнали за работа. Бях доволна, защото това улесни нещата за мен. Мразех сбогуванията.

Събрах в два куфара най-хубавите си дрехи: рокля „Дона Карън“, кожен панталон „Джоузеф“ и още няколко тоалета. Взех и пакет глина. Нямам представа защо, очевидно бе, че кариерата ми на скулптор е приключила, задушена в зародиш, но все още изпитвах необяснима нужда да правя статуи.

Взех и рекламна чанта на „Маркс енд Спаркс“, пълна с хранителни продукти. Едно от нещата, които съм научила в живота си, е, че разбитото сърце и желанието да умреш не водят до сърдечен удар или смърт, което означава, че човек трябва да се храни. Затова специално купената пазарска чанта на Кийша бе откъсната. Щеше да ме убие, ако ме откриеше, но това нямаше да стане. Взех кренвирши, грозде без семки, буркан фъстъчено масло, пакет бисквити „Риц“ и две кутии „Пепси-череша“. Нямаше да ми липсва никое от четирите основни хранителни вещества.

Преместих останалите си неща в стаята на Бронуен и оставих писмо с гореща молба за прошка. Ако ги оставех на Кийша, тя просто щеше да прочете бележката и да изхвърли всичко. Искях да започна съвсем на чисто и се опитвах да си внуша, че скъсването с миналото е нещо хубаво — имаш нов живот, в който си твърдо решена да се справяш без ничия помощ. Не можех да повярвам напълно в това, но имах план, първата точка от който бе да се махна оттук само с дрехите на гърба си. И с два куфара, пълни с маркови тоалети и грим. И малко фъстъчено масло.

Нямаше място за колекцията ми от миниатюри, от които само семейство моржове бяха леко очукани, за изстрадалия ми кактус или папката ми със снимки на Джейсън Конъри в ролята на Робин от Шерууд, едната с автограф със сребрист маркер и целувка от него.

Джейсън Конъри бе единствената ми любов цели две години, когато бях ученичка. О, обожавах гладко обръснатото му чаровно лице. Целувах всяка снимка, залепена на вратата на стаята ми, вечер, преди да си легна, но тогава носех очила и държах неговото лице да бъде последното, което виждам, преди да заспя. Затова, ако неволно хвърлех поглед към някоя книга или мече, повтарях целувките.

Винаги съм тичала като кученце след мъже, които не мога да имам. Още от петгодишна. Мама ми бе казвала, че в ранното си детство адски много съм се радвала на Брайън Кант от „Плейуей“. Следващия бе господин Джонсън, грубоват и дебел строителен работник, на когото приготвях твърде сладки чайове с мляко, които не ставаха за пиене. А малко преди Джейсън въздишах по актьора, който изпълняваше ролята на Ейвън в „Седмортката на Блейк“. Привличаха ме строгите му мъжествени черти и властна осанка. Той бе виновен за сегашното ми увлечение по Том. Ако не беше Ейвън, който във всеки епизод караше красиви жени да падат на колене и с обаянието си успяваше да сломи съпротивата им, може би нямаше да се влюбя в едрия, мускулест мъжага Том Дръмънд.

Оставих договора си под този на Бронуен, взех куфарите си и написах бележки и на двете. Скоро отново щяха да делят апартамента с Гейл вместо с мен, ако не успееше да уреди оставането си за постоянно в къщата на Том, така че трябваше да изразя съчувствие.

Пъхнах картата си в банкомата срещу входната врата. Сърцето ми се разтуптя. Понякога това чудовище поглъщаше картите ми и излизаше съобщение да се свържа с банката. Но чекът на Том бе действителен и разполагах с хиляда и осемстотин лири в сметката си, вместо да бъда на червено. Все пак, когато видях числото, изпитах болка.

Увлякох се, нали? Както обикновено.

В понеделник и вторник при всяко звънване на телефона тайно се надявах да е той. Зная, че една жена не бива да си втълпява, че щастieto ѝ е в нечий ръце, но в интерес на истината, така се чувствах.

Беше различно... е, добре, винаги казваме, че този път е различно, но имах основателни причини да мисля така. Нямаше нищо общо с физическото ми влечение към Шеймъс, Джъстин или Питър и постепенното разочарование. Не бях хлътнала по Том само защото си падах по тялото му и моето сякаш го умоляваше: „Ела, ела при мама“.

Познавах го още когато бе голяма топка лой и никак не ме привличаше. Знаех що за човек е и го обичах, приятно ми бе с него и се смеех дори когато се карахме за политика. Подигравах му се заради консерваторските му убеждения и все пак истински го харесвах. Тогава приличаше на прасе, по-скоро диво, защото не бе от най-кротките.

А сега бе строен и привлекателен милионер. Едва не бях съсипала живота на брат му и заради мен бе похарчил седемстотин и петдесет хиляди лири. А сестра ми бе спечелила любовта му.

Все пак той ме харесваше и искаше да си бърби с мен дори след като се бях показала гола пред цял Лондон. Дори след провалите ми и като секретарка, и като скулптор, и като галерист. Просто бях неудачница, това е.

Не зная какво очаквах. Бях го накарала да си тръгне. Нима наистина исках да ми се обади, за да чуя важната му новина за Гейл? И да, и не. Не желяех да разговарям с него, бе твърде мъчително. Просто копнеех да чуя гласа му, да се почувствам свързана с него. Но бе невъзможно.

Нормално е да позвъниш на любимия си, когато е на работа, и да оставиш съобщение на телефонния му секретар. След като набереш 141, разбира се. Но не можеш да постъпя така, защото Гейл бе там. Представих си как вдига слушалката и казва нещо задъхано, в случай че е Том или някой друг мъж. Бих се заклела, че посещава специална школа за живи кукли Барби. Навярно сте чували за четиридесетгодишната жена, която се подложила на пластични операции, за да стане точно копие на Барби. Е, Гейл е също като нея, но по-млада и по-красива, така че не е нужно да плаща петдесет хилядарки, за да заприлича на кукла.

Както и да е, важното бе, че Том не се обажда. След като оставих съобщение на Гордън, че отказвам да разговарям с него, телефонът напълно престана да звъни за мен. Сякаш бях изчезнала от лицето на Земята. Навярно всичките ми познати бяха прочели клюките, които Кийша бе отказала да ми покаже, и се питаха как са могли дори да разговарят с жалко същество като мен.

Колко ли струваше официалната смяна на самоличност?

* * *

Изтеглих двеста лири и хванах такси за гара „Ватерло“. Купих си билет до Йорк. Струваше петдесет и шест в двете посоки, сякаш бе направен от злато. Заредих се с „Куюйвърс“, „Прайвит Ай“ и „Гардиън“, купих си ябълков пай за из път и се отправих към книжарницата.

В „Смитс“ решително подминах блудкавите сантиментални романи и Бриджит Джоунс — господи, колко зарибяващо четиво за жени. Скоро след като се нанесох в апартамента, Бронуен постъпи в болница и шест приятелки ѝ подариха тази книга с глупавия въпрос: „Чела ли си това?“. Искате ли питане? Разбира се, че я бе чела. Тя бе жена, преминала етапа на „Ти ли си моята майка?“. Все едно да я попитате дали някога е била разочарована от мъж. На Трафалгарския площад има един празен пиедестал, върху който според мен трябва да сложат статуя на Бриджит. Ако във Великобритания има референдум, всички жени биха гласували „за“. Затова я подминах и спрях пред раздела за самоусъвършенстване. „Събудете великана в себе си, повярвайте в успеха си, дерзайте сега!“ Все неща от този род. Напълних кошницата си с подобни четива. Бях взела решение изцяло да променя живота си. „Единственият път е нагоре“, както се пее в една песен.

Да! Вижте ме, аз съм жена, готова да се втурне напред!

Вижте ме, когато отивам до телефонните автомати, за да позвъня на секретаря си с надеждата Том да ми е оставил съобщение!

Вижте ме разочарована, че попадам само на любовни обяснения от Дан и Джеръми!

Вижте как едва се влача към влака с подвита опашка!

Когато най-сетне потеглихме към студения север, извадих пая, но първият залък ми приседна. Дори мазнината и рафинираната захар не можеха да потиснат болката.

След като прочетох три четвърти от „Прайвит Ай“, отново ми се доплака. Никой не видя сълзите, които бликнаха от очите ми, защото другите пътници бяха забили носове във вестниците си. Не ме забелязваха, сякаш бях изпила еликсир, от който съм станала невидима. Когато дойде кондукторът, хвърли само един поглед към зачервеното ми лице и реши, че не е нужно да проверява билета ми.

Напразно бях похарчила шестдесет и пет лири.

* * *

Залитайки, слязох в Йорк. Краката ми се огъваха, а лицето ми бе червено като маймунски задник. Казах си, че навярно съм единствената, която забелязва поруменелите ми страни и подпухналия нос, но когато влязох в офиса на „Херц“ и извадих шофьорската си книжка, старата повлекана на бюрото ме изгледа доста подозрително и заяви, че сигурно съм пила нещо във влака.

— Изплезе език — каза тя. Изпълних нареждането ѝ.

— Посинял е — потръпна. — Алкохолът е демон, който разяжда черния дроб.

— Пих сок от боровинки — гневно заявих.

— Да, разбира се. Е, тогава сложи пръст на носа си и върви по права линия — настоя жената.

Направих го.

— Кажу „шише се суши на шосе“ — изкомандва тя.

— Шише се суши... — запелтечих, треперейки от ярост. — Господи, по-жестока сте от диригентката на хора ми в училище.

— Хм — подозрително промърмори тя. — Пияна ли си?

— Нито капка. Нека ви дъхна — предложих.

Отдръпна се, което бе комплимент от чудовище с лилава шапка като нея.

— Стой далеч от мен с гадните си южняшки бацили!

— А вашите на север не са ли гадни? — саркастично попитах. Това със сигурност не ѝ хареса, но от страх да не загуби комисионата, престана да се заяжда с мен и ми даде формуляр. Докато го попълвах, ме гледаше като зяпач на мястото на катастрофа.

— Значи се спиращ на „Мини Метро“ — каза жената с презрение. — Най-евтината кола.

— Е, харесвам ретро моделите от осемдесетте — предизвикателно излъгах.

Дадох ѝ парите и получих ключовете.

— Да я върнеш без дракотина — заплашително ме предупреди тя.

— Разбира се, отличен шофьор съм — отново излъгах.

Репликата ѝ на раздяла бе жесток удар.

— За жена, която не е пияна, определено изглеждаш ужасно.

Безкрайно поласкана, най-сетне се качих в колата и поех към Роуздейл. Гледките бяха прекрасни. Имам предвид, когато бях далеч от клаксоните и ругатните на шофьорите в града, които бяха вдигнали врява само защото бях навлязла погрешно в две кръгови кръстовища. И понякога завивах надясно вместо наляво. Суматохата остана зад гърба ми и стигнах до мочурищата, които бяха удивително красиви, ако не обръщате внимание на някой и друг разлагащ се труп на овца сред лилавата пустош.

Значи пейзажът в този край не бе само „Брулени хълмове“. В един момент се загубих и се оказа, че съм се движила в погрешна посока, защото съм обърнала картата с главата надолу. Чувството за хумор ме напусна. Да не споменаваме за радиото, което работеше само на станция 2, чиито музикални редактори са садисти. Кой би изтърпял три часа „Симпли Ред“ и Андрю Лойд Уебър, по дяволите? Сега е времето на „Куул Британия“, не забравяйте (всички права запазени, Т. Блеър).

Стигнах до Пикъринг, където бе страхотно. Имаше малко магазинче, на чиято витрина оптимистично стоеше манекен с избеляла рокля на точки, а на стъклото бе залепен остроумен, макар и не съвсем верен надпис: „Щом върви в Париж, ще провърви и в Пикъринг“.

Отбих се да хапна риба и пържени картофи в местната кръчма. Почувствах се доста по-добре, щом получих картофките. Поне физически. Въпреки че сърцето ми бе така разбито, че нямах желание да живея, не бях загубила апетита си. Дразнеше ме само неприятната компания на няколко местни мъже, които използваха шанса си да се позабавляват.

— Да ти е сладко, скъпа.

— Момичето не е кожа и кости. Явно обича да си похапва, Питър.

— Да, личи си, Джак.

Най-ужасното бе, че те бяха дебелаци над четиридесетте и явно си въобразяваха, че с гръмогласните си подмятания ще привлекат вниманието ми.

Нима бях толкова невзрачна, че на Джак и Питър им бе хрумнало, че имат шанс? Явно бе така. Довърших картофките и се покашлях от оцета. И той бе чудесен, чист, а не примесен с бяло вино и

подправки както другаде. После станах и реших да позвъня в къщата, за да проверя дали телефонът работи.

Всичко бе наред. Набрах номера на апартамента и прослушах съобщенията на телефонния секретар.

Отново нищо за мен.

— Не гледай толкова тъжно, хубавице — каза Питър и звучно се оригна. — Не е дошъл краят на света.

За мен бе дошъл.

* * *

Последната част от пътуването бе по-малко от двадесет минути, което бе облекчение за мен, защото се стъмняваше и захладяваше. Осъзнах, че при бягството си бях забравила да взема термобельо. Може би, ако умрях от измръзване, проблемите ми щяха да свършат.

Роуздейл бе малко село сред мочурищата на Йоркшир, ако махала с една кръчма и пощенски клон можеше да се нарече село. Причината да дойда точно тук бе, че семейството ми притежаваше къща на хълма. Бе някогашна миньорска квартира и мама я намираще за „живописна“, но откакто бе разбрала, че най-близкото игрище за голф е на доста километри разстояние, не бе идвала. Два пъти в годината плащяхме за почистване и родителите ми не се отказваха от идеята да я дават под наем като вила за почивки. Според мен единствената цел бе мама и татко бе да има с какво да се хвалят по приеми. Намираще се на толкова затънтено място, че навярно бяха забравили как се стига до нея. Но знаех къде са скрити ключовете, както и че плащаме минималните сметки за телефон и електричество чрез директен дебит.

Планът ми бе да я използвам като базов лагер, докато обикалям областта да търся работа. Бих се съгласила да скубя пуйки във фермата на Бърнард Матюс или да чистя обувките на „Лийдс Юнайтед“. В края на краищата, тук никой не ме познаваше и не знаеше за пълния ми провал, позор и злополучни романтични връзки. Може би щях да се омъжа за играч на ръгби и да отглеждам хрътки.

Намерих ключа под изтривалката ръждясал (семейство Уайлд не могат да бъдат обвинени в липса на въображение) и влязох. Бях

ужасно мръсна и уморена.

Почувствах се като у дома си. Първото, което направих, бе да позвъня в апартамента. Но вдигна Бронуен и се наложи да отклонявам настойчивите ѝ въпроси.

— Намирам се на много тайно място — загадъчно отговорих. — Някой да ме е търсил?

— Да — отвърна тя. — Преди пет минути се обади Том Дръмънд.

— Така ли? — задъхано попитах аз.

— Да — потвърди Бронуен. — Каза, че трябва да поговорите за Гейл. Можеш ли да му позвъниш?

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Устрои си истински пир с фъстъчено масло и бисквити „Риц“, а после се опитах да поправя отоплението. Безуспешно, трябваше да отделя време за това на следващия ден. Тази вечер щях да спя с осем одеяла. Бяха толкова тежки, че едва дишах, но поне ме предпазиха от студа.

Колкото по-скоро заспах, толкова по-скоро щях да мога да започна новия си живот.

— Не искаш ли да му дам номера ти? — учудено бе попитала Бронуен.

— Не. Не желая да разговарям с Том Дръмънд — бях отвърнала и по носа ми се бе търкулнала голяма сълза. — Наистина. Ще се обадя да ви кажа всичко, когато намеря работа.

— Не можеш ли да ми го кажеш сега? — промълви тя с умоляващ тон. — Хайде, Алекс, знаеш, че мога да пазя тайна.

Да пази тайна? О, да, да се доверя на Бронуен, бе все едно да излея душата си пред „Нюз ъв дъ Уърлд“. Защо човек да дава пари за реклама, когато може просто да поговори с Бронуен и тя ще я направи безплатно?

Сгуших се в леглото, заплаках и се опитах да заспя с положителни мисли, но настроението ми бе толкова оптимистично, сякаш слушах сингъл на Ленард Коен в погребален дом. Отначало не можех да заспя, защото нямаше шум. Никакво приглушено свирене на клаксони, полицейски сирени в далечината и дори пиянски песни от улицата, които да ме унесат.

Нищо, освен хладна тишина сред безкрайната пустош, нарушавана само от далечно блеене на овце. Струваше ми се неестествено да не чувам шум. Но накрая плачът ме изтощи и спях непробудно, без да сънувам. Бях благодарна.

На следващата сутрин измих зъбите си и се опитах да се изкъпя със затоплена на котлона вода. „Трябва да позвъня на чистачката“, помислих си. Но първата ми грижа бе да намеря трудовата борса и да

проверя какво предлагат. „Не съм горда — казах си, когато се качих в колата. — Ще приема каквото и да е.“

* * *

— Добре ли си? — попита жената, която заемаше длъжността „Експерт по професионално ориентиране“.

— Да — решително отвърнах. — Защо?

Изглежда ме с такова пренебрежение, сякаш бях нещо неприятно, залепнало за подметката на обувката ѝ. Казваше се госпожа Доналдсън, изглеждаше на тридесет и няколко години и вече носеше такива дрехи, с каквито мама би се гордяла да ме види. Ужасната ѝ рокля на цветя бе с плисета отпред, съчетана с огърлица от фалшиви перли и прическа, за която навярно бе отишъл достатъчно лак за коса, за да отвори огромна дупка в озоновия слой. Господи, струваше ми се, че ако докосна някое косъмче с лъжица, ще се чуе звън.

— Влизаш тук наконтена като за ревю и твърдиш, че търсиш работа?

Бях облечена с роклята си „Дона Карън“. В багажа ми нямаше неофициални дрехи. Е... може би това бе грешка.

— Така е — уверих я. — Ще приема каквото и да е.

— Хм. — Изражението ѝ стана малко по-приветливо. — Е, не се намират много свободни места. Тук е Йоркшир.

— Зная.

— А в малките градчета сред мочурищата на Йоркшир има висока безработица.

— Сигурно — плахо се съгласих.

— За всяко място има по шестнадесет кандидати — пренебрежително продължи тя.

Сърцето ми се сви. Не звучеше обнадеждаващо. Не можех вечно да живея с хиляда и осемстотинте лири на Том.

— Аха — сърдито промърморих. Господи, щях да стана бездомница и да ме намерят замръзнала на някоя улица в Пикъринг, с бутилка метилов спирт и куче, вързано с въженце. Откъде щях да намеря куче? Може би щях отново да се срещна с Криспин в някой център за лечение на хронични алкохолици и да взема назаем едно от

неговите? Можех да открадна количка за покупки от „Сейфуейс“, задължителен атрибут за една вехтошарка, и рано сутринта да обикалям хотелите и да отмъквам доставените вестници, яйца и мляко...

Блажените ми фантазии за живот на вехтошарка бяха безмилостно прекъснати от госпожа Доналдсън, която размаха някакъв лист пред лицето ми.

— Може би това ще те устрои. Щом имаш престижна диплома от „Оксфорд“.

„От колеж по изкуствата“, щях да кажа, но в последния момент ми хрумна, че ако все още не е разбрала колко съм тъпа, няма смисъл да я обременявам с това сведение.

— Съвсем близо е до Роуздейл — каза тя. — В Кидлингтън. Християнската библиотека на Северен Йоркшир, управлявана от доктор Бари Галахър. Има място за библиотекар с добра репутация и висок морал, за предпочитане несемейна жена. Можеш ли да работиш като библиотекарка?

— Аз? О, да. Обичам книгите. А... Джейн Остин, Викръм... как беше фамилията му, а... Агата Кристи — запънах се. — „Мъжете са подвластни на Марс, а жените на Венера“.

Изглежда ме недоверчиво.

— Несемейна жена ли си?

— Е, определено не съм несемеен мъж — отвърнах и думите ми се стовариха като гюле.

— С висок морал? Живяла си в Лондон, а?

Явно госпожа Доналдсън смяташе Лондон за нещо подобно на Содом и Гомор. Кой би могъл да каже, че не е права? И аз не бих устояла на изкушенията му, ако имах шанса да вкуся от тях.

— Никога не пропускам неделната литургия — разпалено я уверих и леко потръпнах, в случай че Бог изпратеше мълния върху мен.

— Е, тук не идват много кандидатки за работа, които са учили в „Оксфорд“, така че мога да те изпратя с предимство — бавно каза тя. — Можеш да отидеш още сега.

— Сега?

— Какво? — попита госпожа Доналдсън и ми хвърли поглед, изпълнен с презрение. — По-важно занимание ли имаш?

Не можех да отрека едно: оса или не, умът ѝ бе остър като бръснач, както навярно казваха в този див край.

* * *

Качих се в колата и с неохота заредих. Господи, цените на бензина са скандални, трябваше да убием Саддам, когато имахме възможност. Купих хранителни продукти и някои други неща от първа необходимост. Всичко ми се струваше невероятно скъпо. Представях си как парите ми се стопяват бързо като живота на герой от компютърна игра. Бях толкова потисната заради Том, че това почти нямаше значение за мен, но знаех, че трябва да получа работата.

Поех през мочурищата към Кидлингтън в свежия, хладен следобед. Пустошта бе осеяна с лилави и златисти петна. Две птици правеха лупинги и описваха огромни дъги в небето. Мястото бе красиво и усамотено, почти като мен, макар и да не бях красива.

Християнската библиотека на Северен Йоркшир бе малка сбутана постройка, на чиито тухли бяха залепени стари плакати на американски глезльовци, подстригани на венец. Ако имам дете, което ми се струва малко вероятно, бих се надявала хлапета като тях да ядат бой от него на игралната площадка. Бяха с три четвърти панталони и бели чорапки, усмихнати срещу обектива, под извит надпис: „Нека тези малките дойдат при мен“. Имаше и два издишали балона, върху които бе отпечатан стих от мисионерска песен.

„Добре дошла в бъдещето си, Алекс Уайлд“, помислих си.

Побутнах вратата и пристъпих към рецепцията. Е, поне нямаше да имам много работа. Едва ли някой посещаваше тази библиотека.

— Здравейте, аз съм доктор Галахър — каза нечий глас.

Вдигнах поглед и видях пълничък мъж с червена коса и влажна долна устна. Когато заговори, по нея проблеснаха мехурчета слюнка. Гледаше ме през лупи, достатъчно дебели, за да се запали огън.

— Навярно вие сте госпожица Уайлд. Надявам се, че наистина сте госпожица.

— Така е.

— Защото търся несемейна жена. Не одобрявам идеята „работещи съпруги“.

Прехапах устни и се усмигнах като леля Сали от „Уърцъл Гъмидж“^[1].

— Мисля, че тази глупост е причина за повечето разводи. Децата на такива жени са като сирачета — продължи той и от устата му се разхвърчаха слюнки, сякаш бе крастава жаба. — „Жената трябва да се подчинява на мъжа, както църквата на Бог“. Казал го е свети Павел, един от апостолите.

— Женен ли сте, господин Галахър? — попитах аз и сама се настъпих, за да си напомня, че трябва да си трая.

— Не — отвърна той с огорчение. — Бях.

— Разбирам.

— Тя избяга от мен, за да живее с някаква жена, декан на нещо си.

Трудно бе да сдържа смеха си.

— Казахте ли нещо? — попита той и ме изгледа гневно.

— Ужасна кашлица — отвърнах и артистично се покашлях.

— „Една жена не бива да говори на висок глас в църква. Не бива жена да учи мъжете!“, също цитат от свети Павел. Какво мислите за проповедничките? Аз бих ги нарекъл езичници.

— Е, никога не бих станала проповедничка.

Това бе истина. Влажните устни на доктор Бари се разтегнаха в усмивка. Да, вече ми бе ясно, той наистина бе крастава жаба.

— Разбрах, че сте добра християнка и сте следвали в „Оксфорд“. Хм, кога най-рано можете да започнете?

— А... каква е заплата — плахо попитах.

Лицето му леко помръкна.

— Единадесет хиляди годишно, но главната ви награда ще бъде смирената служба на Бога.

Страхотна новост за управителя на банката. „Превишила съм кредита си с триста лири, но разбирате ли, моето възнаграждение е смирената служба на Бога“.

Всъщност единадесет хиляди бяха доста повече от досегашния ми доход. Огледах дебелия женомразец Бари от главата до петите. Малката му занемарена библиотека бе пълна с глупави книги, които никой не би пожелал да прочете, а аз се намирах в тази затънтена дупка и щях да приема жалка работа за мизерна заплата.

— Мога да започна още този следобед — отвърнах.

Бари ми каза, че му се струвам сериозна. С неохота ми позволи първо да отскоча да оставя покупките си.

— И може би да донеса нещо за обяд — предложих.

Погледът му издаде неодобрение.

— Не, госпожице Уайлд. Ще хапнете сандвич на работното си място. Солидният обяд е за мекушавците! Ха-ха-ха!

* * *

Когато се върнах в къщата, се опитах да се почувствам доволна. Все пак имах работа, нали? Мамка му, ура!

Оставих нещата си, седнах и се загледах в телефона. За нищо на света нямаше да се обадя на Том. Би било лудост сама да поискам да чуя, че с Гейл ще се женят. Не, не бях способна на такава глупост, въпреки че отчаяно копнеех да се чуя с него и да повярвам, че ще продължи да присъства в живота ми като приятел.

Но далеч по-достойно бе да не се обадя. Запитах се дали имам капка самоуважение. Е, отговорът на този въпрос бе „не“, така че вдигнах слушалката и набрах номера на апартамента му в Лондон по памет.

„Господи, ако вдигне Гейл, ще трябва да затворя“, помислих си и изпаднах в паника, защото бях забравила да набера 141. Можех да прекъсна, да натисна трите цифри, а после бутона за автоматично повторно избиране, но Том щеше да разбере, че съм позвънила два пъти, че съм жалка нещастница и...

— Том Дръмънд — каза глас в телефонната слушалка.

Как можех да забравя възбуждащия му плътен тембър? Е, не че го бях забравила, но бе различно да го чуя наяве.

— Том, обажда се Алекс.

— Къде си? — припряно попита той. — Всички те търсят. Родителите ти изпаднаха в паника. Мислят, че си продадена за бяла робиня.

Представих си как мама се наслаждава на всяка минута от развоя на драмата. Може би точно сега даваше интервю за „Краймуоч“^[2].

— Добре съм, искам всички да престанат да се тревожат — казах аз. — Започвам нова работа.

— Къде?

— Това не те засяга. Бронуен ми каза, че си ме търсил.

— Да. — Стори ми се малко нерешителен, сякаш имаше нещо, което му бе трудно да изрече. „Господи — помислих си и ми се зави свят. — Страхува се да не ме нарани.“ — Става дума за Гейл. Имам новини, които може би ще те разстроят.

— Какво си въобразяваш? — яростно изкрещях. — Смяташ се за толкова неотразим, че всички ронят сълзи за теб и биха дали живота си, за да се доближат поне за малко до важната клечка Том Дръмънд.

— Но, Алекс...

— Е, ще ти кажа нещо, Том. Каквото и да направиш, няма да заплача заради теб. Наистина съм добре, благодаря за загрижеността.

— Алекс...

— Не искам да чувам нищо! — извиках. — Не ме интересува! Винаги си бил непоносим самовлюбен негодник и такъв ще си останеш.

— Извинявай, ако съм те засегнал — тихо каза той.

— Няма за какво. Не ми пука за теб — заявих аз, затворих и дълго плаках.

* * *

— Алекс, закъсняваш — укорително отбеляза Бари, когато се върнах в библиотеката. — Един воин на Христа не бива да закъснява, когато трябва да поведе вярващите.

— Прав сте, доктор Галахър — казах аз с уважение. Знаех, че трябва да целувам задника на този нещастник, докато устните ми посиняят. А какво стана с обръщението „госпожице Уайлд“? — Но армията се нуждае от храна.

Не бях хапнала нищо, разбира се. Нямах никакъв апетит.

— Човек не се храни единствено с хляб, а с всяка дума от Божието слово. Е, да действаме. Тази вечер ни чака доста работа. За първи път ще те задържа до късно. — Потръпнах от погнуса, когато го видях да облизва устни. — Надявам се, че нямаш нищо против да работиш вечер и да се прибираш сама.

— А... нямам, разбира се.

— Защото, когато двама млади несемейни прекарват толкова време насаме заедно, могат да плъзнат клюки...

— Предполагам, но...

— Хората биха могли да си помислят, че сме неспособни да овладеем естествените си пориви.

— Не разбирам. Струва ми се, че тук не идват много хора — отчаяно запелтечих. — Какво толкова се налага да вършим?

Тези думи го накараха да се опомни и да забрави за естествените си пориви за миг. Отново заговори строго. Приблужи се и ме лъхна силен мирис на чесън.

— Ще направим цялостно обновление. Ще включим всички книги в каталог и ще ги пренаредим на етажерките. Този безпорядък не вдъхва вяра в благодатта, която носи Божието слово, сигурен съм, че ще се съгласиш.

— Да, така е — плахо потвърдих.

— Не използваме компютри, няма нищо лошо в малко писарска работа. Седни и попълни формулярите за тези.

Галахър извади кочан бланки, папка и голям кашон с книги, по който имаше паяжини.

— О, мразя паяците — уплашено промълвих, докато гледах как пухти и пъхти, влачейки кашона към бюрото ми.

— Е, сигурно вече са мъртви — успокои ме той. — Започвай. Няма време за губене.

По дяволите, говореше сериозно. Нищо чудно, че досега мястото не бе заето. Бари бе не само противна крастава жаба, а жесток експлоататор, който би могъл да бъде надзирател на робите, построили египетските пирамиди. Писах, отбелязвах и попълвах, докато пред очите ми заиграха точки и ръката ми се схвана. Задължението на Бари бе единствено да ме „обучава“, което означаваше да ме хока, когато направя грешка.

— Не можеш ли да четеш? „Еклесиаст“, не „Еклесиастикус“! — крещеше той. — Би трябвало вече да познаваш Светото Писание.

Сенките навън се сгъстяваха и прашният часовник тиктакаше ли тиктакаше, но купчината книги не намаляваше. Щом свърших с първия раздел, Бари побърза да донесе още.

— Никакво разтакаване! — предупреди ме той неведнъж. — Знаеш какво е казано в „Пословиците“: „Следвай примера на мравката,

мързеливецо, виж как живее тя“.

— Бихте могли да ми помогнете с подреждането, ако сте свършили с библейските поучения — предложих, вече капнала от умора и огладняла. Мамка му, с какво се бях захванала? В отговор Бари се впусна да рецитира пасажа за Марта и Мария, в който Иисус казва, че Мария е избрала верния път, като се е откъснала от домакинската работа, за да слуша Неговото слово. Бих го нарекла шизофреник, ако имах избор.

— Трябва да отида до тоалетната — казах аз, когато усетих, че в гърлото ми е заседнала буца, а в очите ми напират горчиви сълзи на безнадеждност.

— Ходи преди по-малко от два часа. Дано нямаш здравословен проблем — изсумтя Бари.

Искаше ми се да се облегна на мръсната мивка и отново да заплача, но може би Бари стоеше отвън с хронометър в ръка и подслушваше.

Когато излязох, посочи към кашона с книги.

— Вече е седем часът — плахо изтъкнах.

— „Денят е Божие творение, благодарни сме и се радваме на всеки миг от него“.

Този път наистина ме вбеси.

Въздъгнах и бръкнах между овехтелите книги. Изведнъж изскочиха три огромни паяка, които пропълзяха по ръката ми.

Изпищях и подскочих.

— Не крещи! — смърри ме Бари, но очите му светнаха, когато ме притегли към дебелото си подпухнало тяло.

— Тихо, тихо — каза той, докато уж ласкаво ме потупваше, за да ме успокои, а всъщност ме опипваше. Този дебелак можеше да размърда ръцете си, когато пожелае. Притискаха ханша ми, бързо се плъзгаха към гърдите ми, докосваха ме навсякъде, сякаш ме опасваше синджир от дебели наденички.

Заплаках неудържимо и започнах да се боря.

— Пусни ме! Пусни ме! — крещях.

— О, стига, знаеш, че го искаш — задъхано каза Бари. — Иначе досега да си си тръгнала.

— Ти не ми позволяваше! — отвърнах хленчейки. — Нуждая се от тази работа!

— Зная, от трудовата борса ми казаха, че си отчаяна — прошепна Бари. — Затова трябва да бъдеш мила с мен.

Разпищях се като обезумяла, когато той заобиколи бюрото и ме притегли към себе си. Усетих възбудата му, въпреки че не бе никак надарен мъж.

— Разкарай се! — извиках.

— Ох — изсумтя той и отново ме нападна. Почувствах гадене, когато ръцете му ме обгърнаха и вонящият му дъх докосна шията ми. Изпаднала в паника, напрегнах сили да го отблъсна...

Изведнъж голяма мъжка ръка сграбчи яката му, дръпна го и го запрати към отсрещната стена. Пред смаяния ми поглед нечий юмрук се стовари с все сила в бузестото му лице и той се подпря на една етажерка с разкървавен нос.

— Да вървим, Алекс — каза Том. — Дойдох да те отведа у дома.

[1] Детски комедиен сериал. — Б.р. ↑

[2] Предаване на Би Би Си за престъпността. — Б.р. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Том ме задърпа навън, за което му бях благодарна, защото иначе нямаше да помръдна. Зяпах го, сякаш е извънземно или Дейвид Мелър. Не можех да мръдна сякаш бях пуснала корени.

— А ти — изръмжа той на разтреперания Бари, който притискаше с ръце кървящия си нос, — мръсно дебело копеле, ако отново докоснеш тази млада дама...

— Счупи ми носа — разхленчи се Бари.

— ... ще изпочупя и останалите ти кости. Противен жалък лицемер, би трябвало да отида в полицията. Хайде, скъпа — обърна се Том към мен и затръшна вратата след нас така силно, че по стъклото се появиха пукнатини като паяжините в кашона.

„Какво каза той?“, запитах се с недоумение. Навярно не бях чула добре.

— Какво... какво правиш тук? — промълвих.

— Търся те, разбира се — отвърна Том и нежно ми се усмихна. — Не съм дошъл да си взема книга от библиотеката.

— Но откъде разбра, че съм тук?

— Проследих обаждането до Роуздейл, а после попитах сестра ти дали знае какво би могла да търсиш в този край.

— Аха — казах аз. Почувствах се като пълна глупачка. При споменаването на Гейл сякаш цяло ято малки гъсета се заклатушкаха върху гроба ми.

— Е, добре съм, благодаря — сковано отвърнах. — Не съм молила никого да ме отвежда.

— Да, изглеждаш безкрайно щастлива — отбеляза Том с изнервящо чаровна усмивка. — Хайде, скачай в колата.

Отвори вратата на ролса си. Лъскавият „Силвър Фантом“ изглеждаше доста странно тук, до запуснатия училищен двор от другата страна на улицата и грозната модерна сграда на общината. Но топлината и уютът вътре веднага ме привлякоха.

Навън бе мразовито.

— Добре — промърморих с неохота.

— Защо дойде тук? — попита Том и уверено завъртя волана към моето село.

Явно бе направил старателно проучване. С ужас си представих как ме обсъждат с Гейл. „Психопатка — би казала тя. — Получила е нервен срив от патологична ревност“.

— Искях да се махна, да си намеря нова работа. Да започна на чисто — предизвикателно заявих.

— Да опознаеш и друг живот — тактично каза Том.

— Да. — Въпреки волята си, избухнах в плач. — Но отново се провалих.

— Всичко е наред.

Огледа ме от главата до петите.

— Не, не е. — Вече достатъчно се бях изложила. Не можех да се преструвам на силна нито секунда повече. Бях толкова уморена и отчаяна, а до мен бе единственият мъж, когото бях обичала истински, но не можех да имам. — Вече никога нищо няма да бъде наред.

— Значи не е свързано с Гейл? — попита Том и долових в гласа му нотка на паника.

— Разбира се, че е свързано с нея — изхлипах.

— Съжалявам, Алекс, искрено съжалявам. Не предполагах, че ще го вземеш толкова навътре.

— Е, вече знаеш — казах аз и закрих лицето си с ръце.

Колата зави към къщата и тръгна гладко по възвишението. Нямаше улични лампи или неоновии реклами, които да засенчват звездите, и те блестяха по тъмното небе като диаманти, разпилени върху кадифе. Раменете на Том бяха сковани, сякаш очаква нападение от засада. Изглеждаше ужасно напрегнат.

Не знаех защо. Вече се бях примирила с неизбежното, нямаше да се измъчвам заради него. Кой би могъл да го обвини, че бе предпочел Пепеляшка пред грозната ѝ сестра? Особено след като тази сестра се бе оказала долна кучка. Напълно разбирах как се бе чувствала Елън, когато насърчавах Снежанка да флиртува с бъдещия ѝ съпруг. Е, кармата ми го връщаше, при това с лихва.

— Кой ти каза? — попита Том с огорчение. — Искях да поговорим, да ти обясня лично...

— Нямах да ми бъде по-леко, ако го бях чула от теб. По-скоро, още по-тежко — промълвих.

— Тогава от кого го узна? От Гейл?

Представих си как поднасям поздравленията си на Гейл със стиснати зъби и правя всичко възможно, за да хвана някоя лоша болест и да не отида на сватбата. Може би сама щях да изгриза краката си, вместо червеи, хранещи се с жива плът.

— Не. Не съм разговаряла с нея. Просто разбрах.

— Как така? Телепатични способности ли имаш? — попита Том.

— Престани — отегчено го помолих.

Паркира пред входната врата. До малкото ми невзрачно метро колата му изглеждаше още по-внушително. Прехапах устни и направих опит да се стегна. Том бе изминал целия път до тук само заради мен.

— Ще сваря кафе и ще приготвя вечеря — казах аз.

— О... Хубава къщичка — чаровно излъга той. — Забавно е човек да има такова малко убежище.

— Е, не можах да се скрия задълго.

За мой ужас прекоси стаята, притегли ме към дивана и хвана двете ми ръце в своите. О, не, тъкмо бях престанала да плача и отново щях да започна. Опомням се, а той изведнъж става нежен и състрадателен и това предизвиква нов порой.

— Беше тежко за Гейл — тихо заговори. — Няма да увъртам, Алекс, иска ми се да можех да ти кажа нещо друго, но не бих те лъгал.

— Разстроена? Защото е знаела, че аз ще бъда разстроена? — злобно промърморих и усетих, че очите ми отново се замъгляват от сълзи. — Колко мило от нейна страна.

— Е, не заради теб — каза Том. Изглеждаше озадачен. — Може би е имало нещо общо с теб, но според мен бе по-скоро заради самата раздяла. Мисля... може би това ще те подразни, Алекс, зная, че ме смяташ за мъж с монументално его, но предполагам, че ти си била...

— Том.

Напрегнах ума си да схвана смисъла на думите му и за миг сълзите ми секнаха. Но въпреки усилията, които положих, не успях да проумея какво се опитва да ми каже. Като Алиса в Огледалния свят, където изреченията имат подлог и сказуемо и звучат, сякаш са на английски, но...

— За какво говориш?

— За Гейл.

— Да, разбрах това, но от какво е разстроена, за каква раздяла става дума? За моето заминаване?

Никак не се връзваше. Колкото по-далеч се намираше сестра й със склонността си да подпалва галерии и да проваля сватби, толкова по-добре. Гейл би трябвало да празнува.

— Не. За мен и Гейл. За нашата раздяла.

Останах неподвижна. Неведнъж надеждите ми се бяха оказвали измамни. Вече никой не можеше да ме заблуди.

— Какво искаш да кажеш? Че сте си поделили хола? Или домакинските задължения?

Том ме изгледа, сякаш съм луда за връзване.

— Разделихме се, Алекс. Скъсахме. Вече не се срещаме. Гейл се премести да живее при родителите ви.

Двадесет години го зяпах с недоумение. Е, добре, може би няколко секунди, но ми се сториха цяла вечност.

После пороят се отприщи, бликнаха реки от сълзи и от гърлото ми се изтръгнаха ридания, от които цялото ми тяло затрепери. Не можех нито да ги спра, нито да ги овладеея. Раменете ми се тресяха и се задъхвах.

Том нервничеше около мен като състезателен кон, затворен в клетка. Знаех, че мъжете мразят да гледат разплакани жени, но не можех да сторя нищо. Плачех ли, плачех.

— Алекс — тревожно каза той и ми подаде кърпичка на точки.

— Моля те, престани, скъпа. Съжалявам, че нараних сестра ти, но не можех да продължавам така.

Грабнах кърпичката, попих влагата от лицето си и издухах носа си. Чу се звук като от хобот на слон. Много изтънчено.

— Защо?

Гласът ми прозвуча като дрезгав шепот.

„Каквото и да каже — помислих си, — ще го понеса“. Навярно излизаше с някое добро момиче, дъщеря на запален играч на поло, която обича домашния уют и приготвя обяд за лондонските бизнесмени в „Слоуа Рейнджърс“, фирма за доставки на храна. Поне щеше да му сервира домашно приготвен сос всяка Коледа. Всяка друга бе за предпочитане, отколкото да го виждам със собствената си сестра.

Ето каква кучка бях. Как можех да изпитвам облекчение, вместо да си кажа „горката Гейл“?

— Защото срещнах друга — отвърна той.

— Коя е? — осмелих се да попитам. За миг зърнах отражението си в огледалото над камината. Лицето ми бе червено като на герой от „Атаката на доматиите убийци“.

— Не се ли досещаш?

Гледаше ме някак странно.

— Господи! Не ми казвай, че излизаш със Снежанка.

— Разбира се, че не, глупачке — нежно прошепна Том. — Надявам се да излизам с теб, Алекс, стига да се съгласиш.

След тези думи припряно ме притегли към себе си и ме целуна, въпреки пламналото ми лице и сополивия ми нос.

Навярно очаквате да кажа, че не се е получило. Че сме се смущавали. Нормално е, поне първия път, нали? Изведнъж се запитвах дали дъхът ти е свеж и дали ще те вземе за развратница, ако отвърнеш на френската му целувка или захапеш устната му малко по-силно. Но това, което се случи всъщност, не може да се опише с думи.

Целувката му ме замая и напълно забравих за състоянието на носа и фон дьо тена си. Не можех да мисля за дъха си, за тлъстините на задника си и евтиния сутиен, чиято презрамка се подаваше през деколтето ми. Мислех единствено за Том и неустоимите му, леко напукани устни, които всмукваха моите. Целуваше ме така страстно и настойчиво, че ме накара да се почувствам красива и желана. В зърната ми нахлу кръв. Станаха твърди и чувствителни и изпъкнаха под ризата. Усетих топлина между бедрата си, която се разпростря по кожата на цялото ми тяло като вълни по водна повърхност, когато падне камъче. Устните ни ставаха все по-трескави и ненаситни, а когато неговите се откъснаха от моите, не съжалявах, защото обходиха цялото ми лице, затвориха очите ми, докоснаха върха на носа ми и се плъзнаха надолу към брадичката ми. Обсипаха шията и меката част на ушите ми с нежни целувки, от които ми се зави свят и ме завладя неудържим копнеж.

— Извинявай, Алекс — задъхано прошепна Том и се отдръпна от мен. — Не можах да се сдържа.

— Но аз го исках — отвърнах.

Изглеждаше смаян. На лицето му се изписа радост и изненада.

— Мислех, че ме мразиш — каза той.

Не можех да говоря и само поклатих глава.

— Алекс! На сватбата се държах като кръгъл идиот. Само при мисълта за връзката ти с онзи негодник Шеймъс ми се повдигаше. Разбрах, че ти е налетял, но бях толкова наранен, че просто избухнах. Не можех да се овладея, исках да ти го върна, да страдаш колкото мен.

— О, Том, толкова съжалявам, насърчавах Снежанка...

— Нищо подобно. Алекс, ти си твърде невинна, за да прозреш истинската ѝ същност. Вината е изцяло моя. На мен всичко ми бе ясно от самото начало... реших, че е по-добре да постъпя като джентълмен и да запазя тайната ѝ, за да не ѝ попреча да изгради нов живот. Ако бях действал, нямаше да се случи. Бях твърде боязлив и се опитах да обвиня теб, а после толкова съжалявах за това, което ти причиних, че не знаех какво да правя със себе си. — Дълбоко си пое дъх. — Постъпих като ужасен гадняр.

— Не, не е така! — възразих.

— Напротив — каза Том. Изглеждаше истински засрамен. — Аз... използвах сестра ти. Е, не беше толкова долно. Казвах си, че е привлекателна и красива, което никой не може да отрече — припряно заговори той, но с тон на човек, който не я намира за такава, — и че щом нямам никакъв шанс с теб, мога да опитам късмета си с Гейл. — Вяло прокара едрата си ръка през косите си. — Скоро разбрах, че нещата няма да потръгнат. Толкова сме различни. Вкусовете ни са различни. Не се смеехме на едни и същи неща и просто нямаше искра. Опитвах се да прикривам чувствата си, като ѝ купувах все по-скъпи подаръци, но истината бе... отказвах да я призная и пред себе си... че излизах с нея, за да имам поводи да се виждам с теб. Отбивах се в апартамента ви при всяка възможност. Бях отчаян, когато се скарахте и тя се изнесе. Знаех, че трябва да сложа край, но ми хрумна първо да се опитам да те убедя да се срещаме като приятели. Онази вечер в галерията взех окончателно решение. Ти беше толкова уплашена и смешна, изглеждаше прекрасно, а когато бе гола...

— Мокра — поправих го.

— Е, добре, мокра... имаш най-прелестното тяло, което съм виждал.

— А Гейл?

— Гейл? — промърмори той. — Алекс, никога не съм я виждал гола. Съжалявам, но сестра ти ми се струва твърде слаба. Не че искам да я обидя.

„О, никой не би ти се разсърдил.“

— Вечерта, когато ѝ казах, че скъсвам с нея, тя го прие доста тежко. Боях се, че ще ме упрекваш, защото имаш пълното право.

— Това ли искаше да ми кажеш?

— Да. — Сви рамене. — Но ти отказа да ме изслушаш и предположих, че някой вече ти е казал и си ми толкова ядосана, че затова избяга.

Глуповато се захилих. Искях да му се усмихна нежно, но не можах да скрия радостта, която ме обзе. Бях се чувствала толкова щастлива само веднъж в живота си, като дете, когато очаквах коледната утрин с такова нетърпение, че не мигнах през цялата нощ.

— Избягах, защото не можех да понеса това, че живееш с Гейл. И заради срама.

— Няма от какво да се срамуваш — задъхано ме увери Том.

Очевидно бе, че е възбуден. Бе невероятно мъжествен. Изведнъж в мен отново пламна желание.

— Обичам те, Алекс — каза той. — Толкова много, че искам да бъда с теб още сега. Какво ще кажеш да си легнем?

— Да — протегнах ръце към него, — моля те.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Понесе ме на ръце, сякаш тежа колкото Кейт Мос.

— Ще получиш херния — казах аз и страните ми поруменияха от щастие. Това още повече ме възбуждаше. Съжалявам, но бях имала връзки само с изнежени романтици като Джарвис Кокър. Да бъда с мъж, който с лекота ме носи на ръце, да усещам мускулите, които трептят под кожата му...

От него струеше топлина. Сексуалната възбуда се надигаше помежду ни, желание, натезало във въздуха като аромат на мускус.

— Почти не чувствам тежестта ти. Мога да те държа така цяла вечност. — Ритна вратата на спалнята ми. — Освен ако не намеря много основателна причина да те пусна — добави той и съвсем бавно нежно ме остави на леглото и започна да ме съблича.

Желаех го. Цялата плувнах в пот. Бе спокоен, уверен и сериозен. Всички статии, в които се говори, че трябвало „да ти бъде забавно“ с партньора, защото „споделеното чувство за хумор между чаршафите е жизненоважно“, са пълна глупост, нали? Ако се смееш в леглото, нищо не се получава както трябва. Освен ако гледате заедно „Фентъзи Футбол“. Но ако правите секс, не искаш да се смееш, а да гориш от страст, мъжът да те гледа така, както ме гледаше Том в този момент. Съсредоточено, с хищнически блясък в очите. В тях пламтеше желание. Знаех, че ме обича, а сега щях да бъда негова.

Разкопча ризата ми. Не обърна внимание на посивелия ми сутиен. Долових учестеното му дишане, докато го смъкваше от гърдите ми.

— Толкова си красива — каза той така сериозно, че ме накара да повярвам в думите му. Наведе се, целуна зърната ми и започна да ги всмуква, съвсем леко, а после все по-жадно, докато изтръпнаха и едва не заплаках от наслада.

Ръцете му се плъзнаха под талията ми, повдигнаха ме като кукла, разкопчаха полата ми и бавно свалиха бикините ми. Когато издаде тиха

въздишка при вида ми, не можах да сдържа напирещите стонове от страст.

— Не бързай, скъпа, не бързай — нежно каза Том, но усещах възбудата му и започнах да се гърча под пръстите му, сякаш бяха нажежени жезла. Смъкнах сакото му. Бих разкъсала ризата му, но ръцете ми така трепереха, че нямах сили да го съблека и трябваше да ми помогне. Сам свали обувките и останалите си дрехи.

Когато го видях гол, открих, че мога да го гледам без смущение, срам или отвращение. Не исках да гасим лампата. Можех да се взирам в него, да се възхищавам на красивото му тяло и да тръпна от копнеж.

Том протегна ръце напред и прокара длани по раменете ми. В мен се надигна нова вълна на желание. Разтвори краката ми с коляно, едрите му пръсти пропълзяха по вътрешната страна на бедрата ми, оставиха огнени следи и достигнаха до най-горещата точка. Докато проникваха във влажната ми плът, той ме гледаше с жадни очи, които сякаш казваха, че чувства всичко и знае, че вече съм готова за...

Наведе тъмнокосата си глава, за да ме целуне, и най-сетне навлезе в тялото ми с отмерен тласък. Целуваше ме и се движеше в мен. Насладата ме обгърна като нежен воал от кафяво кадифе. Сякаш досега бях чувствала празнота, която той запълни.

— Страхотна си — въздъхна. — Алекс, толкова си секси.

— Ти си невероятен — промълвих аз. И двамата бяхме искрени, но и малко недоверчиви, защото може би с други хора не се бяхме представяли като велики любовници. Явно не само аз се бях муцавала и бях докосвала непохватно.

Тогава разбрах каква е тайната на секса. В онези мигове, когато Том бе надвесен над мен, проникваше все по-дълбоко в тялото ми и ме караше да се извивам към него, докато всичко друго на света изчезна и единственото, което съществуваше за мен, бяха чувствените му движения, допирът на ръцете му и експлозиите, които пламваха в мен, сякаш някой бе изпуснал кибритена клечка в кашон с фойерверки.

Тайната на секса е любовта. Обичах го. Имах му пълно доверие. Той ме влудяваше. Бях мечтала за това толкова дълго, преди да се случи. Изгарях. Любовта изпълваше цялото ми същество.

Не виждах нищо нередно в животинската страст, която изпитвах, в необузданите си пориви. Не бях лошо момиче, не бях мръсница.

Просто бях влюбена и това, което ставаше, бе напълно естествено. Отсега нататък всичко щеше да бъде наред.

— Обърни се — каза Том.

— Какво? — задъхано попитах, докато се носех по вълните.

— Обърни се — повтори той, — трябва да опитаме това, искам да проникна още по-дълбоко.

Обгърна талията ми, повдигна ме със силните си ръце и след миг се озовах коленичила, подпирайки се с ръце, погълната от буйни пламъци. Дланите му обходиха ханша ми, милваха и леко притискаха плътта ми и след няколко мига пръстите му отново бяха в мен.

— О — промълви той, — значи ти харесва.

Изчервих се и кимнах.

— Кажу го. Искам да го чуя от теб.

— Харесва ми. — Въздъгнах. — Искам го... моля те, Том.

Навлече в плътта ми и притисна бедрата ми към себе си. Насладата се разля в тялото ми като порой и докато слушах учестеното му дишане, достигнах до върха. Опиянена от мисълта за слетите ни тела, изживях експлозия и огнените тласъци на блаженство ме накараха да забравя коя съм, заслепиха ме и докато отшумявах, чух стона му, преди и двамата да се отпуснем изтощени и безмълвни. Когато се приближи към мен и ме целуна, отново избухнах в плач.

* * *

Събудих се преди него. Единственото, което исках, бе да лежа и да вдъхвам от аромата му. Том спеше до мен и можех да се взирам колкото искам в тъмните му мигли и строгите му устни. Обзе ме нежност, каквато изпитвах, когато видях бебе в количка.

Но в живота няма хепиенд, нали? Всичко, което вечерта бе избледняло в съзнанието ми, сега ме връхлетя. Гейл. Той ми бе казал, че е приела раздялата им тежко. Как можех да ѝ причиня това? Макар и непоносима, Гейл бе моята малка сестричка.

Том отвори очи и ме погледна.

— Сънувах най-хубавия сън в живота си — каза той. — Или си истинска?

Напрегнах волята си.

— Том, трябва да поговорим.

Надигна се и въздъхна.

— По дяволите. Най-страшните думи след „погледни зад себе си“.

Усмихнах се.

— Или „майка ти е на телефона“.

— Мога ли поне да закуся? — попита Том. — Осъденият на смърт има право да се нахрани добре, нали?

Кимнах и влязох в банята. Бях се зарекла да не плача повече. Не знаех какво става с мен. Сякаш някой бе развъртял кранчето на емоциите ми до край. Нямах оправдание, намирахме се в Англия, а не в шоуто на Рики Лейк. Освен това, когато плача, носът ми става червен като на Рудолф. Скаутите от Дартмур биха могли да го използват вместо фенер.

Гейл. Том бе казал, че го е приела тежко. Толкова тежко, че му бе хрумнало, че съм избягала от съчувствие. Бях полудяла от ревност, въпреки че не бях ходила сериозно с Том. Изоставена заради собствената си сестра?

Това не бе всичко. А картината, която бях съсипала? Може би срещу мен бе заведено дело за милиони. Бях станала за посмешище в Лондон. Нямах работа... със сигурност можех да считам договора си с християнската библиотека за прекратен.

Разбира се, Том притежаваше милиони. Но дори ако не бе историята с Гейл, не бих могла да искам от него да ме издържа. Знаех, че някои жени не виждат нищо нередно в това и ги смятам за късметлийки, но още от съвсем малка знаех, че не бих могла да живея като тях. Бях създадена за любов и майчинство, или поне така се надявах, но и за... какво друго? „За слава“, мислех си някога. А сега бих се задоволила със самоуважение.

Трябваше да мога сама да се грижа за себе си, преди да позволя на Том да се грижи за мен. Колкото и да го обичах, ако кажех: „Добре, скъпи, ти ще работиш, а аз ще възпитавам децата, това ще бъде работата ми“, щях да започна да изпитвам негодувание срещу него и дори срещу децата ни.

О, чуйте ме, след един любовен сеанс вече се виждах омъжена, с три деца. Но нямаше да стане така.

* * *

Облякох се, сложих малко фон дьо тен и слязох на долния етаж. Изведнъж къщата бе станала приятно топла, а от кухнята се носеше апетитен мирис на цвърчащ бекон.

— Поправих парното — каза Том. — Нали обичаш бекон с домати?

Обзе ме тъга.

— Том, онова, което се случи между нас, бе прекрасно...

— ... но? — отегчено каза той. — Зная, че има някакво „но“, Алекс. Каквото и да е, няма да го приема. Мисля, че снощи всичко беше наред.

— Първо, унищожих картина на Джаксън Полак — започнах аз. — Сигурно дължа на Гордън милиони лири.

Изражението на Том бе неразгадаемо. Просто сервира закуската и започна да налива чай. Господи, бе толкова съвършено. Ние двамата в домашна обстановка. „Не плачи отново, Алекс, за бога.“

— Само един проблем.

— Да не споменаваме, че галерията изгоря заради мен.

— Продължавай. Чай?

„Чай?“ Нима наистина бе казал това? Опитвам се да му обясня, че за нас няма бъдеще, а той ми предлага чай.

— Чист, без захар — отвърнах малко сърдито. — Второ, всички ме видяха гола и станах за смях.

— Моята реакция нямаше нищо общо със смях — многозначително сподели той.

Изчервих се, но припряно продължих. Ако отново намекнеше за секс, скоро щяхме да се озовем горе и дявол знае какво щеше да последва.

— Вече нямам работа, напълно се провалих във всичко, и затова точно сега не мога да се обвържа с никого.

Том остана мълчалив за миг, а после се усмихна. Знаех, че винаги е бил оптимист, но ми се стори нелепо.

— От какво си толкова доволен?

— Просто ти се радвам — каза той. — Алекс, не си се чувала с Гордън, нали?

— Не беше нужно — мрачно отвърнах. — Знаех какво ще ми каже.

— Така ли? — попита Том. — Знаела си, че картината на Полак е фалшификат и че Гордън ще получи цяло състояние от застраховката?

Втренчих поглед в него.

— Е, добре, може би дългът ми не възлиза на милиони...

— Всички произведения също са били застраховани. Впрочем материалите в клюкарските вестници привлякоха интерес към галерията. Гордън е затрупан с работа и отчаяно се нуждае от помощта ти. Позвъних му, когато Кийша ми каза, че си изчезнала.

— О — промълвих.

— Но не можеш да се върнеш там.

— Защо?

— Защото имаш по-добро предложение. Помниш ли Джек Хърмън?

— Критикът от „Ивнинг Стандард“? Да, разгледа скапаните ми скулптури — унило промърморих.

— Е, според него не са толкова скапани. Публикува статия за тях, придружена със снимки. Гордън се хвали наляво-надясно, че притежава „уникални творби на Алекс Уайлд“ — засмя се Том. — Скъпа, бях изумен, когато открих, че си станала новата Рейчъл Уитред. Предложиха ми шест хиляди за статуята на Гейл.

Сърцето ми биеше неудържимо. Не бях в състояние да разсъждавам трезво.

— А... защо я купи, щом не си бил влюбен в нея?

— Трябваше да я имам.

— Защо? — отново попитах, преглъщайки буцата, заседнала на гърлото ми.

— Защото е твое творение, глупачке. За да си представям как си изваяла. Не можех да се добера до друга от скулптурите ти, а и майка ти беше зад гърба ми.

Чувствата ми бяха объркани като френска гарнитура — смесица от несъвместими съставки. Щастието и тъгата се преливаха като олио и оцет.

Том хвана ръката ми. Да, сърцето ми препускаше, но какво значение имаше това?

— Алекс, направила си напълно погрешни изводи. Не си загубила работата си и хората се надпреварват да видят творбите ти. Няма да станеш Деймиън Хърст за един ден, но нима това не означава нищо за теб?

„Нищо?“ Не можех да опиша колко много означаваше. Всичко, за което бях мечтала, се сбъдваше, но...

— Все пак, няма да се получи, Том — казах аз и издърпах ръцете си от неговите. — Не мога да причиня това на Гейл.

* * *

Пъхнах ключа обратно под изтривалката и карах след него до Йорк, където той върна метрото и получи безброй усмивки от повлеканата в офиса.

— Ще хвана влак — казах аз.

— Глупости... — Том ме задърпа към ролса и ме повали на предната седалка. — Ще се върнеш с мен, независимо дали искаш или не.

Беше истинско изпитание. По пътя се опитах да му обясня всичко. Настроението му ставаше ту гневно, ту мрачно. Ту избухваше, ту ме убеждаваше. Исках да успея да ме придума, но аз бях жена, знаех какво ще причиня на Гейл, ако избягам с нейния любим. Никога нямаше да си простя, че съм накарала сестра си да страда.

— Ако тя си намери някого... — осмелих се да кажа.

— По дяволите, Алекс, знаеш ли от колко години те чакам? Защо да отлагам бъдещето ни заради желанията на Гейл? — извика той.

— Просто се налага, няма да разбия сърцето на сестра си — категорично заявих.

— Мамка му! — изкрещя Том. Никога не ругаеше пред дами. Стовари юмрук върху волана и клаксонът изсвири. — Мамка му! Нима мислиш, че търпението ми е безгранично? Обичам те и ти ме обичаш, единствено това е от значение.

— Не е толкова просто — отвърнах и отново заплаках. Изглеждаше побеснял от гняв. Стисна устни и не промълви нито дума през останалата част от пътуването. — Най-добре ме откарай до апартамента — вяло казах аз.

Том спря пред входа и слезе да отвори вратата ми. Надявах се да се смили над мен, да подхвърли някаква шега, но той просто свали куфарите ми и ми помогна да ги внесе, а после равнодушно кимна и потегли с изскърцване на гумите.

С мъка си поех дъх и се опитах да се успокоя, преди да се кача по стълбите.

* * *

— Алекс! — извика Кийша, когато влязох. — Къде беше, по дяволите?

— Дълга история — отвърнах с тъга.

— Защо изглеждаш толкова нещастна, cariad^[1]! — попита Бронуен. — Хайде, излей душата си, изгаряме от любопитство да...

Когато се вгледа в лицето ми, изведнъж замълча. Вратата на спалнята се отвори и излезе Гейл. Погледът ѝ бе измъчен и подозрителен.

— Алекс, къде беше?

— В Роуздейл — отвърнах. — Трябва да поговоря с теб.

— За Том, нали? — попита тя. — Била си с него. — Избухна в плач. — Ти си долна кучка, Алекс, как можа да ми сториш това? Знаеше, че ходим сериозно!

— Той каза, че сте скъсали — плахо изтъкнах.

— Заради теб... само заради теб. Непрекъснато го преследваше. Най-сетне успя да ми го отмъкнеш! Е, дано сте щастливи.

— Не сме гаджета, Гейл — казах аз, но тя не ме слушаше.

— Иди при мама и татко да им обясниш! — изкрещя. — Писна ми от лъжите ти, Алекс Уайлд!

Съкрушена, излязох от апартамента и хванах такси до гара „Виктория“. Наистина трябваше да си отида у дома. Имах нужда от време да помисля.

* * *

Къщата ми се стори по-красива, отколкото я помнех. Храстите зимен жасмин се открояваха като бели облаци на фона на чемшира и тъмнозеления тис в задния двор. В далечния край на градината течеше поток, до който като дете бях седяла с часове, стискайки в шепа откъснати цветове. Веднага щом се обадя на мама и татко, възнамерявах да отида там. Просто да поседя и да погледам водата. Бях разстроена, но сълзите ми бяха пресъхнали.

Мама бе изненадващо благосклонна. Гордън ѝ се бе обадил и ѝ бе казал за интереса към творбите ми.

— Вече си спечелила близо осем хиляди лири, за осемнадесет скулптури. А за неабстрактната статуя на Гейл някой е предложил...

— Зная, мамо, Том ми каза — прекъснах я аз и изтръпнах.

Мама се усмихна.

— Как е той?

— Ами...

— О, зная, че се срещаш с него — осведоми ме тя. — Гейл се обади по телефона. Алекс, бяхте толкова добри приятели.

Изгледах я недоверчиво. Не бе сърдита, макар и да мислеше, че ходя с Том. Явно просто искаше поне една от дъщерите ѝ да се омъжи за богат наследник.

— Впрочем Гейл ще дойде на гости в края на седмицата — каза мама. — Тогава ще се сдобрите. За нея няма да бъде трудно да си намери друг приятел, нали?

„О, радвай се, мамо. Смяташ, че за мен би било доста по-трудно, а? Но на кого му пука?“ Аз не исках друг мъж, а Том, единствения, с когото все още ми бе забранено да се обвържа.

[1] Скъпа (уелски). — Б.р. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Сватбата се състоя шест месеца по-късно.

Не моята, естествено. Извинявайте, не исках да ви подведа по този начин.

Сватбата на Кийша. Джереми най-сетне ѝ бе задал съдбовния въпрос и тя намина да ми каже. Поднесе информацията нехайно, докато гледахме „Бруксайд“.

— Напоследък този сериал е станал доста блудкав — промърмори. — Не може да се сравнява с първите епизоди.

Ръката ѝ отегчено описа кръг във въздуха. Един от проблемите на Кийша, откакто се справяше блестящо с работата си в „Ранобудници“, бе, че се смяташе за експерт в областта на телевизията. Докато въздишах по Джордж Клуни, тя казваше нещо от рода на:

— Господи, колко некадърно е заснета тази сцена. — Или: — Няма ли специалист по монтаж?

Но този път единственото, което забелязах, бе огромен рубин, който проблесна на светлината на лампата.

— Хубав пръстен, от „Бътлър енд Уилсън“ ли е? — невинно попита Бронуен.

Кийша самодоволно повдигна вежди.

— Друг път. Оригинален е, скъпа, съвсем истински.

— Носи се на другата ръка — закачливо изтъкна Бронуен — освен ако...

Оставихме купите с чипс, а хапването пред телевизора бе любимото ни детинско удоволствие.

— Да, следващата седмица ще подпишем в ритуалната зала в Мерилебоун — каза Кийша и се отдръпна, когато понечихме да я прегърнем. — Господи, току-що взех този тоалет от химическо.

Обзе ме непреодолима меланхолия. Искаше ми се да заподскачам от женско вълнение и радост, но всъщност се чувствах ужасно.

Сякаш бях ученичка в трети курс и най-добрата ми приятелка си бе намерила ново гадже. Разбирате ме, нали? Тя съзерцава снимката му

в годишния албум и се пита дали мисли за нея, докато си бърби с приятели на автобусната спирка. Но обикновено това не трае дълго и после заедно си купувате тийнейджърски списания и пишете писма с въпроса: „Защо всички момчета са толкова глупави?“.

А думата „брак“ звучеше като затръшване на железни порти зад гърба на Кийша, след което никога вече нямаше да се видим.

— Искаш ли да бъдеш свидетел, Алекс? — попита тя.

Или като фанфари при разгласяване за „най-големия купон на света“, на който аз нямаше да бъда поканена.

— „Три пъти шаферка — никога булка“ — мрачно отвърнах.

— Била си шаферка само два пъти. Мисля, че сватбата на Чарлз Дръмънд не се брои — засмя се Бронуен.

— Просто свидетел. Няма да хвърляш розови листа и лилии — успокои ме Кийша със сантиментален тон. — Всичко трае петнадесетина минути. Едва ще успеем да се измъкнем от работа дори за толкова време.

— Добре — отвърнах с фалшива усмивка. Не исках да забележи колко съм тъжна.

— Не е зле после да си направим малък купон — скромно предложи Кийша. Господи, най-сетне разбрахме. Трябваше да има повод да си купим по някой нов марков тоалет. — Какво ще кажете да отскочим до „Саут Молтън Стрийт“? Хайде, Алекс, ще бъде страхотно да ме видят с известната скулпторка.

— Е, не е чак толкова известна — усмихна се Бронуен. Винаги помага на хората да стоят здраво стъпили на земята, докато на самата нея ѝ се вие свят от витаене в облаците.

— Е, все пак Алекс се прочу — изтъкна Кийша. — Може да си позволи нещо ново за носене.

Права бе. Удивително е какво става, щом на човек веднъж му провърви. Гордън се перчеше с творбите ми в галерията и богатите досадни болшевики от „Новите лейбъристи“ на Болингър от Тъфнъл Парк звъняха и ми предлагаха все по-високи комисии. Бих искала да им кажа да се разкарат, но те не знаеха какви са намеренията ми и че напоследък съм станала отговорна личност.

Имах самостоятелен малък апартамент в красива сграда на „Холоуей“. Изплащах ипотека. Купувах си хубави дрехи и грим и

отново правех прическата си при Джон Фрийда в „Джоел“. Понякога в неделните притурки на вестниците се появяваха кратки статии за мен.

Разбира се, през първите няколко месеца бях предпазлива. Пестях парите си и със страх очаквах сапуненият мехур да се пръсне.

Но за мое удивление това не стана. Бавно, но сигурно броят на статиите и клиентите нарастваше. Получавах предложения от импресарски агенции да ме представляват. И наистина печелех доста пари.

Веднъж напориста млада журналистка от „Мейл“ ми позвъни у дома.

— Пиша статия на тема „Бъдещето е в ръцете на жените“. Ще изразите ли съгласие с това?

— Да — равнодушно отвърнах.

Моето бъдеще бе в женски ръце, нали? В моите собствени. До мен нямаше да има свестен мъж, а все по-голям брой котки. Щях да стана ексцентричка, да се оттегля в малка ферма в Съсекс с шестдесет котки и да оставя племенниците си да се изядат от яд, като завещая всичко на своите питомци. Съдбата ми бе предначертана.

Все още няхах котка, но бе неизбежно да си взема.

— Ура! — весело извика журналистката. — Какви са предимствата човек да бъде богат?

— Има пари — казах аз.

Шегувах се, разбира се. Но авторите на клюкарските рубрики обожаваха това, а и всяка малка скандална изява ми носеше популярност. И цената на скулптурите ми се покачваше.

Но богата? Не, не бях и не знаех какво е човек да бъде богат. Може би трябваше да й кажа да попита Том Дръмънд. Той със сигурност знаеше.

Том бе навсякъде около мен. Бе сключил нова сделка с Ричард Брансън и във всички бизнес издания го наричаха „млад магнат“, пишеха за него и по клюкарските страници на вестниците и в „Хелю!“, и къде ли не. Нямаше го единствено в реалния ми живот.

Не се обаждаше. Не пишеше и дори не отговори, когато му изпратих съобщение за новия си адрес.

Веднъж намерих претекст да позвъня в офиса му и когато вдигна, бе съвършено учтив, но купи десет от благотворителните брошури, които продавах, и каза „дочуване“, без дори гласът му да затрепери.

Е, нямаше да се примирия. След прекрасното изживяване, което бяхме имали, нямаше да допусна всичко да бъде забравено. В новата книга, която четях: „Как да спечелите любовта на богат мъж: Тридесетте стъпки към сериозното обвързване“, се казваше, че не бива да му се обаждам и че ако позвъниш на един мъж два пъти през една и съща седмица, би могъл да си въобрази, че изпитваш някакви чувства към него. Но си помислих: „Хей, бъди дръзка. Защо да чакаме мъжете да ни канят на срещи? Поговори с Том, той ще прояви разбиране, ще се съгласи да излезете и всичко ще бъде наред“.

Не бях способна да му дам това, което иска. Как бих могла? На Гейл ѝ бе достатъчно тежко.

Не бях чула от нея по-мили думи от: „кучко, ти съсипа живота ми“. Преди да се преместя в новия си апартамент, бях започнала да намирам злобни бележки в банята. „Дръж крадливите си ръце далеч от това“, или „Не докосвай видеото, ще го унищожих както сърцето ми“. Агонизирах от чувство за вина. Гейл се заключваше в стаята си, плачеше с часове и не ме пускаше вътре. Минавах покрай банята и виждах, че раменете ѝ се тресат. Бе непоносимо за мен, трябваше да се махна от там.

— Гейл не се храни добре — каза ми татко, когато тя опакова багажа си в малък куфар и си отиде у дома, за да се възстановява.

Не се хранела добре. Какво искаше да каже? Че изяде по една гъбка за вечеря вместо по две? Но получих такъв стрес, че кожата ми започна да изсъхва и да се бели.

Бях преживяла толкова любовни разочарования. Спомням си, че когато Хана ми откъсна Джъстин, исках да умра. Но поне не бе родната ми сестра.

— Не мислиш ли, че е извратено един мъж да ходи с две сестри? — попита Гейл с пискливия си глас по телефона. — Може би в момента пише за това на „Плейбой“, мръсникът!

Да не говорим какво каза веднъж по повод успеха ми.

— О, знаех си — захленчи Гейл. — Знаех си, че си амбициозна кучка и само очакваш удобен момент да ме направиш за смях.

— Не съм имала такава намерение — кротко отвърнах.

— Ще те опиша в романа си — закани се тя с ужасяващо злорадство. — Няма да ти хареса, когато го издадат.

— О, моля те, кажи ни за какво става дума в твоя роман — настоя Кийша. — Моля те, Гейл.

— Не. Това е...

Когато видя подигравателната ѝ усмивка, сестра ми отново избяга разплакана.

Почувствах се по-долна от червей.

— Как можа да постъпиш толкова жестоко?

— О, стига, Ал. Наранена е единствено гордостта на това момиче. Трябва да се омъжиш за Том, щом искаш да бъдеш с него. Тя ще го преживее.

Но не можех. Дори след като се изнесох. Представях си Гейл с обляно в сълзи лице на сватбата ни, седнала в някой ъгъл, с плетена розова пола и блуза от естествена вълна.

Забравих за наричаника си по сериозно обвързване и позвъних на Том.

— Държиш се глупаво, мисля, че трябва да излезем заедно — уверено казах аз.

— Да се срещаме зад гърба на сестра ти? — попита той след няколко мъчителни мига, в които ми хрумна, че не ме е познал.

— Докато си намери друг приятел — отвърнах, с по-малка доза увереност.

— Алекс — въздъхна Том. Дори дъхът му ме възбуждаше. Господи, зърната ми станаха твърди като рубина на Кийша. — Чаках твърде дълго и няма да се крия. Ако наистина искаш да бъдеш с мен, престани да търсиш оправдания.

— Оправдания? — ядосано повторих.

— Да, оправдания. Знаеш, че Гейл не ме обичаше истински. Просто отново бягах от обвързване, както винаги.

Избухнах в смях.

— Аз да бягам от обвързване? Мъжете са тези, които...

— Помисли какви мъже си избирала досега — спокойно каза Том. — Самата ти, Алекс. Тогава се опитай да ми кажеш, че не се криеш от любовта.

— Значи отказваш да излезеш с мен — изръмжах.

— Ще се ожения за теб — решително отвърна, — или ще започна да излизам с други жени и да се опитвам да те забравя. Проблемът ти, Алекс, е че искаш всичко да става по твоему.

Затвори ми.

Себично, арогантно копеле! Наистина ми затвори.

Простете ми, че не бях въодушевена от предложението за женитба. „Любовта те кара да страдаш“, както Джон Уейн Бобит обичаше да напомня на света. Трябва да бъде забранено на сватби да се канят самотни хора. За тях е мъчително изпитание да слушат как възрастните майки и баби обсъждат двойките и дават точки: за приятел — две, за сгодена — четири, а за омъжена — шест. Още по-тежко е да се разминават със самите двойки, хванати под ръка. Дамите се изчервяват като ученички и подхвърлят реплики колко хубаво било да имаш кариера. Лично на мен ми се повдига от тях.

Споделих това с Кийша, докато вървахме към ритуалната зала. Бронуен дойде с бледокремав кожен панталон и копринена блуза в същия цвят, а самата Кийша — с неизменните си черни джинси. Аз сложих дълга ефирна рокля, за която всички ми се смяха, така че може би бе по-добре, че забравих шапката.

— О, да, сватбите са нещо гадно — изръмжа Кийша и се усмихна на Бронуен. — Но това не е сватба, а просто подписване.

— И аз искам да се омъжа така за Дан — каза Бронуен. — Толкова е романтично. Както си по дънки, влизаш в залата направо от улицата.

— А ти, Ал? — попита Кийша.

Въздъгнах.

— Том казва, че се страхувам от обвързване.

— Така е — уверено отбеляза Бронуен.

— О, да, разбира се — съгласи се Кийша, сякаш бе очевидна истина. — Все пак и тя мечтае да се омъжи.

Опитах се да разсея фантазиите, в които се виждах с дълга бяла рокля, която се влачи след мен по пътеката. Звучеше музика, а на главата ми имаше венец от портокалови цветчета. Просто няхах ултрамодерни разбирания като двете си приятелки. Исках всичко да бъде както повелява традицията.

Това, което ме плащеше в тези фантазии, бе образът на мъжа. По-рано той нямаше ясни черти, а сега бе с лицето на Том.

— Трябва да поговориш с Том — каза Кийша, когато слязохме от колата.

Поклатих глава.

— Всичко свърши.

Тя сви рамене.

— Е, ще ти кажа едно, скъпа, престани да твърдиш, че имаш угризения заради Гейл. Отлично знаеш, че няма нищо общо с нея.

— Напротив — възразих. — Това е единствената пречка.

— Алекс — намеси се Бронуен и ме придърпа настрана, преди да дойде нашият ред да влезем. — Мога ли да ти дам съвет?

— Ако много държиш — казах аз и самодоволно се усмигнах, загледана в дъното на чашата си за шампанско.

— Наистина отказваш да се изправиш срещу реалността. Бягаш от любовта. Винаги избираш неподходящ мъж, когото не можеш да имаш, защото е женен или по друга причина. Мислиш за другите жени, а не за себе си. Отказваш да видиш колко хубав е животът. Може би това е болест на британската нация — постмодерен цинизъм — каза Бронуен без следа от ирония. — Говоря сериозно. Измъчваш се от женска завист. Просто се страхуваш да бъдеш щастлива.

— Пълни глупости — тихо промълвих. Едва се сдържах да не заплача.

Кийша си позволи лека усмивка, докато траеше бракосъчетанието ѝ. Съжалявам, но не мога да не отбележа, че дори тя понякога нарушаваше стандартите си.

* * *

Тържеството бе в хотел „Ланкастър Гейт“. Просто малка гощавка за петстотин от най-близките приятели и роднини на Кийша.

Гейл пристигна с уред за приготвяне на натурално кисело мляко, подарък за младото семейство.

— Наздраве — каза Кийша. — Става за градинско украшение.

— Как си? — смутено попитах.

— Никак не се радвам да те видя — отвърна Гейл, метна красивите си руси коси и сърдито се оттегли.

Виновно наведох глава, но Бронуен не ме остави да потъна в самосъжаление.

— Погледни ги — каза тя и посочи към Джереми и Кийша, които се бяха усамотили в един ъгъл и се целуваха. — Виж колко са

щастливи. И ти би могла да бъдеш, знаеш това.

— За последен път ти казвам, Том не иска да се среща с мен. Дори и да искаше, не бих говорила с него. Толкова е арогантен.

— Жалко, че смяташ така — каза Бронуен с дяволита усмивка, — защото той идва насам.

Уплашено вдигнах поглед, но бе твърде късно. Освен ако не виждах красив, устремен мираж, към мен наистина вървеше Том Дръмънд, проправяйки си път сред гостите. Изглеждаше така, сякаш дори ако срещу него застанеше разярен носорог, не би могъл да го спре.

Обзе ме пълна паника. Стомахът ми се разбунтува.

— Кой го е поканил?

— В списъка на Кийша е. Налага се да те оставя, Дан ме чака — заяви Бронуен и подло се отдалечи.

Том достигна до мен след секунда.

— Алекс. — Срегнах погледа му и почувствах топлина между бедрата. Извърнах глава, не можех да устоя на очите му. — Гейл е тук — каза той и повдигна брадичката ми. Трябва да призная, че беше доста възбуждащо. Очевидно бе, че не е настроен за кавги. — Ще отида да поговоря с нея. Ще ѝ обясня, че не може повече да застава между нас.

— Недей... Много ще я разстроиш — промълвих. „О, искам да се любим. Отведи ме от тук. Помощ.“ Никой друг мъж не ме бе карал да се чувствам така.

— Едва ли — суховато каза Том. — Погледни натам.

Погледнах. Гейл енергично преплиташе език с този на набит мъжага, който ми се стори познат.

— Това е Тони Медоус — извиках, — бившето ѝ гадже!

— Новото, ако питаш мен — изтъкна Том. — Е, кажи ми, какво е оправданието ти сега?

— А...

Затаих дъх.

— Защо се озърташ? — спокойно попита той. — От време ли се нуждаеш? За да измислиш друга причина да не бъдеш щастлива?

— Ами...

— Няма да чакам цяла вечност — категорично отсече той. — Добре ме познаваш, Алекс. Трябва да вземеш решение.

Желаех го. Обичах го. И все пак изпаднах в паника. Какво щеше да стане, ако кажех „да“? А ако се окажеше грешка? Как щях да разбера? Може би Том не бе най-подходящият.

Гейл мина покрай мен, видя с кого разговарям и ми хвърли убийствен поглед. В този миг осъзнах, че не ме интересува какво би казала сестра ми.

— Какво си мислиш, че правиш? — изпищя тя.

— Разкарай се, малката — остроумно отвърнах.

— Ще липсваш на Тони — подхвърли Том.

Намигна ми и преди да успея възразя или да се съпротивя, изведнъж впи устни в моите. Всички съмнения изчезнаха.

Издание:

Луиз Бегшоу. Нежна завист

ИК „Хермес“, 2005

ISBN: 9542601875

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.